

Тема 1. Материалност на света

Целият *проявен Космос* е материален. Всичко съществуващо, т.е. всичко притежаващо битие , е материално. Но материята трябва се разбира широко, защото безпределността е отразена във всичко, включително и в градациите по *тънкост* на различните видове материя. *Материя Луцида, Материя Матрикс*, различните видове *Фохат* и т.н. са само част от безпределното задълбочаване по тънкост на елементите от материалната скала. Науката отдавана е навлязла в областта на невидимото за окото и е разширила значително границите на материята и материалните явления, сравнено с недалечното минало. Тя ще отиде и по-нататък , доказвайки по експериментален път съществуването на много по-тънки форми на *материята и енергията*, и образуванията, в които те могат да се проявяват. Ще бъдат фотографирани *невидимите излъчвания* на магнита , металите, растенията, животните и човека. Известно е , че мозъкът е една биохимична батерия , а от тук не е далеч и до признаване материалността на излъчванията му, както и до фотографирането им на силно чувствителни плаки. След това и мисълта ще бъде преобразувана на екран. В училищата на бъдещето ще се учат да мислят отчетливо и ясно , проверявайки качеството на мислените форми още в час, пред очите на всички. Много *чудеса* подготвя науката на човека. Само че тези чудеса ще бъдат свалени от *Трансцеденталния,* т.е. *Отвъдния свят*, на Земята, ще бъдат облечени в достъпни за зрението форми и ограничени в рамките на естествените закони на проява на различните видове, включително и най-тънката материя. Ще бъде доказана научно и продемонстрирана на апарати материалността на мисълта, както и на онези образи и форми , които тя може да приема. Ще може да бъде видяно сиянието , разпръсквано около главата от напрегнато работещия мозък. Ще бъде доказано излъчването на особени електромагнитни вълни от мозъка, които, както и радио вилните, могат да се предават на разстояние и да се улавят не само от други хора, но и от особено чувствителни апарати. Доказала реалното съществуване на мисълта, науката ще продължи и по-нататък, доказвайки наличието и съществуването на *астралното тяло*, както и възможността за пребиваване на човешкото съзнание в него след изоставяне на физическото тяло, било приживе, било след така наречената смърт. Границата между *видимия и невидимия свят*, която вече частично е прекрачена от науката, ще бъде изтрита изцяло. Ще стане обединение на двата свята. Явленията от духовен порядък, които са също толкова материални, както и

физическите, но от по-високо ниво, ще влязат в орбитата на материалния свят и ще загубят своята не материалност и загадъчност. Сегашният и *отвъдният живот* ще се слеят и наистина *ще бъде победена смъртта*. Тази важна задача трябва да бъде изпълнена от науката, защото религията не е успяла да се справи с тези въпроси. Разказват за чудеса, но чудеса няма. Няма нищо от съществуващата реалност, което да излиза извън рамките на природните закони и да не се подчинява на тях. Но ще бъде невежество ако се смята, че необятността на Вселената и безкрайността на материята могат да се поберат в рамките на човешкото разбиране от днешно време. Безпределността е във всичко, включително и в нашето разбиране за строежа на Космоса и за неограничеността на голямото неизвестно - материята, от която той е съставен и чиито свойства и видове само частично са открити от съвременната наука. Мисълта е материална, виденията са материални, *Тънкия свят* е материален. Материални са и *Висшите светове*, включително и *Огненият свят*. Недопустимо е повече невидимата за окото реалност да се отнася към областта на свръх естественото и отвъдното. Има изучено и постигнато от човека, и още неизучено и непостигнато от него. И недостижимото днес ще бъде достижимо утре, когато съзнанието ще бъде достатъчно разширено и готово. Завесата на космическите тайни ще се вдигне за човека. Тя ще бъде повдигната от науката.(1.1)

Следите на изминалите животи са отпечатани в *Чашата.* Животът е непрекъснат и спомени от него са съхраняват в Чашата, макар че съзнанието (обикновеното съзнание) на човека не може да възстанови миналото в пълния му обем и без прекъсване. В края на краищата същността на познанието се свежда до познанието на самия себе си, тъй като в човека се съдържа всичко и всичко, което той познава в момента на познанието, става част от самия него. Човекът може да каже :Светът – това съм аз. Но най - чудното в него е тази най - сложна и прецизна апаратура, от която е изграден неговият микрокосмос. Малцина се замислят за произхода на творческите образи на мисълта и за това как, от какво и в какво се зараждат образите на мисълта. Ако всичко е материя в различна степен на тънкост, това означава, че и мисълта е материална, както, между другото, са материални и всички останали, включително и най-висшите прояви на живота. Материално означава съществуващо, т.е. притежаващо битие. Хората трябва добре да се замислят и да разберат, че това, което не е облечено макар и в най-тънкия вид материя , не съществува за съзнанието и не притежава проявено битие. *Светът на Светлината* и Огненият свят са най-висшето, което е достъпно за познанието на човека. Много стъпала трябва да се изкачат, за да се достигне до тази сфера. Трудността е в това, че пребиваването там или допирът до нея изисква да бъде оформено до известна степен *огненото тяло* на човека. А това е възможно едва след пробуждането и разгарянето на центровете чрез придобиване на определени качества на духа, които са форми на проява на огнеността на духа и са носители на тази огненост. В своята същност светът е огнен.

Човекът също е огнено същество и всички процеси в него също са от огнен характер. Даже обикновените вкоренени привички не са нищо друго, освен кристализирани отлагания на огъня. Още повече това трябва да важи за качествата на духа, но за разлика от непотребните и спъващи издигането на духа привички на ежедневието, огнеността на утвърдените качества на духа се характеризира с устойчивост и постоянство. Затова придобиването и утвърждаването на такива огнени качества, като любов, преданост, твърдост, мъжество, устременост, безстрашие и други от този род, ще бъде като изграждането на огнена стълба за духа, издигаща го нагоре, към осъзнаването и възприемането на Огнения свят. Затова утвърждаването на качествата ще бъде утвърждаване стъпалата на огнената стълба на духа, водеща до Огнения свят. Всяко усилие в това направление ще бъде крачка, приближаваща към огнената цел. Огнените чувства ясновидство, ясночуване, ясноразбиране се основават на отварящите се огнени центрове и се отличават от астралните чувства на *медиума* с това, че волята на човека управлява собствените огньове, докато медиумът представлява безволна жертва и проводник на енергиите на низшите слоеве, които той не умее да управлява, тъй като е лишен от тези качества на духа, които са показател за една или друга степен на овладяване на вътрешните огньове. Когато се говори за качества на духа се има в предвид именно овладяването на собствените огньове. Утвърждаването на качествата на духа и овладяването на техния пламък са понятия, които са неотделими едно от друго. Особено убедителен пример за това представлява овладяването на качеството самообладание, когато *астралът* е обуздан и всички негови прояви се намират под контрол. *Аурата* на човека и нейните излъчвания са също явления от огнен порядък. Аурата пламти от взривовете на бурните вихри на астрала. Да се научиш да ги управляваш, означава да се овладеят низшите огньове в себе си. Речта също е огнен процес. Всяка дума е огън. Фотографирането на тънките енергии ще покаже, че всяка дума се съпровожда от огнено избухване, пробягващо по нервната система и предизвикващо огнена реакция или въздействие преди всичко върху собствената аура на говорещия. Да се обуздае словоизлиянието и да се утвърди контрол над всяка произнесена дума, ще бъде победа и овладяване на огнената стихия в себе си.(2.335)

Откъде е разцветът на науката и техниката, на изкуствата и на мисълта ? Нима може да се почерпи нещо от нищо ? Всички черпят от пространството. Творческият процес на съзидание и откритие се осъществява с посредничеството на пространството а идеите произлизат от сферите на творческите праобрази на Световната съкровищница на планетата. Нима атомът е измислен от човека? Нима атомната енергия е плод на неговите ръце? Нима съкровищата на Космоса и богатството от *пространствени идеи и мисли* са създадени от човека, почерпил своите находки от този непресъхващ извор? Да! Човекът е роден творец, но в него няма нищо свое, а всичко взема от това, което му е приготвено от началото на времето. Това трябва да се разбере и да се знае, за да не се превъзнася

човек в своето самомнение. Човекът е част от света, висше създание на Космоса. Той не е създал сам себе си, но е израствал и се е развивал в съгласие с космичните Закони, които не са били създадени от него. Той разкрива тези Закони, но не той ги установява. Той живее в рамките на тези Закони и, познавайки ги и възползвайки се от тях, твори. Продуктът на неговото творчество е резултат от сътрудничеството му със Законите на заобикалящия го свят. Човекът е сътрудник и съторец. Материята в различните си състояния е разлята в безпределността на Космоса и сферите на нейното разпространение, както и градациите по тънкост, не могат да бъдат обхванати от съзнанието на човека. Много тайни все още крие пространството за човека. Много тайни съдържа в себе си това, което хората наричат материя. Всички чудеса са в нея , тъй като извън нея няма нищо достъпно за духа и материята е в основата на всичко: и в това, което е горе, и в това, което е долу. И в мислите, и в чувствата е отново тя - материята на мислите, материята на чувствата, материята на висшите емоции и материята на нисшите страсти. От материята няма къде да се избяга. Затова Ние сме материалисти в най - широкото и неограничено разбиране на тази дума. Не ограничавайте с нищо материята и нейните прояви. Всичко, което възприема съзнанието и всичко, което е достъпно за постигане, е материално. Това, което е нематериално, не съществува нито за човешкото съзнание, нито в пространството; нито в съзнанието, нито извън него. Противопоставянето на духа и материята е нелепо, защото и духът на човека е материален. Само че категорията на тази материя или формата ѝ на проявяване е различна от обикновената форма. Но различието не е по същество, а е по форма. Духът не може да бъде противопоставен на материята така, както се противопоставят северният и южният полюс на Земята, или полюсите на магнита, или полюсите на електричеството.(3.447)

Светът материален. Духът е материален. Нематериално е само нищото, т.е. това, което не съществува в природата. За своето проявяване, на какъвто и план да се осъществява това, духът се нуждае от съответна по степен на тънкост материя. И най-висшите прояви на духа са материални. И най-високите Духове, дори и на *будхически план*, са облечени в материя, макар и от най-тънък порядък. На *духовен план* за всички видове материя има специални наименования, които сега не могат да бъдат обсъждани. Само в такова разбиране може да се приеме разделянето на дух и материя. Твърде много изопачения са се натрупали от неправилните представи както за духа, така и за материята; както за духовния, така и за материалния свят, ако приемем условно това разделение. Духът и материята са двата полюса на едно и също нещо, неотделими един от друг, като двата края на една пръчка. От единия до другия полюс е прекарана съединителна линия, съставена от различните градации на материята - от най-плътните до най-тънките, невидими за земното око и неизвестни още на науката. Всички видими и Невидими светове се намират в пределите на тези два полюса и да се говори за нематериални явления е също толкова нелепо, както и да се

говори за нищото. Така че, чудеса няма и никога не е имало; смърт няма и никога не е имало – има само смяна на формите, обличащи зърното на съзнанието; и няма нищо, което да не е облечено от материя в една или друга степен на плътност или разреденост. Телата на *Планетните духове*, даже и Най-височайшите, също са облечени в материя от светлина. Трябва да се каже на материалистите от миналите времена, че представата за богатството и разнообразието на материята в тяхното бедно въображение е дотолкова далеч от действителността, колкото Вечността превъзхожда краткостта на настоящия момент.(3.504)

Четирите състояние на материята: твърдо, течно, газообразно и лъчисто - се повтарят на всички *планове на битието*. Те, всъщност, са общо седем, но трите най- висши са дотолкова отдалечени от нашето разбиране, че за тях не се налага да се говори сега. *Четирите стихии*: земя, вода, въздух и огън - са форми на изразяване на живота на материята. Те се повтарят и на по - високите от земните планове, но видоизменени в съответствие с особеностите на плана. Така например в Тънкия свят могат да се видят и планини, и равнини, и морета, може да се усети и стихията на въздуха, но всичко това е в преобразено състояние. На всеки план, трансформирайки се и изтънявайки, материята преминава съответстващи на плана изменения, придобивайки все по-голяма светимост и подвижност. Разбира, се става дума за положителния полюс на битието, защото и бездната, т.е. отрицателния полюс, също има свои закони. Но те не ни интересуват. На земен план човек преобразява света с ръцете си и с механична сила. На висшите планове машини няма. Ръчният труд не е необходим. Но труд има и там. Също и творчество. Има и строителство, и преобразяване на живота. Но там всичко се върши и движи от мисълта. Чрез мисълта се създават формите и условията, в които човек живее. Тук има градове, жилища и други материални условия, плюс психическото състояние и вътрешния живот на човека. Същото е и там, т.е.външното обкръжение на тънкото тяло, плюс неговият вътрешен живот. Разликата е в това,че вътрешното състояние, по *закона на магнетизма*, обуславя и външното обкръжение *Законът за съзвучието и съответствието* е в постоянно действие. Той действа и тук, но без изразената подвижност на Тънкия свят. Сънищата на пияницата и престъпника са различни от сънищата на подвижника или героя. В сънищата се изразява и отразява тънкото състояние на съзнанието. Сънищата на отворения за знанието са пронизани от Светлина. Човекът е магнитен център, привличащ на всички планове към себе си условия по съответствие. Дори *кармата* е съзвучна с условията и стремежите на духа.(4.313)

Човек може да бъде много силен телом, но слаб духом. Може да бъде силен духом, но слаб телом. Може да бъде силен и духом, и телом, или слаб и с едното, и с другото. Слабостта или силата на тялото е временна, но слабостта или силата на духа преминават, отслабвайки или усилвайки се, от живот в живот. При овладяването им немощите на тялото се подчиняват на волята и нямат възможност да господстват над живота на духа. Целта на

еволюцията е да създаде съвършено физическо тяло, като обвивка на духа и да достигне възможната степен на съвършенство на духа. Еволюцията на *физическата обвивка* се състои в нейното разреждане и изтъняване. Паралелно с еволюцията на планетата и изтъняването на нейната материя, ще изтънява и плътното тяло на човека. *Астралът с висока плътност* ще бъде новата обвивка на духа , на мястото на физическото тяло. В *седмата раса на седмия кръг* човешките тела и тялото на Планетата ще достигнат степента на тънкост или разреденост на Невидимия свят. Съществуват много населени светове, невидими за физическото око, с различна степен на разреденост и там, където за окото е празно пространство, там кипи съответният живот, недостъпен за наблюдение с обикновените чувства. Много обиталища има в Космоса за човека. Видимият свят е само една безкрайно малка част от Невидимите светове. Видимата Вселена е само един разрез в една плоскост на безкрайните светове на другите измерения. Да, материята е вечна; да, количеството й е неизменно; да, една форма на енергия преминава в друга, но трансформацията на един вид материя в друг по скалата на огненост, в насока към Материя Матрикс, почти безпределно разширява нейните градации, а също и възможности. Областта на материята се смята за сравнително изучена от науката, но това е най-дълбоко заблуждение. Тайната на материята е толкова дълбока и огромна, както и тайната на човека, и тя се разкрива и разгръща крачка по крачка, стъпало по стъпало пред познаващият я дух, по безкрайният път към безпределното. Духът и материята са само двата полюса на едно и също Нещо: познаваемото и Познаващият, творимото и Творецът, изменящото се и Свидетелят на тези изменения, като едното без другото не може да се прояви. Духът без материя, макар и най-тънката, е нищо. И понеже духът е *Огън*, материята без *Огън*, без своята огнена същност, също е нищо.(4.338)

(М. А. Й.). Говорейки по същество, целият земен живот не е нищо друго, освен подготовка за *Надземното съществуване*. Когато това не се разбира, земното съществуване губи своя смисъл и животът става лишен от цел и значение. Едва ли човек живее на Земята само за това да изчезне безследно и да прекъсне веригата от причини и следствия, все едно че нищо не е се случило и то в света, където нищо не свършва, а всичко продължава в бъдещето. Трудно е да си представим нещо по-нелепо от това положение. Основната аксиома на материалистическата идеология гласи, че нищо в природата не се губи и не се създава отново, а само преминава от едно състояние в друго. Но тази аксиома се приема от материалистите само когато става дума за явления от материален порядък. Върху явленията от духовен порядък, необяснимо защо, тя не се разпростира. Едва когато науката докаже, че дори и мисълта е материална, и че извън материята, във всичките й видове и степени на тънкост, нищо не съществува, тази аксиома ще бъде приложена към всички явления в живота. Днес науката е прекрачила далеч извън пределите на видимия свят и младенческия материализъм вече е признак за невежество. Електрони, неутрони, протони, фотони и т.н. вече не са предел, а само нови стъпки в

разбирането на материята, след които следват други, още по-тънки и още по - малко достъпни за съвременната апаратура. Да се достигне пределът на състоянията на различните видове материя в Безпределността не е толкова просто, както изглежда това на ума на закостенелия материалист. (5.136)

Измененията, ставащи във всичко, което заобикаля човека, тоест движението, не са нищо друго освен аспект на вечността, на вечното движение във всичко. Пустота няма, както няма и неподвижност или покой. Самата същност или природа на материята се състои в постоянно движение на частиците, които я съставляват. Без това движение материята не може да съществува и да се проявява. Всичко проявено е облечено в материя с един или друг състав и тънкост, или плътност и извън материята няма и не могат да съществуват никакви прояви. Обикновено делят явленията на материални и духовни, без да имат предвид, че и най - тънките и възвишени прояви, видими само за най - издигнатото духовно зрение, по своята същност са материални, макар и тази материалност да е дотолкова тънка, че да превъзхожда и най-високите вибрации на материята от всички нейни видове, известни на съвременната наука. Например телата на Планетните духове се състоят от най-тънка светлоносна материя, невидима за земното око. Дори мисълта дължи формата си на невидима материя. Дори светът извън формите е наситен с вибрациите на Материя матрикс. За да се облече във форма дори и най-високата идея е необходимо нещо, съставляващо съдържанието на тази форма, т.е. това, от което тя е изградена или, с други думи, необходима е материя. Невидимо не означава не съществуващо. И най-прецизните съвременни апарати не улавят много от материалните явления. Младенческият материализъм е ограничавал материята до тези нейни форми и видове, които са били известни на науката тогава, но днес е необходимо чисто научно да се допусне, че материята е безпределна във възможностите на своите прояви и не е възможно повече да бъде ограничавана в пределите на откритите и неоткритите елементи от *таблицата на Менделеев*. При това трябва да се има предвид, че движението, т.е. енергията, не може да бъде отделено от материята, както са правели това по-рано, защото движението е свойство или самата същност на материята. Тайната на материята е една от най-съкровените и дълбоки тайни, чието разрешение е все още твърде далече за науката. Тайната на човешкия дух и тайната на материята са свързани една с друга и се издигат към сияйните висини на неописуемата *Светлина*. Допускайки спираловидното разширение на Менделеевата таблица на по-високи плоскости може да се допусне, че тези същите елементи, повтаряйки се периодично по редове, могат да съществуват, видоизменяйки се спирално, на съвършено недопустими за съвременната наука, с нейните несъвършени апарати, прибори, инструменти и методи на изследване, плоскости. Само по себе си едно такова допускане вече ще бъде крачка към постигане тайната на материята.(5.238)

Сине Мой, всички живеят заслепени от *Майя.* Но само чрез Майя може да се достигне до разбиране на действителността. Когато Указвам да се приучвате сред преходното да намирате елементите на Вечността или на непреходното, искам да ви втълпя как да можете през миражите на Майя да различавате проблясъците на *Действителността*. Във висше разбиране временното е разрез на вечното и на всяко явление може да се намери неговото истинско място в общата схема на нещата. И тогава Майя ще покаже своята друга страна, другия си аспект, който ще помогне да се изясни същността на Действителността. Човекът, в неговото обичайно възприемане от страна на другите хора, не представлява Действителност. Но взет в своята *седмична същност*,с всичките му *обвивки* - видими и невидими за окото, той вече представлява реалност. Същата мярка може да се приложи и към всички явления от живота. Дори и полското цвете е седмично. Обикновените житейски представи за нещата са непълни, несъвършени и едностранчиви. Науката се опитва да навлезе по-дълбоко в разбирането за същността на материята, но е още далеч от признанието на нейното висше достижение – духът, който е светлина и огън. Но и природата на огъня не се възприема в цялата му дълбочина и всеобхватност Най-правилно ще бъде всички предмети от материалния свят да се разглеждат като форми на кристализиран огън. Мисълта също е огън, а всичко създадено от ръцете на човека е само веществено оформяне на мислите, т.е. на огъня или на неговото въплъщение в плътни форми. Застиналата лава може да послужи като много добра илюстрация на тази идея. По този начин, съзирайки във всяко явление неговата първопричина – огъня, се приближаваме към разбирането на Действителността. Най-малките частици материя са светещи, което показва нагледно физическата връзка на света с огъня. В началото е била Светлината, т.е. първичната светеща материя. Материя Луцида и Материя Матрикс са само аспекти на единното вещество във високите степени на формите на материята. Трудно е да си представи човек и да разбере, че колкото и дълбоко да навлиза науката в строежа на материята, тя никога няма да достигне до Първоизточника, до първичните форми на светло-материята, защото най-високите й върхове са извън пределите на човешкото разбиране. Тези форми на материята биха могли да се нарекат светлина, но названието само по себе си нищо не дава. Живеем в свят на дълбоки тайни и познаването на външните форми на някои от тях не означава пълното им разкриване. Така например, електричеството и магнетизмът са известни отдавна на науката, изучени са някои закони на тяхната проява и е осъществено приложението на тези закони в практиката, но същността им си остава все още неизвестна. Най-дълбоката тайна, обаче, е човекът. Смята се, че анатомията на човешкото тяло е изучена достатъчно добре. Но, за съжаление, това изучаване е прекалено повърхностно и предназначението на някои жлези остава загадка. Само в пълнотата на всичките седем принципа може да започне действителното изучаване на човешкия микрокосмос, но и това при условие, че ако в основата на изучаването е поставен огънят. Само *Съкровеното*

знание може да доведе човек до, макар и частично , но все пак действително разбиране на тайната за самия него и тайните на заобикалящия го свят.(5.424)

Как да се примири несъвършенството на настоящето с величието и великолепието на бъдещето? Само с напрягане на устрема и със старанието съзнанието да се вживее в това бъдеще. Въображението се нарича творческо затова, че притежава способност и власт да претворява творческата мечта в живота и в този процес сякаш прехвърля мост от настоящето в бъдещето. Само бедното и невъзпитано въображение шепти за невъзможност, докато развитото казва: всичко е възможно. Разбира се, всички възможности са в предела на законите на материята. Но какво е това материя? Да се ограничи материята в пределите на известната на науката Таблица на Менделеев, макар и разширена и допълнена, означава да се признае, че материята, с всичките и видове и свойства, е изучена вече от науката. Но това е невъзможно. Човечеството и днес е толкова далече от изучаването на всичките й видове и свойства, както и в самото начало на нейното изучаване, защото безпределността е във всичко, включително и в проявите и комбинациите на всички известни и още неоткрити от науката видове материя. Трябва, обаче, да се разбере, че там, където започва истинското разбиране на материализма, отрицанието и съмнението са недопустими. Всичко съществуващо е материално. И светлината, и звукът, и миризмите. Материална е и мисълта, материална е и тази субстанция, от която поетът твори своите образи. Всичко материално може да бъде видяно, чуто или зафиксирано било с външните чувства, било с апарати или с тънките чувства на човека. Невидимостта съвсем не означава, че явлението не съществува. Линиите на магнитните течения са невидими, но обикновения компас ги открива. Така и много от това, което е невидимо и ограничено днес, ще бъде потвърдено или с помощта на нова апаратура, или посредством развиващите се нови чувства на човека. Няма свят или светове, които да са нематериални. И астралното, и тънкото, и огненото тяло са материални. Материални са и Материя Луцида, Материя Матрикс и всички видове Фохат. Най-височайшият Планетен Дух е материален, каквито и височайши форми на материя да го обличат. Такова нещо, което да не е облечено в материя, не съществува. Материален е дори и *Хаосът*, макар че той е дотолкова далеч от проявения живот, че е неосъзнаваем за човека. Време е да се разбере, че материята, енергията, разумът и животът са разновидности на свойствата на все същата материя. Но свойствата на материята не могат да бъдат ограничени нито до изброените, нито до всички изучени от науката въобще свойства, защото те са неограничени. Например “свойството” еволюция или стремежът на материята и нейните форми към еволюционно развитие, дори и не се включват в числото на свойствата на материята, макар че тенденцията към еволюция на проявените в Космоса светове е факт очевиден сам по себе си. Или разумът, скрит в строежа на всеки атом, или подчиняване устройството на материята на законите на числата, пропорцията и хармонията. За едни тънкото тяло е фантом,

привидение, продукт на разстроено въображение, за други - явление от чисто материален порядък, но зад пределите на общоприетите от съвременната наука факти. Самият факт на съществуването на тънкото тяло, обаче, си остава такъв, напълно независимо от това признава ли го науката на двадесетия век или не го признава. Отричането или потвърждаването от науката все още не е доказателство за това, че тайните на материята са постигнати от нея изцяло. Да си припомним с какъв отпор от страна на науката е било посрещнато отначало твърдението, че Земята е кръгла или пък за въртенето й около Слънцето. Затова мъдростта твърди, че отричането трябва да бъде изоставено, а да се пристъпи към изучаване на явленията и фактите непреднамерено. Това и ще бъде действително научен подход.(6.150)

Тайната на материята е неизмерима. В стоежа на физическите обвивки, дори на насекомите, са съединени съвършено познаване на законите на механиката, химията и математиката. Но не умът на насекомите изпълнява тази задача, а разумът на природата. Най-фина апаратура и различни видове локатори има и в пеперудите, и в комарите, и в множеството насекоми, до най-малките мушици. Разумът и материята сякаш са се съединили в едно. Той се проявява и в строежа на кристалите, и в най-сложните органически съединения. Този разум превъзхожда по дълбочина знанието на човека, царят на природата, чието съзнание не взема участие в изграждането на неговия физически проводник. Той е бил построен без помощта на своя притежател. Значи, разумът е атрибут на материята. Също и законността или подчинението на Космическите закони. Огнеността или огнената основа също е атрибут на материята и колкото по-висока и по-тънка е дадена разновидност, толкова по-светлоносна и с по-отчетлива разумност е тази материя. Разбира се, в скалата е трудно да бъде видян този разум, но материята на цветните звезди и другите светлоносни образувания, видими от развитото зрение, вече се провяват в съзвучие с тънкото съзнание на човека и изразяват тази разумност в достъпни за разбирането на човека форми. Разумът и светещата материя на определено равнище като че стават неотделими. Тази разумност е извън пределите на човешкия ум. Тя е безлична и е съществувала още преди човекът да е достигнал върховете на съвременната наука. Тя е съществувала винаги, давайки импулс на еволюционното движение на всички материални форми и всички видове материя. Всички пространствени енергии и сили притежават, подобно на материята, същата тази разумност, като материята и енергията са неотделими. Степените на тази проявена в различни форми и видове разумност са нееднакви, така че те биха могли да бъдат наречени *Йерархични Разумности.* Тяхната същност е толкова далеч от обикновеното човешко разбиране на понятието разумност, че е невъзможно да се направи паралел между човешкото съзнание и космопространственото съзнание на тези Разумности. Планетните Духове използват космическите енергии в пълно съзвучие с тези Разумности, един вид обединявайки се с тях и действайки чрез тях, изразявайки по този начин

Законите и еволюционната воля на *Висшия Разум на Вселената*. Те претворяват Висшата Воля, проявяваща се в могъщия, непреодолим импулс на всичко съществуващо към Еволюция. Изразявайки се с езика на древните Писания, това означава “Да се осъществява Волята на Изпращащия” или да се изпълнява повелята на Космичната Воля, тоест да се действа в пълно съзвучие с Повика на Еволюцията и да се върви в първите редици на еволюционния поток на живота.(6.232)

Свойството проницаемост на материите се основава на това, че по-тънкия вид материя прониква през по-плътния вид. Електричеството свободно протича през проводниците, но не протича през не проводниците. За огненото тяло няма непроницаеми слоеве на материята. За менталното проницаемостта е по-малка. За астралното препятствията вече са далеч повече, а най - много от всички са за плътното тяло. Наред с всички останали тела и менталното тяло, и огненото са материални. Способността на обвивките да проникват през плътния вид материя зависи от наситеността им с огън и от степента на тяхното очистване, тоест от качеството на огньовете на духа. Очистването не е клерикално понятие, а практическо и жизнено, тъй като способността за проникване на материята и нейните различни слоеве зависи от степента на чистота и силата на огньовете на човешкия микрокосмос и тяхното напрежение. Призивите към църковни добродетели са лишени от основание и логика и затова не убеждават вече никого и никого не привличат, но качествата на духа и очистеният или светлият Агни са абсолютно необходими за свободното и съзнателно проявяване на духа в очистените от него проводници на съответните планове на пространството.(7.216)

Възможностите на материята са неизчерпаеми. Нейните свойства не могат да бъдат ограничени в рамките на разбирането ни за тях днес. Всяко отричане без научна проверка е неубедително. Всички суеверия са ненаучни. Трябва просто да се знае, без отричане. Да се предполага, че материята и нейните свойства са изучени до край, е нелепо. Най-общо трябва да приемем, че възможностите за познаване на материята са безпределни, както и нейните свойства и особености. Не е възможно тя да се ограничи в Скалата на елементите в този й вид, в който е известна сега. Изучаването на органичната материя е все още едва в зародиш. Тайната на белтъка не е открита. Тайната на семето – също. Процесът на зараждане на живите същества си остава загадка. Към същността на мисълта току що подхождат. А нали и тя е материална. Материален е и духът, както и всичките му обвивки. Извън материята не съществува и не може да съществува нищо. Материята и енергията са две страни на една и съща монета. Възможността да се вижда, усеща и опознава (постига) не трябва да бъде ограничена от петте чувства, защото дори възприятието на мисълта е извън техните предели. Светещата Материя Луцида, както и Материя Матрикс ще бъдат обект на изучаване от науката на бъдещето. Това време не е далеч. Признаването на всичките три свята – един видим - физическия и два невидими, но материални, ще легне в основата на тази наука. И

повече няма да може да се отрича, тъй като това ще бъде ненаучно и признак на невежество. Светът стремително се приближава към утвърждаването на новата наука. Това ще бъде наука на просветения материализъм, различаваща се рязко от проявите на младенческия материализъм.(7.347)

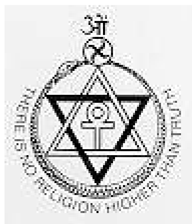
Материята е вещество, в което са скрити безкрайни възможности за нови открития. В нея са включени всички явления на видимия и невидимия светове. Младенческият материализъм почукваше с ръка по масата и казваше: "Това, което пипам с ръка и което виждам с очите си, то само съществува и има битие". Но сега науката е прекрачила далеч зад пределите на това положение, откривайки с помощта на различни апарати такива неща, за които не е се и присънвало на предишните материалисти. Тя ще открие и това, което не се присънва и на съвременните. Трябва само да се разбере, че всички, дори и най-висшите духовни явления, са материални. Материална е и мисълта. Ще дойде време, когато мисълта ще бъде отпечатвана на особено чувствителни плаки. Този и онзи свят ще се слеят в едно и ще се заличи границата между видимия и невидимия светове. Всъщност "невидим" съвсем не означава нематериален, а просто невидим за физическото око, но видим с помощта на различни апарати, както са видими *Х-лъчите*. Ще могат да се проявяват снимки на аурата, на астралното тяло и на астралния свят. Просто ще се разширят границите на материалния свят и ще продължат постоянно да се разширяват. Самото понятие "идеализъм" е нелепост. Не могат да се противопоставят видимия и невидимия светове, отнасяйки последния в областта на идеалистичните, т.е. несъществуващи в действителността, представи. Тогава повече няма да има за какво да се спори, тъй като единният свят на проявената материя вече няма да бъде разделян на две области: на естествени и свръхестествени явления (тъй като всичко е естествено), но може да бъде разделен на област, изучена от човека и на такава, подлежаща на изучаване и изучавана. Открита и изучена е само малка част от това, което предстои са бъде изучено. И няма нищо скрито, нищо недостъпно, трябва само да се премахне преднамереността и да се забрави отричането. Много неща ще се наложи да бъдат признати от науката под натиска на фактите. Отначало ще признаят мисълта, след това нейното предаване, след това въздействието на мисълта на близки и далечни разстояния, нейното пространствено съществуване и неунищожимост. Много ще се наложи да се признава. Животът ще наложи да се признае действителността и безпределността на възможностите на човешкия дух.(8.176)

Материалните явления и материята излизат далеч извън пределите на Менделеевата таблица на химическите елементи. Няма граници на проявите на тънкостта на материята и човечеството няма никога да стигне до нейните предели. Всички светове, от най-грубия до най-висшия, са материални, тъй като извън материята нищо не съществува. Младенческият материализъм се е основавал на свидетелствата на петте чувства, но оттогава чувствата са били допълнени с изобретяването на нови много

чувствителни апарати и сферата на материята се е разширила многократно с откриването на нови елементи и нови енергии, много от които невидими за окото, но регистрирани с различни прибори. *Квантовата теория* и *антисветовете* приближават науката непосредствено към границите на Тънкия свят, който също е материален и може да бъде изучаван и изследван с помощта на научни методи. Не е задължително да се налага клерикална шапка на всички все още тайнствени, чудни и необясними явления. *Чудеса* няма. Всички явления са материални и всички са обясними при наличието на наличен подход към тях. Но за тази цел ще се наложи да се изоставят отрицанието и невежеството, а също и опасенията за непоклатимостта на основите на истинския материализъм. Тези основи са наистина непоклатими, защото ако нещо е нематериално, то не съществува и го няма. Но ако се твърди за нещо, макар най-чудно и необикновено, че съществува, значи то е материално и може да бъде изучавано и доказано. В много народни суеверия и вярвания могат да се открият корените и проблясъците на действителното, макар и забравено знание. Но подходът към изучаването на много явления трябва да бъде непредубеден. Истинската наука не се страхува от действителността и я изучава непреднамерено.(9.234)

Грешката на материалистите в съвременната наука се заключва в това, че те не допускат съществуването на нови, най-тънки, неизвестни на тази наука форми на материя, от каквито се състоят образите на мисълта, или тънките тела, или праобразите на плътните форми на живот. Грешката пък на идеалистите е в това, че те допускат съществуването на нещо извън материята. За тях всички невидими за физическото око светове са нематериални. Но истината, както често се случва, се намира някъде по средата между тези две крайности. Отричаният от материалистите Тънък свят съществува действително, както и другите Висши светове и те са материални, обаче материята, от която са изградени, е по-изтънчена от материята, известна на съвременната наука. Но тази материя е достъпна за изучаване, може да бъде видима и се подчинява на точни и неизменни закони на материята. Твърдението на идеалистите за съществуването на нематериален свят е абсурдно, защото извън материята и нейните форми, дори най-тънките и извисени, нищо не може да съществува, тъй като такива форми в природата няма. И най-високите духовни явления са материални. Аурата на човека, както и тази на Планетните Духове, може да бъде зафиксирана от свръхчувствителни апарати, както аурата на обикновения човек може да бъде отпечатана на обикновена, малко по-чувствителна, лента. Не може да се фотографира това, което го няма. Следователно, несъмненото не може да бъде отричано. С младенческият материализъм е време да бъде приключено. Ако материализмът на отричаше съществуването на по-тънките и висши видове материя, това би укрепило неговите позиции, като същевременно би заложило материални основи под твърденията на идеалистите. Съществуващото не може да бъде отречено.

И да се бориш против действителността на несъмненото, означава да проявяваш невежество.(10.149)

Тема 2. Основи на Битието

Три положения трябва да се запомнят непременно: безсмъртието на духа, временността и крайността на земното пребиваване и *Йерархията на Светлината*. Йерархията е целта, плътният свят - средството, а духът - устременият вечно пътник по големия път. Действителността на вечно съществуващото е скрита под покривалото на Майя. То трябва да бъде открито и духът просветлен. Но шумът на суетата заглушава песента на духа. Това, на което отдадете предпочитание в сърцето си , то ще господства в съзнанието - тържеството на преходното, триумфът на суетата или гласът на безмълвието, звучащ във вечността на живота.(1.34)

Знанието за Основите е необходимо за да има на какво да се опреш, когато се руши светът на личните построения, очаквания, надежди и мечти. Когато не остане нищо от това, с което е живял и е подхранвал личния си малък свят човекът. Бидейки непоколебими, Основите ще заместят миражите на Майя с действителността и, оставяйки назад развалините на личния свят, ще можете да се придвижите по-нататък. Това не е загуба, а освобождение.(1.77)

Основите остават непоколебими извън всякаква зависимост от това, което се случва вън. Под външно се разбира всичко това , което тече през съзнанието, т.е. Потокът на живота, носещ се пред *Гледащия от брега*. Само отделяйки и разчленявайки елементите на преходното вън, от непреходното вътре, можете да се освободите от временното и да започнете да налагате вечното. *Висшата триада* е безсмъртна. Тя натрупва в себе си от преходното и временното всичко , което й е нужно за безкрайното странстване към звездните светове. Необходими са всички чувства, обострени и задълбочени от опита на живота, необходимо е чувствознанието , необходима е Йерархията на Светлината, нужен е водещият *Владика*, защото накъде без Владиката и как? Нужен е земният опит за пространствено творчество и съзнателен живот в пространството, защото там пребиваваме въоръжени с това, което сме успели да придобием

на Земята. Там то може само да се продължи и задълбочи, но да се започне трябва тук. Човек сам е ковач на условията за съществуването си след смъртта. И отрицателите на живота в Надземното сами се лишават от възможността за съзнателно съществуване там. Тези тъпо стоящи и седящи фигури, видими на тънък план, представляват облика на обикновения човек в Надземния свят, все още непробуден за съзнателно съществуване там. Притежаващите достатъчен запас от огън и не отричащи живота след смъртта, могат да имат възможност за активно пребиваване там, в пределите на своята устременост. Устремилият се към бащите и дедите си с тях ще пребъде. Особено леко е за не притежаващите свой земен дом и дори ъгъл, защото съзнанието, непривикнало към тях, няма да се стреми да ги построи там, т.е.ще бъде свободно от привързаността към определени условия. Там дом не е нужен, но е трудно да се усвои тази идея, ако съзнанието е привикнало към земния дом. Много неща, смятани за нещастие на Земята, служат за освобождение в Надземния свят. Ако един човек в навечерието на смъртта си е лишен от всичко и е изгонен на улицата като просяк, той навлиза свободен в онзи свят, ако съзнанието му позволява вътрешно да се отрече от чувството за изгубената собственост. Истински своето е неотнимаемо нито тук, нито там и всичкото е вътре в духа. Мнозина смятат, че имат и смятат, че знаят, но са просяци пред Твореца на Безпределността и невежи в знанието за живота на духа.(1.83)

Ако Основите са заложени здраво в съзнанието и са непоклатими, гласовете на преминаващите или стоящите покрай пътя няма да смутят този, който познава своя път и е решил да го следва докрай. Наличието на два свята и пребиваването на човека и в двата, веригата на въплъщенията, *манвантарите и паралайите на Големия и малките цикли* , безсмъртието на духа, победата на Светлината над тъмнината и Владиката, водещ към Светлината - това са Основите, върху които йогът изгражда своя вътрешен свят и своето отношение към света вън. Разклатената основа разколебава цялата кула. Многообразен е светът, в който живее човекът и безкрайно дълбок. И непоклатими са Основите или Космическите закони, върху които е изграден той. Те са като основата (канавата), върху която се тъкат шарките на живота по законите на мерките, числата и хармонията. Да се усвоят Основите и да се разбере тайната на числата, означава да се разбере действителността и същността на явленията, ставащи около човека. Дадените преди Учения са засягали различни страни от единната Истина, тъй като са съответствали винаги на изискванията на момента. Но над всички Учения стои синтезът, обединяващ в едно стройно цяло разпокъсаните и разхвърляни навсякъде частици на Космическото знание, като частите на убития от невежеството *Озирис*.(1.308)

Новото време носи със себе си ново разбиране и по-разширено съзнание. Така че нищо не се повтаря, а всичко се разширява и задълбочава. От друга страна, *Истината за съществуващото* си е една и съща винаги, само че се предават различни нейни аспекти, в зависимост от растежа и нивото на съзнанието. Затова няма нищо ново под Слънцето и

макар че то всеки ден изгрява от изток обновено, за нас си остава все същото единствено Слънце на нашата система от планети. В предаването на космическото знание има известна приемственост и последователност, спиралата на което се измерва с векове и хилядолетия, при което всяка последваща завивка се разгръща на по-високо ниво. Това изисква еволюцията на съществуването. Истината е една и съща за всички светове, но формите на изразяването й са различни. Една и съща е тя и във времето, макар и да е съзвучна на епохата и народа, на когото се дава и да съответства на неговото стъпало на еволюция. Невежеството не може да види единния корен под външните форми, но мъдростта не се смущава от различието на външните покривала, тъй като вижда това, което е скрито под тях. За тази цел, обаче, трябва да се използват *Първоизточниците*, защото по-късните наслоения обикновено изопачават първоначалния смисъл. Единството на космическата мисъл надживява вековете и кристалите на Първоосновните положения блестят независимо от наслоенията на времето. Но често изопачените наслоения пречат да се възприеме новият аспект на все същата Космическа истина и тогава миналото се превръща в спънка на еволюцията. Ревнителите на миналото отстояват не истината, а призраците и фантомите на това, което го няма, като попълват със себе си редиците на противниците на Светлината. Така те в действителност защитават тъмнината, а в по-лошия случай стават и съзнателни сътрудници на тъмните.(2.13)

Сред мяркащите се дни и нощи на обикновеното съществуване *Камъкът от Вечната Основа на Живота* е като скала сред бурния поток. Вълните минават и заминават, но Той стои непоклатим. Съзнанието може да се съчетае с всяка вълна, потапяйки се в нея, но може и да се измъкне от вълната и да се отпусне на непоклатимата твърд на Основата.(2.315)

Затова ги наричаме Основи, защото в мъглата на илюзиите на измамната Майя на тях можеш да се опреш, можеш да се установиш върху тях и превръщайки ги във фундамент на живота, никога вече да не се отдалечаваш от тях.(2.504)

Няма такова знание на човека, което да е безпогрешно, неизменно и всестранно, а всичко е относително, непълно и подлежи на задълбочаване и разширяване. Но сред тези грамади от относително знание на хората се дава и основите на Знание, което не е относително: например законът за биполярността на единните неща, законът за ритъма и пулсациите на живота във всичко, наличието на манвантари и пралайи, цикличността на космическото съществуване и т.н. Така сред относителността на обикновените представи и обикновените знания за света, на хората са дадени и Знания, които са неизменни. Тях ние наричаме Основи. Усвояването на Основите е усвояване на несъмненото Учение на Живота, единно от началото на времето, но давано в достъпна и съзвучна на историческия момент на Земята форма. Човечеството никога не е оставяно без *Висше ръководство*, което е давало и дава от епоха на епоха, отново и отново, тези непоклатими Основи на Космическото знание, в аспект

съответстващ на степента на развитие, достигната от човечеството в този момент. Даващите биха дали и повече, но хората не могат да го вместят. Може да се напомни отново и отново как човешката ограниченост и невежество винаги са преследвали *Носителите на Висшето знание* и как са се опълчвали срещу тях - всички те са пострадали и са били подложени на яростни нападки.(2.544)

Цялото огромно разнообразие на света и неговите прояви са ограничени от сравнително неголям брой Закони или Основи, в рамките на които са възможни тези прояви. Пулсира атомът, пулсира сърцето, пулсира Слънцето, защото във всичко има сърце. По същия начин трябва да бъде спазен и принципът на единичността или индивидуализацията на явленията, за да може всяко явление да се състои, иначе то ще се слее с обкръжаващия го свят и няма да може да се прояви. Характерна е също и проявата на ритъма, на когото е подчинено всичко. Числото седем е интересно със своята универсалност, тъй като принципът на седморността се следва от всички форми и всички вещи на този свят, в който живее човекът. Всеки проблем може да се реши от числовата страна, вземайки за основа седмицата. Седмичен е съставът на човека. Седмични са периодите на неговия живот, като при това всеки от тях се отличава от предходния. Ако разделим живота на отрязъци от по седем години, може да се види как спиралата на човешкото съществуване се състои от витки от по седем години всяка. Колкото по-стръмна е спиралата, толкова по-бърз е възходът. Плоската спирала означава застой и престава да бъде възходяща. От всяка точка на спиралата може да се прекара права линия нагоре, към аналогична точка на следващата витка. Това означава, че явленията ще се повтарят по аналогия с предшестващите, но на по-висока плоскост. Това дава основание за трансмутация на явлението по направление на заложената в него устременост към неговата противоположност. Например ненавистта може да се трансмутира в любов и обратно, но от безразличието нищо не може да се сътвори. Затова е казано, че “ *Тъй като не си бил нито студен, нито горещ, ще те изплюя от устата си* ”, което означава, че топлите, които не са нито студени, нито горещи, се изхвърлят от потока на еволюцията поради непригодност и се превръщат в космически боклук. Учителят не се смущава от това, че от ученика изведнъж започват да избиват различни ярки отрицателни качества и свойства. Това е добре дошло за трансмутацията и на победителя всичко се прощава. Но нищожествата не се приемат за ученици. Недостатъците не са препятствие за приемането на ученик. По-скоро пречи тяхното отсъствие, тъй като ако няма какво да се трансмутира, не може да се върви на никъде. Това трябва да се има в предвид, когато някой почука. За тъмните достъпът е забранен, но *разбойници, митари и блудници* е имало между приближените. Седем най-ярки недостатъка могат да дадат седем блестящи качества, но какво ще даде добродетелната умереност и нищожната посредственост? За румената добродетелност вече е казвано. Благонамерените *“никодимовци* “ нямат огнени качества в

духа си. И те не движат еволюцията. Нашите мерки са други. Понякога оценяваме хората по техните недостатъци. Стандарти не признаваме. (3.51)

Смятаме, че никакви напъни да се противодейства на настъпването на Огнената епоха няма да се увенчаят с краен успех. Злата човешка воля не може да преодолее Законите на Еволюцията. *Атлантида* е добър пример за тези, които все още не са се уверили в това. Познаването на мощта на Космическите Закони е стояло в основата на увереността в собствената правота на Тези, Които са водили човечеството след Себе Си. Много от древните пророчества за бъдещето на планетата са се базирали върху същото това Знание. Основите на битието са неизменни, независимо знаят ли за тях хората или не знаят, вярват ли в тях или не вярват. Тези Закони са съществували и преди появата на човека на Земята, както и преди самата Земя. Ще съществуват и след нея, защото вечността и временното са несъизмерими. Духът на човека е вечен. И когато съзнанието започне да постига неговата съкровена и непреходна същност, то се докосва до Вечността и става част от нея. Да се живее не в настоящето или бъдещето, а във Вечното, което включва в себе си едното и другото, ще бъде решението на живота. *Великите духове*, докоснали се до диханието на Вечността и надзърнали от другата страна на *Тайната,* са говорили за вечния живот на духа. Не смърт, а живот е отреден за човека. Хората ограничават живота си в рамките на няколко десетки години, докато в действителност той е непрекъснат и неограничен във времето. Животът в тялото и на тялото – да , но не и животът в духа и на духа. По този начин, възприемайки мисълта за непреходното, съзнанието се докосва до Вечността и по този път може да намери *тясната пътека, водеща към Живота.(3.405)*

Основи наричаме явленията, върху чиято същност се изгражда цялостният мироглед на човека, в пълно съгласие с неизменните и вечни Закони на битието на проявения свят. Когато са приети Основите, следствията от това приемане се наслояват върху живота на съответния човек вече сякаш от само себе си, с логическа последователност и неизбежност. Например, утвърждаването на съзнанието върху принципите на равновесието ще даде редица произтичащи от това явление благоприятни следствия; почитанието на Учителя ще доведе ученика до осъзнаване на това какво означава за него *поръчителството на Гуру*. Същевременно този, който основава своята активност върху двусмислието или половинчатостта, ще пожъне съответното и плодовете на тези “основи”. Ние считаме за Основи непоклатимите дадености на *Съкровеното Учение на Живота*, приемането на които в съзнанието определя цялото бъдеще на човека както на Земята, така и в Надземния свят. Някои хора живеят без всякакви основи и се носят като сламки, по волята на стихиите, по бурните вълни на житейското море. Но преодоляването на стихиите без приемането на Основите е невъзможно, защото само стъпвайки здраво върху тях човек излиза извън обсега на стихиите. Животът на човека няма смисъл, ако се отрича безсмъртието на духа и непрекъснатостта на живота. Придобиването

на различните качества на духа също е лишено от значение, ако не са възприети еволюцията на човешкия дух и безпределността на времето, в която живее и се развива той. Приемането на Основите, макар и неусетно за самия човек, но бавно и сигурно го преобразява.(3.427)

Изучаването на човека може да започне с изучаването на законите, управляващи неговата съдба. Развитието и еволюцията на духа вървят в рамките на тези закони. Същността на тези закони е запечатана в съкровените дълбини на съзнанието , от където те трябва да се извлекат на светло, за съзнателно приложение в живота. От закона не може да се избяга никъде. Законът - това са онези граници, в които се проявява животът на духа. Тези, които се опитват да го нарушат, попадат под неумолимите следствия на това нарушение, защото нарушението на законите насочва тяхната мощ към нарушителите. Възможно е или да спазваш изискванията на тези закони, или да ги нарушаваш, но да се избегнат следствията нито в единия, нито в другия случай е възможно. Някой ще каже: а защо има толкова хора, които ги нарушават открито, но въпреки това живеят спокойно и ползват всички блага на живота? Така говорят тези, които не знаят за съществуването на Невидимия свят, който ние наричаме *свят на следствията*, за разлика от видимия, който е *свят на причините*. Разбира се , следствията от нарушението на законите застигат нарушителите и в плътния свят, макар и не сега, не в момента на нарушаването, а в следващото или следващите въплъщения. Ето, ражда се инвалид, наследствен алкохолик, друг ходи с гърбица, друг е сляп по рождение, някой се ражда от зли родители или изобщо ги няма и не познава грижи и ласки. Много страдания и мъка подготвя за себе си нарушителят на закона. Но и в Тънкия свят последиците от нарушенията се проявяват не само че не по-слабо, а може би още по-силно. Защото в плътния свят нарушителят може да се представя като невинен страдалец, докато там, в Тънкия свят, причината и следствието са свързани с видима връзка и са достъпни за разбиране. Жестокият убиец пребивава във вихрите на вибрациите на извършеното на Земята злодеяние, докато тяхната енергия не изчерпи напълно върху него своята сила. От своите деяния - и лоши, и добри, там няма къде да се избяга, защото породилият мислите пребивава сред своите рожби. Как по друг начин може да се разбере какво е добро и какво е лошо, ако не се изживеят върху себе си следствията на добрите и зли деяния? Уроците на живота трябва да бъдат изучени напълно, за да знае човек как да следва неписаните закони на духа. Тяхната сила е огромна и непреодолима и представлява благост за тези, които не ги нарушават.(5.436)

Духът съществува навеки. Но всичко, което е наоколо, ще изчезне от полезрението, както си е отишло предишното въплъщение, както си отива и се забравя дори това , което става в сегашното. Спомените, колкото и да са ярки, не могат да заменят настоящето, а настоящето е отбелязано със знака за крайност и преходност. Следователно , няма нищо външно, на което можеш да се опреш или към което да се привържеш, освен Йерархията и

Учителя. Затова, именно, Владиката е казал : “*Аз съм с вас винаги* ”, защото всичко останало е само временно.(6.417)

Много неща се прощават при непоколебима твърдост на крачката. Промените в обвивките не могат да бъдат решаващи, тъй като винаги са временни, но измененията в духа решават всичко. Трябва да бъдем внимателни към последните и много предпазливи, когато вземаме решения за духа. Например, не е от голямо значение какво ще пием и какво ще ядем или с какво ще се обличаме. Но положението става фатално когато възникне въпросът за това как да се отнасяме към Обединяването с Йерархията, към устремеността на духа, към заздравяването на *Сребърната нишка* или Основите на Съкровеното Знание. При неизбежните промени на външните условия, въпросите от областта на духа остават неизменни, защото Основите са непоколебими. По такъв начин може да се разграничи преходното от непреходното и временното от вечното. Духът е вечен и животът е вечен. Съществува живот на духа и в духа, който се поставя на везните заедно с живота на тялото и в тялото, и всичко зависи от това кой ще надтежи.(7.57)

За своя растеж съзнанието се нуждае от подхранване. Основите на Съкровеното знание представляват почвата, на която незабелязано за самия себе си, бавно, но неотклонно, се преобразява съзнанието, разширява се и расте. Ако безсмъртието на духа и неизбежността на земните въплъщения не бъдат приети като основа, утвърждаването на качествата на духа и усъвършенстването на човека губят своето значение. Какъв е смисълът на всичко това , ако човек умира и заедно със смъртта изчезва неговият дух и всички придобивки. Да усъвършенстваш в себе си нещо, подлежащо на унищожаване, е нелепо. Но ние твърдим , че нищо не се унищожава и нищо не изчезва Умира дървото, умира формата, но семето, в което е кристализирана неговата безсмъртна същност, продължава да живее, за да даде импулс за развитието на нова форма. А когато и Планетата умре , всичко, което е достигнала тя и населяващите я форми на живот, ще бъде концентрирано в зърното на *Духа на планетата*, за да бъде дадено на новия живот на *Новата планета*.(7.73)

Трябва да се учим непоколебимо и твърдо, като скала, да устояваме срещу вихрите и бурите на плътния свят. Твърдостта произтича от здравото усвояване на Основите, когато нищо повече не може да предизвика нито съмнение, нито колебание в тях. Основите не трябва да се поставят в зависимост от благоприятните или неблагоприятни външни условия, тъй като те са временни, а Основите са вечни. Камъкът от Вечната Основа на Живота, върху който се утвърждава духът, ще бъде сигурна опора във всички светове. Ако плътният свят все още проявява някаква видима устойчивост, то Тънкият свят, със своята пластичност, не показва и тази видимост. Там, където всичко се движи от мисълта, не търсете устойчивост. Затова там непоколебимостта на Основите е особено необходима на осъзналият ги дух. Ние обогатяваме себе си с елементите на непреходното не само за днес, не само и за утре, а за винаги. Да проявим прилежност и

загриженост и да намерим време, за да напълним своето ковчеже със заветните бисери на Съкровеното знание.(7.161)

Заявлението на Владиката*:* "Аз съм с вас винаги" е безусловно и извън временно Това е *Основа на Основите*. На нея трябва да се утвърдим непоколебимо. Близостта е над измененията на токовете и каквото и да било друго, опитващо се да я затъмни. Желайте свобода на духа от привличанията на Земята и мисленето на плътта. Всичко се преодолява в духа и чрез духа.(7.327)

Ако Основите на Учението са възприети здраво в съзнанието, те постепенно и бавно, понякога незабележимо, но сигурно преобразяват цялата същност на ученика, от време на време давайки и външен израз на тази невидима дейност, ставаща в глъбините на духа. Не са необходими мъчителни усилия, защото следствия неминуемо ще има, щом са приети Основите . Тогава започвате да усещате как се разширява хоризонтът, как се освобождава духът от много наслоения, как отпада лъжливото знание. Така наред със съзнателната работа над себе си, преобразяването на духа върви и по този път. Затова е толкова важно да се утвърждават Основите на Учението, внедрявайки ги в съзнанието по пътя на повторението. Когато те бъдат приети, резултатите ще последват логично и естествено за приелия ги.(7.395)

Когато е здрава котвата и когато е здрава йерархическата верига, не са страшни поривите на вятъра и вихрите. Тогава корабът може да устои срещу вятъра. Колко *лъжеучения, и лъжеучители*, и лъже учени се срещат по пътищата на живота. И през всичко това трябва да се премине без отклоняване от целта. И всички ще твърдят, че тяхното учение е най-вярното. Но чуждият глас е чужд на верните. Всяко съприкосновение с някакво лъже знание ще бъде изпитание за здравината на Основите и дълбочината на тяхното овладяване.(7.602)

Основите са непоколебими, но съзнанието се стреми да се отклони от тях, потапяйки се в илюзиите на Майя. Дори и в Тънкия свят хората се крият в тъмните ъгли на призрачните си постройки, само и само да избягат от действителността. Майя на Тънкия свят е още по-наситена, ярка и разноцветна, отколкото земната и хората още по- упорито преследват нейните призраци. Но Основите не се Майя и утвърждавайки се на тях, се утвърждаваме на действителността. Вече споменах за Камъка от Вечната Основа на Живота. Огнената действителност на битието е изградена върху него.(8.12)

(М.А.Й.). Безусловното приемане на едни или други положения от Учението на Живота автоматично довежда до редица неизбежни и благотворни следствия, които незабележимо, но неотклонно преобразяват съзнанието. Например любовта към Йерархията ражда непосредственото общуване, разбирането на Кармата поражда чувството на отговорност за своите постъпки. Дори и частичното приемане на Истината вече преобразява човека, според степента на нейното осъзнаване.(8.35)

Когато загубите всякаква устойчивост и почвата започне да се изплъзва изпод краката ви, опрете се на Основите. Те са непоколебими и за тях можете да се хванете, като за спасителен пояс в бурното море. Те няма да ви изменят. Колкото и ярък и убедителен да изглежда този призрачен свят на земни илюзии, знайте, че той ви е даден за кратко време, че същинският ви живот е извън границите на този свят и че сте дошли на Земята не заради този живот, а заради другия, Надземния, за съзнателното си пребиваване в който сега събирате необходимите елементи.(8.43)

(Гуру). Йерархията, Безпределността и издигането на духа над останалите обвивки – това са трите отправни точки на мисленето. Обвивките се променят при всеки цикъл, но духът пребивава вечно. Безпределността е сферата или средата, в която той се проявява. А Йерархията е непоколебимата Основа, върху която се утвърждава духът в Безпределността на Битието.(8.57)

(Гуру). Съществува земен и Надземен свят, съществува Йерархията на Светлината, съществува тялото като носител на духа, но временен и смъртен. Смъртта принуждава да се разделим с всичко, което е свързано със Земното съществуване. Това са Основите и те не могат да бъдат пренебрегнати Колкото и ярко да се налага суетата, нейният край е сигурен. Затова можем да се утвърждаваме само върху основите, помнейки преходността на настоящия момент и на всички земни условия.(8.72)

(М.А.Й.). Доверието към Призовалия може да се усили с осъзнаването на това, че той е Алфата и Омегата на всички стремежи, надежди и упования на духа. Камъкът от Вечната Основа на Живота остава неизменен във времето. На Него можеш да се опреш и да застанеш здраво върху Него. Блуждаенето е напълно изключено, както и търсенето на други наставници. Това ще означава, че Пътят е намерен. Остава само пожеланието той да бъде победен.(8.75)

В живота на всеки човек могат да станат най-неочаквани промени: и мястото, и обстоятелствата, и обкръжението – всичко може да стане напълно различно, при което да се изменят и съответните впечатления на съзнанието. Но, независимо от всичките тези промени, Основите и връзката с Учителя остават неизменни. Така върви през живота признатият ученик. Затова трябва да се погрижим външното да не закрива вътрешното и да не нарушава невидимата връзка. Трудно е да се издържи до край, защото стихиите са излезли от бреговете си и вихрите се носят над света. Но когато е налице неотклонното желание да се утвърдиш на несъмненото, с времето всичко е възможно.(8.95)

Материята е вечна, но формите, в които тя се проявява, подлежат на разрушение; животът е вечен, но формите, в които той съществува, са смъртни; духът е вечен, но обвивките, които го обличат, са временни – това са положенията, от които трябва да се изхожда за постигане на Основите. Духът съществува отпреди началото на времето. Съзнанието се сформира по-късно, в процеса на еволюцията на духа, при последователното му въплъщение в различни форми. При това *монадата,* като носителка на

духа, преминава през всички стъпала на проявения живот, от горе до долу и от долу до горе, във всички *царства на природата*. Всичките тези царства са съсредоточени в микрокосмоса на човека и тялото живее и функционира единствено поради това, че оживяващият го дух някога е преминал през етапите на минералното, растителното и животинското царства и си е изработил способност да асимилира техните свойства. Днес човекът е достигнал това стъпало на еволюцията, когато пред него стои задачата да овладее стихиите на земята, водата и въздуха, за да кулминира след това тези достижения в овладяването и на стихията на огъня. Стихията на огъня е най-висшата. Неговата скала е широка: от подземните огньове до огньовете на организма и до пространствения пламък. Огънят обхваща всички прояви във Вселената и стои в основата на цялата материя – от нисшите до най-висшите ѝ аспекти. Овладяването на огнената стихия започва с овладяването на тази стихия, проявена в микрокосмоса на човека. Всяко човешко движение има за основа огъня. Огнена е мисълта, огнени са чувствата, огнени са импулсите енергия, протичащи по нервите и предизвикващи мускулните движения. Затова овладяването на себе си е първата крачка към овладяването на огъня, по пътя на *Огнената Йога*. Контролът над мислите и чувствата означава нещо далеч по-голямо, отколкото това изглежда на повърхността. Човекът и сега е овладял много, привеждайки в движение съзнателно и несъзнателно огнената стихия в себе си. Но ние говорим за съзнателното овладяване и преди всичко за контрола на Психическата енергия, като дар от еволюцията на човека.(8.396)

Основите са като здрава котва за кораба в бурята. Нито настроенията, нито преживяванията, нито всичко останало, ставащо с човека, може да ги измени или отхвърли. Те са , били са и ще бъдат. Ето защо съветвам, когато всичко се колебае , да утвърждавате съзнанието си за Основите. Те са непоклатими, както са били и преди сто, и преди хиляди години, и ще останат такива и в бъдеще. Поучително е да се отбележи как се разсипват като картонени къщички приумиците и градежите на тези, които *“строят за разрушение от вихрите ”.* Но заложените от Нас дела продължават хилядолетия. Затова трябва сериозно да се учим да различаваме двата вида явления, а именно: кратките, преходни, обречени на бърза забрава човешки дела и Великите Деяния, не умиращи във вековете, и към тях да насочим вниманието, грижите и сърцето си.(9.423)

(М.А.Й.). *Придобивките на духа* са несъизмерими със земните вещи и земната собственост, с богатството или положението. Самата природа на земните условия крие в себе си свойства, анулиращи радостта от притежаването и на едните, и на другите. И едните, и другите са нищо, ако няма здраве или душевен мир. А и сами по себе си те са много нетрайни. Колко често хората губят мигновено и положение, и богатство. Здрави и непоколебими са само основите, но те са в духа. Следователно, само явленията на духа могат да бъдат крайъгълен камък при строителството на живота. На тези основи може да се строи задълго и здраво. (10.50)

Трудно е за човека да се ориентира сред хаоса от съществуващите всевъзможни теории, мнения, убеждения и представи за всичко това, което обкръжава съзнанието. За това , именно , се дават Основите, за да има на какво да се опре човек и от какво да тръгне в своето мислене, за да се противопостави на потока от човешки заблуждения, чиято честота най-добре се вижда ако се отчетат множеството теории и учения, които са били отхвърлени до сега или ще бъдат отхвърлени, вероятно, в бъдеще. Под каквито и покривала да се прикрива заблуждението - научни, философски, религиозни, битови, политически или каквито и да било други, заблуждението си остава заблуждение, противоречащо на основите. Дори ако множеството приема заблуждението, то не става истина от това. Трябва още по-здраво да се утвърждава мисленето върху Основите, за да се избегнат множеството грешки, свойствени за хората. *Носителите на Светлина* във всички свои действия са изхождали от Основите. Тяхната мъдрост, надживяла вековете , е устояла против времето и не предвзетото съзнание продължава да черпи от нея и днес, в епохата на електрониката, кибернетиката, радиото и космонавтиката. Основите са непоколебими и извън времето, и истинската наука никога няма да бъде в противоречие с тях.(10.146)

(М.А.Й.). Да се отхвърля всичко, което не е от Светлината, което не съответства на човека като носител на мъдростта на вековете или което му пречи и го отвлича от *Фокуса*, трябва да бъде насъщна задача. Толкова много отвличащо и препятстващо, и напълно ненужно има наоколо! Как да се ориентираш в това множество от човешки мисли и кое да приемеш като нещо положително и безпогрешно? Когато се е давало Учението, се е имало в предвид такова състояние на човешките умове, не знаещи какво да приемат за истина и към какво да се устремят. Учението дава направлението и най-близкия подход, но е необходимо практическо приложение в живота. Дори малка част, усвоена и приложена в живота, ще помогне да се стъпи сигурно върху тясната пътека, водеща в Живота. Много са пътищата водещи не към живот, а към смърт на духа. И да се открие сред тяхното множество единствената, тясната, пътека, водеща към Живота, не е никак лесно.(10.147)

(Гуру). Този, който не се обърква сред множеството човешки теории, представи, погрешни учения и мисли, и познава своя път и Основите, той няма да се обърка и в Надземния свят. Да се стои на краката твърдо трябва и в двата свята, без преклонение пред нито единия, не пречупвайки се духом, не поддавайки се нито на страх, нито на съблазни, нито на измама и не пълзейки пред изглеждащите силни и в двата свята. Като имащ власт е говорил *Великият пътник* пред силните на деня в този свят. Като имащ власт е влязъл Той и в Тънкия свят, давайки пример на хората за това как трябва да се държи духът, победил света.(10.165)

Докато новата епоха на Огъня все още не е настъпила , трябва да се застане твърдо на Основите. Твърде много лъжливи учения са разпространени сред човечеството и твърде много са изопачени и

извратени религиите. Зад външната лакировка на формата е скрита твърде непривлекателната картина на духовното разложение. Тъмните съзнания задържат много настъпването на Новия свят. Но могъщият поток на Еволюцията не може да бъде спрян от нищо. Неговите струи не винаги са видими за очите, но скоро ще избият явно на повърхността на живота. И вече пробиват, отмивайки вредните наслоения на стария свят. Но раждането на новото съзнание е трудно и мъчително. Особено тежко е на всички чувствителни сърца. Затова във времето, когато на смяна на заминаващите си енергии идват нови, утвърждаването на Основите в съзнанието и в живота ще помогне да се премине уверено през преддверието на Новата епоха.(10.263)

Корените на човешката душа са в Надземния свят. Там е Родината на духа. Няма нищо земно, на което да е възможно да стъпиш здраво, защото всичко е преходно и няма нищо, за което да се закрепиш, защото всичко ще бъде отнето. Следователно, да се гради устойчиво и здраво може само в Невидимите Сфери. И ще е добре когато вече отсъства желанието да се захванеш за нещо в плътните условия, въобразявайки си, че те са непоколебими. Ако човек не е от този свят и няма опора в него, но има такава в другия свят, той стои на краката си по-здраво и по-твърдо , отколкото притежаващият много в земния свят. Обикновените мерки не са валидни за Надземния свят. Откъсването от Земята и не привързаността към каквото и да било земно дава право на свободен вход в другия свят и свобода на действие в него. *“Позналият земните сладости няма да полети*”, но за позналия горчивината на земния живот и за опиталия много от нея, полетите са достъпни.(10.404)

Когато Основите са здраво заложени в съзнанието, то вече не може да бъде разколебано от нищо: нито от личните преживявания, нито от утежнените обстоятелства, нито от сгъстените токове, нито от *тъмните нападения.* В трудни минути Основите винаги могат да послужат за опора. Те няма да изменят, защото са неизменни и постоянни. В тях е запечатано непреходното и затова се дава съвет те да бъдат припомняни винаги, когато има колебание и да се утвърждава съзнанието още по-здраво върху тях. И когато се рушат личните миражи и установки, и когато се разсипва на прах поредната илюзия на Майя, Основите остават непоколебими като прибежище на духа. Каквито и изненади да поднася животът, знайте твърдо, че ”*и това ще мине*”. Ще мине всичко и ще трябва да се заминава в Надземния свят, разделяйки се с плътната очевидност, но отнасяйки Основите със себе си. И там, сред преходността и на тънките условия, те ще дадат опора и ще помогнат да се запази непоколебимо равновесие. Силата на Основите е в това, че те се издигат до Огнения свят и се опират на непреходното. Когато говорим за Камъка от Вечната Основа на Живота, имаме в предвид именно тях. Колкото по-често се връщаме към тях, толкава по-здраво се утвърждава върху тях съзнанието.(11.8)

Ако съзнанието стои непоколебимо на Основите и ако е усвоено, че близостта на Владиката е над всичко, то може спокойно и уверено да се

продължи по-нататък. Какви ли не мисли могат да споходят и какво ли не може да се случи наоколо и да затрудни хода, но съблюдаването на двете посочени условия ще позволи да не се нарушава ритъмът на движението. Трябва да се има доверие към *Водещата ръка*, защото без доверие придвижването е невъзможно.(11.47)

(Гуру). Бедата е в това, че строят върху пясък, върху своите лични предположения, желания и разчети, а не върху Основите, не върху Камъка на Вечната Основа на Живота. А след това изпадат в отчаяние, когато всички лични постройки се разпаднат като картонени къщички от стълкновението с действителността. Здраво, без опасност от разрушение, може да се строи само върху непреходното. Всичко останало ще бъде разпръснато от вятъра като есенни листа.(11.80)

Да се устои в устрема към Светлината - това е задачата в днешно време за всеки устремен дух. Тя може да бъде улеснена ако съзнанието бъде утвърдено здраво върху Основите. Самите Основи са непоколебими и неизменни. Те не се колебаят, а съзнанието. Но ако и то е непоколебимо и твърдо, ще може да се устои без всякакъв ущърб. Значи, трябва да се постави ударението върху непоколебимостта и устойчивостта. Държейки се за нея може да се устои против вихрите - както земни, така и астрални.(11.357)

Смятам за нецелесъобразно да се разчита на каквото и да било външно. Смятам, че може да се разчита само на Йерархията на Светлината, извън зависимостта от случайните и външните условия. Мракът не може да послужи като опора за разбирането на Светлината. Но предавайки се на Нас с цялото си съзнание, можете да преуспеете. Преуспяването не зависи от това как се нарежда земният, външен живот, а от това как растат вътре качествата на духа и огньовете, свързани с тях. Качествата на духа се проявяват като огньове, даващи отложения от огнени кристали, обединената мощ на които се съсредоточава в Чашата. По този начин качествата на духа, бидейки носители на огньовете, са неразривно свързани с неговия възход по стълбата на съвършенството. Някои смятат, че могат да преуспяват по някакъв друг начин, но друг път към Светлината няма. Устремеността е огън, мъжеството е огън, непоколебимостта е огън. Устойчивият, равномерно горящ пламък е най-добрият символ на не умиращата мощ на духа. Но слабият се колебае от всяко подухване на земните вихри и огньовете затихват и угасват. Затова има толкова угаснали съзнания и затова грижата е за качествата на духа, защото без тях няма огньове. Угасването на огньовете означава смърт за духа. Затова има толкова *живи мъртъвци* и толкова *обсебени*. Но към горящото сърце обсебващите не могат да се приближат. Грижата за огньовете е неразривно свързана с грижата за качествата на духа. Мнозинството смятат, че живеят за да ядат и пият, да се обличат добре, да бъдат задоволени с всичко и да са заобиколени с вещи. Но животът се дава, за да се увеличават огньовете, т.е. качествата на духа. Който си е поставил за цел развиването на качествата на духа, той е на правилния път. Придобиването на огньове

означава безсмъртие, тъй като духом може да се умре и при живо тяло. Живите мъртъвци са не само дяволско явление, но и твърде съвременно. Хората мислят само за земното и постигат много неща на Земята, но материалните достижения са нищо, ако заедно с тях не расте и духът. Растежът на духа е растеж на огньовете. *Огънят, спуснал се върху Апостолите*, е символ на *огненото преображение* на човека. Много са степените на това преображение. Ако вземем за пример двама души, единият от които имащ всичко, освен качествата на духа, а другият нямащ нищо, но събрал огнени кристали в Чашата, този, който е имал всичко на Земята, ще бъде най-беден в Тънкия свят, а другият, лишен на Земята от всичко, но притежаващ огньовете, ще има всичко на оня свят, защото там огънят е в основата на всички прояви на духа. Единият ще стои неподвижно като пън, а другият ще лети, ще вижда, ще чува и ще се ползва от всичките си огнени чувства. Различна ще бъде съдбата и на трудолюбивия и на лентяя, защото трудът е събирач на огньовете. На всекиго се дава възможност да преуспява при всякакви условия и ако това не му се удаде, вината не е в живота, а в самия човек. По този начин всеки определя още на земята условията на своето съществуване в Надземния свят, според събраните през живота му огньове.(11.575)

(М.А.Й.).“*И Слънцето, и Луната ще преминат, но нито една йота от закона няма да премине, докато не се изпълни всичко*” - така е казал самият Владика. Законът изразява и представя Основите, които са непоколебими във всички времена. Този, който залага фундамента на своя мироглед върху Основите, изгражда своя свят върху Камъка на Вечната Основа на Живота. И каквото и да става наоколо, каквито бури и урагани да бушуват, Основите са непоколебими. Дори и когато се разрушават царства или моретата заливат някога процъфтяващи страни, и се променя ликът на Земята, Основите са непоколебими и здрави и върху тях може да се строи.(11.715)

Истината е една, Основите са едни и същи, но формите на тяхното изразяване съответстват на времето. Затова е безсмислено да се спори за формите на изразяване, ако същността е достъпна за разбиране. Спорят тези, които не разбират. Причина за споровете и разногласията е невежеството. Говоря за *Ученията на Светлината*, а не на тъмнината. Защото има и такива. Какво огромно количество книги се издава! И колко много от тях са ненужни. Ценим високо постиженията на научната мисъл, ако не са от тъмнината. Много лъжа има и в науката. Примерите на заблуждения от миналото са поразяващи, както впрочем и от настоящето. Разбирането на Основите ще даде здрав фундамент на науката. Всички достижения на истинската наука ще станат някога всеобщо достояние.(11.781)

Всичко отминава и всичко ще отмине, но Основите остават завинаги. На тях може да се строи. *Домът на духа*, построен върху Основите, ще устои срещу земните вихри. Него няма да го засегне печалната участ на

дома, разделен в себе си. Основите не познават нито разделение, нито противоречия, защото монолитната цялост е тяхното неотменимо свойство. Променят се теориите на хората, мисленето, представите за нещата и всевъзможните заблуждения, но Основите са неизменни. Съкровеното знание е построено върху тях и затова то представлява аспект от вечната Истина,оставаща неизменна през вековете.И на въпроса *"Какво е Истина?"* може да се отговори: "Истината е представата за обкръжаващия човека свят, изградена върху Основите ". Фрагменти от тези Основи могат да се открият във всички религии и философии, но само фрагменти, защото цялата Истина не може да се вмести в съзнанието на човека. На Планетните духове тя е достъпна в непостижими за човешкия ум размери, но дори и на Тях не до край, защото Истината е безпределна и разкрива постоянно безпределната си същност, дори и пред *Великите Посветени* в еволюционното течение на космическия живот. Но Основите ѝ остават неизменни във всички времена. И всеки може спокойно да строи дома на своя дух върху тях.(12.100)

Повтаряйки си знанието за Основите и размишлявайки за несъмненото, заздравяваме разбирането на най-необходимото. Обкръжаващото с висок глас вика за своето, заглушавайки чистотата на разбирането. Но трябва да се затворят ушите за гласа на обкръжаващото, за да може несъмненото да говори само за себе си. Всяко съприкосновение с отрицателите , неверниците и лицемерите размагнитва. Да се съхрани вътрешната устременост е възможно само разграничавайки се от гасителите. Иначе те ще угасят огньовете на сърцето. Сърцето трябва да се държи открито към света на действително съществуващото. Очевидността е кокоша действителност. Трябва да се излезе от кокошарника в просторите на космическата мисъл.(12.410)

Тема 3. Очевидност и действителност.

Светът на човешката очевидност е много ограничен, но *Моят свят*, действителният, е от вечността. Всеки може да се приобщи към Моя свят, да влезе в него, да стане част от него и да живее в него, посрещайки вълните на преходните явления, както гранитната скала посреща прибоя.

Плътният свят може да се разглежда като разрез на Безпределността във времето и като част от нея той може да бъде продължен както в миналото, така и в бъдещето, до безкрайност. По същия начин и всяка една форма на живот с началото и края си по същество се допира до Безпределността.(1.22)

Въвлечен в потока на Майя,човек забравя за действителността. Но в своите глъбини духът знае,че всяко поредно въплъщение е поток, който той трябва да пресече, за да излезе отново на брега на Надземния свят. Добре е когато това разбиране започне да се утвърждава в земното съзнание. Това разбиране може да се възпитава и съзнателно в живота през всеки ден. И, гледайки на всичко, ставащо наоколо, да се твърди ежечасно, че "и това ще премине". Иначе няма да стане откъсване от земното. Не откъсналите се от Земята продължават и в Надземния свят да затъват в илюзиите на Майя, завършвайки с илюзиите на *Девачан,* който също не представлява действителност. Популярността на киното показва колко си пада човек дори и по изкуствено създаваните илюзии. И знае, и разбира, но въпреки това отива и плаче, и преживява, гледайки ставащото на екрана, което в действителност не съществува. *Йогът* живее в света на действителността, отхвърляйки илюзиите на Майя във всичките им форми. От тук и другото отношение към живота. От тук и усещането на безпределността и докосването до Висшите светове. На Земята трябва да се живее земният живот, но никъде не е казано, че илюзиите трябва да се приемат за действителност. Колкото и хубава да е кинокартината или пиесата в театъра, все пак гледащият не забравя, че това е само театър. Така и в ежедневието трябва да се помни, че животът е също сцена, върху която Индивидуалността или Сутратма, е актьор. Трябва винаги да се помни това, дори и в най-напрегнатите и сурови условия, тъй като всичко, всеки кадър от живота в плът свършва. С това, именно, съзнание трябва да се върви през живота, без да се забравя за Надземния живот, за който се подготвя човек в плътните условия, разграничавайки действително съществуващото от изглеждащото такова на Земята.(1.92)

Сине Мой, ти си прав: целта не е във външните условия, а в състоянията на духа, издигащ се над тях и в тяхното преодоляване. Целта е да се съхрани огънят и то не само без да се загуби, но и да се умножи. А всичко външно е без значение, тъй като то не може да бъде взето в далечния път към звездите. Нека наблизо се носи Потокът на живота, на брега на който стои и наблюдава Учителят и до него е ученикът. Този, който навлезе в потока и се отъждестви с него, загубва способността да разпознава илюзиите на Майя. *В света ще има скръб, но Аз победих света*, издигайки се духом над него. Външната тъмнина е в света, но Светлината на Света е над нея. Животът на духа е вътре и неговата орбита е Безпределността. Външният свят служи единствено като стълба при изкачването, но сам по себе си е лишен от значение. Той не е цел, а средство и не сам по себе си, а като подножие на духа (в устрема му към върховете).И всички земни дела са само изпитания за духа, носещи опит и

знания, както и възможност за издигане нагоре, стига само духът да разбере правилно техния смисъл. Призовавам духом да се издигнете над бездната на живота и да укрепнете духом, защото духът е нерушим, не унищожим и съществува вечно. Не онези, живеещите единствено в плътта и само чрез плътта, са победителите на света, позналите света. Не! Те са слепци. А ти си зрящ. Ще отдадеш ли тогава своето първородство за илюзиите и мимолетните сънища на земния живот, толкова кратки и смътни? (1.115)

Реката на живота. Ако духът навлезе в Потока и стане част от него, Потокът ще го отнесе със себе си. Но потокът преминава покрай духа и потъва в миналото, а духът остава и съзерцава новите струи, също отминаващи покрай него. Да осъзнае тази своя отделеност от минаващия наблизо Поток ще бъде едно достижение на духа. А отъждествяването с него означава сливане и ставане част от него. Но *Безмълвният наблюдател* не може да стане едно с това, което наблюдава. Той регистрира като на кинолента драмата на живота, без да се отъждествява с нея. Животът е едно, а Безмълвният регистратор – нещо съвсем друго. Така и чувствата, и мислите, и всичко, което преминава през съзнанието на човека, не са Гледащия на тях. Трябва да се разграничи Гледащият Потока от самия Поток и да не се сливат в едно. ”Аз страдам, аз преживявам, аз се безпокоя “– това са вибрациите на астрала, а не на Безмълвния свидетел. “Аз мисля, аз размишлявам, аз изграждам мисъл-форми” – това е менталът в действие, а не Свидетелят, покрай когото постоянно тече мисленият поток. “Аз се движа, говоря, ям, пия” – това са действията на тялото, но не е Той, Пребиваващият временно в тялото. Трябва Той, Съществуващият вечно, да бъде отделен от временността на трите потока в личността – физическия, астралния и менталния. Трябва да се приучвате да гледате на всичко ставащо както отвън, така и отвътре, като на нещо, ставащо някъде в страни, като на нещо временно и отминаващо, не засягащо непреходната същност на духа. Ето, нещо се случва, отминава и потъва в небитието, а аз стоя на брега на вечното и продължавам до гледам новите струи на Потока, които преминават покрай мен и също ще отминат, както е отминало всичко, което е било по-рано, преди тях. Тази преходност на настоящето трябва да се утвърди в съзнанието като основа, тъй като всичко отминава, но не преминава само Гледащият безмълвно Потока на живота. По този начин се залагат елементите на безсмъртието на духа и пътят, по който се приближаваме към него, минава през временното и преходното. Явленията с по-голяма продължителност са по-близко до Безкрайността, отколкото тези с по-малка. Веригата от въплъщения е по-близко, отколкото един отделен живот или пък част от него. Затова и очертаването на по-продължителна линия в бъдещето, извън пределите на текущия час, година, живот или няколко живота, ще бъде решение на живота изобщо. Защото Безпределността вмества всички тях, а самото понятие “време” означава нещо временно. Нещото в себе си, съзнанието, стоящо по средата между Безмълвния наблюдател и преходните явления от Потока на живота, може

да се приближава към всеки един от тези два полюса или да се отдалечава от него. Когато съзнанието се приближава към Потока, то влиза в него, слива се с него и се отъждествява с преходното. А когато съзнанието се устремява в сферата на Наблюдаващия вечно, то излиза от Потока, издига се над него и се установява върху Камъка на вечната Основа на Живота. Нищо ставащо с човека в сферата на трите му временни обвивки не може да засегне Безмълвния регистратор, макар и понякога да изглежда, че всичко е загубено за човека и той загива. Не може, обаче, да загине неродeният от трите, защото той съществува от началото на времето и от преди началото. И към когото се устреми съзнанието, с него ще пребъде: или към временното, или към вечното.(1.194)

Майя на Земния свят, Майя на Астралния, Майя на Менталния – всички са от един корен. За Майя на Плътния свят достатъчно е говорено. По-сложен е въпросът с астралната Майя. Тя има своите прояви и в Плътния свят, но в Астралния свят се облича във форми и очите на прелъстения я приемат за реалност. Там тези, които от тук - от там нещо знаят, се възползват от незнанието на пристигащите и приемат различни плашещи новодошлите образи или създават около тях призрачни видения от всевъзможни по форма мисли. Тяхната цел е да не изпускат жертвата от кръга, който те са очертали. Виждайки по аурата слабостите на духа и неговите влечения към низшите прояви, те създават прелъстяващи го мислени форми и образи, тласкайки го към съчетаване с тях, за да го потопят в тяхната среда. Мнозина не издържат и се устремяват към отровните прелъстяващи образи, които ги въвличат във фуниеобразните вихри на астрала. Но маските на злосторниците могат да се снемат, фантомите за прелъстяване да се изгорят с мисъл и да се освободи съзнанието от привиденията. Образите и формите, сътворявани от развъплътените, също са вид Майя, защото съществуват само в пространството, нямайки основа на земята. Вътрешният свят на всеки жител на Тънкия свят, изразен в образите и мислите му, също представлява Майя. Всички заблуждения на мисълта там притежават форма. Да се потопиш в тях означава да обкръжиш себе си с това, което няма отношение към действително съществуващото. Светлината, Йерархията на Светлината и Носителите на Светлина са извън Майя. Чрез тях е и достъпът до реалния свят, основаващ се на Красотата.(1.295)

Личният свят на обикновения човек и неговите представи за самия себе си са грешни още в самия им корен. Да предположим, че някой някога е вложил всичките си способности и сили, за да придобие почит и власт и да допуснем, че с цената на всичко ги е достигнал. Но животът отминал, той умрял, умрели и всички, които го почитали и му се подчинявали. А когато не останал вече никой от неговото обкръжение, умряла и паметта за него – достигналия почит и власт приживе – без да остане и помен от всичките му придобивки. Възниква естествено въпросът: за какво са били всичките му усилия и къде е сега всичко онова, заради което той е живял и което го е

заобикаляло? Всичко си е отишло и е потънало в забрава. Такива хора, които живеят единствено с настоящето, в пределите на един единствен живот и смятат, че няма нищо друго, освен това, което те виждат или усещат, или в което те вярват, ние наричаме слепци, а още по-точно би било да се нарекат живи мъртъвци. Те са обрекли сами себе си на смърт още приживе с това, че са оградили съзнанието си с явления, имащи краткотрайна продължителност на съществуване и обречени на унищожение поради ограничения кръг на своите прояви. В безкрайната Вселена няма място за призрачните светове на пияницата, комарджията, спекуланта и други подобни мъртъвци, защото еволюцията не се нуждае от тях и те ще бъдат изхвърлени на бунището на човешката история като непотребни отпадъци.(1.317)

Владиката е неизменен и близостта му е неотменна, но само при условие, че се осъзнава независимо от всичко, каквото и да било, ставащо с човека във всичките му обвивки, дори и в самото му съзнание. Защото и съзнанието не е нищо друго, освен споменатият поток от преминаващи явления. Майя е трилика – плътна, тънка и ментална. И трите са лъжливи, защото представят лъжливата очевидност и закриват света на истински съществуващото. И ако човек намери сили да каже пред лицето на ярката Майя: “Отстъпи!” – значи неговият дух не е победен; значи е възможно освобождението; значи Светлината, а не тъмнината е по-силна в него.(2.48)

Много капани за мисълта са разставени от тъмната ръка, поразяващи със своята ярка убедителност на земната очевидност. Особено опасни са периодите на пралайя или упадък на съзнанието, когато изглежда, че всичко е свършено и Учителят те е изоставил, когато огньовете гаснат и земната очевидност усилено налага себе си.(2.95)

Когато Наблюдаващият вечно бъде отделен в съзнанието от съзерцаваното, тогава тайната на Гледащия ще започне да се разбулва. Съзнанието се колебае между тези два полюса на вечното и временното, притегляйки се последователно ту към единия, ту към другия. Трябва да се намери мястото на всяка от обвивките, за да не бъде тя самоцел, а да служи на духа. Макар и да е сложно устроен, човешкият апарат може да работи добре, гладко и безотказно когато се подчинява на волята на своя единствен стопанин, който, бидейки облечен от него, го управлява. Това Висше Аз може да се оприличи на капитан на кораб. То живее временно в своите обвивки и е облечено с тях, за да може с тяхна помощ да вземе от съответстващия на всяка от тях свят всичко, което позволява нивото на еволюция, достигнато от духа на дадения етап от неговото развитие. Ако на всяка обвивка се предостави свобода да постъпва така, както тя иска, при което да се елиминира обединяващата ги единна цел, заради която те съществуват и са изминали безкрайно дългия път на своето развитие, то животът на човека ще стане безсмислен, защото всички те са смъртни и крайни.(2.302)

Слънцето изгрява и залязва независимо от човешките дела. Слънчевите лъчи са над това, което правят хората. По същия начин и

скритият живот на духа върви не в обвивките му, а в неговите дълбини. Когато тялото умре, животът не се прекъсва. След като последователно се отхвърлят тънката и менталната обвивки, Висшата триада остава и в нея продължава животът на Гледащия вечно. Съзнанието може да се свърже с всяка от обвивките и тази обвивка да се възприема като своето Аз. Но съзнанието може да бъде съсредоточено и върху Безмълвно гледащия и неговата цитадела – Безсмъртната Триада. Студът и гладът са усещания на тялото, както и болката. Ненавист, злоба и цялата гама от лични чувства и страсти в човека са от областта на астрала. Сферата на интелекта е менталната. Съдържанието на тези трите не принадлежи на човека, макар и да протича през съзнанието му, както не му принадлежат атомите и молекулите на материята, която той поглъща и пропуща през себе си във вид на храна. Но абсолютната памет за всичко, станало с него, макар и само частично достъпна за мозъка, е негово достояние, на Гледащия вечно, на Безмълвния регистратор в него. Трябва да се учим да разчленяваме в съзнанието си областите на всички обвивки, за да се знае какво принадлежи или се отнася към всяка една от тях. Тогава ще бъде по-лека и раздялата с всяка една, когато удари часът. Възможно ли е да се страхуваме от смъртта, при която духът освобождава себе си от старото и износено, отслужило своята служба тяло? Не, това ще бъде радост, радост от свободата извън тялото, когато неговата роля е изпълнена, приключена и то повече не е нужно. По същия начин се освобождава духът последователно и от останалите обвивки, без да се отъждествява с тях, първо с тънката, а след това и с менталната. Едва тогава той прекрачва в Царството на безграничната свобода, където животът зависи от това какви и колко елементи на безсмъртието, принадлежащи на Висшата триада, е съумял да събере той чрез своите нисши обвивки. Ако всички представи, мисли и чувства са се отнасяли само към тялото, или към емоциите и чувствата на астрала, или пък към това, с което живее интелектът, то в Чашата няма да има събрани отложения от непреходното и съзнанието няма да има с какво да живее в Царството на Светлината. Тогава смъртният ще бъде смъртен наистина, защото безсмъртният живот зависи от натрупаните елементи на непреходното в Чашата – нетленната пазителка на всичко, през което е преминал човекът. Но Чашата остава затворена и достъпът до нея е невъзможен, докато не е премината чертата, отделяща живота на съзнанието във временното, от живота му във вечното.(2.410)

Учителят преподава уроците за действителността с ярки примери от живота, за да може по-лесно да се отличи действителността от очевидното, както и Майя – от същността на живота. Именно Майя представлява най-яркия пример за преходността и временността на сънищата и илюзиите на плътното съществуване. Те ярко налагат себе си чрез своята очевидност, но опитният пътник знае, че всичко това е Майя. Учителят обаче не е Майя и Учението му не е Майя, и Законите на Космическия живот не са Майя, и Целта, към която върви въплътеният дух, не е Майя, и Йерархията на Светлината не е Майя, както и това, което Ние наричаме Основи на

Учението на Живота. Наричаме ги Основи, защото в мъглата на измамната Майя можеш да се опреш на тях и, превръщайки ги във фундамент на живота, никога да не се отдалечаваш от тях. Сред постоянно променящите се явления на външния свят, а също и на мислите и чувствата на човека, единствено те са непреходни и здрави. И на Земята, и в световете те са еднакво нужни. Без тях човекът е подобен на сламка в бушуващото море. Дори знанията за Земята са преходни и изменчиви, но Основите са вечни. Върху тях се изгражда Космосът, на тях се основава Еволюцията на човечеството и бъдещето на Планетата. И Луната, и Слънцето ще преминат, но не и Основите.(2.504)

Всичко, което ни заобикаля, е безпределно: без начало и без край. Живеем в Безпределността, докосвайки я с всички страни на своето съществуване и със самото си същество. Нейната същност се проявява във всичко: в безпределността на качествата и чувствата, в безпределното пространство, в докосванията на вечността до нашите съзнания. Дори науката казва, че материята е вечна, както е вечно и движението в нея. Нищо няма нито начало, нито край, също както и горе и долу, също както и център, който е навсякъде, с окръжност също отвсякъде. Няма и време, но има вечност, а времето е илюзия на Майя. И всичко, което виждаме и чуваме, не представлява действителност само по себе си, защото обвивките замъгляват знанието на духа. Вечната Истина за същността на нещата е отвъд неозарените от знанието на духа обвивки. Но действителността съществува и тя може да бъде опозната, ако се свалят от съзнанието очилата на личното начало. Когато се гледа на действителността извън призмата на *саможивостта,* същността на нещата започва да разкрива своя облик и знанието на духа става достъпно. Чувствознанието или непосредственото познание на действителността, ще бъде достъпно за този, който се е освободил от властта на земната Майя и на преходната си личност, представляваща земната дреха на човека и заменяща в повечето от случаите безсмъртната му същност, благодарение на същата тази Майя и прекалената яркост на сънищата на земното съществуване.(2.505)

Светът на обикновения човек е заблуда, илюзия, т.е. Майя, чиято сила е пропорционална на не осъзнаването смисъла и целта на съществуването на човека. Ако той предполага, че всичко заобикалящо го е главна цел на неговото пребиваване на Земята, а не е само средство за развитие и усъвършенстване на неговия дух, той се потапя в света на илюзията, в света на Майя. Но ако той смята, че Царството на духа не е от този свят и че този преходен свят служи само като стъпало за възхода на духа, Майя започва да губи властта си над неговото съзнание. Тогава в него се утвърждава чувството на не привързаност към всичко, което го заобикаля или което той притежава и то започва да губи влиянието си върху него. Така се ражда неговата свобода и той започва да различава илюзията от действителността. Започва да осъзнава, че *няма никаква полза за него, ако придобие дори и целия свят, а погуби душата си.(2.545)*

Ученикът от време на време излиза от Потока и се присъединява към Учителя. Да се наблюдава животът такъв, какъвто е в действителност, може само излизайки от Потока, както е излязъл Учителят. Понякога това е възможно и за ученика. Отначало по-рядко, после по-често, после за определено време през всеки ден. Денем може да се живее потопен в Потока, но в сутрешните часове и вечер може да се излиза от него в минутите на единение.(2.561)

Къде трябва да сложим границата между действителността и Майя? Всичко това, което се вижда, чува и усеща от чувствата, мислите и емоциите, е Майя. Това, което е извън тях, е действителност. Заобикалящият ни свят е действителност, а представата за него – Майя. Човекът живее с нея. Да се влезе в света на действително съществуващото отведнъж е невъзможно. Необходимо е най-напред да се отхвърлят покривалата на Майя, освобождавайки се постепенно от властта на физическата, астралната и менталната обвивка. Знанието на духа, което е извън обвивките, не е Майя, а действителност, метод за пряко познаване на реалните явления. Чрез знанието на духа същността на явленията се постига мигновено. Съзнанието се насочва към обекта на познаването чрез волята. Процесът на освобождаване от властта на Майя и очистване на обвивките се води съзнателно и планомерно от Учителя. Всеки, който отива съзнателно и доброволно при него, за да познае Истината, (т.е. действителността или реално съществуващото) и да се освободи от колелото на превъплъщенията, е ученик.(3.100)

Да попаднеш под властта на настоящето означава да изгубиш от погледа си бъдещето, да се потопиш в призраците на Майя и да се отклониш от правилната посока. Под настояще се разбира очевидността на Плътния свят, лишаваща съзнанието от възможността правилно да се ориентира в ставащото около него. Какво се е изменило в *Големия план на Еволюцията* през хилядолетията? – Нищо. Какво е станало с Основите на живота? – Те остават непоколебими и неизменни, както винаги. Какво се е случило с човека? – Откъслеци от призраците на Майя са заслонили действителността и съзнанието, потопено в тях, е загубило способността си да чувства, да вижда и да чува всичко, което е над нея. И трябва да се намерят сили в себе си да се издигне съзнанието над заблудите на Майя, стоейки здраво върху Основите и държейки се неотлъчно в близост до Учителя на Светлината. Но това непрекъснато утвърждаване на Светлината в себе си трябва да става ежедневно, тъй като Майя е постоянно на стража и упорито налага себе си чрез плътната очевидност.(3.225)

Прието е да се счита, че общопризнатите видими явления и в действителност са точно такива, каквито изглеждат и не подлежат на никакво съмнение. Но това съждение е невярно. Всичко стандартно, не предизвикващо никакво съмнение и изглеждащо напълно ясно и разбрано, съвсем не е просто и не е разбрано. Лъжливата представа винаги следва общоприетото разбиране на обкръжаващото. Големите умове са се стремили да се издигнат над стандарта и са прозирали в действителността,

представляваща аспект на другия, реалния свят. Да проникне зад завесата може само умът, не признаващ стандарта. Стандартното разбиране на нещата носи върху себе си печата на ограничеността и невежеството. Другият свят съществува отвъд пределите на стандарта. Това е Светът на Космическата истина, Светът на това, което съществува в действителност. Човек винаги разсъждава от своя гледна точка. Затова за него е несъмнено, че Слънцето изгрява и залязва, и че небосклонът се движи. Затова му е или топло, или студено,или приятно, или неприятно,или му харесва, или не му харесва, днес е или е утре, далечно или близко, горе или долу, ден или нощ. Но в космическо разбиране няма нито горе, нито долу, нито днес, нито утре, нито нощ, нито ден, тъй като Слънцето винаги е над Земята. Относителността на личните заключения е поразяваща и когато човек съди единствено от своя гледна точка, той се намира във властта на Майя.(3.355)

И дивакът гледа Слънцето и звездите, диша, яде, пие и спи, но светът на неговите представи е също толкова далеч от действителността, колкото и светът на съвременния човек, защото и двамата пребивават в прегръдките на Майя. Познанието за действително съществуващото ще бъде до тогава далеч от познаващото съзнание, докато то не стане огнено. Във висше разбиране Майя е целият проявен свят.(3.409)

Да се говори на света за това, което се отрича от него, не е лесно. Светът живее с очевидността, която е продукт на земния ум и поради това срещу нея трябва да се използват явления от надземен порядък. Такива има немалко в обикновения живот, само че се изплъзват от вниманието, което е съсредоточено изцяло върху земното. Но сред обикновените хора започват все по-често да се появяват и личности, които са надарени с по-развити астрални или тънки чувства и които са по същество предшественици на бъдещата шеста раса. С нарастването им по число от тях именно ще започне и планомерното развитие на тази раса. За слепеца светът на плътната видимост не съществува, но за виждащия неговата реалност е неоспорима. Така и сред слепите за Надземния свят ще се появят хора с по-развито духовно зрение и когато техният брой нарасне значително, свидетелствата им за съществуването на Тънкия свят ще започнат да се приемат като достоверни. По същия начин се приемат и сега сведенията за новите открития в науката, макар и болшинството от хората да няма пряко съприкосновение с тях. Скоро науката ще потвърди свидетелствата на виждащите и Тънкият свят ще получи официално признание.(5.1)

Съзнанието подсказва на ума за действителността, но очевидността я заслонява и произтича борба между двете. Когато очевидността, т.е. Майя, побеждава, огньовете на духовното знание угасват. Затова са ни дадени Основите, за да се утвърждават непрекъснато в съзнанието, когато земните гласове започнат да звучат особено силно. При това не трябва да се забравя, че колкото и крещящо да заявяват те за себе си, земното свършва едновременно с живота на тялото. (Времето не може да бъде спряно и това показва, че ще бъде погълнато всичко проявено в течение на времето). И

тогава действителността на Невидимия свят ще стане неоспоримо видима. Своевременното осъзнаване на този факт може да помогне да се заглуши триумфът на суетата през земния живот. *Кронос, поглъщащ децата си*, е само символ на поглъщането от времето на явленията от текущия момент. Следователно, на нищо временно не можем да се опрем и единствено Основите могат да послужат като опора на духа по пътя му нагоре. Те са неизменни във вековете. Приемайки ги в съзнанието, може уверено да се плува в бурния океан на земния живот.(5.50)

Да се живее с очевидността означава да бъдеш сляп. Но как да се види действителността, ако духът все още не е прозрял за нея? – Чрез доверие към Водещия. Без доверие няма придвижване. Трябва здраво да се застане върху някаква основа, защото, за да се върши нещо, трябва да има сигурна опора под краката. Възможно ли е да се опираш на очевидността, когато всичко видимо свършва със смъртта? Безсмъртието на духа е основа за неговото придвижване в бъдещето и признаването на това положение разрушава една от най-отровните илюзии на Майя. Трябва да се приеме неотвратимостта на бъдещето – като поле за събиране плодовете на причините, посети в настоящето и миналото и да се признае множеството на формите, в които се проявява духът, при тяхната постоянна смяна в хода на превъплъщенията. По този начин, утвърждавайки една след друга Основите, се изгражда здрав фундамент на знанието през този живот и се осмисля целта на земното съществуване.(5.239)

(Гуру).Цялата плътна видимост е Майя и Ние я наричаме очевидност, противопоставяйки я на действителността. Само чрез съзнанието може да се проникне там, където нито тялото, нито мозъкът могат да проникнат. И разстоянието, и времето, и всички други прегради на Майя се преодоляват чрез духа и в духа. Отначало се учим да летим в мислите си, след това в духа, тъй като мисълта води след себе си духа. Мисълта лети напред и проправя път за духа във времето и пространството.(5.435)

Земната очевидност също има своя логика, която е толкова силна, че понякога преодолява логиката на духа.И за да се наложи последната, е необходимо да се повтаря твърдението многократно до тогава, докато лъжливата очевидност не отстъпи и не заеме своето място. Не са редки случаите, когато човек, стоящ с единия крак в гроба, така се поддава на заблужденията, че може да се мисли, че се кани да преживее още сто години.(6.64)

Главната трудност по Пътя е, че явленията от обикновения живот най-често закриват действителността от погледа на заслепения от тях пътник по Големия път. Как да се съчетае действителността с Майя, когато последната въздейства на всички сетива на човека? При всичката яркост на Майя Основите остават неизменни. Трябва да се уповаваш на тях и да не се отделяш от тях дори и в най-непрогледната мъгла. Смъртта ще помете всички картонени кули на земните майявични постройки. Следователно, смяната на формата на живот и преминаването в друг план на

съществуване за човека остават неизменни и неотменими. Също неизменно е и това, че всичко постоянно тече, но духът пребивава во веки. Непоколебима е и стълбата на Йерархията, както и Владиката, Който е винаги с вас. И ако Основите не са утвърдени в съзнанието, крушението е неизбежно, защото на нищо външно е невъзможно да се опреш, защото всичко е непостоянно и подлежи на замяна на едно с друго, на старото с ново, на едно явление с неговата противоположност.(6.217)

Дните идват и си отиват, но Азът остава навеки. Така преминава и животът в това тяло – ражда се, старее и умира, но Адът остава. Мислите и чувствата също възникват и си отиват. Събитията се мяркат като поток, носещ се покрай духа. Но Азът продължава да гледа. В Надземния свят става същото, което и тук, на Земята, само че тялото там е друго – тънко, а не плътно и обкръжаващият свят е друг – Тънък. И по-нагоре е все същото, само че вместо тънкото тяло там е тялото на мисълта и светът на мисълта е около гледащия Аз. Гледащият и Чашата – хранилището на всички възприятия – остават във всички светове. Остават навеки. А личното, малкото “аз” умира и друго се ражда, след него трето, четвърто и т.н. Множество личности, като наниз от мъниста на конец. Мънистата са много, конецът е един. Малките “аз” или личностите са много, но висшето “Аз” е само едно, както и Чашата, съхраняваща паметта за всички преминати животи. Всичко останало е временно, само Гледащият е вечен. Земното съзнание на малката личност спи през нощта, но Гледащият не спи никога и всичко запомня. Безмълвният регистратор е винаги на стража. Зарегистрирано е всичко. Обвивките живеят, обвивките се радват или страдат от това, което носи животът, а той само гледа и запаметява. Земното съзнание живее в плътното тяло, тънкото – в тънкото, менталното – в менталното и всичко умира със своята обвивка, но Регистраторът е безсмъртен. И ако съзнанието се е издигнало до висшето Аз и се е обединило с него, прониквайки в съкровището на Чашата, пазено от Безмълвния наблюдател зад седем печата, става сливане на този, който гледа и висшето Аз в безсмъртната Триада. Тогава човек става безсмъртен и влиза във Великото братство на безсмъртните, наричани от хората Богове или *Богочовеци*. Но това не са Богове, а хора, освободили се властта на своите смъртни обвивки и утвърдили своята власт над тях. Стълбата на живота на Безсмъртните има начало, но няма край. И никой никога не е казал, че той е достигнал върха й.(6.259)

Много труд трябва да се положи за борба с очевидността на Майя, тъй като нейните ярки видими сънища постоянно са пред очите, докато в същото време вечната Истина за съществуващото е скрита от земния взор. Животът на ученика е непрекъсната борба за утвърждаване на действителността и да се съзре тя в бързо мяркащите се вълни на Потока на живота ще бъде победа над Майя. Така и в обикновения живот, издигайки се духом над него, може да се утвърждава действителността в себе си.(6.313)

Трудно е да се възприеме, че целият земен живот на човека не е нищо друго, освен мираж на личната Майя, но е достатъчно да си припомним

някои събития от преди двадесетина години и тогава временността и призрачността на това, което е било някога, ще стане напълно очевидна. Било, отминало и потънало в забрава. Ще потъне и това, което занимава съзнанието и в настоящия момент с различни външни впечатления. Ще потъне в забрава и целият личен живот от даденото въплъщение. Ще остане единствено това, което е събрано от тази личност за нейната безсмъртна Триада. И то ще бъде най-необходимото и най-ценното, което ще остане за човека от земния му живот. Елементите на непреходното, натрупвани в Чашата, се отлагат в нея интензивно и напрегнато, ако цялото съзнание е съсредоточено върху тази задача. Основа за работата на съзнанието са съответните книги, а също и размишленията. Размишленията върху проблемите от битието на човека особено способстват за процеса на натрупване в Чашата. Обмисленото и особено прочувстваното се запечатват здраво в нея. Ако празната дума и празната мисъл са разрушителни за съзнанието, то трябва да бъде затворено за тях. Голяма е вредата, както от празнословието, така и от многословието. Но още по-голяма е вредата от безотговорните мисли, защото те се отпечатват в свитъците на Акаша, за да отговаря човек някога за всяка една от тях. Например, помислена е и даже е изразена с думи безотговорна и грозна мисъл, а човекът изцяло е забравил за нея. Но пространството не забравя. И когато настъпи моментът, то предявява своята сметка за заплащане на това, което безумно и безотговорно е било пуснато в колелото на изпълнението. Можем да посъветваме да се говори колкото е възможно по-малко, но не можем да посъветваме да се мисли по-малко, защото мисленето е гордост и достойнство за човека. Но не всяка мисъл, защото има мисли от Светлината и мисли от тъмнината. Изборът е в ръцете на човека, изборът е свободен и зависи от неговата воля. И трябва да се мисли така, че да не се срамуваме пред никого от своята мисъл. Осъзнатото присъствие на Учителя в духа ще способства най-силно да се направи мисълта лъчезарна. В присъствието на *Светлия лик* няма да помислим за тъмнината.(6.388)

Действителността е скрита от погледа на очите и всичко, което ни заобикаля, я закрива. Като през гъст и непроходим гъсталак трябва да си пробива път съзнанието към това, което действително е, през това, което само изглежда, че е. Майя е едно от най-трудно преодолимите препятствия по пътя към разбиране на реалността. Всяко съмнение, колебание и неувереност в реалността на Великия план на Владиците не е нищо друго, освен ярка породеност на Майя, с което трябва да се борим не с логиката на ума, не с доводите на мозъка, а с огнената вяра на сърцето в това, че и Слънцето, и Луната ще преминат, но нито една йота от Закона няма да се измени, докато не се изпълни всичко.(6.403)

Стълбата на Йерархията на Светлината е непоколебима. Сред бурния поток на житейските явления Стълбата на Йерархията е като гранитна скала, непоклатима пред вълните на плътната очевидност.(6.404)

Може да се забележи как с приближаването на завършека на земния цикъл от въплъщения обкръжаващите вещи и обстоятелства губят своето привидно, веднъж завинаги установено положение, заменяйки се в този процес със задълбочаване смисъла на непреходните явления. Призраците на земната Майя в Надземното съществуване губят своето значение. Способният да мисли човек ги разрушава с мисълта си. По същия начин подлежат на разрушение и призраците на Майя в Астралния свят. Те по-лесно се поддават на въздействието на мисълта от тези на Земята. Но и тук , и там освобождението е в мисълта.(6.526)

Зрителите в театъра или киното, гледайки на сцената или на екрана, преживяват самозабравяйки се видимостта на това, което е пред очите им, смеят се или плачат, макар че в действителност няма нищо такова. По тая причина и киното в началото се е наричало “илюзион”, т.е. място за илюзии. Животът е също такава сцена, всички са актьори върху нея, като и тук хората плачат, смеят се и преживяват, макар че и това е само една външна видимост. Затова е добре, когато човек разбира това и се стреми да различи под външната видимост действителността. На Изток наричат живота, проявен във видимостта, Игра на Великата Майка на Света. Лъжата, която царства в света, прави още по-илюзорно всичко, ставащо върху сцената на живота. Ако добавим към това и всички заблуждения на науката, нелепите често обичаи, различните условности и всичко останало от това същото котило, ще може да се добие представа до каква степен се изопачава действителността. Човек живее в света на своите собствени образни представи и мисли, които са също толкова далеч от действителността, както и останалият му живот. Личният свят и личното съзнание на човека умират заедно с тялото му. Но светът на действителността остава да съществува зад завесата на хорските илюзии. Въплътеният дух идва на Земята, за да изживее този призрачен живот от илюзии, но целта на неговия живот не е в тях, а в този опит и знания, които ще му помогнат да надникне зад завесата и да види огнената действителност на трите свята в аспекта на Безпределността. Той трябва да разбере значението на обикновения живот и това за какво се дава той на Земята. Да разбере, че трябва да изпълнява своя дълг пред човечеството и пред своята индивидуалност и че трябва да се учи и да се учи до безкрай, натрупвайки опит и знания. Той трябва да се научи да не приема за прекалено реално всичко ставащо около него, тъй като всичко то е ограничено във времето и в своя малък кръг на проявление, докато в същото време духът му е вечен и пребивава в трите свята.(7.160)

Трябва да се радваме на това, че ни се дава възможност в ежедневието да укрепваме стъпалата, водещи към Светлината. Затова, именно, е даден животът на Земята. Но хората мислят по друг начин и се надпреварват в преследването на призраците на Майя, създадени от тяхното собствено въображение и стремежи. Учението не отхвърля земния живот, но го задълбочава и пояснява съкровения му смисъл. То не изисква отказ от него, но показва истинското място на всяко явление в общата схема

на нещата. Живейте, научете смисъла и значението на живота и знайте, че земните вещи са необходими само на Земята, но не и по-нататък.(7.197)

Мъдрият стои на брега на Реката на живота и гледа без съжаление това, което се мярка бързо в Потока, който отнася в безвъзвратното всичко, което попадне в неговите струи. Струва ли си да се преживява твърде ярко това, което подлежи неизбежно на забвение и от хората и от вас самите? Къде са всички онези, за които помните, че са живели на Земята, а сега са преминали в отвъдното? Радвали са се, страдали са, преживявали са, надявали са се, отчайвали са се и… са си заминали. И делата им са се забравили, и те самите са забравени. И вие ще си заминете и ще забравят и за вас, както са забравили и за тях.(7.357)

Зад пределите на личния малък свят и дребната видимост съществува действителността. Да се види, макар и малка част от нея, ще бъде достижение.(7.367)

Колкото и здраво да държи съзнанието всичкото онова външно, което се случва около вас, привличайки вашето внимание, помнете твърдо, че всичко това е само поредното усилие на Майя и че действителността е над всички нейни илюзии.(7.369)

Очевидността противодейства яростно на всичко, което не се съгласува с нея. Не само “земната мъдрост е вражда против Бога”, но и цялото еснафско ежедневие, изискващо внимание и грижи без край. Как да се съгласува Земното с Надземното, плътското с висшето? С действията и постъпките ежедневно. Трябва да се действа и постъпва така, сякаш че пътувайки отдалече сме се спрели временно там, където ни е довела съдбата. И нищо в това временно обкръжение не ни принадлежи, а всичко е само за известно време. В театъра или киното не приемаме видимото за действителност, макар и да съпреживяваме с талантливото изпълнение. Така е и в обикновения живот – колкото и убедително да ни се струва, всичко е само Майя на Плътния свят. Това, което е ставало около нас преди двадесет години, също ни е изглеждало реалност, но къде е то сега? Едни сънища на Майя са се сменили с други.(7.400)

Движенията, ставащи в обвивките и предизвикващи усещане за страдание,са полезни с това, че достигайки определена степен на напрежение помагат да се отдели този, който гледа, от този, който преживява. Преживяващият и преживяванията си отиват, Гледащият остава. Безмълвният регистратор стои отстрани, отпечатвайки всичко и отлагайки придобитото в Чашата, а трите потока от плътна, астрална и ментална материя продължават да текат през съответните тела. Ако намериш сили в себе си съзнателно да застанеш отстрани и съзнателно да наблюдаваш тези потоци, ще можеш да се обединиш с Гледащия и да се докоснеш до диханието на Вечността. И ако страданията помагат да се отделиш от своето малко “аз” и да разбереш преходната природа на личността, то това в крайна сметка ще доведе до освобождаването от това начало и от властта на неговите преживявания над съзнанието.(7.692)

Понякога е полезно да се поотслабят твърде силните преживявания на собствената личност, заставайки отстрани, без да се намесвате в нейните действия и наблюдавайки равнодушно и безучастно нейните мятания. Може даже да се започне беседа с нея, посочвайки й безсмислието на всичките тези явления. По този начин може да се обуздае неистовството на астрала и неговото своеволие и да се напредне много в разбиране значението на обвивките и пътищата за тяхното овладяване.(7.696)

Земните илюзии създават илюзиите на Астралния план. Освобождаването от тях трябва да стане на Земята. Медиумите, възприемайки отделни фрагменти от астралния свят, прибавят към земните илюзии и астрални, удвоявайки по този начин тяхната илюзорност. Разбирането на сънищата на земното съществуване и освобождаването от властта на очевидността довеждат до свободата на духа. Още Апостол Павел е казал: "Ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни". Истината се заключава в познаването на действителността, но колко бариери трябва да се преодолеят, за да се научите да виждате. Ясно виждащият и медиумът се различават като светлината и тъмнината. Хората живеят във въображаеми светове, далечни от действителността. Учението призовава към признаването на трите свята, а хората признават само един и, подобно на жерав, стоят на един крак. Тъмните, особено от високите степени, живеят в два свята и познават Невидимия свят, но пребивават в тъмнина, отхвърляйки третия свят. Само познаването и на трите свята довежда до постигането на Истината, т.е. Огнената действителност.(8.135)

Голяма е властта на настоящето над съзнанието. В Плътния свят господства очевидността на Плътния свят, в Тънкия – на Тънкия. Човек живее с това, което усеща и вижда. Но духът може да се откъсва от въвличанията на обвивките в потока на временните явления, за да осъзнае своя живот в безпределността, тъй като духът е вечен, а течащият наблизо филм на плътните или тънки явления не може да засегне Мълчаливия свидетел, който не е от този свят, нито от Тънкия, но от по-нагоре. Безмълвен, той живее в царството на мълчанието и само гледа, без да се въвлича в потока. Той не е от този свят и не е от това, което е временно и преходно във всички светове. Потопявайки се в глъбините на мълчанието, в неговото си царство, духът на човека се докосва до Вечността, защото мълчаливо Гледащият е от Вечността, от Вечния Пламък на Живота.(8.257)

Промените на мястото и измененията на външните условия са много полезни, защото при постоянната смяна на впечатленията лесно може да се открие в себе си този, който преминава през всички тези превръщания без сам да бъде засегнат от тях, оставайки все същия Гледащ отвътре и сякаш отделен от тях със своята неунищожима същност. Потокът на живота се носи тогава покрай Гледащия, без да го въвлича в своите течения и позволявайки му да съзерцава ставащите външни промени сякаш отстрани, стоейки извън тях. Трите потока на плътната, тънката и менталната материя се носят през съответните тела, но Той, Гледащият, е извън тези потоци.(8.426)

Много словесен боклук и много въображаеми чувства, лишени от съдържание, заемат вниманието на хората и тогава Майя особено успешно замества действителността със себе си. Така и живеят, обкръжени от призраци и призрачни преживявания. Но Майя на Тънкия свят е още по-ярка и по-опасна от плътната. Тук човек само си ги въобразява, а там вижда призрачните, изменчиви и измамни форми и ги приема за действителност, което е и най-голямата опасност. Преследването на призраци няма да доведе до нищо добро.(9.114)

Всеки човек, въплъщавайки се, поема върху себе си определено задание, засягащо най-често неговото собствено усъвършенстване. Но сред суетата и бъркотията на Земята забравя за какво е дошъл в Плътния свят и тогава земното пребиваване губи смисъл, а животът става безцелен. Подмяната на целта на даденото въплъщение с илюзиите на Майя е най-голямата измама и мнозина й се поддават.(9.116)

Всички Велики духове, идвали на Земята, са считали себе си само пътници, минаващи през света, но имащи свой особен път в бъдещето, в живота, който те са смятали вечен. Световните събития имат огромно значение за хората, но такива събития е имало и преди сто, двеста и преди хиляда години. И всички те са отминали и са се сменили с други, имащи не по-малко значение за хората. Казвайки, че “и това ще мине”, Соломон е имал в предвид мисълта за нерушимостта на духа и превъзходството му над всички текущи явления от живота на Плътния свят. Каквато и сила и напрежение да притежават тези явления, те не могат да съкрушат духа, защото той е несъкрушим и нищо не може да го унищожи. (9.152)

Учението на Живота е отражение на действително съществуващото във форма, достъпна в различна степен според достигнатото стъпало на развитие на съзнанието. По този начин, живеейки в свят от призраци, заобиколени от Майя, все пак имате възможност да се докоснете до действителността и да я изучавате. Наличието на устременост да се надникне зад завесата вече показва, че е налице възможността да се намери правилния път. Сред Майята на всички светове се издига Твърдината на Светлината, представляваща отражение на огнената действителност в аспектите на Плътния, Тънкия и Огнения светове. Така в ръцете на хората са ключовете за подход към действителността. Всички велики Учения на света са носили зърна от огнената действителност на хората и все още ги пазят под тежките наслоения на по-късните изопачавания и изкривявания. Всеки може да вземе в ръцете си нишката на Ариадна и да я следва. Но трябва да се отдели от себе си, защото личността и самолюбието са средоточие на Майя. Колко древен е заветът “отвърни се от себе си и ме следвай” и колко далече е все още от разбирането на човечеството. Но ако не се следва той, е невъзможно отскубването от обятията на земните и надземните призраци и илюзии. Какъв е смисълът да се освободиш от земната Майя, за да попаднеш под влиянието на надземната? Казано е: *“Аз съм Пътя, и Истината, и Живота”.* Истината не е израз на Майя. Истината е действителността. И

пътят към нея е прокаран от ръката и кракът човешки, за да имат вечен живот вървящите след Повикалия ги. Смъртта е също Майя, но непрекъснатото огнено съзнание е реализация на действителността, осъзнаване вечността на живота и придобиване на безсмъртие. По този начин и на Земята човек има възможност да събира елементи на безсмъртието и да се изгражда на основата на огнената действителност. Пътят към Безпределността е отворен за всички.(9.224)

На Земята са земните сънища, в астрала – чудовища и пазачи на прага, измамни изплъзващи се сенки на всевъзможни тънки образувания, но Ликът на Учителя, въведен в сърцето и намиращ се постоянно пред очите, ще преведе през нереалността на нисшите светове към огнената действителност на Висшите. Струпванията на Астралния свят са още по-опасни и магнетични от илюзиите на Плътния свят, но въоръженият с Лика на Владиката ще премине и ще достигне определеното.(9.225)

Не е възможно едновременно да се служи на Светлината и Тъмнината. Трябва да се избира съвършено определено и да се оказва предпочитание на Висшето във всичко. Майя създава ярки илюзии за значимостта на обикновения живот. Всички обитатели на този план живеят и тънат в ежедневието. Но Висшият свят е над него и волята насочва съзнанието към него. Лъжливата привичност може дотолкова да въвлече в себе си, че за стремежите нагоре да не останат сили. Тези призраци на Майя трябва да бъдат разсеяни с разбирането за безсмислието на земния живот, ако от него се отнеме това надземно бъдеще, с което се заменя този живот след освобождаването от тялото. Колкото и силно и напрегнато да е било неговото звучене, земното пребиваване идва до своя край и тогава всичко изведнъж става ненужно и бива изоставено. И е много важно външното изоставяне да е придружено и от вътрешно освобождаване на съзнанието от земните преживявания. Ако отнесе със себе си земното, човек продължава да живее с призраците на земната Майя, но пренесени вече в условията на Тънкия свят. И незнанието продължава да трупа нови заблуждения. Трябва още на Земята да се разбере, че ако със земните преживявания човек е живял без проблеми в Плътния свят, то в Тънкия свят, където царува мисълта, тези преживявания трябва да бъдат отхвърлени. Властта на земната Майя трябва да бъде отхвърлена още във физическото тяло, за да не се позволи на земните преживявания да завладеят изцяло съзнанието.(9.276)

Действителността е в разбирането на всичките три свята и в устремеността към всичките три в равновесие, не позволяващо на плътната очевидност да завладява преимуществено съзнанието. Трудно е да си представи човек колко е ограничено съзнанието, задоволяващо се с очевидността.(9.573)

“Човекът е процес”. В него всичко тече. Непрекъснат поток от всички състояния на материята тече през всичките му обвивки. Всичко тече, постоянен е само Гледащият, Безмълвният Свидетел, който е вътре. Обединявайки се или сливайки се с него, може да се гледа на Потока на

живота, течащ наблизо. За тази цел е необходимо с каквото и да се сблъска човек по жизнения си път, през каквото и да му се налага да преминава, да не допуска то да го завладява или обвързва дотолкова, че той да забрави за краткотрайността на всичко, ставащо около него.(10.266)

(Гуру).Първото свойство на действителността е нейната двойственост. Задоволството от нещо днес, се обръща в нещо печално утре. Но от противоположностите няма къде да се избяга. Работата не е в тях, а в това как се отнасят към тях, когато само единият полюс на явлението е обърнат към съзнанието. Мъдрият е способен да види в този момент на успех или неуспех и втория, противоположен полюс и виждайки ги и двата и знаейки, че след единия задължително трябва да дойде и втория, съумява, установявайки се в неутралната точка между двата, да запази необходимото равновесие и да не се изкушава да изпада в наивен възторг или униние. Затова знаещият никога не се радва прекалено и не се заблуждава от удачно сложилите се обстоятелства, защото познава скоротечната природа на тези явления и илюзията на очевидността не може да го измами. И в радост, и в мъка той съумява да запази равновесие.(11.10)

Възможно е да се мисли за себе си в трето лице, като за някой страничен човек, без да се отъждествява своето висше “Аз” със своите обвивки, а разглеждайки своята личност като същество, различно от себе си, подчинено на това висше “Аз” и изпълняващо неговите поръчения в земния живот. Тогава и страданията, и преживяванията, и кармическите удари, падащи върху тази временна и смъртна личност, ще се окажат като нямащи нищо общо с този, който гледа отвътре на външното течение на живота на земната личност.(11.386)

Трябва да се стремим да достигнем такова състояние на съзнанието, когато вече нищо – нито външно, нито вътрешно не може да повлияе на неотклонното придвижване на духа. При това по-опасни са не външните условия, а това, което става в обвивките. Затова трябва да се научите да гледате на ставащото в тях като на поток, течащ покрай тях и не засягащ със своите струи Гледащия.(11.446)

Действителността и очевидността се борят в съзнанието за признание и утвърждаване. Новото небе и новата Земя са определени за хората отдавна. Някои даже са ги видели в свитъците на идващото. Някъде те вече съществуват, но само запаленото сърце може да ги възприеме. Към вас не видели, не чули, не усетили, но вярващи в тях – блажени сте! (11.538)

Понякога, макар и рядко, човек на сън осъзнава, че спи и че всичко, което вижда, е само сън. Това е вече някаква степен на прозрение в действителността. По същия начин и сред шума и бъркотията на земния живот може да се осъзнава, че всичко това, което се случва около нас или с нас, също е сън, Майя, а истинският живот е зад нейните предели, в света на огнената действителност.(11.586)

(М.А.Й.).Трябва да се намерят сили в себе си спокойно, безстрастно и в пълно равновесие, стоейки сякаш отстрани, да се наблюдава как страда и преживява другият, затворен в земното тяло и излаган на всички опасности,

трудности, неблагополучия и нещастия на плътното съществуване. Двама са в един: единият преживява, а другият само гледа. Преживяващият е смъртен и временен, Гледащият – вечен. (11.779)

Очевидността може да бъде и на Плътния, и на Тънкия светове. Действителността на Огнения свят е над тях. Двете очевидности, бидейки порождения на Майя и в двата свята, не могат до претендират за действителност, но все пак хората трябва да се съобразяват с тях, защото за тези, които не познават действителността, те са единствената реалност. Тази реалност не може да бъде отречена, защото съществува, но трябва да се разбира преходната ѝ природа и да се знае, че тя не е нищо друго, освен Майя.(12.103)

От известна гледна точка целият проявен свят е Майя, вечната Игра на Майката на Света. Великите духове, намирайки се в земно тяло или на други планове в други обвивки, могат да виждат действителността във всеки от трите свята. Очевидността и действителността са две крайности, двата противоположни полюса на едно и също нещо. Човешкото съзнание се придвижва постепенно от единия полюс към другия. Всезнание, всемогъщество, вездесъщност – това е най-високият връх на достиженията на духа, непостижим нито на Земята, нито в Световете, тъй като Безпределността не познава ограниченията. Но пътят за изкачването на този връх е прокаран от Носителите на Съкровеното знание, които са преодолели измамните миражи на Майя и са познали огнената действителност в пределите, достигнати от всеки един.(12.112)

Конфликтът между очевидността и действителността е стъпало към познанието на последната. Всичко в плътния свят крещи против нея и казва “Не”, но Аз казвам “Да!” Утвърждавайте я и вие, въпреки земната очевидност. И Мене ме няма, тъй като съм невидим за окото, но Аз съм с вас. Ето и първото противоречие, което трябва да се разреши. Светлината побеждава тъмнината, но тъмнината, отстъпвайки, е закрила светлата далечина и това е вторият въпрос за разрешаване, каквито има още много. Уравновесяването на противоположностите или умението да се неутрализират бинерите е достижение на Архата.(12.216)

Бурният Поток на живота се носи покрай него, а духът остава седящ на брега на Вечността и съзерцава Потока. Животът тече пред съзнанието на човека, а той остава гледащ на него. Гледащият и това, което преминава покрай него, не са едно и също нещо. Не трябва да се отъждествявате с това, което гледа духът. Не трябва да привързвате съзнанието си към нищо, тъй като нищо не може да бъде задържано – нито хората, нито вещите, нито обстоятелствата. А когато морето на житейските явления стане твърде бурно и заплашително, може временно да се оттеглите в Цитаделата на духа, в неговите глъбини и от тази неуязвима от нищо външно твърдина спокойно и безстрастно да наблюдавате носещия се покрай вас Поток.(12.257)

Действителността и Майя са два полюса на една и съща вещ. Природата на Майя се постига с мъдрост. Съзнанието се движи от полюса

на Майя към полюса на огнената действителност. Движи го Майя с редуването на своите съновидения. Те не са действителност, но самата Майя е действителност и хората живеят с нея. Но как миражът на Майя може да бъде двигател за духа? Обикновено на сън човек преживява и чувства всичко като в действителния живот. Но обичайните съница бързо отминават и се забравят. По същия начин преминават и дните на земния живот, сменяйки се с все нови съница и всички те ярко се преживяват от въплътените. Но къде е всичко това, което е било преди сто години и повече? Земният живот е несравним по продължителност с надземното пребиваване, но ценността му е голяма, защото дава възможност на човека да постигне знание за действително съществуващото. Човекът живее окован като роб във веригите на Плътния свят и от това робство може да го освободи познанието на Истината. Калъфът на физическото тяло е като тежък скафандър с пет отвърстия за контакт със земния свят. Много неща извън пределите на тези пет сетива не съществуват за съзнанието. Науката упорито се стреми да разшири тези рамки и в много отношения вече е постигнала някакъв успех. Но областта на непознатото е все още огромна. Освен това, да се опознае Безпределността до край е невъзможно. Еволюцията е дала на човека възможност за непосредствено познание чрез центровете и с тяхното отваряне Майя ще бъде принудена да отстъпи, предавайки една по една своите позиции.(12.368)

Миналото на човека много нагледно илюстрира съно-подобната природа на неговия земен живот. Нещо е било, нещо е преживяно, имало е хора, срещи, чувства, мисли и някакви външни условия, но всичко това си е заминало, без да остане нищо, освен паметта, но и тя само до известно време. Не е ли странно – било е и го няма, и вече никога няма да се върне. Не е ли ясно от това, че сънищата на земния живот не са нищо друго, освен Майя.(12.425)

Въплътеният в тяло дух се намира във водовъртежа но биполярните явления, движещи се по спиралата на времето. Но Безмълвният регистратор е неподвижен. Всичко друго около него е в движение, включително и трите обвивки, през които тече материя от съответстващите им планове. Тайната на Гледащия е непостижима за съзнанието. Можем само да се доближим до нейното разбиране. Някога, някъде тази тайна може би ще стане достижима, но само частично. Това ще бъде тогава, когато повече няма да има време и илюзията на времето, пространството и вещите ще бъде разрешена или победена. В Тънкия свят понятието за време и разстояние е вече друго. В Огнения свят то ще се измени коренно. На Земята човек живее с мерките на биполярността. Но даже и в Плътния свят биполярното зрение позволява да се видят едновременно двата полюса на единните нища, а мисълта не познава земните разстояния. Така и на Земята е възможно да се приближите към разбиране логиката на мислене на Висшите светове. Но за това се изисква известно самоотрицание и някакъв вид изолираност от обикновения, еснафски живот, тъй като Царството на Светлината не е от този свят. Но се налага да се

живее на Земята, в Земното тяло. И да се остави Земята безстопанствена е невъзможно, особено като се знае, че опитът, който се придобива тук, не може да се получи по друг начин. Затова трябва мъдро да се съчетава Надземното и земното, докосвайки с глава небето, но здраво стоейки на краката си върху Земята.(12.449)

Да утвърждаваме себе си в несъмненото се налага всекидневно, тъй като плътната очевидност е пред очите и знанието на духа силно се затъмнява от нея. По този начин в съзнанието се води непрекъсната борба между видимото и действителното. Всички живеят във властта на очевидността, докато не удари последният час. Тогава се разрушава явлението на феноменалния свят и друг свят излиза на авансцената, който заменя със себе си Плътния свят. Трябва да се пребивава в готовност за неизбежното крушение на видимото. И вчерашният ден е представлявал видимост, но къде е той сега? Няма го. Мярнал се е за миг и е отминал покрай съзнанието в неспирния поток на сменящите се външни явления и вече не може да се върне. Следователно, трябва да сте в постоянна готовност и да се разделяте без съжаление с всичко, което е наоколо и което така упорито изпълва съзнанието. Защото всичко около вас е преходно, само за известно време и с всичко ще се наложи да се разделите. Ние сме пътници в безпределността. Покрай пътя се мяркат различни знаци и безвъзвратно потъват в миналото. Нека да се устремим напред, без да съжаляваме за миналото.(12.802)

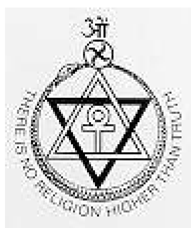
Независимо от това, че земният живот на човека е израз на Майя и че всички явления са временни и преходни, Майя е реална за съзнанието и има огромно значение за еволюцията на духа. И тези условия, в които се оказва въплътеният, представляват именно това, което е необходимо и полезно за напредъка му. Всичко е преходно, но докато е пред съзнанието и го обкръжава, то е напълно очевидно за чувствата. Майя е действителна, макар че не представлява действителността. Едва в Огнения свят се разсейват изкушенията на времето, пространството и вещите, но човек трябва да премине през всички видове Майя, за да опознае вечната Истина на съществуващото.(13.35)

Съзнанието се колебае между двата полюса на очевидността и действителността. Първата е видима, явна и много убедителна, втората се изплъзва от петте външни чувства. Но чувствознанието, минаващо през сърцето, все пак остава. Прислушвайки се към това, което казва сърцето, може да се улови шепота на действителността.(13.90)

Виждате как небето на хоризонта се слива със земята, макар че това не е така. Виждате как в далечината се схождат релсите, макар че не е така. Виждате само плоскостта на всички предмети, но знаете, че това не е така и си ги представяте изпъкнали и в дълбочина. Виждате всичко в перспектива, макар че в действителност тя не съществува. Така мислено се преодоляват ограниченията на чувствата и светът се възприема в по-достоверен вид. Когато пътувате бързо, целият видим ландшафт се движи и всички видими

предмети бягат, като едни изпреварват другите. Всичко това е измама на зрението, но у никого не предизвиква никакво учудване.(13.121)

Натрапчивата ярка видимост не позволява да се види действителността.Много от измамите на зрението човек е разбрал и преодолял.По такъв начин биха могли да се преодолеят и много измами на очевидността, която не е действителност, а Майя, представяща ни се в цялата широта.Чрез мисленето могат да се свалят една по една много от покривалата на Майя, докато действителността не възтържествува над земните заблуди.(13.362)

Тема 4. Вечно и преходно

Приятелю Мой, всичко ставащо с нас е само обучение и придобиване на опит. Но хората често предполагат, че проявите на текущия живот са главното и че човек живее заради тях, а не заради опита и знанията, които те дават. В това, именно, е грешката, защото всичко наоколо е временно, за определен срок и няма нищо трайно, за което съзнанието да се закрепи и да получи опора в него. Непоклатима и здрава е само *Стълбата на Йерархията*, докато всичко останало преминава като сън. И дните, и годините, с всичките им грижи, огорчения, тревоги, радости и надежди – всичко отминава, за да не се върне никога повече. Но Владиката е неизменен и е с вас винаги. Върху него изграждайте и своята твърдина, *Твърдината на духа*, извън суетата на времето.(1.75)

Попадналият в тресавище се засмуква неотвратимо и загива, ако няма за какво да се хване с ръка. По същия начин се увлича от плътния свят и съзнанието, не можещо да удържи спасителната Нишка на Йерархията. Затова препоръчвам да се хванете за Мен здраво и да се държите така, както се държи давещият се за спасителния пояс, който му е подхвърлен. Многобройните магнити и куки на земните мисли се протягат към съзнанието от всички страни, за да го привлекат към земята и да го задържат към земното. Но същевременно е даден и устремът нагоре, към Йерархията, към Светлината, към Владиката. И ако не помагат други аргументи, нека поне мисълта за неминуемата смърт помогне да се разбере, че всичко наоколо е нищо, не съдържа никакъв краен смисъл в себе си и е в разпореждане на човека за кратко време. И всички вещи ще станат ненужни. Ще си отидат от живота и хората, останали след нас, както са си отишли и

тези, които са били преди нас. Духът усеща истината, но умът не иска да приеме неизбежността на загубата на всичко заобикалящо го, както и идеята за призрачната собственост върху предметите. Но ето че идва краят. С какво ще тръгне човек натам, където нищо друго, освен знанията и опита, придобити в живота, не може да вземе със себе си.(1.127)

Това, което остава в човека когато всичко друго му е отнето, представлява неговото истинско достояние. При това могат да бъдат отнети не само материалните вещи, но и духовните богатства, ако не са закрепени с прилагането им на практика в живота. Всичко, което не е утвърдено чрез приложение, отлита от човека като есенни листа при порива на вятъра. Зданието, построено върху пясък, няма да устои срещу урагана, ако основите му не са споени с цимента на приложението на знанията, но не на думи, а на дело. Изпитанията са полезни с това, че отпада всичко неутвърдено и остава само това, което принадлежи по право на човека и което е невъзможно да му се отнеме. В резултат на това един може да стане бедняк, а друг – богаташ. Често приемат надутата бъбривост за ученост, а случайните и временни полети на съзнанието за истински достижения и тогава разочарованието от измамените надежди е неминуемо.(1.166)

Реката на Живота се влива в Океана на Безпределното, съществуващ вечно, който я приема в своето лоно. Така ние живеем в Безпределността на вечното. Вечно съществуващият живот се проявява във временността на формите, в които се изразява и така временното става израз на вечното. Да се разбере проявата на вечното във временното ще бъде победа на духа над преходното и постигане тайната на самия себе си, тъй като духът е вечен. Процесът на осъзнаване на вечното ще бъде процес на натрупване *елементите на безсмъртието* в микрокосмоса на човека. Тези елементи на непреходното могат да се намерят във всяка проява на живота, тъй като всичко съществуващо няма нито начало, нито край, но е свързано с околния свят във веригата на непрекъснатата приемственост. Великите понятия за време и пространство нямат нито начало, нито край, нито горе, нито долу. Те са без предел, защото самата Безпределност се отразява в тях. Така съзерцавайки безкрайния поток на живота в неговите временни форми, вечни в постоянството на своите смени, може да се усети диханието на вечността във всичко, което съществува в нея. Този живот на временното в Безпределността се подчинява на Великите космически закони, които представляват нерушимата основа на проявения свят. Изучаването на тези закони е съприкосновение с вечността, постигането им ще бъде излизане на съзнанието сред космичния простор, а приложението им в живота ще представлява залагане елементите на безсмъртието в духа. Личното е временно по самата своя същност и е обречено на ограничен кръг прояви. Разширявайки обхвата на този кръг до границата на безпределното и навлизайки в него, човек протяга нишките на живота зад пределите на краткото земно въплъщение и с това утвърждава правото си на безсмъртие. Каквото утвърди духът на Земята, с това ще пребъде и в Надземното. И каквото е могъл да придобие в надземния си живот, това ще вземе със себе

си и нататък. Но елементарната логика показва, че човек оставя дори и тялото си на Земята, без да говорим вече за вещите. Значи, могат да бъдат взети със себе си само продуктите на съзнанието, т. е. мислите и чувствата, заедно с това, което съставлява психическия свят на човека. И трябва ясно да се помисли за това какво от този свят ще бъде полезно в Надземния, а кое ще бъде напълно ненужно. Ако е взето зло или злина, то ще е неотлъчно със своя притежател, обременявайки и помрачавайки неговото съществуване. Но ако е добро или е от Светлината, тогава и на него ще му бъде светло и радостно. Ако пък е отричане и неверие в невидимия свят, отрицателят ще се превърне в истински каменен истукан, тъй като там всичко помислено се превръща в съответно обкръжение на човека и мислите му създават света, в който ще живее самият той. По този начин в отвъдния свят, където всичко се създава чрез мисълта, всичко се движи от мисълта и където неограничено властва мисълта, всеки пожънва плодовете на своите мисли, понеже, съчетавайки се с тях, сам създава условията на съществуването си в този свят.(1.171)

Единствено руини са останали от огромните някога градове на някога велики народи. Затрупани с пясък са цветущи някога страни, а от изчезналите раси не е останала и следа на повърхността на Земята, и само някъде в дълбините на океаните могат да се открият развалините на техните градове. По същия начин и от съвременната цивилизация няма да остане нищо, освен руини. И от народите нищо, освен спомени. Къде са Картаген, Троя, Вавилон, *градът на Златните порти*? Къде са хората, любили там и страдали, и не мислили за смъртта, както не мислят за нея и съвременните хора? Къде е всичко това? И планетата ще умре, като ще си замине от нея и животът, смисълът на който не е в плодовете на човешките ръце, а в опита и знанията, придобивани от човека през време на земния му живот.Този опит, съхранен в неговата безсмъртна триада, човек ще отнесе със себе си на друга планета, когато тази умре. Безсмъртен е духът и неунищожима е Чашата, съхраняваща неговите придобивки, защото и Чашата, и духът не са от този свят, макар и Чашата да е изпълнена с плодовете на земните достижения на духа, с опита и знанията, придобити през живота му на Земята. В това е и смисълът на човешкото пребиваване на Земята. А всичко, сътворено от ръцете на човека, е обречено на разрушение. Животът е в Безпределността и неговите нишки могат да бъдат протегнати от сферата на сегашното обкръжение на човека, към бъдещите му съществувания, където животът няма да има край. Може ли да се примири духът с обстоятелството, че преживявайки на Земята 60 или 70, или дори 100 години, в края на краищата все пак ще умре и ще изчезне завинаги? И за какво е тогава животът, ако заедно с гибелта на планетата все някога ще изчезне и самото човечество? Ако приемем, че съществуването на човечеството като цяло е лишено от смисъл поради неминуемия му край, то по същия начин би било безсмислено и съществуването му във всяка отделна точка или отрязък от времето, отредено за цялото му съществуване. С такава чудовищна безсмислица

разумът не може да се примири. И смисълът на живота е в това, че духът на човека е безсмъртен и много пъти се въплъщава на Земята, за да може накрая, завършвайки цикъла на своите *превъплъщения* върху нея, да премине на друга планета, стояща по-високо върху стълбата на еволюцията от тази, която изоставя. Смисълът на живота е голям, но се съдържа в самия процес на труда, а не в неговите материални резултати или плодове, видими за очите.(1.201)

На хората е обещан вечен живот. Да се живее не в настоящето, не в бъдещето, а във вечното, ще означава победа над илюзиите на *трите временни свята*. Трябва да се разграничават елементите на вечното от тези на преходното. Животът е вечен, но формите на неговите прояви са временни. Субстанцията на материята е вечна, но формите, в които тя се изразява, са преходни. Духът е вечен, но сроковете на неговите обвивки са ограничени. Космическите закони са вечни, но това, което се включва в рамките на тези закони и се обхваща от тях, се оприличава на голям поток на живота, течащ в безпределността Срочни са световете и системите от светове, както и галактиките, но Космосът, като такъв, е вечен, защото съществува в Безпределността Следователно, Космосът и духът на човека са по природа безпределни. Но ако съзнанието се свързва и отъждествява с физическото, астралното и менталното тела, то се потопява в сферата на преходното и се обрича на смърт. Единствено съсредоточаването на енергиите към Безсмъртната триада и пренасянето на съзнанието в нея създава условия за непрекъснатост на съзнанието или за съзнателно безсмъртие на духа. Нелепо е да се говори за безсмъртие на физическото тяло или на астралното, или на менталното, което макар и с по-продължително съществуване от останалите, но също е ограничено във времето. Само огненото тяло е безсрочно. Но за неговото оформяне трябва да се съберат съставящите го елементи. Тези елементи са утвърдените висши качества на духа, представляващи по същество изкристализирали в микрокосмоса на човека огньове. Утвърждавайки тези качества, човек събужда за вечен живот своята Безсмъртна триада. Трудно е да се приеме, че дори и най-блестящият интелект е само като един ярък фойерверк, бързо пламващ и бързо угасващ, докато и най–скромното и незабележимо качество на духа, например самоотвержеността, е като далечно слънце в пространството, неугасващо във вековете. Обикновено съзнанието на човека пребивава в нисшите проводници, здраво свързани с живота на Земята, затова то трябва по-често да се извежда от тях и да се насочва към висшите сфери. Високите размишления могат да доведат до значими достижения, което прави полезно използването на огъня на мисълта за оформяне на висшата триада. Безсмъртието е част от същността на огнената мисъл. Такава мисъл е освободена от емоциите на астрала и заблужденията на интелекта и ще помогне да се фокусират в кристали частиците на светещата Материя Луцида, влизащи в състава на огненото тяло. (1.305)

За опита трябва да се плати и колкото по-ценен е опита, толкова по–висока е цената. Но тъй като в бъдещето нищо друго освен опита не може да се вземе, то за не отнимаемата придобивка е приемливо да се заплати и по–висока цена. Без опит няма знание и ако понякога опитът се оказва прекалено горчив, това означава, че знанието, придобито чрез него, е особено ценно. Може дори да си поставяте въпроса на какво ви учи поредното събитие от живота или дадена среща. Потокът на живота не е реален, но учи на реално знание, както драмите на Шекспир в театъра. *Сутратма*, душата, е актьора, а животът е сцената. И трябва само да се разбере, че всичко ставащо на сцената е временно, както и всяка изпълнявана от сутратма роля. Приемайки текущия живот за единствена реалност, допускаме фатална грешка, защото приемаме призраците за действителност. Къде е, например, всичко онова, на което сме се радвали или от което сме страдали преди тридесет години? И хората, и обстоятелствата са си заминали от живота, чувствата са угаснали и всичко е приключено. Но преживявайки всичко това, тогава не сме се замисляли, както не се замисляме и сега, че “даже и това ще мине”. Ще отмине неизбежно и ще изчезне като дим, а сутратма, актьорът, сменила облеклото и грима, отново ревностно ще се вживява в новата си роля, забравяйки предишната и отново приемайки за реалност поредния призрак на Майя. Мъдростта учи да се разбира преходността на всичко заобикалящо, за разлика от това, което наричаме Вечна Основа на Живота. Защото върху нея се изгражда твърдината на духа, неговата обител, съществуваща вечно.(2.49)

...Може всичко да е било добре, докато си бил на Земята, но ето че е отхвърлено тялото и цялото привидно благополучие остава в миналото. С какво и как ще живее отдалият своя дух на земното, когато то изчезне безвъзвратно и той остане гол и бос, беден и лишен от всичко, в което е вложил сърцето и душата си? Така, забягвайки напред и проследявайки линията на вероятното си бъдещо съществуване, може да се види действителната ценност на това, с което живее човек и на което отдава своите мисли, чувства и сили. Като ги влага в непреходното, той си изгражда твърдина за духа, своя обител на Светлината. Но влагайки ги в преходното, построеното ще е ”за разрушение от вихрите”. Земните дела са неизбежни и изискват време и сили, но, изпълнявайки ги, трябва да се държим така, както артистът изпълнява своята роля на сцената, не забравяйки нито за миг, че това е само игра, която той трябва да изиграе колкото може по-добре. Животът на земята е също само сцена, а истинското е извън него. (2.66)

Жизнените обстоятелства обременяват много съзнанието и засенчват Светлината на висшето разбиране. Необходимо е нищо от плътното обкръжение да не се счита за свое, принадлежащо ти за винаги, а всички условия на живот да се разглеждат като нещо временно, подлежащо на отминаване, изменение и замяна с нещо друго. Бидейки вечен, духът се стреми да си създаде стабилни условия за живот, съответстващи на неговата природа: здрави домове, монументални паметници и произведения

на изкуството, предназначени да издържат столетия. И пирамидите, и сфинксът, и много други паметници от древността са се строили да съществуват хилядолетия. Но времето е разрушило и разрушава всичко Така и в личния си живот всеки се стреми да заздрави и продължи това, което по своята природа е временно и преходящо. Обаче животът, променяйки непрекъснато външните условия, показва на човека нетрайността на това, което създава и че *“няма никаква полза за човека от всичките му работи, за които се труди под слънцето”*. Строи за разрушение от вихрите. Така отново и отново стигаме до извода, че за опора може да послужи единствено Камъкът на Вечната Основа на Живота, който или ще възкреси, или ще изгори; или ще създаде, или ще разруши. Всяко изпитание или укрепва съзнанието, или го отслабва. Хората се делят на победители и победени от външните обстоятелства. Възможно е да се наведеш под тежестта на живота или дори да се пречупиш, но този, комуто е отсъдено да бъде победител, извлича от всяко обременяващо духа обстоятелство необходимата за собственото му израстване енергия и става по–силен. Този процес е мисловен. Трябва само да се позамислиш на какво учи изпитанието, допуснато от Владиката. Всичко е вътре и не външното, а вътрешното обуславя едно или друго състояние на духа, ако е налице разбирането, че цялото злато на света и цялото земно благополучие няма да придаде спокойствие на духа, ако той е неспокоен. Значи, загубата или придобиването на жизнени блага не може да бъде основа на живота. Всички условия на живота, не зависещи от волята, трябва да се приемат като необходимост, като нещо, през което трябва да се премине, утвърждавайки спокойствието на духа и чрез него умножавайки *Съкровището на Камъка*, което ще вземем със себе в далечния път към звездите.(2.115)

Начертаването на по–дълга линия мислено в бъдещето е критерий за мъдрост. Вечната и временната мисъл принадлежат към различни сфери. Мислите на суетата са много краткотрайни. Преходното се отличава от непреходното по продължителността на вложената в него мисъл. Има например книги, животът на които е много кратък, а има и такива, които преживяват векове и дори хилядолетия. Срокът на живот на книгите зависи от срокът на живот на мислите, съдържащи се в тях. Мислите, съдържащи се в *Учението на Живата Етика*, което е едно и също за всички векове и народи, се състоят от елементи на непреходното и за това не потъмняват през вековете. Не става дума за купчините от коментарии на тълкувателите, а за *Основите на Първоучителите*, които са вечни и неизменни. Блестящата нишка на Учението е протегната от миналото към бъдещето със своето съдържание от не умиращи мисли и постановки. Вечната мисъл цари в пространството над всичко, което е постоянно променящо се. По този начин е възможно в суетата на временния и ограничен живот да се внесат елементи на вечното и непреходното, ако не се ограничава мисълта в същия малък кръг, в който затварят хората своя кратък и ограничен живот. Осъзнаването на безпределния път, по който се придвижва към бъдещето човечеството като цяло и всеки отделен човек в частност, дава ключа за

утвърждаване на непреходното, на елементите на безсмъртието в съзнанието на човека, въвличайки го в потока на вечния живот.Така човек става наистина безсмъртен, защото човек е това, което са неговите мисли. Изборът на крайни мисли или на такива от Безпределността зависи от човека, следователно и безсмъртието също зависи от него, тъй като човек е такъв, каквито са неговите мисли. Мисълта води и мисълта утвърждава. Затова и ударението се поставя върху мисълта.(2.209)

Животът е в духа. Не в тялото, а в духа. А духът е вечен. Съсредоточавайки живота в тялото, което е крайно и смъртно, обричаме себе си на смърт. Съзнанието се намира между брега на плътта и брега на духа и може да се привлече и прилепи към всеки от тях. Приставането към брега на плътта е временно, докато приставането към брега на духа – завинаги. Бидейки в духа, може да се пристане и към брега на плътта, но само временно и без да се забравя, че духът на човека не е от този свят. Ние сме гости на тази планета. На нея няма нищо наше. Всичко на нея е на наше разположение само временно. Наш е, обаче, Пътят към Безпределността, тъй като духът ни е безпределен и от вечността Да се разбере как чрез временното се утвърждава Пътят към Безпределността, използвайки Земята като трамплин за духа към сферите на *Далечните светове,* означава да осъзнаеш себе си като пътник по Големия Път на Живота. Трябва да замлъкнат мирските гласове, за да се чуе гласът на духа. Брегът на плътта притежава магнитна сила и привлича съзнанието към себе си. Но родината на духа го привлича към *Висшите сфери*. Арбитърът, решаващ избора, е съзнанието, а свободата на избора винаги остава за човека, за неговата свободна воля, на който и бряг да се намира той. Следователно, той може да се устреми към света на духа винаги, във всеки един момент. Формулата *“Дошлият при Мен няма да изгоня вън”* показва тази отвореност към Висшите сфери, даваща възможност на човека във всеки момент да скочи от колесницата на злото, търкаляща се по брега на плътта и да се прехвърли в лодката на Светлината, плаваща по еволюционния Поток на Живота. Изборът винаги е свободен. За тази цел мигът мълчание преди всяко действие не трябва да се забравя. Това ще бъде мигът на освобождаване на затворената *психическа енергия* за нейното свободно, независимо, необвързано и самостоятелно действие в пространството. Трябва добре да се запомни, че *обсебвателите* от всички степени действат чрез подтискане на чуждата воля. Но Ние действаме чрез сливане на съзнанията, което оставя волята напълно свободна, а също и избора на пътищата.(2.237)

Природата не се съобразява с формата, в която се проявява животът. Когато съзрее зърното и в него се съсредоточи цялата жизнена сила на растението, животното или човека, формата, дала на зърното живота, заключен в него, вече губи своето значение. Кората на планетата е осеяна с милиарди форми на носители на живот, които са оставени от жизнения принцип. Така и човекът, живеейки в тялото, съсредоточава и отлага в *зърното на духа* резултатите от своя жизнен опит и когато той е изчерпан и

нови постъпления вече няма, животът в тялото губи своя смисъл и формата умира, а зърното преминава в нова форма, за да продължи нарастването на наслоенията от жизнен опит. Природата няма жалост към умиращата форма, както няма и към умиращия клас, дал своите зърна. Малко се съобразява природата и с това по какъв път става нарастването на наслоенията. *Духо-монадата* расте, обвивайки се с все нови и нови наслоения на опита и в това е целта на еволюцията на жизнения принцип. Всеки миг на Земята някой умира, отхвърляйки тази форма, в която е живял - своето физическо тяло. Смъртта е освобождаване от обвивката, станала негодна или изпълнила своето предназначение на Земята. Когато е събран целия опит, който може да бъде извлечен от човека, намиращ се в дадено тяло, по – нататъшното пребиваване в него губи своя смисъл и човекът го отхвърля като износена дреха. Процесите в природата са много целесъобразни, но човек често счита, че временното му пребиваване във физическото тяло е самоцел и се хваща за земното съществуване като удавник за сламка, предполагайки, че в него е всичко, заради което той съществува. Разбирането на смисъла и значението на земното пребиваване е необходимо за да се извлече от него това, което то може да даде, за да се продължи по-нататък по пътя, умножавайки получените придобивки в новите условия и в новите обвивки. По друг начин е невъзможно да се примири човек с живота и да се намери смисъл в това, че рано или късно ще се стигне до унищожение на физическата форма. Ако се живее само в нея и само в нея се вижда възможност за проява на духа, то пред човека възниква чудовищна логическа нелепост, изход от която няма. Дори и ако се живее заради щастието на другите, при положение, че и те ще умрат, както ще умрат и всички, както ще умре и цялата планета, на която те съществуват, такова щастие, крайната цел на което е смъртта и унищожението, не може да бъде оправдано логически. Науката потвърждава, че нищо в природата не изчезва и не се ражда отново. Материята не изчезва и не се ражда отново. Не се унищожава и не възниква и животът. Материята, енергията и животът са вечни и цялата работа е в това, че човекът, в когото са съсредоточени космически и материята, и енергията, и жизненият принцип, е обвързал своята същност не с преходните форми на живота, а с това, което е непреходно, което съществува винаги и живее извън умиращите и раждащите се временни форми, в които се проявяват вечната материя, вечната енергия и вечният живот.(2.438)

Бъдещето е мостът към Безпределността. Живеем във вечността, но илюзията, т. е. Майя, пречи да се види *Вечната основа на Живота* и да се застане върху нея. Временността на условията, водещи духа към Безпределността, дава основание те да бъдат разбирани като *вехи* по пътя към тази Безпределност. Временната природа на обкръжаващите човека условия може да се възприеме също така и като част от стълбата на Живота, водеща към постигането на вечността. Сегашното ниво на съзнанието не позволява да се обхване космическото величие на Безпределността Но духът е вечен и във времето постепенно се разкрива

неговата дълбочина. Вечност и време са полюсите на едно и също нещо, между които духът се придвижва към Безпределността.(3.291)

Човек може да възприема себе си като жител на малък дом или на дадена страна, или може да счита себе си като жител на планетата, но може и на Космоса. Където са мислите, там е духът. Сегашните моменти и сегашното обкръжение са само кратък преходен момент от миналото, което е без начало, към бъдещето, което е без край. Да осъзнаеш себе си единствено като актьор на сцената на живота върху Земята, означава да се приближиш към осъзнаването на Безпределността И сцената, и ролята са безсмислени ако се смята, че всичко завършва с тях. Но нищо не свършва, а продължава в безкрайното бъдеще, само че в друг облик и в друго обкръжение. Безпределността е забележителна с това, че в нея, в продължителността на времето, всичко е достижимо. Необходими са само труд и усилия, съгласувани с набелязаната цел. Не е възможно да се достигне до съвършенство на никое качество на духа, но да се набележи пътят към това съвършенство и да се приложи в живота поне една мъничка частица от което и да било, дори и най-трудното, най-недостижимото качество, е възможно винаги. И най-малкото зрънце от качествата на духа, в перспективата на Безпределността, ще покълне и ще достигне до гигантски размери. Защото бъдещето е неотменимо и неотнимаемо, както и утрешният изгрев на слънцето или утрешният ден. Но осъзнаването на все-достижимостта се постига с осъзнаване на Безпределността и на факта, че ние живеем в нея и че няма предел за растежа на могъществото на духа. Всичко е достижимо когато знаем, че цялото време, което съществува, е на наше разположение и може да ни послужи като стълба към осъществяване и на най-смелите дерзания. Всичко расте в безкрайността на времето, за да даде плод според семето, заложено в него. Всяко действие се стреми да се повтори и всяко действие е семе или причина на подобни действия в бъдещето. Това прави възможно да се създаде цялостно обкръжение от действия, съгласувани с Висшето и с това да се заложат семената на редица съзвучни и благоприятни за самия себе си и за околните следствия в бъдещето.(3.440)

Човекът е прах и ще се върне в земята. Това твърдение обикновено отнасят към физическото тяло. Физическото тяло, след изоставянето му от съответния притежател, се разпада на съставящите го елементи и става част от тялото на планетата. Това става и с тънкото тяло, изоставено от човека. То също се разпада на тези елементи, от които е съставено и неговият собственик, освободен от това тяло, се издига по-нагоре. Когато настъпи срокът, по същия начин се отхвърля и менталната обвивка, а духът се облича, т. е. остава, в своето несменяемо и безсмъртно огнено тяло, което може да променя своя състав, да изтънява, расте и се разширява, но не се отхвърля вече от човека, от неговата *Индивидуалност.* Елементите на Висшата триада не подлежат на смърт и на разпад, като останалите форми. Смъртни са само физическото, астралното и менталното тела, макар че срокът на живот на всяко от тях е твърде различен, като най-кратък е

животът на физическото тяло, след това на тънкото, а най-продължителен - на менталното тяло. Трябва да сме готови за смъртта на физическото тяло, а след това и на тънкото, и менталното тела. Формата трябва да умре и да се разложи на своите съставни елементи, на съответния за всяка форма план на съществуване, за да може духът, извличайки от всяка обвивка това, което тя може да даде на човека, да премине по-нагоре и събирайки там последната жетва, отново да се върне на Земята за нов опит и нови придобивки. По този начин всяко тяло остава в своята си сфера и в нея се разпада, тъй като се състои от нейните елементи, т.е. от материята на дадения план. Както изхвърляме износените стари дрехи, станали непотребни, така изоставяме и износените обвивки, прослужили своята служба и изживели своя срок. И не е никак мъдро да се съжалява за тях. На кого е нужно старото, износено, грохнало тяло? Новата дреха е по-приятна на всекиго, както и новото тяло. Дрехата я придобиваме, а тялото си изграждаме сами, кармически привличайки родствени частици от всеки план. По-особени са отношенията при физическото тяло, защото то се създава отначало в тялото на майката, но и тук кармическите връзки и сродството играят важна роля. След раждането, обаче, магнетизмът на духа се проявява вече по-силно и растежът на физическото тяло върви по линия на магнитното привличане на елементите от Земята. Следователно и физическото тяло в значителна степен зависи от духа, около който се създава. Не е възможно да се промени цветът на очите или косите, или ръста, но много неща са възможни. Силният дух и в слабо тяло може много да направи, за да го укрепи и направи по-здраво. Ще дойде време, когато физическото тяло на човека ще бъде съвършено здраво и съвършено прекрасно, достигайки висша степен на физическо съвършенство и красота. Но това зависи от равнището на еволюция на духа. Има светове, където тази степен на еволюция е достигната, но на Земята това се случва в много редки случаи, когато завършващият земното си развитие дух достига последната възможна степен.(3.459)

(МАЙ). Духът насища със своите качества всички обвивки. Обвивките са временни, но качествата на духа са вечни. Независимо от това, качествата на духа се намират в постоянен растеж и изменение. Това се отнася както за добрите качества на духа, така и за лошите. Растежът на качествата не става сам по себе си, а под въздействието на волята и след нейното санкциониране на едни или други явления, или при нейната слабост. Качествата на духа са като нишки, протегнати от миналото, към безкрайното бъдеще. Поради това и техният растеж е безкраен. Само тъмните качества са ограничени от продължителността на съществуване на тъмната сфера, за която няма място в Безпределността. Тъмнината е временна, Светлината е вечна. Затова и светлите качества ще съпровождат човека през целия му път в Безпределността.(4.108)

(МАЙ). Нито една жива форма никога не е била цел на еволюцията, а е била само средство, използвайки което еволюцията върви към своите цели. Всички живи форми, от инфузорията до човека, живели някога, са умрели,

както ще умрат и всички тези, които живеят сега. Те са обречени на унищожение, за да може еволюцията и усъвършенстването на новите форми да се придвижва напред. И да се съсредоточава смисълът на собственото битие в тази форма, в която е затворен временно духът на човека в дадения момент, значи да се обречеш сам на смърт заедно с формата. Но както в умиращото за нов живот зърно нищо не умира, така не умира и духът, независимо от смъртта на формата. Не умира и никога не е умирал и животът, оживяващ милиардите живели някога и живеещи сега форми. Именно тази не умираща същност на живота, във вечно раждащите се и умиращи негови външни форми, трябва да бъде осъзната дълбоко, преди да се пристъпи към утвърждаване на безсмъртието на духа. Този не умиращ живот е безличен, тъй като личността е символ на временното и преходното, т.е. на незавършеността на живота.(4.132)

Трябва да се придобие умението да се съчетава неизменността и постоянството на целта с изменчивостта на външните условия по пътя. Пътникът от влака напуска мястото си във вагона, с което е свикнал по време на пътуването, след като то приключи. Напред е целта, а всичко останало е само поредица от *вехи* по пътя. По същия начин и различните минувачи, спътници и компаньони не могат да повлияят на целта, която е извън земния, астралния и дори извън менталния свят. Тя е над всичко ставащо в тях и съзвучните им обвивки. Когато по време на сън човек осъзнава, че преживяното е само сън, това е победа на съзнанието над сънищата. По същия начин и осъзнаването на земните и надземните заблуди на Майя ще бъде победа над нея. Но обикновено всичко това се приема за реалност, забравяйки, че действителността се разполага извън покривалата на Майя. Целта на пътника по Големия път е далеч зад пределите на очевидността. В трите нисши свята нищо не ни принадлежи и нищо не можем да вземем със себе си, но преминавайки през живота на Земята всички се стремят да вземат колкото могат от всичко, макар че е немислимо то да се отнесе със себе си по пътя.(4.148)

Пътят е безкраен, но земният е кратък. Кой е за предпочитане – краткият отрязък от пътя или този, който няма край? Ако разглеждаме краткия отрязък от пътя не сам по себе си, като нещо самостоятелно, а като част от Големия път в Безпределността, то и този къс отрязък ще придобие вече не временно, а също трайно значение, но не поради продължителността си, а като необходима част от това, което няма край. И тогава временното става израз на вечното, крайното на безкрайното, пределното на безпределното. Сам по себе си този отрязък е лишен от всякакъв смисъл, но като част от Големия път придобива най–дълбоко значение. По този начин всичко може да бъде продължено в безкрайността: всяко действие и всяка мисъл, превръщайки ги в звена от веригата, протегната от миналото, нямащо начало, към бъдещето, нямащо край. И във властта на човека е да сътвори всяко звено от най-чист и благороден метал. Веригата от причини и следствия или въжето на кармата се състои от множество нишки, всяка от които се вплита във въжето от човешката воля.

Да се избират елементите, влизащи в нишката, може по собствена воля. И всеки от тях продължава в бъдещето, превръщайки се в негова неразривна част.(4.181)

Колкото интересен и необикновен да е бил човешкият живот, той завършва със смърт, с което се прекратяват и всички начинания и намерения на човека, засягащи неговата личност. *Личността* умира с тялото. Затова е много полезно на всички лични дела да се гледа като на явления с ограничена продължителност, в рамките на едно дадено въплъщение. Добре е да се разграничи в съзнанието това, което обкръжава човека и продължава за него само един единствен живот в тялото, от това, което продължава с него и зад пределите на смъртта на тялото. Нито тялото, нито облеклото, нито вещите могат да се занесат в Надземния свят. Нито въжделенията, нито страстите, нито раздразнението, нито страхът, нито привичките, нито слабостите и всички преживявания на астрала могат да се вземат в Дева Чан, защото там няма да има астрално тяло и това, с което то живее. Много ненужни неща висят на гърба на пътника по Големия път, обременявайки ненужно неговия ход. От ненужните вещи освобождава смъртта, но по какъв начин ще се освободи човек от злобата, страха, похотта? Трябва да се пристъпи към освобождаването от този тежък товар незабавно, още от този момент. Само елементите на непреходното могат да се вземат спокойно в далечния път. И това са качествата на духа, но от светлата скала, даваща възможност на Висшата триада да се прояви и живее съзнателно на своя план.(4.205)

Колко труд, колко грижи, колко преживявания - и всичко това само за да се сменят с нови и да бъдат забравени още в този живот, да не говорим за следващите. Но с това Ние не проповядваме равнодушие и безразличие, а само целесъобразност и съизмеримост. Не е ли по-добре да се насочат силите към това, което не изгубва своето значение във времето, а обратно – нараства, усилва се и придобива все по-голям смисъл? Към тези явления, притежаващи много продължително съществуване, се отнасят качествата на духа, които растат или се смаляват в зависимост от възхода или упадъка на духа. Например, страхът или мъжеството ще съпътстват човека от живот на живот, нараствайки или отслабвайки по сила. При това малкото зрънце от един живот може да даде огромни кълнове в следващия и това е добре, ако семето е било добро. Защото растат и плевелите. Външния човек се ражда, расте и старее в рамките на всеки живот, но вътрешната му същност остава почти неизменна, ако не се въздейства съзнателно на това. Например при алкохолика може да се наблюдава много бърз упадък на духа, докато при ученичеството възходът ще бъде ускорен. Две възможности за развитие има у всеки човек и трябва да се помисли за това какво е значението на всяка от тях.(4.208)

Отдавайки земното на Земята, а на хората това, за което те молят, трябва да не се забравя, че всяко съприкосновение със земното е подобно на сифон, който се стреми да засмуче съзнанието в своята сфера. За това е необходимо в момента на съприкосновението да не се позволява на

съзнанието да излиза от своята сфера, разглеждайки всичко ставащо сякаш отстрани и не позволявайки на себе си да вибрираш астрално в унисон със ставащото. *Ако слепецът води слепеца и двамата ще паднат в ямата*. Ако се потопиш в малкия личен свят на ограничеността на някого, твоят свят, установен с труд ще бъде нарушен. Тук именно, както никъде другаде, се прилага древното правило за духа: *да бъдеш в света, но да не бъдеш от този свят.* Сърдечното участие още не означава разтварянето на собствения свят в чуждото съзнание и неговата суета. И, помагайки на хората, трябва грижливо да ограничим от тях светилището на духа, защото ще влязат и ще стъпчат светинята, а свещения пламък, горящ в него, ще угасят. Можеш да отдадеш душата си на своя близък, но не духа. Духът се предава само на Владиката. Душата се отдава на разпъване заедно с тялото в земния свят , но духът и неговото царство не са от този свят и целта на всички земни страдания има в предвид само едно – освобождаването на духа от всичко, с което е свързан и прикован, подобно на Прометей към земята.(4.213)

Няма да се уморя да повтарям, че всичко земно е временно и преходно, докато не осъзнаете слабостта и призрачността на всички земни устои. Особено характерни със своята бързо-преходност са чувствата на астрала. Той живее единствено с изменчивостта на своите преживявания и е във властта на тяхната полярност или двуполюсност. След очарованието винаги следва разочарование, след любовта – равнодушие и забрава, след дружбата – загуба на приятелство. След едно – неговата противоположност. Така и живее съзнанието, потопено в смените на астралните състояния, от един полюс до другия, без да има силата да се установи нито на единия. Затова съзнанието трябва да се принесе в областта на Безсмъртната триада, която е над обличащите я обвивки или с други думи – да се родиш от духа. Колко пъти в течение на живота се е изменяло астралното и менталното състояние на съзнанието, т.е. чувствата и логиката. Колко различно е било в сравнение с настоящото, ако вземем например един момент с 20 годишна давност. Така и в обикновения живот може да се разграничи временното от постоянното. Към последното ще отнесем и всичко, което ни свързва с Йерархията и ще се утвърдим в него. Опората е само една, Учителят. Върху този Камък от Вечната Основа на Живота ще строим своя дом за духа.(4.274)

(МАЙ). Добре е когато няма за какво да се задържиш на Земята, защото тогава е много по-лесно откъсването от нея и сближаването с Нас. Зад нас е същия Владика, а когато всички сме заедно, по-леко ще преживеем неблагополучията на живота. Ще преживеем всичко, за да достигнем.(4.275)

Понякога е полезно да се помисли за смъртта, особено когато се налага да се поукроти триумфът на суетата в текущия живот. Разбира се, *земното – на Земята*. Дългът пред хората и Земята трябва да бъде изпълнен, но ако съзнанието се въвлича постоянно във водовъртежите на личните преживявания и обкръжението започне да му се струва като

прекалено реално и съществуващо само за себе си, то мисълта за смъртта веднага поставя всички явления на тяхното действително място. И става ясно, че всичко, което заобикаля личността, колкото и реално и значително да изглежда, веднага загубва своята сила да въздейства на съзнанието когато то вижда, че в момента на смъртта или при нейното приближаване земните дела губят своята значимост и заемат истинското си място в малкия кръг на своите прояви. Става дума преди всичко за личните дела и личния живот с цялата острота на неговите преживявания. Свръхличните дела по своята продължителност могат да надхвърлят далеч пределите на един живот и продължават да живеят дълго след физическата смърт на човека. Ето защо, за да се отдели преходното от непреходното, временното от вечното, важното от незначителното, действителността от суетата, свръхличното от личното, истинското достояние на човека от това, което му се дава временно, трябва да се помисли за смъртта, т.е. за момента на освобождаване от земното.(4.288)

(Гуру). Трябва да почитаме Великите Дейци на Общото Благо за техните дела и да разберем, че ако не са били те, светът би потънал в мрак. Подражавайки им, влизаме в орбитата на техните дела, далеч не свършващи със смъртта на всеки един от тях. Мисълта насочена към велико дело, освобождава съзнанието от тъмницата на личния затвор. Движейки се по върховете не се докосваме до мрачината на котловините, а до атмосферата на върховете. Крилата се дават за летене.(4.289)

Времето лети неумолимо и води към завършека на всичко, което е временно, от което става разбираемо твърдението, че всичко временно не заслужава да се потопи съзнанието в него и да му се отдава изцяло сърцето. Трябва все някаква част от съзнанието и сърцето да се остави и за непреходното. С растежа и разширяването на съзнанието неговият фокус все повече се пренася от временното към вечното, при което, разширявайки все повече кръга на въздействие, става натрупване на елементи на безсмъртието в Чашата. Говорейки по същество, това, именно, представлява и целта на земните въплъщения, тъй като нищо друго от земното въплъщение духът на може да задържи със себе си, отхвърляйки при всеки цикъл на инкарнация всички свои временни обвивки. Изключвайки напълно собствеността и вещите, човек не може да вземе със себе си дори телата и обвивките си по пътя към безпределното. Разбирането на това довежда до осъзнаване смисъла на нещата и на всичко онова, което заобикаля духа в неговите странствания през всички светове. А тези светове, както и обвивките, са временни също. Безвременен е само Огненият свят. В него живеят хората от *Огнената мъгла*, която е мъгла само за недостигналите до нея, докато за осъзналите я е най-прекрасното нещо. Повтарям – за осъзналите я, защото единствено осъзнаването приближава до този чудесен свят. За възможностите на Огнения свят, макар и отдалечено, може да се съди по най-високите върхове на творческата мощ на изкуството и висшето знание. Те не са ограничени от нищо. Така науката

и изкуството представляват сами по себе си път към Безпределността.(4.320)

Много се скърби за неща, които не заслужават това и много грижи се полагат за усъвършенстването на това което не може да бъде усъвършенствано. Много са напразните усилия. От всички отминали дела, от грижите и скърбите остава единствено товарът и освен него нищо друго не може да се вземе за по-нататък. Тогава защо трябва да се привързва съзнанието към това, което е неустойчиво, колебливо и подлежи на изменение. Всичко, на което може да се опрете, е съсредоточено вътре, тъй като външното, изменяйки се си отива, а вътрешното остава с нас завинаги. В обвивките няма и не могат да се отлагат елементите на непреходното. Те се събират чрез обвивките, но съхраняването на всички придобивки е в Чашата – единственото вместилище на всички постижения. Обвивките са само оръдия на процеса. За това е много важно да се осъзнае временността на обвивките и постоянството на това, което пребивава в тях и се проявява чрез тях. Това е *Наблюдателят, висшето Аз* на човека или самият той. Да се разграничи Азът от обвивките, които го обличат, ще бъде задача за духа, намерил своя път. Когато Азът не се отъждествява с обвивките и техните движения, те могат да бъдат отделени заедно с характерните им явления и да бъдат наблюдавани отстрани, като сцена, на която Сутратма е актьор, а животът е драмата. Драмите и ролите се менят, но актьорът остава един и същ.(4.324)

(МАЙ).Сутрин можете да си задавате въпроса: "Какво ми готви идващият ден?", помнейки при това, че каквото и да ни готви денят, той също ще отмине, както е отминавал и вчерашният и тези преди него. Ще премине и следващият, и цикълът на живота ще премине, и цикълът на циклите, отнасяйки в миналото всичко, което са донесли, оставяйки единствено придобития опит в отлаганията на Чашата. Бидейки вечен, духът не иска да се примири с преходността на обкръжаващото го и постоянно се стреми да го задържи до себе си, опитвайки се да въплъти във временни форми идеята за вечното. Този стремеж е запечатан в пирамиди и сфинксове, в паметници и огромни надгробни могили на отдавна умрели вождове, в статуи и каменни изваяния. От праха на земята издига за себе си духът тези паметници на отминали животи, но истинското и неразрушимо хранилище на всичко, през което е преминал духът, е Чашата. Извън нея той няма повече нищо свое от това, което е било или ще бъде. Негови са само личният опит и паметта за отминалите животи, пълният свитък на които все някога ще се разгърне пред него от горе до долу. Наследството на духа не е на Земята, а в Безпределността, защото ще дойде времето, когато малката планета ще изгори или ще замръзне в пространството, подобно на Луната.(4.325)

(Гуру). Необходимо е духовното да превишава земното, защото в противен случай има регрес. Две сили действат постоянно в човека – едната го дърпа надолу, а другата нагоре. Едната от тях винаги надделява. Поглеждайки даден човек, може да се каже кое е надтежало. Така може да

усеща и знае за себе си и всеки един. Ще бъде добре ако преобладаваща е силата, увличаща нагоре. Изборът зависи от волята, която винаги е свободна да го направи. Ние сме направили този избор отдавна и го следваме неотклонно. Не може да има колебания за правилността на избрания път. Може да не достигат силите, може да има изпитания и трудности, но направлението и пътят остават неизменни през всички животи. В това е особеността на *предопределения ученик*. В това е силата на постъпилите във *Великото Служене*. В това е смисълът на *Великото Дело*. Осъзнаването на това бележи чертата, след която вече връщане няма.(4.326)

Всички земни вещи с времето стават негодни, което е едно постоянно напомняне за това, че всичко видимо за окото е крайно и временно. Не може гледащият и гледаното да бъдат едно и също.Те са разделени и разединени. Да се пренесе съзнанието от това, което вижда гледащия, в същността на гледащия и да се слее с него в едно, ще бъде достижение от Висшите степени на Съкровеното знание. Разбирането, че животът е само игра, вече приближава човека към решаването на най-важния въпрос от неговото съществуване на Земята, а именно: приближава го към разкриването на самия себе си, на своята същност, непреходна и нерушима във времето. Старее и боледува тялото, но духът е нерушим. Горещото сърце не познава старостта. Да се живее в духа означава да се живее извън времето и неговото разрушително въздействие върху всички преходни форми. Нека всяка смърт, разрушение и завършек на това, което е вън, да послужи като потвърждение за нерушимостта и вечността на духа, не преминаващ през вековете.(5.231)

(Гуру). Има два вида дела: едните живеят малко и бързо умират, другите не умират и след векове. Добре е когато човек отделя време и място за делата, които не умират. Който е разбрал в какво се крие смъртта и безсмъртието на нещата, може да се отдаде на служене на това, което не умира. Който на каквото и комуто служи, с него и ще пребъде. Безсмъртните се обкръжават с безсмъртно - и мисли, и предмети, и дела.(6.135)

Много трудно е да се съвместят в съзнанието и да се уравновесят космичното и земното, вечното и личното, непреходното и преходното, но е необходимо. Едва тогава всяко нещо от обикновеното човешко съществуване ще намери своето място в общата схема и ще бъде осмислено. В Космоса съществува целесъобразност, на която се подчинява съществуването дори на тревите и цветята, а още повече - животът на човека. Когато човек разбере целта на своето съществуване на земята и го съчетае с целесъобразността на цялостния живот на планетата, тогава ще може да придобие толкова необходимото му равновесие между вечното и временното и да осъзнае временното като неизбежен път към вечното, т.е. като мост към Безпределността. Духът е вечен, зърното на духа е вечно, но всички негови наслоения, всички обвивки на духа, всички форми, в които той се облича, се намират в процес на постоянно изменение и нарастване на влизащите в тях елементи.(6.28)

(МАЙ). Хората винаги са строили усилено и старателно жилища и градове, които днес лежат в развалини. Така ще се покрие с вода или пясък и всичко това, което днес се съгражда от човечеството. Нека тази смяна на гнездата на цивилизациите и центровете на култури послужи като нагледен пример за различието между вечното и преходното. Необходими ли са, в такъв случай, още усилия за изграждане на нови постройки и съоръжения и през този век, щом като всичко ще послужи за разрушение от вихъра? Да, необходими са, но не като самоцел, а като средство за нарастване опита на духа и неговите способности за космическо творчество, което е бъдеща съдба на всеки дух и изисква усвояването на всички възможности, предоставени от живота на Земята. Нито едно усилие или находка не остават безплодни, а всичко ще бъде използвано някога и всяка придобивка ще се превърне в творческа възможност. *Създателите и строителите на световете* е трябвало да преминат през дългия стадий на човешката еволюция, за да станат такива. *Владиците* водят еволюцията към Висшето творчество на живота, за блед пра-образ на което служи всичко това, което твори днес човекът на Земята.(6.289)

И така, ако приемем, че смисълът на всички дела, над които се труди човек под слънцето, се заключва в самите дела, то всички те са лишени от смисъл, защото всичко на Земята е обречено на унищожение във времето и тогава животът на човека става безсмислен. Но ако се приеме, че духът на човека е безсмъртен и че трудът изостря, изтънчва и натрупва способности и таланти на човека, отлагайки нетленните и неунищожими във времето натрупвания в Чашата, като кристализира в нея съкровищата на неговата превъплъщаваща се Индивидуалност, докато смъртната личност е само слуга на своята Неумираща триада, то всичко творимо от човека придобива най-дълбок смисъл и значение. По такъв начин смисълът или безсмислието на живота зависят от познаването на *Основите* от човека. Хората се лутат безсмислено по планетата, защото са отхвърлени Основите на истинското Знание. *Някога Казах: "Каква е ползата за човека от всичките му трудове, с които се труди под слънцето ? ",* а сега ще добавя: ползата от труда е огромна ако се знае, че чрез него се натрупва необходимият опит, но вече не за земното, а за комическото творчество. Духът твори в пространството чрез мисълта, на основата на знанието, придобито чрез опита на дълга поредица от въплъщения на Земята. В това е и смисълът на съществуване на човечеството на Земята. Но земята е само степен или етап от безкрайния път на човечеството от звезда към звезда. Велико е предназначението на човешкия дух. А големият смисъл на труда е в това, че довежда човека до безкрайните възможности на Космическото Творчество.(6.291)

Ако попитате хората с каква цел вършат едно или друго дело, ще получите най-неопределени отговори. В най-честия случай плановете на хората не надхвърлят един ограничен отрязък от време, а в много редки случаи и повече. Съвсем малко са тези, при които намеренията надхвърлят дадено въплъщение. Но нишката на живота е протегната в

Безпределността, а заедно с тази нишка и всичко това, което върши човек. Трябва само да се осъзнае непрекъснатостта на всичко, което става наоколо, непрекъснатостта на жизнения поток. А той се влива във Вечността, както се влива река в океан. За Вечността и Вечния живот е говорено много на хората от Владиците, но баналната очевидност е заслонила със себе си огнената действителност. Това налага *отново да дойдем в света*, за да отворим отново очите на хората за Вечната истина на съществуващото. Учудващо е колко бързо забравят те Основите, които са им преподадени, затрупвайки ги със собствените си измислици. Достатъчни са два три века, за да бъдат покрити Основите с не научни наслоения. Истината е проста, но е трудна за приложение в живота. Къде по-просто е да се подмени тя с външен декор и безсмислено използване на измислени правила. След правилата идва непререкаемата догма и мъртвата буква застава на мястото на Основите.Така е било винаги, но, за да не подмени разсъдъкът пътищата на непосредственото познание със себе си, всеки има и сърце, и всеки има възможност да намери правия път към Нас. На дошлите няма да бъде отказано. Нашите Призиви пронизват пространството, но да дойде трябва всеки сам, със собствените си крака и сърдечен устрем.(6.294)

За да се откъснат от суетата и съблазните на обикновения живот, подвижниците са се оттегляли в горите и пустините, където в уединение са намирали възможност да се освободят от всичко пречещо на духовното им развитие. Но сега трябва да се намери равновесното положение или *златната среда* между земното и небесното, така че и земното да не се забрави, и висшето да не претърпи ущърб. Този път са го нарекли "златен", но по-добре е ако се оприличи на "тясна пътека, водеща в живота*".* Разбира се, че и земното се нуждае от внимание, и то трябва да му бъде оказано в необходимото време. Бедата не е в това, че човек си позволява да мисли усилено за нещо, а в това, че, мислейки усилено за нещо, той не намира в себе си сили да се откъсне изцяло от тези мисли и да ги замени с други. Недопустимо явление е мислите да се натрапват на съзнанието въпреки желанието или решението на волята. Дисциплината на мислите е едно от основните условия на ученичеството и образът на Учителя може много да помогне да се насочат те в необходимото направление.(6.302)

От една страна е невъзможно да се откъснеш от Земята, а от друга и да се потопиш в земното изцяло. Тази двойка противоположности е най-трудна за уравновесяване. Животът си има своите грижи и задължености и те трябва да се удовлетворяват, но и за Надземното и Висшето не трябва напълно да се забравя. Учителят може да помогне да се намери пътеката на равновесието. Терзанията на духа са неизбежни, както и на тялото, и трябва да се намери някаква опорна точка, за да не могат нито едните, нито другите да преградят Пътя. Тази опора ще бъде Учителят. При всички трудни случаи трябва да се обръщаме към него. Твърде много неща са недостъпни за земния ум. Това не трябва да се възприема, обаче, като възлагане, инертност и липса на самодейност, а като напълно осъзнато съвместно

движение в бъдещето. Заедно – и това е всичко. Разделеността е една от най-опасните илюзии, защото на нейна страна е очевидността и усещането за самотност. Убедеността в несъмненото, т.е. незримото присъствие на Учителя, въпреки очевидността, ще бъде признак за *избраност на ученика*.(6.329)

(МАЙ).В своя вътрешен живот всеки трябва точно да определи кое принадлежи към елементите на живота, кое е временно и кое непреходно. По-големите грижи и внимание трябва да се отделят, разбира се, на последното, т.е. на елементите на непреходното, но обикновено става обратното и човек преследва това и жадува това, което не може да задържи за дълго. Тази особеност на нещата, които заобикалят хората трябва да се разбере докрай. Само тогава може да се каже: “Не виждам вещи, които да притежавам и не познавам земни явления, които да властвуват над мен”. Това, именно, ще бъде и *Освобождаването от илюзиите на Плътния свят*.(6.390)

Трябва постоянно да се повтаря мислено твърдението за преходността на текущия момент. Иначе ще остане впечатлението, че това, което особено силно обременява съзнанието, никога няма да премине. Затова не трябва да се забравя, че, преди всичко, не съществува вечно изпитание и че животът в тялото е с ограничен срок. Значи все някога трябва да се разделим с тялото и неговото обкръжение в плътния свят. Такова утешение може да не е много убедително, но все пак мисълта за смъртта ще поотслаби звученето на суетата. По-важен е въпросът за това с какво ще заминем и какво ще вземем със себе си. По-лесно е да се отхвърли това, което обременява, отколкото това, което е приятно и което създава илюзията за преходно благополучие. Когато сме в хотел нищо не смятаме за свое, тъй като знаем, че след един два дни ще заминем. Също и времето, прекарано попътно в някой град, не приемаме като нещо постоянно. По същия начин и всички останали събития от земния живот завършват след определено време. Ако се гледа на всичко ставащо като на мяркащи се случайно пред погледа ни пейзажи по пътя към бъдещето, те не биха привличали прекалено вниманието към себе си и не биха задържали вниманието с причинените от тях неудобства. Заради бъдещото Освобождение бихме могли да се примирим и с причинените по време на пътуването неприятности. Защото напред е Светлина, а не тъмнина.(7.83)

На преходното не трябва да се отрежда първо място в съзнанието. Моят свят и Моето дело са над всичко. Преходното бързо ще отмине и ще се замени с ново, също преходно, но Аз ще пребъда вечно. Затова Моето се поставя като глава на ъгъла. Построеното върху Моята основа ще бъде здраво и няма да се колебае от изменчивите външни условия. Така се изгражда твърдината на духа. На хората много им се иска да построят нещо, което е неразрушимо от времето. Но духът, който е извън времето, е отхвърлен, а всичко останало се руши. Обърнете внимание колко е неустойчиво всичко и как е невъзможно да се опрете и да разчитате на нещо. Затова трябва да се строи в духа. Домът на духа ще устои срещу

земните и срещу астралните вихри. Всичко трябва да се пренесе в него, всички ценности да се съсредоточават и съхраняват в него. Нелепо е да се събира каквото и да било някъде вън от стените на Дома на духа, тъй като вихрите на времето ще унищожат всичко събрано. Можем да го наречем и Цитадела, може и Кула на духа. Не е работата в названието, а в същността на построеното. Най-невидимото, най-тънкото, най-неосезаемото и духовното се оказва най-здраво и най-устойчиво. Кулата на духа, която строите, не е самотна. Такива има много разпръснати по лицето на Земята. *Стражевите огньове*, запалени на тях, се виждат от далече от Нас. Тези огньове, свързвайки се и обединявайки се, образуват *защитната мрежа* на планетата. Към тези огньове се устремяват и Нашите лъчи от далечната ни Твърдина. Когато настъпи времето, огнените енергии на Светлината ще се предават чрез тези кули. Всеки, който върви с Мен, трябва да разбере своята отговорност за съдбата на планетата, защото всеки вървящ с Мен е Мой помощник и взема върху себе си част от Моя товар.(8.474)

Докато всичко не бъде пренесено вътре и на външното да се отдаде само толкова, колкото е необходимо, висшето “Аз” не може да се прояви. Затова всичко, което се дава на човека, включително и тялото, е временно, за да не се привързва той към нищо и да разбере, че неговото истинско достояние е вътре и че на вътрешното трябва да се даде превес пред външното. Този, който се хваща за външното, опитвайки се да го задържи и да изпълни с него живота си, рано или късно, но неизбежно, ще претърпи крушение на всичко, защото всичко външно се отнема от човека, когато настъпи времето за това. Но вътрешното остава. И ако то е било на заден план, ако за него не са отделяни време, място и грижи, човек си заминава празен, нямащ какво да вземе със себе си и с какво да живее там, където отива. Не за *душата* си трябва да се грижи човек, а за духа, защото това, което обикновено се разбира под душа, е свързано с временната и смъртна личност на човека и неговите временни обвивки, докато духът - това е *Висшата му Триада*, която е безсмъртна. Много се мисли и много се говори за безсмъртие, но все още това явление е напълно неразбрано и много търсят безсмъртието не там, където трябва и не в това, в което се проявява. Безсмъртието, за което говорим Ние, е свързано със съзнанието и неговата непрекъснатост. Когато съзнанието е изцяло съсредоточено на външното, което само по себе си е временно и не дълговечно, тогава и съзнанието е обречено да прекрати своето съществуване заедно с края на външното, към което е прикрепено. Царството, за което някога е говорено и което не е от този свят, включва в себе си богатството на вътрешния свят на човека и неговия живот във Висшите сфери, които са сфери на духа, където животът не се прекратява със смъртта на тялото и съзнанието може да запази своята непрекъснатост. Но да се живее на Земята животът на духа е невъзможно без откъсване от външното обкръжение и пренасяне на съзнанието и мисълта в сферите, които не са от този свят. Когато това е постигнато в една или друга степен, трябва да се установи равновесие между живота в тялото, свързан с изпълнението на собствения дълг и

всичко, което изисква живота в обществото, и постоянната връзка със своето висше “Аз” и света, към които то принадлежи. Да се остави Земята означава да се загуби почвата под краката; да се потопиш в земното пък значи да прекъснеш връзката си с Висшето. Затова отдавна е бил посочен Златният път на равновесието, като единствено правилно решение на този сложен и труден проблем.(9.405)

(Гуру). Полезно е да се разграничи временното от преходното в съзнанието, за да се види, че всичко временно подлежи на замяна и заминаване, докато непреходното продължава да живее векове сред обречените на смърт явления. Мисловните творения на Великите духове продължават да съществуват векове след смъртта на техните тела. Столетия се запазват и великите произведения на изкуството, макар че творците им са слезли отдавна от сцената на Земята. Да се види непреходното в преходното и да се отдадат сърцето и мислите на непреходното, ще бъде правилно решение на проблема на живота и пряк път към осъзнатото безсмъртие на духа.(10.557)

Особено полезно е да се научим да намираме в себе си, да откриваме, различаваме и отделяме елементите на временното и преходното от елементите на непреходното, елементите на безсмъртието. Всички неща, които притежаваме, са отпечатани в съзнанието във форми, както и настроенията, и радостите, и огорченията, и всичко това, което се случва в обикновения живот. Всичко това е временно. Но съществуват и качества на духа, пренесени от миналите животи, има стремежи от висш порядък, има знания, свързани с живота не на тялото, а на духа, има много други неща, отнасящи се към елементите на непреходното, които човек отнася със себе си, извън пределите на даденото въплъщение. Обогатявайки и увеличавайки тези елементи, умножавайки ги съзнателно, човек събира на Земята това богатство, което е неотнимаемо от смъртта на тялото, което ще го съпровожда по-нататък и което ще му даде възможност за съзнантелно пребиваване във Висшите Сфери на Надземния свят. Това са и елементите на безсмъртието, довеждащи до осъзнатия вечен живот в духа, до безсмъртието на духа.(11.175)

В микрокосмоса на човека се наблюдават два вида явления: първият се отнася до преходните, смъртните, обречени на крайно и ограничено съществуване неща, а вторият – до непреходните, безсмъртните, обуславящи вечния живот на духа. Съзнанието може да пребивава и в двата вида от тези явления. При потопяването си в първия вид то свързва себе си с това, което е смъртно и обрича себе си на смърт. При потопяването си във втория вид то се приобщава към безсмъртието или вечния живот. Тялото и всички останали обвивки са смъртни. Висшата, превъплъщаваща се триада е безсмъртна. На кое ще отдаде предпочитание човек и към кое ще се устреми е от голямо значение, тъй като това обуславя неговото безсмъртие или смърт. Следователно, събирането на елементите на смъртта или безсмъртието около фокуса на съзнанието на човека определя неговата съдба. Тялото е смъртно, астралното и менталното тела също са

смъртни и само огненото тяло е непреходно. Всичко, което е свързано с живота на съзнанието в неговите смъртни обвивки , ще си отиде заедно с тези обвивки и ще бъде отхвърлено, както се отхвърля и физическото тяло. Затова и обвързването на съзнанието с тях означава да обречеш себе си на смърт. Елементите на непреходното или на безсмъртието се съсредоточават във Висшата триада и те могат да бъдат съзнателно, настойчиво и упорито събирани през земния живот, за да има достатъчно материал, за съзнателен материал в сферата на духа. Седящият на брега на реката и наблюдаващ нейното течение не се отъждествява с реката. По същия начин е възможно, наблюдавайки всичко ставащо в собствените обвивки, да не се отъждествяваш с този непрекъснат и неспирен поток, тъй като *Гледащият потока* не е самия поток. По този начин е възможно да се отдели в себе си вечното от временното и да се утвърди вечното, постоянно умножавайки и прибавяйки елементи на непреходното. Много важно е при това да се разграничи своята земна, временна личност от своята извънвременна индивидуалност и според силите постепенно да се пренася фокуса на съзнанието в нейната сфера. Основите на Учението на Живота са елементи на непреходното. Йерархията на Светлината е безсмъртна и всичко, отнасящо се до нея, до учителите на Светлината и до Учителя на всеки ученик, представлява явление от същия порядък. Агни Йога е Учение за безсмъртието на духа. Събирането на елементи на безсмъртието не освобождава човека от дълга му пред хората, а обратно - задълбочава неговото осъзнаване на отговорността му за тях и за цялото човечество, разширявайки с това сферата на приложение на всичките му енергии.(11.556)

Елементите на безсмъртие, събрани от човека, изискват осъзнаване. Дори и самото безсмъртие се заключава в задържане на съзнанието при смъртта на обвивките. Качествата на духа, които той носи със себе си, вече са отбелязани с печата на непреходното, защото човек се въплъщава в тялото заедно с тях и ги взема със себе си, когато го напуска. Всички свои качества, способности и наклонности човек донася от предишните си животи. Някои ще кажат, че това не е така и че тези свойства се наследяват от родителите. Но нека ги запитаме: от кого е наследил своя талант Пушкин, или своя гений Ломоносов, или своята мъдрост Платон? Гениалността не се предава по наследство, а човек я донася със себе си от предишните животи. По такъв начин свойствата на характера, способностите, склонностите, слабостите и пороците – всичко това са натрупвания от миналото, надживяващи обвивките на човека и съхранявани в Чашата през всички въплъщения. Духът е нерушим, безсмъртен и вечен, независимо от това осъзнава ли това човек или не и в събраните в миналото натрупвания се проявява тяхната непреходна същност, променяща се във времето и нараства в посока към Светлината или към тъмнината. Духът може да натрупва както положителни, така и отрицателни свойства. Осъзнаването на тези свойства в себе си, не изчезващи със смъртта на обвивките и запазващи се в Чашата, отваря очите за елементите на безсмъртието,

събрани вече от човека в миналото и оставящи с него и в бъдещето. Може да се издигаш нагоре, събирайки светлите качества на духа, а може и да се спускаш надолу, засилвайки и увеличавайки тъмните. Тъмните духове от високите степени също притежават свое безсмъртие, наистина ужасяващо и крайно, но все пак безсмъртие. Задачата на ученика е целеустремено и съзнателно събиране, чрез работа върху себе си, неуморен труд и хилядолетни усилия и устременост, на светлоносни качества на духа в безсмъртното хранилище на Чашата.

Опитният пътник се радва на условията, освобождаващи го от въображаемите качества и достижения и приветства изпитанията. Нека по-добре да остане малкото неотменимо, отколкото купчината обломки от въображаеми придобивки или чуждото преуспяване, възприемано като свое, което нерядко се случва. Пламъкът на горящото сърце често разпалва ответни временни огньове в сърцата на заобикалящите го и дори у срещнатите случайно - огньове, които пламтят докато запалилите ги сърца се намират наблизо. Но стига само да се отдалечат и огньовете угасват, ако не е имало собствени натрупвания. Затова е по-добре да вървиш сам, утвърждавайки поне малкото, но свое собствено, отколкото да се возиш в каруцата на чуждите успехи. Колко случаи знаем, когато човек си въобразява, че е постигнал нещо, че знае нещо, че върви по Пътя. Но щом светилникът, пробудил неговото спящо съзнание, се отдалечи и то угасва, потапяйки се в мрака на разочарованието, отричането, подигравките и оставайки с *разбитото корито*.Трябва да се цени бисерът в собственото съзнание, като се прилага Учението в живота. Нека бъде отнето всичко, но не и нетнимаемото, утвърдено здраво. Преследвани, лишени от всичко, отхвърлени от всички и осъждани от всички са преминавали през живота Великите духове, често отдавайки и тялото си на разкъсване от надигналата си тъмнина. Лишен от всичко, не притежаващ нищо и оставен от всички си отива от Земята Посланикът на Светлината , отнасяйки със себе си сияещото с всичките си огньове Съкровище на Камъка. Затова в дни на особено трудни изпитания трябва да се усамотиш вътре в себе си, запазвайки там своето неотнимаемо достояние, като нещо единствено ценно, принадлежащо на духа по право. Какво от това, че някой напълно се е отдалечил и се е отказал от Учението на Живота, че някой се е разочаровал от нещо, че е тежко и трудно – всичко това са илюзии на Майя и само кристалите на Камъка в гърдите са неотнимаеми от живота и смъртта. На земята и в световете, в огъня на изпитанията, утаеното изцяло ще отлети, но съкровището на Камъка ще пребъде със своя Носител. Затова не на нещо или на някого възлагайте своите надежди, а на това, което е вътре, тъй като Владиката ще утвърди Своя Трон само в сърцето на Държателя на Камъка.(12.338)

Тема 5. Земно и небесно

Само това, което е невидимо, неосезаемо, необяснимо и не възприемано от земните сетива, принадлежи действително на човека. Всички земни неща, запечатани в съзнанието, преминават в Тънкия свят и остават в паметта на познавателния център. Освен това и всичко съществуващо грубо материално има свое отражение или двойник в Астралния свят. *Астралните клишета* или матрици са неизтриваеми, освен със огън. По такъв начин не самата вещ, подлежаща на унищожение във времето, а нейния отпечатък в съзнанието има значение за последното, а също така и мислите, преживяванията и опита, свързан с предметите от външния свят. Не самите предмети, повтарям, а реакцията на съзнанието към тях. За възхождащия дух животът се пренася от вън вътре (външният живот се замества от вътрешния), като външните явления губят своето самостоятелно значение и служат само за обогатяването и растежа на съзнанието, т. е. за неговото разширяване. Той знае, че нищо външно не му принадлежи, а служи само като материал и средство за събиране на знания и опит. Това по същество ще бъде и отричането от плътните предмети, което става в духа. Не отказ, не насилствена жертва, не аскетизъм, а обхващане на света в неговия видим и невидим аспект. Така се извършва преоценка на всички ценности и фокусът на съзнанието се пренася от плътния във Висшия свят. Сякаш отвътре, от своята глъбина гледа Той на всичко, което става наоколо, без да се отъждествява с нищо. Било е казано: "*Моето царство не е от този свят*", но хората не са го разбрали. Скоро науката ще открехне пред човека завесата на Невидимия свят и тогава той ще се убеди с очите си, че действително се явява наследник на пространствени съкровища.(2.86)

Да! Да! Да! Щастието е в духа и нищо земно няма да го донесе, ако не е възприето чрез духа. Затова често притежаването на земни предмети и на всичко онова, което би трябвало да носи радост, практически нито радост, нито щастие успява да донесе.

Хората се надяват да го открият в нещо външно, в изявите на външния свят, обаче в действителност, само по себе си, усещането за щастие не е нищо друго, освен едно състояние на духа. И това, което донася радост на един, за друг може да бъде напълно безразлично. Ако едно и също явление донася на един радост, а на друг - мъка, не означава ли това, че основанието за радост се съдържа не в самото явление, а в съзнанието, което го възприема и налага върху него своята санкция. И всичко зависи от състоянието на съзнанието и от неговото отношение към едно или друго явление. Но тъй като състоянието на съзнанието зависи от волята и може да се регулира чрез нея, то щастието и нещастието на човека се намират в собствените му ръце. Поставяйки върху всяко явление печата на собственото си решение, човек може да определя своето отношение към живота и към всичко, което става с него. Тогава това, което за едного ще бъде източник на неприятности и страдания, за другиго може да бъде причина за радост. Например *бездомието* на Земята е тежко поносимо и носи тъга, но то приучва към отказ от земята и от привързаността към въображаемата земна собственост, т. е. освобождава духа от властта на земята и му дава крила. И когато дойде времето да се остави земното, и притежателят на къщи, и бездомникът ще си отидат без да вземат нищо със себе си. Но единият ще остане обвързан с това, което е считал за свое, а другият ще бъде свободен, защото не е притежавал нищо свое. Затова е по-добре да нямаш нищо или пък притежавайки нещо, да не го считаш за свое, помнейки непрекъснато, че всичко, което ни е дадено, ни е дадено само за временно ползване. По този начин, не смятайки нищо за свое, освобождаваме себе си от властта на материалния свят. Дори и тялото ни не е наше, защото е от прах и в праха ще отиде, превръщайки се и то самото на прах. Ние сме безпределни, но земния път е кратък и представлява само един малък отрязък от цялостния ни път в Безпределността. Безпределни сме, ако духът вижда себе си във Висшата Триада, но временни, ако се вижда в тялото и трите нисши обвивки. Свободата на избора към кого да се приобщи изцяло остава на разположение на духа и всеки избира сам това, към което го тегли сърцето му. И нагоре, и надолу пътят е отворен, като изборът е свободен.(2.105)

И тъй, нека запомним: не повторение, а задълбочаване. С разширяването на съзнанието се задълбочава и разбирането. Все

същото е, но разширено и задълбочено. И човекът е все същият, но вече при започващо осъзнаване на безпределността и сложността на собствения си микрокосмос. *Познай самия себе си* – е завет на древната мъдрост. Има и друг, не по-малко дълбок, но и до сега не разбиран правилно – *Всичко мое нося със себе си*. Повтаряйки го, обикновено са смятали, че става дума за преносими предмети или такива, които могат да се вземат със себе си. Обаче този, който е казал първи това, е имал в предвид вътрешното неотнимаемо достояние на човека, неговите придобивки, събрани в продължение на векове и цялата структура на психо-физическия апарат на човека. Мое изцяло е само това, което е с мен навсякъде и винаги както на този свят, така и на онзи - неотнимаемо и вечно, но обвито от временните обвивки. В това разбиране древното изречение става съвършено друго.(2.211)

Смята се, че ако животът на даден човек се е стекъл щастливо и благополучно, значи той е бил успешен. Но от земно щастие и благополучие все още нищо добро не е произлязло. Следователно, разбирането за успех се различава от разбирането за щастие и благополучие. Човек може да бъде външно щастлив, но ако това щастие се съпровожда със застой на духа и тление, за какъв успех може да се говори? Такова щастие ще бъде най-голямото нещастие за духа. Често привидно нещастните обстоятелства могат да бъдат много удачни за духа, чиито мерки са много различни от мерките на ежедневието. Няма да е преувеличено да се каже, че всички Велики Духове са страдали тежко и за всички тях земният живот е бил източник на най-ценни придобивки. Закон е, че всичко трябва да се заплаща. Жизненият опит и цената за него са неотделими. Може да се предположи колко е трябвало да заплати човечеството за всяка своя придобивка през еволюцията. Този закон важи и в областта на духа. Даром нищо не се дава. Дори и царството Божие се превзема със сила. Трябва от всяко неблагополучие да се извлича съдържащата се в него полза, а не да се съжалява за него. Сам Владиката е казал, че в живота ще има скръб. Но също така е предрекъл и победата. Правилно е от всяко тежко явление в живота да се извлича даваният от него опит. Да се извлича изцяло, до край, обмисляйки всяка една подробност и отпечатвайки я трайно в съзнанието. Правилно е да се обръща внимание на всеки детайл: дребните неща са от голямо значение поради своя

характерен смисъл. Дребните постъпки често са показател за нещо твърде голямо, стоящо зад тях.(3.351)

Човек е привързан към своя дом - тъмница с невидими нишки, които след освобождаването му от тялото стават вериги на ново, макар и надземно робство. Тези нишки или токове са протегнати между всяка вещ, която нейният притежател счита за своя и собственика, и когато човек умира, те не изчезват, защото представляват енергии от психически порядък. И когато се окаже без тяло, човек активира повторно тези връзки и съзнанието му се насочва отново към вещите, които е притежавал и е считал за свои на Земята. Затова земната собственост е коренът на обвързаността на човека в Надземното. Представата за въображаемата собственост не умира при прехода, както не умира и въображението на преминалия Великата граница. Последното дори се изостря още повече и човек получава възможност за творчество на духа, което се изразява в способност да се твори чрез въображението и мисълта в Надземния свят. Всички продукти на неговото психическо творчество там получават особена реалност и жизненост. Но когато тази сила на творческото въображение се насочва към неизживяното чувство за собственост и неговите обекти, те придобиват аспект на земна Майя и съзнанието се потопява в нея, както се е потопявало и на Земята. Силата на привързаността по отношение на вещите, дома и местата не отслабва, а нараства, ако духът не се е освободил от нея съзнателно, чрез отричане от всякаква собственост. Злото, обаче, не е във вещите, а в отношението към тях. Ако хората можеха да видят с какви повлекла зад себе си идват в Надземния свят и колко дълго се влачат след тях тези “опашки”. Казано е: притежавайте всичко, но нищо не считайте за свое. Особено мъдър е бил обичаят да се раздава цялото лично имущество преди смъртта. В това е и смисъла на завещанието, чрез което притежателят се освобождава още приживе от имота си, не разбиран, обаче, от завещателите. Въпросът за освобождаването на духа от тъмницата на плътта е сложен с това, че в действителност не плътта и плътното обкръжение затварят човека в тъмницата, а неговите мисли и съзнание, т. е. явленията от психическо естество. Затова и борбата със собствеността протича в съзнанието. Позволено е да се притежава всичко,каквото и да било, но не е позволено то да се счита за свое. Просякът, нямащ

нищо, може също да бъде роб на собствеността, защото освобождението е в духа. Нишките на желанията, протегнати мислено към вещите, които той би искал да притежава, създават за него много по-жалка тъмница, тъй като неудовлетвореното желание е много по-жизнено. Само изживяното желание губи своята сила и власт над човека. Затова подтискането на желанията никога не довеждат до целта. За изживяването може да способства само мисълта, тъй като мисълта е и тъмничар, и освободител. Ето защо съветваме да се обкръжавате с мислени образи на красиви неща, така че, дори и при непълно освобождаване на съзнанието, обкръжението да бъде прекрасно. Представете си как от човека се протягат хиляди нишки към всички тези вещи, които съставляват неговата въображаема собственост и можете да разберете как всички тези нишки и обектите на тяхното притегляне следват умрелия в Тънкия свят, ставайки от невидими - видими вериги на робството на съзнанието. От това може да се разбере цялата нелепост на чувството за собственост в Надземния свят и неговата ненужност. Отричането от вещите и чувството за собственост е срочна задача на еволюцията на духа, за да може всеки да каже в духа си: наистина, не виждам вещи, които да притежавам.(3.381)

Говорим за отказ, за преодоляване, за борба, за самоотверженост, но всичко това може да се замени с една дума – *побиране(вместване)*, намиране мястото, т. е. разбиране истинския смисъл на вещите в общия порядък на Вселената и живота. На всяко нещо трябва да се отреди принадлежащото му място и не повече от това. Това ще бъде *вместване* и тогава е позволено всичко, тъй като отровата на личната собственост няма да влезе в съзнанието. Изкушението на призрачното притежаване е дълбоко и значително по своя смисъл: дори Великите Духове са били изкушавани по този начин, като им е била предлагана власт над всички земни богатства. *Соломон* е бил цар, *Акбар* – император, но те са вместили и властта, и земното богатство, като духът им е останал свободен. Тогава думата "отказ" може да бъде заменена с думата "вместване", когато значението на обкръжаващото е осмислено в цялата му пълнота. Дори жертвата не е нищо друго, освен вместване,усвояване на нови възможности, а не лекомислен отказ.(3.385)

Щастието е в духа и извън зависимостта от външни обстоятелства. Разбирайки това, може да се извлича радост от пространството, като се призовава космическата радост. Тя звучи високо над Земята и трябва духом да се издигнете до там. Екстазът е висша степен на радостта. Той може да бъде изпитан, ако се изостави земното. Когато духът витае свободен в пространство, земното не е необходимо.(3.501)

Покой няма и не може да има. Затова е безсмислено да се стремим към него. А и смисълът на земното съществуване не е в покоя, а в това да се придобие опит. Покоят е несъстоятелен с това, че не допринася с нищо за развитието. Този, който се счита за обезпечен, потъва в илюзиите на Майя, които се разпръскват като облаци, отнасяйки привидното благополучие. Затова мъдрия се задоволява с това количество щастие, което му е отредено, знаейки, че никакви промени на външните условия не могат да го увеличат. Не трябва да се залъгваме смятайки, че ако се случи това и това, ще бъдем щастливи и спокойни. Защото когато съдбата даде желаното, усещането за щастие си остава същото. Иначе от къде ще дойдат толкова неосъществени надежди и разбити мечти? - От търсенето на щастие не където трябва. То е в духа, но кой поставя духа над всичко останало, което е предмет на въжделенията и мечтите? За това даже и време не остава. Стига за всичко, но не и за най-необходимото. А после се чудят, когато духът изпадне в безизходица, защо е така задушно и тясно на съзнанието в тъмницата, наложена му от самото него.(4.248)

Мнозина от тръгналите към Нас не издържат на напрежението и отстъпват. Да се стои на края на пропастта не е много приятно. Разчупени са рамките на обичайното. Съзнанията на околните са далеч от пространствените съкровища. Самотата става съдба за известно време. И това е едно от най-трудните изпитания. Спомените от миналото, когато животът е бил толкова спокоен и обикновен, зоват. Но трябва да се върви. И трябва да се отхвърли всичко, което е било някога и се е струвало толкова мило на сърцето. Всичко действително ценно и незаменимо е с теб по далечния път. Няма нищо излишно. “Omnia mea-mecum – Всичко мое е с мен” (лат.). Всичко е с теб и всичко е в теб. Вече е ясно, че не вещите са нужни на човека, а онези усещания, които те донасят. Но човек сам е лаборатория на всичките си усещания и може да ги предизвиква по своя воля. Но те не са му необходими -

нито вещите, нито усещанията, породени от тях. В Тънкия свят хората живеят без вещи. В бъдеще у хората няма да има това множество от вещи, освен най-необходимите. Тогава човекът няма да бъде така привързан към земния си дом и ще бъде свободен от робството на вещите. Хората ще се трудят не заради вещите, а заради радостта от творчеството на духа, което ще породи труд, свободен от привързаност към въображаемата собственост. Това е възможно, ако съзнанието е достатъчно разширено. Изобилието на всичко и достъпността му ще освободят от желанието да се вземе нещо свръх мярката. Два обяда не можеш да изядеш, нито два чифта обувки да обуеш едновременно. Всичко зависи от нивото на съзнанието. Затова въпросът за възпитанието на съзнанието трябва да бъде първостепенен. То трябва да се прероди, т.е. да се преобрази. Но съзнанието на стария свят е все още много далеч от това преображение, а с него е невъзможно да се влезе в Новия свят.(4.268)

Няма да съдим, а ще изпълваме съзнанието с Нашата Светлина, докато тя не измести собствената светлина и Нашата Светлина не стане собствена, самоизлъчваща се, предизвикваща самостоен Лъч. Нашите лъчи могат да бъдат привличани в живота с устременост към тях. Магнитът на духа действа чрез съзнанието. Сферата на притегляне или светът, в който той пребивава, се създава чрез устремяване на съзнанието. Всички устойчиви стремежи създават свои сфери на притегляне, различаващи се по слоевете, или височината, или степента на духовност на техните вибрации. Съобразно същността и природата си, стремежите притеглят съзвучни им елементи от пространството и така се създават обкръжаващите духа сфери. Съзвучните сфери на пространството се насищат със стремежите на духа, обогатявайки и разширявайки ги и на свой ред, взаимно, обогатявайки се от тях. Създава се кръг на взаимно въздействие и взаимно притегляне. Духът се подхранва от пространството. Бедността на съзнанието се обуславя от бедността и слабостта на стремежите, тъй като законът гласи: "*само се устремете*...".Законът на съзвучието е дотолкова мощен, че управлява световете и живота във всички сфери - висши и нисши. Постъпленията от *пространственото хранилище* също стават по съзвучие. Целият живот на духа в Надземния свят се регулира и създава също от този закон. Плащането и получаването също стават според него. Ако вземем

за пример вътрешния живот на двама напълно различни човека, живеещи в едно и също външно обкръжение, то може да се види доколко различни са сферите, в които пребивават съзнанията на тези хора. Външното е едно и също, но вътрешното зависи от привличаните от съответните мисли и чувства елементи от различните слоеве на пространството. Бедността на съзнанието не зависи от пространството, а от бедността на мислите, възникващи в него и от бедността на стремежите. Външното обкръжение зависи от кармата, но кармата на вътрешния живот е много пластична и лесно се съчетава с волевите токове на духа. Можете да си представите цялата суровост на външното обкръжение на отшелниците - йоги в планините и цялото неограничено богатство на техния вътрешен духовен свят. Смятат, че щастието се заключва в материалното благополучие и доволство и телесното здраве. Но колко много от физически здравите хора са нещастни и колко малко са щастливите богаташи. Не е възможно да се счита за щастие това, което по силата на своята собствена природа е обречено на унищожение, поради малкия обхват на своите прояви. Затова са и толкова малко щастливите хора, защото е твърде кратко отреденото им щастие в общоприетия смисъл на тази дума. Особено не дълговечно е щастието от астрален, т. е. чувствен порядък. По своята същност всяко по-продължително астрално преживяване постепенно изчерпва силата си, ставайки монотонно и тогава астралът изисква неговата замяна. Астралните чувства са нетрайни и много изменчиви. Съзвучията по астрала са неустойчиви и временни. Астралът, както и физическото тяло, е ограничен във времето от определен срок на съществуване. И да се влагат в него своите енергии е равностойно да се влага капитал в предварително обречено на провал дело, имащо при това кратка продължителност на съществуване. Животът на ментала е малко по-продължителен, но също е ограничен. Само огненото влагане е постоянно и не е ограничено от нищо, защото светът на огъня е Основата на основите на живота. Духът на човека несъзнателно се стреми към устойчивото и дълготрайното, т. е. към вечното и непреходното. Сфинксовете и пирамидите са се създавали за да въплътят вечното и да го удържат във временните, но възможно най-устойчиви форми. Материята е вечна, но не и формите на нейните проявления. Духът е вечен, но не и обвивките, в които и

чрез които се проявява. Вечното е в духа и да изявиш себе си във вечното означава да съсредоточиш в неговата сфера съзвучните на духа енергии на съзнанието.(4.290)

(М.А.Й.). В какво е истинското щастие, достойно за земята? В постигането на постоянна, неизменна, сигурна победа над себе си и в процеса на постоянното преодоляване на себе си. Ако малката и утвърдена победа над себе си дава вече радост, то какво биха дали поредицата от не спиращи победи? Всяка от тях е приношение на Учителя и всяка радва. Вашата радост и Нашата радост за вас се сливат в една и двойно ви укрепват. Всяко правилно действие също донася радост. Ако всички действия са правилни, то пътят към щастието е открит.(4.487)

Ако човек върви твърдо и неотклонно към целта, всяка крачка и всяка извървяна педя земя го приближава към нея. За някого студът и гладът или болестите са нещастие, а за някого са стъпала на преодоляването. При това много по-лесно се преодолява това, което се възприема като неблагополучие, от колкото това, което е негова противоположност. Веригите от рози или веригите от злато много по-трудно се отхвърлят, от колкото тези от желязо. Трудностите и мъките по-бързо ще доведат до целта, отколкото прословутото благополучие. Тези, които вървят след мен, са преминали през безбройни изпитания и животът им е бил много далеч от това, което се нарича благополучие. Благополучието представлява на-доброто средство за угасяване огньовете на духа. Трудно е да се откъсне от Земята вкусилият земните сладости. Заминавайки оставяме на Земята всичко, но ако освобождението не е завършено в духа, духът отнася със себе си всички земни израстъци и всичкото онова, с което е свързан чрез желание, устременост или мечта. Духът е затворен като в черупка от субстанцията на тези материализирани наслоявания и не може да ги отхвърли, докато не ги разбие и излезе навън, извън техните граници, където земното притегляне губи вече своята сила. Разбийте веригите докато сте още на Земята, защото да ги отхвърлите там, в Надземния свят, ще бъде много по-трудно.(4.551)

(Гуру). Трябва да вземаме от живота само това, което можем да вземем в далечния път. Ние сме вечни пътници и всеки излишен багаж по пътя само ще ни затрудни. Всичко излишно, без което може да се мине, се отхвърля. Тези, които не знаят това,

искат да вземат със себе си непременно всичко, което имат при себе си в дадения момент. Но тези, които знаят, нищо не считат за свое за постоянно, а само за определено време. Мое е само това, което е с мен за винаги, а всичко останало е чуждо.(5.73)

Животът е показал, че вещите и предметите от непосредственото обкръжение, ако им се отделя прекалено много внимание, могат да заслонят от съзнанието най-нужното. Те могат да закрият и Учителя и да го отделят от нас като стена. В това е най-голямата опасност от вещите, когато съзнанието е привързано към тях.(5.130)

“Раздирането на завесата” не става в опиянението на благополучието. Благополучието и спокойствието са тези прегради, които убиват възможностите на зрението на духа. Те правят човека сляп. И за да не ослепее прозрелият, духът се обременява чрез обстоятелствата. По този начин всяко обременяване се превръща в стъпало от стълбата на възхода, водеща в Живота. Затова не трябва да съжаляваме за тези обременявания, тъй като в тях е възможността за подем.(5.240)

Осъществяването на земните желания съвсем не означава постигането на щастие. Често хората си мислят, че ако се осъществи някаква определена тяхна мечта, те ще бъдат напълно удовлетворени и доволни. Но когато тази мечта действително се осъществи и миговете на новите усещания отминат, оказва се, че щастието отново не е дошло и че състоянието на духа си е все същото, а дори и по-лошо. Грешката е в това, че се търси нещо вън от себе си, във външните условия, докато щастието и вътрешния мир са в духа, който се отхвърля. Нищо външно не може да замени вътрешното, ако вътре нещо е неблагополучно Напразни са надеждите за това, че някакви, каквито и да са, външни условия могат да донесат желания мир, ако той не е вътрешно обусловен. Богатството и благополучието все още не са щастие, затова и щастието е трудно достижимо за света, понеже то е в духа.(5.277)

Този, който е победил себе си, тържествува над условията на Плътния свят, каквито и да са те. Ако всичко е съсредоточено в духа, тогава духът е над всичко. Така нямащият нищо свое в действителност е побрал всичко и има право да владее всичко. Но смятащият нещо за лично свое се затваря в периметъра на вещите, които смята за свои и пребивава в техния затворен кръг,

изключвайки се по този начин от сферата на безпределните възможности на духа. Собствеността е верига за духа, тъй като съзнанието свързва себе си и се обкръжава с вещите, които смята, че му принадлежат. Изявеният собственик, притежаващ голямо стопанство, земя, добитък и много постройки, мисли постоянно за всичко това, заобикаляйки се с мислените образи или астралните двойници на тези вещи и предмети. Умирайки, той отнася със себе си своята невидима собственост и пребивава в нейното обкръжение, затворен в кръга на обичайните си мисли и желания и неспособен да се възползва от свободата на Надземния свят. Но не само движимата или недвижимата собственост, а и различните привички, слабости и пороци по същия начин свързват ръцете и краката на развъплътения дух и не му позволяват да разгърне творческите си способности в условията на извън телесно съществуване. С каквото е обвързал съзнанието си човек на Земята, с него остава свързан и в условията на Надземния свят, защото и обвързването, и освобождението са в духа. Трябва още на Земята упорито, съзнателно и всекидневно да разкъсваме тези вериги. Можеш да имаш в земния си живот необходимите вещи, но трябва твърдо да знаеш, че в Тънкия свят те са ненужни и че са ни дадени за ползване само временно, защото на оня свят нищо веществено не може да се вземе със себе си. Умирайки хората знаят, че не могат да вземат със себе си своята собственост и ако не са се освободили съзнателно от мислите за нея, те отнасят в съзнанието си образите и двойниците на въображаема собственост, за да затъват в нейното обкръжение в света на свободата. Освобождението в мислите се постига тогава, когато човек осъзнае, че не само предметите и вещите не могат да му принадлежат, но че и мислените им двойници не са нищо повече от една призрачна даденост, нямаща никаква основа в действителността. Абсолютно със всичко, което е считал за свое, включително и с физическото си тяло, а също и с астралното и менталното си тела, макар и да не вярва в тяхното съществуване, човек ще трябва да се раздели. Единствено Огненото му тяло е вечно и неотделимо достояние на духа, ако е вече оформено дори и в зачатък. За тази именно собственост, неотнимаема нито в живота, нито в смъртта, е нужно да се помисли, защото елементите на Огненото тяло се събират и натрупват в течение на земните въплъщения с посредничеството на всички обвивки и,

бидейки събрани, позволяват съзнателно пребиваване на духа във Висшите огнени сфери, отсъдени за човека от началото на времето. Всички светове, в които пребивава духът, са срочни и крайни, както са смъртни и съответните им обвивки. Безсрочен и вечен е само Огненият свят. Огненото тяло, необходимо за пребиваването в него, расте и се оформя постепенно в процеса на продължителна еволюция. Този процес може да бъде ускорен съзнателно, ако духът е осъзнал крайната цел на своите земни странствания и пребивавания в различните си обвивки и различните светове.(5.328)

В космически смисъл собствеността е съвършено нелепа, а привързаността към нея може да се нарече вериги за духа. Вместо да продължи събирането на опит и знания в пространството на Надземния свят, духът, не изживял чувството за собственост, продължава да затъва в обкръжението на вещите, които въображаемо притежава и които неговото творческо въображение е създало в изобилие от пластичната субстанция на астралното вещество. Вещите могат да се притежават, но без чувството за собственост и тогава съзнанието не остава привързано с невидими нишки към тези вещи. Ние смятаме, че свободата се постига в духа. В противен случай защо милионерът завършва живота си със самоубийство, или управникът трепери за своята власт, или пък младият и здравият е до толкова потиснат, че не знае какво да прави със себе си. Свобода на духа може да даде само знанието, утвърдено чрез опита на живота. Затова Озареният Дух е казал: *"Ще познаете Истината и Истината ще ви направи свободни"*.(5.514)

Този, който иска да се приближи до нас, трябва да остави всичко. Обикновено под "всичко" се разбират земните условия и земните вещи, с които трябва да се раздели човек. Но в действителност главната част от това "всичко" се съдържа в този невидим, но тежък багаж, който влачи след себе си не освободеното съзнание, претоварвайки се с неща, които са ненужни. Колко място би се освободило, ако се изхвърли излишният багаж! И колко бърз би станал ходът без букаите на краката, ако решимостта на волята беше достатъчна, за да се освободи от тях! Трудно е да се разделиш с вековните наслоения, но изборът все пак трябва да се направи. *Сметта пред прага* и близостта на Владиката са несъвместими.(5.527)

Тук или там, далеко или близко, горе или долу, днес или утре, напред или назад – всичко това са земните представи за нещата. За духа всичко е тук и сега и там, където са духът и съзнанието, там всичките тези понятия, сега разделени от ограниченото земно мислене, понятия и представи, са слети в едно “Аз” на човека. Където е съзнанието, там е всичко: там е и духът, и неговото “Аз”, но не малкото земно “аз”, а висшето, нямащо нищо, но притежаващо всичко, тъй като се е отказало от всичко. Там, където е “Азът”, там е и домът – Домът на духа. Човекът, построил си Дом за духа, не привързва съзнанието си към земния дом, а живее и пребивава в Дома на духа. И тогава всички земни домове стават временни и духът не е прикован към нито един, не е погълнат от нито един, тъй като не смята никой от тях за свой, а като даден само временно, за да има някъде едно ъгълче за тялото, което се нуждае от покрив и от облекло. Но духът не се нуждае от тях. Трябва да се разбере смисълът на тази свобода от вещи, дом и облекло, за да не се обвързва човек с тях. Тази граница на притежаване без чувство за собственост, тоест без обвързаност, е много тънка. Освобождаването от вещите в духа е необходимо за да бъде човек свободен както на Земята, така и особено в Надземния свят, където прекъснатите магнитни токове, здраво свързващи собственика с неговата собственост, запазват своята сила и държат духа в плен на вещите, обкръжаващи съзнанието. Астралните двойници на материалните вещи притежават ярка видимост на астрален план и не освободилият се в съзнанието си от земните вещи собственик продължава да ги “притежава”, тоест да смята за свои техните двойници. И вместо красотите на Тънкия свят, вместо безпределното пространство, вместо сиянието на Далечните светове или прекрасните пейзажи на невидимите за земното око планини и гори, снегове и морета, той ще вижда останките на купчини ненужни земни вещи, несъвършени и дори понякога безобразни, и ще се държи за тях, удържайки ги около себе си. Не е ли това прекалено голяма цена за собственото невежество? Учете се да гледате на всичко, което съдбата ви е дала в ръцете, като на временно притежаване на вещи, необходими само на Земята, собствеността върху които не може и не трябва да продължава в съзнанието ви нито миг повече от продължителността на земния живот. Ограничете в съзнанието си магнитните нишки на връзка с всяка вещ в рамките на нейната

употреба и необходимост на Земята, за да не вземете със себе си в Надземния свят, дори и случайно, нищо от това, което сте имали на Земята. Когато не освободеният дух напуска земното тяло, той повлича след себе си дългата опашка на земната собственост, която ще се влачи след него докато не бъде отсечена. А тъй като пребиваването в Тънкия свят е много по-продължително от земното, то можете да си представите от какво се лишава човекът, обкръжил се с парцаливите останки на земните преживявания. Робуването на вещите се проявява с цялата си сила, безсмисленост и нелепост не тук на Земята, а в Надземния свят, където се налага да се плаща висока цена за изкушението от призрачното чувство за собственост. Учете се да гледате и гледайте на всичко около вас на Земята и особено на вещите, които имате, както гледа пътникът на всичко, покрай което минава. Ние сме пътници по безкраен път. Ние сме безпределни и нищо не ни принадлежи. Всичко е наше само временно, само за определено време. Временни са вещите, временни са чувствата, временно е тялото. И само *Наблюдателят, Безсмъртният Регистратор, Безмълвният Свидетел* вътре – Той е вечен.(6.119)

(М. А. Й.). Често съдбата се отнася много сурово именно към тези, които обича и които са отбелязани с печата на духа. Защо това е така? Суровостта на жизнения път, изпълнен с трудности и лишения, заставя огньовете на духа да се разгарят все по-ярко и по-ярко. А отсъствието на земни блага и удобства, осигуряващи безгрижно и леко съществуване на Земята, прави прехода в Тънкия свят и усвояването на надземните условия леки и безболезнени. Онеправданите няма какво да загубят при Прехода. А привичката да живеят без това, с което останалите хора така здраво са свикнали, че раздялата им с него предизвиква страдание, ги освобождава от земните преживявания. Затова нямащият нищо и не желаещият земно благополучие влиза свободен в Надземния свят. Такъв бедняк е по-богат от всеки милиардер, тъй като и милиардерът не взема нищо със себе си умирайки, а и двамата си заминават така, както майка им ги е родила. Но единият е свободен, защото нищо не е имал, а другият - обвързан, защото е имал твърде много и се е ползвал от твърде много. Такива привички са като израстъци на духа и много трудно се премахват. Трябва да се радваме на това, че животът ни е

лишил от неща, които на другите се дават, тъй като в това е залогът за освобождението. Ще дойде часът на Прехода и да съжаляваме за това, което оставяме на Земята, едва ли ще ни се прииска, тъй като твърде тежък е бил животът ни там и ни е лишил от всичко, което привързва съзнанието към Земята. В многото лишения има и много радост, тъй като всяко разбрано лишение е и освобождаване от веригите на плътния свят. Правилно е казано: "*не се привързвайте към нищо и няма да има какво да губите или да съжалявате за загубеното*".(6.267)

(Гуру). Вече е говорено за това,че лишаването от едно е причина за придобиване на друго, може би много по-ценно от това, което е загубено.И ако материалните лишения се заместват от духовни придобивки, които е невъзможно да бъдат изгубени, то няма ли да бъде това замяна на едното с друго, по-ценно и неотделимо? Малцина са тези, които разбират, че духовните богатства са по-ценни от всичкото злато на света, защото златото е прекалено тежко, за да се вземе със себе си извън пределите на земното съществуване. По този начин всичко, което човек притежава, може да се раздели на истинско достояние, оставащо с него завинаги и на призрачни богатства, които са случайни и временни. От тези последните той може да се ползва само на Земята и то, в най-добрия случай, само за не много години, докато много по-продължителното, в сравнение със земното, пребиваване в Надземния свят може да бъде щастливо и леко само ако се притежават истинските богатства на духа. Тясната пътека, водеща в Живота, предвижда натрупване именно на такива богатства, които не горят в огън, не потъват във вода и не могат да бъдат отнети от смъртта.(6.268)

(М. А. Й.). За съзнанието, докоснало се до Върховете, няма и не може да има обикновено Земно щастие и удовлетворение от земни радости, лишени от духовност. Съзнанието ще бъде постоянно в неудовлетвореност и тъга по Висшия свят, когото не могат да заменят никакви земни условия. Погрешно е да се смята, че ако последните се изменят, човек би придобил своето щастие на Земята. Земното щастие е толкова призрачно, толкова неустойчиво, толкова непостоянно, че да се търси в него опора за духа е невъзможно. Там, където всичко е обречено на завършек, не търсете за себе си щастие, даже в мислите и стремежите си. Това ще бъде само напразно прахосване на вашите сили.

Щастието е в духа, в областта на духа и то се съпътства с онази радост, която(Самият Владика го е Казал) е особена мъдрост. В радостта за непреходното, в радостта за неотменимото, в радостта за това, че Той е винаги с нас и ще Бъде, е цялото наше щастие. Тъй като това е единственото, което не зависи от ставащото с нас навън.(6.418)

При яркото горене на сърцето от неговите огньове се осветява всичко, което е около човека. И тогава обкръжаващото го престава да му въздейства, загубвайки изцяло си властта си над него. Това е освобождаване от тежестта на плътните условия. Тогава огньовете на сърцето озаряват мрака на материалния свят и светилникът на духа гори с не гаснещ пламък. Само слабото сърце може да се прекърши под тежестта на външната среда или под натиска на токовете на пространството. Този, който не вижда вещи, които да притежава и, нямайки лични желания, не иска нищо за себе си, той вече е свободен в духа си и неговият дух познава и радостта, и щастието, и мира, който не е от този свят. Само земно щастие не търси и не познава горящото сърце. Но хората не го търсят там, където е. А то е в духа и в сърцето, то е вътре. Търсят го навсякъде другаде, но не и там, където единствено е възможно и може да бъде намерено. Отказалият се от всичко лично и нямащият нищо има всичко, има право на всичко и всичко може да притежава, тъй като няма нищо свое. Само лишеният от всичко може да притежава Съкровищата на света. Това Съкровище е Огненият Камък, носен в гърдите от Носителя на Светлина. Сгъстената Светлина на кристалните отлагания от огнена енергия в Чашата наистина представлява един вид Камък тъй като сияе с огньове с невиждана красота. За силата на сиянието на Камъка може да се съди по извънредно редките случаи на Преобразяване, свидетели на каквито са били някои хора. Когато Огнената мощ на Съкровището се прояви с цялата си сила, пронизвайки и преобразявайки земното тяло, земните очи не са в състояние да издържат ослепителното сияние на Надземните Огньове. Всеки има в себе си Съкровището на Камъка, макар и да е било затрупано с купчини смет и затъмнено, и макар и да е твърде малък по размери този Камък. Всеки има това Съкровище и на всеки са дадени способности да го уголеми и да умножи силата му. Съкровището на Камъка е най-висшето и най-ценното нещо, което може да има човек на Земята. Четиридесет и девет центъра и

четиридесет и девет Огньове, но техният синтез е в Сърцето, а съхраняването на насъбраното Съкровище е в Чашата. Пазител на Съкровения Пламък на отлаганите в Чашата кристали от огън – така може да се нарече човекът. Наистина, той представлява Носител на Камъка, в който е Светлината на Света.(6.440)

"*Плач и скърцане със зъби" във "външната тъмнина"*, както и тръни и бодли, т.е. трудностите на плътното съществуване, си остават приоритет на земните въплъщения на човека, наред с болестите, физическата немощ, старостта и смъртта В една приказка се разказва как един цар разпоредил да се намери един щастлив човек, за да му облече ризата, та и той да стане щастлив. Но когато след продължително търсене най-после открили такъв човек, оказало се, че той няма риза на гърба си. Този пример показва колко рядко е земното щастие, както и това, че то не зависи от материалните условия. И най-щастливите условия, при тяхното постоянство и монотонност на повторението, стават скучни и омръзват, а призрачното щастие изчезва като дим. И най-силните впечатления при повторение се притъпяват, защото астралът е ненаситен и изисква непрекъснато нови преживявания. В доволство и благополучие съзнанието затъпява, след което идва застоят и разложението. Но който знае целта на земните въплъщения и значението на трудностите и изпитанията, ще приветства трудния живот и ще разглежда обременените обстоятелства като стъпала по пътя на възхода на духа. Това много лесно се разбира на думи, но когато се стигне до прилагането му на дело, вместо разбиране се появява недоволство, съжаление и ожесточение. И всяка грешка се прехвърля на гърба на Този, Който Води. Подобно отношение, обаче, е далеч по-голяма преграда за придвижването, отколкото най-големите препятствия, трудности и изпитания. Думите "обичаме и почитаме" си остават думи. И по-далеч от думите не се отива. Колко пъти трябва отново да се повтаря, че само с прилагане на Учението в живота самоналожените прегради ще изчезнат. (7.279)

Да притежава всичко може само този, който се е отказал от всичко. Нямащия нищо свое или по-точно не смятащия нищо за свое, има право на всичко. Това е една от най-трудните за разбиране и осъзнаване, а от там и за неутрализация, двойки противоположности. Вечният дух живее облечен в преходни

форми и обкръжен от неща, които са преходни. Да се измени това е невъзможно, но да се разбере може и това разбиране ще даде на духа сила да върви през живота, не смятайки нищо за свое и без да се привързва към нищо. Без да привързва съзнанието си към преходните явления, течащи край него като поток. Да се уловят и задържат елементите на вечното в потока от бързо мяркащи се явления ще бъде постижение за духа. А съзнателното им събиране и натрупване ще бъде знак за висока степен на постижение. Да живееш във вечното, осъзнавайки смисъла на земните съници, ще бъде вече намиране тясната пътека, водеща към безсмъртието. Цялата задача е в това, живеейки външно обикновен живот и изпълнявайки своя дълг пред хората, да бъдеш не от този свят, не от този краен живот, а от другия свят - Моя свят, при което непреходната същност на Моето битие да се отразява в обикновените, човешки земни дни.(7.391)

(Гуру). Много чувствителни организми не издържат на земните условия. За да издържат, трябва освен чувствителни, да бъдат и силни. Чувствителността е много ценно и добро качество, когато е съчетано със сила. В нашите близки искаме да виждаме сила, въоръжена с всички качества на духа. Йогът трябва да стои здраво на краката си в плътния свят и да бъде не по-малко практичен и находчив, а дори и повече, от обикновените хора. В същото време пред него се отварят възможности и за високи полети на духа. Земното и Надземното трябва да се уравновесят в хармонично съчетание. Откъснатостта от Земята и безпочвените мечтания са недостатък, който пречи да се застане здраво на крака както на Земята, така и в Световете.(7.518)

Сферите на Светлината са открити винаги за съзнанието, желаещо да се обърне към тях. Те не са долу под нас, а над главата. Следователно, погледите трябва да се насочат нагоре. Но даже и физически е невъзможно да се гледа нагоре при наведена надолу глава. Затова при устремяване към Сферите на Светлината трябва да се изключат, макар и временно, земните гласове. А те са много звучни, настойчиви и груби, и трябват много усилия на волята, за да бъдат преодолявани. Не да се преодолеят, а да се преодоляват упорито и повторно. Преодолени в един вид или форма, те възникват в други, докато огнеността на волята не укрепне и израсне до толкова, че преодоляването стане

постоянно и окончателно. Учителят е казал: “Заключете мирските гласове”.(7.63)

Земното и духовното са тясно свързани. Земните условия и отношението към тях обуславят растежа на духа. До Учителя трябва да се дойде по земята. Друг път няма. За това, именно, се дава и животът на Земята. Въпросът е в това как да се върви и как да се достигне. Ако грижата е за нещо друго, не поставящо интересите на духа за глава на ъгъла, тогава и Учителят няма да бъде достигнат. Мнозина поставят другото и се потапят в него през глава, загубвайки разбирането за целта на своя живот на Земята. Слепи и глухи са те, забравили за своя дух. Нашата грижа и внимание са за не забравилите. На тях трябва да се помогне, само че не според техните мерки и разбиране, защото в Нашите мерки и Нашето разбиране е тяхното благо. Благото на духа и благото на тялото често не съвпадат. Това дава да се разбере защо са страдали толкова тежко, именно телом, дори Високите духове. Земните мерки са непригодни за разбиране истинското благо на човека и на това кое е добро за него и кое – лошо и какво пречи на придвижването на духа.(8.407)

Добре е когато поне на сън можете да се откъснете от обичайните вещи на бита. Обаче ако и на сън проявявате загриженост за тези вещи, прибирайки ги в сандъци или куфари, това означава, че съзнанието не е се освободило от тях и те продължават да го владеят. Тънка е границата между обикновеното притежаване и притежаването, по-точно ползването, на вещите без чувството за собственост. Затова е полезно мислено да се упражнявате в освобождаване от вещите, като си представяте, че вече сте в Тънкия свят и сте съвършено свободен от тях. Какво голямо облекчение и усещане за свобода обхваща човека, когато той може да се откъсне от призрачната собственост, която дори и в Надземния свят продължава да тегне върху съзнанието като окови. Но отказът се извършва на Земята и трябва да завърши на нея. Този процес става в съзнанието.(9.105)

Трябва постепенно да се отрязват или отслабват нишките на земните стремежи. Най-важното е да се разбере ограничеността и краткостта на техните граници на действие. Дори самото това осъзнаване освобождава вече от много илюзии и особено от илюзията за собственост. Няма нищо по-лошо от това да се отнесе в Надземния свят неизживяното чувство за собственост и да се

остане и там привързан към нея. Много вещи са нужни на човека на Земята, но нито една там. Голямо е облекчението за психиката, когато човек отиде там свободен от бремето на собствеността.(9.161)

Ако в духа си човек не е се освободил от нещо, макар и да го е направил фактически, той няма да има никаква полза от това. Например, отказал се е от лакомията и е преминал на хляб и вода, но е изпълнен с въжделение към това, от което се е отказал. И си създава такива ярки образи на пиршества, че още повече се привързва към това, от което се е отказал. Така е и с всичко друго, от което човек не може да се освободи в духа си. Неизживяното в духа си остава с него, макар и да му се струва, че е отхвърлил или преодолял в себе си изкоренявания недостатък или свойство.(9.162)

Три плановата същност на човека или въплътеният в тяло човек, е по-силен, отколкото развъплътения. И въображението му също е по-силно. Затова създадените в плътния свят причини имат своите неумолими следствия в Тънкия свят, където изчерпват своите енергии върху своя родител. С това обстоятелство се обяснява законът, че *каквото бъде свързано на Земята, ще бъде свързано и на небето*, т.е. в Надземния свят, след освобождението от физическото тяло. Посеяното в *света на причините* се пожънва в следсмъртното съществуване. Всяка утвърдена мисъл, каквато и да е тя - добра или лоша, ще поиска в Тънкия свят правото на реализация. А тъй като там въображението твори психическото обкръжение на човека, което става за него видимост, то от възприетите във въплътено състояние мисли в тънкото състояние не може да се избяга. Налага се да се пожънва посева на някога допуснатите мисли. Разбралият неизбежността на действието на закона за причините и следствията ще измени изцяло своя живот, защото земното съществуване е твърде кратко в сравнение с надземното и не си струва заради угаждането на своите слабости и недостатъци да се разплащаш след това с толкова продължителен период на изкупление. За да избегнат Закона, хората са измислили платеното опрощаване на греховете. Но, както е казано в Стария Завет, *"Бог поруган не остава - каквото посееш, това и ще пожънеш"*. Време е да се поставят на научна основа множество неясни и мъгляви религиозни положения. Религията може да бъде

признавана или отричана, но да се отрича науката и това, което е обосновано с космическите закони, ще бъде признак на невежество и мракобесие. Време е на невежите и отричащите действителността да се окачат етикети на мракобеси, неуки и тъпоглавци. Време е да се пресече възможността им да се прикриват зад научната си неграмотност. Те въстават срещу изучаването на мисълта, макар че се възползват прекрасно от нея за своите невежи отричания. Съществуващото е неотречимо. Всички факти, колкото и нереални да изглеждат, подлежат на научно изследване и изучаване. Трябва само да се отхвърли нелепата предвзетост и да се разбере колко малко знае науката дори за тайните на материята.(9.301)

(Гуру).Главното е да не се съжалява за нищо от оставеното на Земята и свързано с чисто земното обкръжение и вещи. Щом като с всяка вещ, която притежава, човек се свързва с токове от нематериална природа, то тези токове остават да съществуват и след изоставянето на физическото тяло. И ако те не са били унищожени приживе, то няма да е лесно да бъдат унищожени и след смъртта на тялото. Добре е да раздадете всичко, което притежавате, когато напускате тялото. Добре е да си отидете със съзнанието, че нямате нищо свое, че съзнанието е напълно свободно от земна собственост, че то не вижда вещи, които би притежавало.(9.474)

Нямащият нищо свое може да влезе. Отсъствието на вещи, които да изпълват и обвързват съзнанието е непременно условие за свобода и в двата свята. Може и да ги притежаваш, но ако няма чувство за собственост,тоест привързаност към тях. Когато човек счита нещо за своя собственост, той го въвежда в съзнанието си, където то заема определено място и го изпълва. Колкото повече са вещите, толкова по-голяма е и обвързаността, и толкова по-малко място има за явленията от духовен порядък. При *Плюшкин* или при *скъперника – рицар* цялото съзнание е било заето с придобиването на вещи и мислите за тях. Обвързаността с вещите е била толкова огромна и те дотолкова са изпълвали съзнанието, че за нищо друго повече не е оставало място. Затова и на закоравелите собственици е толкова трудно да се освободят от земните преживявания в Тънкия свят, тъй като за това е необходимо към нещо да се стремиш, в нещо да вярваш и нещо да желаеш. Но когато всичко е съсредоточено върху призрачната

собственост, тогава човек си остава единствено с нея. На бедняците и скитниците в това отношение е по-леко, но само при условие, че съзнанието им е свободно от желанието да имат вещи или от привързаността към земното жилище. Можеш да имаш всичко и да не бъдеш скитник, и, въпреки това, да бъдеш напълно свободен в съзнанието си. Условията за обвързаност или свобода се заключават не във вещите, а в съзнанието,тоест в отношението към тях. Необходимо е да се разбира смисълът и значението, и крайността на вещите, заобикалящи човека и тогава, заминавайки в Тънкия свят, всички те могат да бъдат оставени спокойно на Земята. Те, разбира се, и без това ще си останат, но яркият собственик взема със себе си техните астрални образи и затваря с тях кръга на своето съзнание. Добре е да се сменят местожителството и вещите, за да не се сраства с тях. И ако не ти е жал да се разделиш с нищо, което се намира около теб, значи аурата ти в своята устременост вече се е откъснала от всичко това. Размишлението за значението на земните вещи помага много за освобождаването от тях. Колкото по-малка е привързаността към земното, толкова по-лесно е придвижването по-нататък. Трябва да се помни, обаче, че самостоятелно никой и нищо не може да бъде променено, затова е по-добре да се опреш на Йерархията на Светлината, отколкото да зависиш от случайни срещи. (9.552).

Освобождаването от вещите се заключава в отказа от чувството за собственост. Този отказ не е от използването на вещите, а в промяната на отношението към тях. Орденът на странстващите монаси е забранявал на своите членове да притежават каквито и да било вещи, но ако такъв монах вътрешно не се е отказал от вещите и е мечтаел за тяхното притежаване, то и отказът му е бил напълно несъстоятелен и безполезен. Ние разрешаваме да се притежава всичко, но при условие вътрешно нищо да не се счита за свое, а само като дадено за известно време. Тогава притежателят на жилище, отрекъл се от чувството за собственост, не сраства с него, тъй като не го смята за свое и, напускайки тялото, престава да мисли за него, защото знае, че земните неща са необходими само на Земята, но не и за по-нататък. И той продължава нататък свободен, несвързан с вещите и не отнасящ със себе си техните образи в Тънкия свят. Защото там всичко се създава чрез мисълта и тънките образи на

предметите , създадени от мисълта, се множат непрестанно около човека, ако той не е се освободил от призрачната собственост върху тях. Затова отричането от всяко нещо в духа трябва ясно и твърдо да се осмисли. Никакво въздържание от храна или от каквото и да било нещо друго, няма да даде желаните резултати, ако отричането от тях не е станало в духа. Неизживени, те отново ще надигнат глава и ще вгорчат още повече живота на човека, в сравнение с преди. Колкото и неща да притежава човек, той винаги иска да има още повече. Няма предел на човешката алчност. Затова и освобождаването от желанията не се състои в тяхното удовлетворяване, защото те ще продължават да растат, а в това да се отречеш в духа си от тях. Постоянните размишления върху безсмислието на притежаването на вещи и тяхната временност ще доведат постепенно до разбирането на тези истини и необходимата убеденост. В плътния свят често може да се наблюдава как някой трепери за своята собственост, но едва в Тънкия свят абсурдността на продължаващото чувство за собственост се проявява в пълната си сила, което, обаче, е очевидно не са самия собственик, а за онези, които наблюдават отстрани.(9.557)

Дори отивайки в друг град човек губи връзка с непосредственото си обкръжение и попада в друга обстановка. И това, което доскоро е било пред очите му и е пораждало различни мисли, изчезва и се заменя с друго. Това откъсване от обичайното е особено силно осезаемо когато човек умира, осъзнавайки, че преходът в другия свят е неизбежен. Тогава изведнъж стават съвършено ненужни множеството вещи и условия, без които до тогава е било невъзможно да се живее, като жилище, облекло, храна и пр. А колко грижи и мисли могат да бъдат спокойно оставени също заедно с тялото. Малко са нещата, които биха могли да се вземат по-нататък от това, с което е свикнал човек през живота си, което изведнъж е станало напълно ненужно. Затова временността на земните предмети и условия трябва да бъде осъзната навреме, за да може да се отдели временното от това, което може да се вземе по-нататък. Вземат се мислите, характерът, стремежите, наклонностите, въжделенията и страстите. Но и от всичко това волята би могла да отхвърли всичко нежелателно и обременяващо духа, като и тук отхвърлянето трябва да стане на време, но не и в последния момент. В

последния момент може и да не достигне време за това. Необходима е своевременна подготовка. И така, подготовката за безвременното състояние на духа по същество представлява целия земен живот на човека – от началото до самия му край. Всичко временно и смъртно рано или късно, тук или там, но ще се наложи да се изостави. Всичко извънвременно, непреходно, необходимо за извън временното съществуване и особено за съзнателното пребиваване на Безсмъртната триада във Висшите светове, е особено ценно и желателно, защото елементите на безсмъртието, събирани на Земята, обуславят и пребиваването в *Светлоносните сфери*. Трябва ясно да се осъзнае смисълът и значението на земните неща и условия, за да се отдели това, което остава на Земята, от това, което се взема със себе си извън пределите на плътния свят.(10.61)

Ако щастливият земен живот, изпълнен с благополучие, не позволява на духа да влезе в предначертания му чертог, то животът, изпълнен с тръни и неблагополучия, дава широко тази възможност. Възприемайки това, ще бъде лесно да се научите да гледате на всички подробности от тежкия и труден живот като на условия, приближаващи ускорено към *Светлата Обител,* като на тласкачи, устремяващи духа към Йерархията на Светлината във Висшия Свят. И тогава възниква въпросът: да се радваме или да съжаляваме трябва за земното благополучие? Когато тъмните досаждат много и упорстват извънредно в това, те не разбират, че по този начин Ни сближават с този, когото толкова много искат да отвърнат от Нас. Когато помежду стои Обликът на Владиката, отделящ мощно от тъмата, всички усилия на тъмните са напразни и всички удари, нанесени от тях, постигат противоположна цел. Настойчивостта на тъмните е добър знак. Те не биха се трудили толкова, ако огънят на духа беше слаб. Колкото по-висок и силен е духът, толкова по-силни и тъмни са зложелателите, опитващи се да го обкръжат и отрежат от Светлината. Трябва да се радваме на всяко нападение, тъй като то дава нови сили за устремяване към Светлината. Под ударите на тъмните вече лесно може да се достигне до постоянния Лик пред вътрешното око. И когато нападението е особено силно и особено продължително, Ликът може да се държи непрекъснато пред себе си като щит против злото, същевременно с това здраво привързвайки се към Стълбата на Йерархията.(10.408)

(М.А.Й.).С малки изключения, човешкият род усилено се отдава на себеслужене. По този път хората се надяват да намерят щастие. Но животът показва, че такова щастие е недостижимо, понеже не е възможно да се постигне щастие чрез нещастието на другите. Когато целта е не личното, а Общото благо, тогава, постигайки го, може и за себе си да постигнеш частица от него. При всеобщото благо на всекиго се пада по някаква част от него.(10.461)

(Гуру).Не се заблуждавайте с мисълта, че ако се случи това и това, тогава ще бъдете щастливи Защото когато това стане, тогава ще ви се струва, че то е малко и така до безкрай. Затова щастието не трябва да се търси в изменението на външните условия, защото то е в духа.(10.462)

(Гуру).Не е необходимо да се отказвате от нищо, но е необходимо да се овладее това, от което трябва да се откажете и да го поставите под контрола на волята. Едно и също действие може да се извърши и в свобода, и в робство, независимо от това дали е добро или лошо. На Учителя не са му нужни роби, в каквато и форма да се проявява това робство.(10.663)

Колкото и огромни богатства да притежава човек, колкото и голяма да е неговата земна власт, той си отива от Земята, оставяйки всичко там. Отива си с нищо, както е и дошъл с нищо, защото всичко, с което идва и си отива, е съсредоточено в духа, в хранилището на неговите достижения – Чашата. Ще дойде време, когато хората ще разберат това и освен дрехите, които носят и не много лични вещи, нищо друго няма да имат свое. Те ще разберат постепенно какво бреме представляват вещите и колко излишно и ненужно е всичко, което мнозина сега с алчност придобиват. Много видове робства са разпространени сред хората и робството на собствеността е от най-тежките. И трагедията е в това, че никой не го осъзнава. Робува се на модата, на различните условности, на суеверията, на невежеството, на страха, на страстите,на въжделенията и т.н. С други думи казано, съвременният човек е не осъзнаващ своите вериги роб на всичко, което го заобикаля, а извън всичко е роб и на своя астрал. По тази причина хората винаги са се разделяли на свободни и роби, като свободните от всякакво робство духове са много малко. Не е възможно да се постигне свобода, ако не се осъзнаят скоковаващите свободата на духа вериги. Свободата, в обикновения смисъл на думата, не

освобождава човека от изброените видове робство, защото действителната свобода е в духа, както и робството.(11.309)

(Гуру) Мисълта си остава неотделима собственост на човека и негов постоянен спътник както на този свят, така и на онзи. Формите, в които е вложена мисълта, съществуват видимо и явно в действителността на Тънкия свят и обкръжават човека като пръстен, невидим в условията на Земята, но видим впоследствие там за развъплъщенеца. Във всяка земна придобивка е вложена мисъл, отлята в съответната форма. Към всички вещи, които считаме за свои, са протегнати нишки, свързващи съзнанието с тези форми. Така видимата физическа собственост се превръща в невидима, психическа собственост, затваряща съзнанието в своя кръг. От обикновената собственост човек се освобождава лесно, не смятайки нищо за свое, но от психическата собственост освобождението е много трудно, докато в съзнанието не е разбрано отричането от земната собственост и докато смисълът на земните предмети не е придобил своето истинско значение. Психическото робство на вещите е голяма преграда по пътя на еволюцията на духа както на Земята, така и в Надземния свят.(11.342)

(Гуру) Земните мерки и мерките на духа са различни. По земному – загуба, а в разбирането на духа – освобождаване. Така лишаването или загубата на земни вещи е често полезна за духа. Като кораб, обрасъл с раковини, не може да се движи и духът, обременен с вещи. Вещи може и трябва да се притежават, но само най-необходимите. Тежко е бремето на ненужните вещи. Освобождавайте се от тях сега, отхвърляйки всичко в духа и нищо не считайте за свое.(10.725)

Щом като *даже Велики Духове не са издържали на земните изкушения*, какво да кажем за обикновенните хора! Затова не в благополучие, изобилие, доволство или земна слава, а в лишения и страдания се изпитва духът в неговата устременост към Светлината. Наистина, земната слава представлява голямо изкушение, но това е особен кармичен случай. Благополучието действа особено убийствено на устремеността. Към какво и накъде да се устремиш, ако целият ти живот е изпълнен с удовлетворяване на обикновените ти желания ! Но когато той завърши, накъде ще се насочи развъплътеният дух, след като никога не е напускал мислено пределите на плътното обкръжение?

Няма къде да отиде. Мътно и безпросветно съществуване предстои на такъв благополучен еснаф. С какво и как ще живее там човекът, никога не напускал личния си кокошарник и никога не помислил за живота в Надземния свят, и който тъпо го е отричал ? От къде е този безсмислен ужас от смъртта? Невежеството го е породило. Чукаме на човешките сърца, за да се разтворят за разбирането на действителността. “Но мълчи човешкият дух”, предизвиквайки с това неизбежните удари на кармата. Как да спрем безумието на отровителите, разрушителите, ненавистниците и убийците, стремящи се да разрушат, взривят и унищожат планетата ! За да бъде спасена Земята, ще се наложи да се пожертва някой и нещо, като се насочат предизвиканите от тях сили срещу самите тях. Някой ще се наложи да пострада.(12.111)

Нашата представа за най-добрия път за развитие на духа и вашата често не съвпадат. Вие считате за най-добър пътя, когато земните условия са благополучни и човек живее в доволство, здрав е и не среща трудности. Но което е добро за смъртната личност, съвсем не е добро за закаляването на духа. Само трудният път, осеян с тръни и бодли, способства за възхода на духа. Затова Великите духове, изкачващи се бързо по стълбата на живота, са имали почти всички трудни изпитания, страдали са и са се борили упорито с всевъзможни препятствия и с тъмнината. Да се примири благополучието и щастливият земен живот с подвига на духа е невъзможно, тъй като едното изключва другото. Стремежът към лично благополучие и доволство на личността не съжителства с трънливия път на духа. Има много примери как безгрижният живот в изобилие и доволство е убивал висшите стремежи у човека и е пресичал неговите възможности за развитие. Този, който действително знае и разбира различието на пътищата на духа и тялото, на висшите и на земните стремежи, осъзнава, че те не могат да бъдат примирени. Необходима е много висока степен на духовно съзнание, както при *Соломон, Акбар Велики* или *Аполоний Тиански*, за да можеш, имайки всичко, да не изпаднеш в подчинение и робство на благополучието и доволството, и да не се потопиш в Майята на плътното съществуване. Само този, който не се страхува от трудностите на живота, страданията и изпитанията, не завиждащия на тези, които

живеят в благополучие и не желаещия го за себе си, той е на верния Път.(12.274)

Равновесието, за което толкова много се говори и чието значение се подчертава, се постига чрез уравновесяване в съзнанието на двойките противоположности, изграждащи проявения свят. Ако се отречеш напълно от всичко земно и се съсредоточиш само на духовното, Законът на живота ще бъде нарушен, тъй като няма да бъде взето от пребиваването на Земята това, което е необходимо за еволюцията на духа и въплъщението ще приключи без полза, а възходът на духа ще се преустанови. Ако пък всецяло се потопиш в обикновения живот и неговите интереси, и отхвърлиш духовността, а заедно с нея и това, заради което идва човек на Земята, то или ще се заплетеш в мрежите на злото, или ще приключиш земното си съществуване без да си събрал нищо за своето висше "Аз", т.е. не изпълнил задачата на духа. Но, ако въздавайки "*кесаревото – кесарю, Божието – Богу*" и, устремявайки се нагоре по Стълбата на Светлината, човек застане здраво и твърдо на Земята, то при това условие той ще може да изпълни целта на живота си в плътно тяло. Може да обичаш всичко и в същото време да не бъдеш привързан към нищо. Може да обичаш земния живот и в същото време да си готов да се разделиш с него във всеки момент, знаейки, че този живот представлява само една малка частица от големия вечен живот, не завършващ никога. Може да живееш ярък и интересен живот, полезен за всичко живо на Земята и в същото време да виждаш цялата дълбочина на измамната природа на Майя на плътния свят. В това, именно, уравновесяване и примиряване в съзнанието на двойките противоположности се състои и *Златният или Средният път,* и в това се заключава решението на живота.(12.351)

(МАЙ). За духа, който завършва, приключва земната си еволюция и е получил или взел от планетата всичко, което тя е могла да му даде, земното не е нужно, но за незавършилият я земното е много нужно. И да се откъсва от Земята, да пренебрегва нейните възможности или да счита себе си за надраснал ги, не е никак мъдро. Кармата здраво привързва духа към едни или други плътни условия за да го застави да премине през тях и да усвои преподавания от тях урок. Не трябва да се отвращавате от земния живот, колкото и тежък да е той, но да не се привързвате към него

е възможно. А главното е да се научите да разбирате преходната природа на плътните условия, за да не прираства към тях съзнанието, т.е. да се придобие вътрешна свобода.(12.366)

(М. А. Й.).Намерилият безценно съкровище няма да мисли за нищо друго, освен за него. Така загубват значение и всички земни вещи, положение и богатство, когато са придобити и започват да се натрупват и увеличават съкровищата на духа. Те нямат цена, защото са неотнимаеми даже след смъртта на тялото. Те нямат цена, защото разкриват пред човека неописуеми възможности за живота на духа. Отварят му достъпа към океана на пространствения живот и до неизчерпаемата съкровищница на световната мисъл. Не е лек този път за възход на духа при тежките земни условия, но достигането на целта компенсира всичко, през което се налага да се премине. И ако предложат на предопределения ученик всички земни блага, в замяна на съкровищата на духа, той не би се замислил нито за миг какво да предпочете – преходните земни блага, завършващи със смъртта на тялото или непреходните съкровища на духа, не можещи да бъдат отнети нито от живота, нито от смъртта. (12.369)

(М. А. Й.). Да, някои живеят добре и в благополучие, ползвайки се от всички блага на цивилизацията, но земното съществуване в тялото е кратко, главното е там. Не трябва да се забравя, че *“благополучието е смърт за духа”*. Затова е така трудно на Нашите близки на Земята. Но тези трудности, лишения и страдания са най-краткия път към Нас. Трябва добре да се помисли какво да предпочетем: благополучие на Земята и лишения в Надземния свят или обратно.(12.434)

Трудността на Учението е в това, че всичко трябва да бъде приложено на практика. А което не е просто и лесно, то изисква големи натрупвания. Ако ги няма, тогава са необходими време, устременост и самоотвержена работа над себе си. Но в житейски смисъл резултатите от този труд не носят никакви земни преимущества. А кой от еснафите ще поиска цял живот да преследва синята птица! Представете си в този смисъл живота на един йог-отшелник. Какво безсмислено съществуване от гледна точка на един бизнесмен. Но цялото отношение на ученика към живота се променя коренно. И ако бизнесменът е придобил милиарди, и е бил много успешен в земните дела, в духовен смисъл той се оказва сам себе си обрал, защото влиза в света на

духа без нищо. Земното и Небесното не се съгласуват в това отношение. Това, което е добро в обикновения живот, може да се окаже убийствено за живота на духа. В това е и дълбокият смисъл на думите: “*Каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а душата си изгуби”*.(12.626)

(М.А.Й.).Хората се прекланят пред богатството, положението, славата и земната власт, и често правят всичко възможно, за да спечелят благоволението на тези хора, които ги притежават. Но мъдрият, знаещият, остава незасегнат от явленията със земна значимост. Той прилага към тях мерките на Надземния свят, при които знаците на земната мощ губят своето значение. В Тънкия свят нелепостта на обичайното отношение към тях става явно. Хората преминават там лишени от всичко и само духовните придобивки запазват своята стойност, при това неотменима. От човешките чувства само любовта и ненавистта надживяват физическото тяло. Но и в условията на плътния свят, на Земята, пренебрегвайки стереотипа, могат да се прилагат мерките на Тънкия свят в отношенията към хората. Това ще бъде един от способите за освобождаване от Майята на Плътния свят.(12.637)

По-добре е да нямаш нищо, отколкото да имаш и да бъдеш роб на това, което притежаваш. Вещите са голямо бреме за духа. Затова Ние искаме да унищожим понятието за собственост и да го заменим с понятието за временно ползване на нужните за живота вещи. Вредата от собствеността не е в самите вещи, а в това, че съзнанието е обвързано от тях и свързано с тях. Самото понятие за собственост е нелепо, защото е нелепо материята, от която се състоят вещите да се счита за своя. Атомите не могат да принадлежат на човека, но техните комбинации – могат. В това е несъстоятелността на понятието за собственост. За живота са нужни много малко вещи. Бъдещето ще освободи човека от всякаква собственост, давайки му всичко, което е необходимо за живот, но за временно ползване. Понятието за собственост поражда мисли за нея. С всяка вещ, която човек притежава, той свързва съзнанието си с нишка на мисълта, закрепена към вещта. Колкото повече са вещите, толкова повече са свързаните с тях мисли. Скъперникът е затворник в тъмница, стените на която са направени от вещите, които той счита за свои. И няма да излезе от там, докато не се откаже в духа си от тях, било на този, било на онзи свят, защото мислите си отнасяме със себе си в Тънкия свят.

Проклятието на собствеността виси над човека и го притиска към земята. В Тънкия свят всяко нещо, свързано с понятието за собственост, е като чугунено гюле на краката. Там няма къде да се избяга от вещите, които човек мисли, че притежава. Скитникът, нямащ нищо, дори и дом, там е по-свободен от колкото обикновения човек, обкръжен от привичните си вещи. Затова Казвам: "Имайте всичко, но нищо не смятайте за свое". (13.10)

Как да се съчетае хармонично небесното и земното? Как, без да се откъсваш от Земята, да се отделя необходимото внимание и на духа? Как да се примирят сенките на настоящето с блестящите перспективи на бъдещето? С постоянно припомняне на най-нужното. Всичко, което ни обкръжава, не е наше. Нашата Родина и нашият дом не са тук, а там, в Надземния свят. Тук ние сме само гости или по-добре казано – пътници. Само приемането му за попътно съответствува на земното пребиваване. И тогава ще можете да не се привързвате нито към мястото, нито към дома, нито към вещите. Всичко е временно и всичко не е наше. Тогава и отношението към собственото тяло ще стане друго, защото и то също не е наше и също е временно. И отношението към болестите и немощите може да бъде друго. Майя е реална, но в същото време не представлява действителност. Пълна аналогия с миража – хем го има, хем го няма. Когато мисълта се пренесе в областта на духа, съзнанието получава здрава основа и опора.(13.281)

Вие искате да мислите за най-нужното и да се съсредоточите върху него, но делата на текущия ден - неговите грижи, интереси и безпокойства, властно изискват внимание към себе си и, въпреки волята ви, ви отклоняват от това, което е по-важно от всичко. Двама в един се борят за надмощие и много често суетата побеждава. Какво да се прави и как да се прави, и как да се огради съзнанието от нахлуването на вълните на житейското море? Да избягаш от обикновения живот и да се оттеглиш в горите, планините или пустините не трябва, защото кармата е поставила именно при дадените условия. Дългът пред хората също не може да не бъде изпълнен. Какво, все пак, да се прави? Някога е било казано: "Кесаревото – кесарю, Божието – Богу", т.е. земното на земята, а духовното – на духа, но при пълно равновесие или така, че без да се бяга от живота и намирайки се в средата му, да се знае, разбира и почувства със сърцето и да се държи постоянно в съзнанието, че всичко, което става наоколо е отминаваща,

изменчива и измамна земна Майя; че всичко това е само като онова, което се мярка през прозореца на бързо носещ се пътнически влак; че днес е едно, а утре – друго. Но Повикалият е постоянен и Неговото Царство на Светлината, което не е от този свят, е единствената реалност и Основата на всичко, на която можеш да се опреш и на която можеш да се утвърждаваш в духа. Трябва да се внедри в съзнанието това разбиране така, че мяркащите се шарки в калейдоскопа на преходното да не закриват това, което е най-важно и най-напред от всичко. Тъй като всичко преминава и ще премине, но Аз пребивавам навеки. Центърът на съзнанието трябва да излезе от сферата на преходното и да се съсредоточи на непреходното, а битието да се пренесе в мисълта.(13.316)

Затова и умира човек, изоставяйки тялото, за да се освободи от него и от плътното обкръжение, към които така здраво сраства съзнанието. После отново и отново ще му се налага да изоставя земните неща, докато в края на краищата се научи да не се привързва към нищо и разсее илюзията си за собственост. Великите духове са били свободни от чувството за собственост, даже когато са владеели цели царства. В завета "*Раздай всичко и ме последвай*" е скрита голяма мъдрост.(13.372)

(Гуру) Пътят към Безпределността преминава през Земята и принципът "Ръка и крак човешки" остава в сила. Това означава, че и при най-високите полети на мисълта не трябва да се забравя за Земята, тъй като най-високото трябва да се съчетава хармонично със земния живот, тоест, да се изразява в чувствата, действията и постъпките на всеки ден. При разрив се получава разрушение. Когато високото не се провежда в живота и не се прилага на практика, всички усилия да се постигне нещо са напразни.(13.377)

"Моето Царство не е от този свят". Това не означава бягство от живота и от неговите задачи и изисквания, в които поставя човека кармата му, а че докосването до Висшето все пак е несъвместимо със затъването до глава в обикновеното. Великите Духове, идвайки на света, са живели с неговите интереси, страдания и болки, но в същото време вътрешно са живели в Своя свят. Голяма е била Тяхната жертва, изискваща потапяне в обикновения живот и съприкосновение с човешкото невежество. Но духът е побеждавал. По същия начин и техните ученици в някаква степен се оказват в подобни условия, но те не винаги

побеждават, ако са отслабили връзката си с Учителя. Гаранция за победата се дава, но само ако Единението не може да бъде нарушено от нищо.(13.378)

Ако кармата е поставила в определени условия, от които да се излезе е почти невъзможно, значи тези условия са полезни за напредването и не трябва да се отхвърлят. От друга страна да се потапяш в тях през глава също не е нужно. Значи трябва да се намери равнодействащата, позволяваща да се запази хармонията между външното обкръжение и вътрешното състояние, тоест, отдавайки небесното на Небето, а земното - на Земята. Може да помогне и устойчивото задържане на Лика в съзнанието, но огньовете на устремеността не винаги се подчиняват на волята. Остава любовта, като най-късия мост за свръзка. Нека грижата за съхранение на това чувство да не бъде малка. *"Полятата градина няма да изсъхне"*.(13.381)

Тема 6. Тела и обвивки

Наблюдавай движението и живота на твоите обвивки. Ти си техен господар, а не слуга или роб и на теб е *дадена власт над всяка плът*, над всички твои обвивки, за да господстваш и властваш, а не да пълзиш, както пълзят двуногите. Ти си цар на духа си, ти си господар на мощта си, а не роб, не роб, не роб. В моменти на борба и обуздаване на обвивките си се обръщай към Мен. Ще вървим заедно. Ще помогна, ще помогна, но направи усилие. Победа, победа, победа да бъде от сега твоят девиз. Безпощадно и без всякакво съжаление разпъни обвивките си на кръста на изправящия се дух. Разпъни ги, подчини ги и ги овладей. Не ги пощадявай нито миг. Не проявявай слабост. Помни, че те винаги са готови да се нахвърлят върху теб и да те направят отново роб. Така че,

нека копието да не заспива над дракона. А Аз ще помогна.(1950.3А)

Обвивките са като пашкул на какавида, обличащ духа. Намират се у всеки човек, но съставът им е различен, според характера на духа. Зловонното, отровено физическо тяло на алкохолика съдържа или е комплектовано със съответстващи му по състав астрално и ментално тела, представляващи един не твърде привлекателен дом за своя стопанин, духа. Хората се грижат за жилището си, но не се грижат за помещението, в което обитава и се развива техният дух, който е тяхната същност и естество. Строителните елементи постъпват в тялото чрез съзнанието или, по-точно казано, съзнанието налага върху тях своята характеристика и ги оцветява в съответната тоналност, определяйки с това тяхната същност. Двама могат да гледат едновременно статуята на съблечена богиня, но всеки ще наложи на това възприятие печата на своето съзнание. Ето защо е необходим контрол върху мислите, за да не постъпват за строителство тези елементи, които са непригодни или които носят върху себе си печата на тъмнината. Високият дух, възприемайки явления от много нисък порядък, не се заразява от тях, тъй като налага върху тях печата на своето разбиране. Но ниският звучи в унисон с тях и внася в своя микрокосмос елементи на тъмнината и разложението. Затова *не това осквернява човека, което влиза в него,* а това, върху което той слага печата на своите похотливости и вълделения и което слиза от конвейера на неговото съзнание, опетнено от неговата нечиста реакция на едно или друго въздействие или впечатление отвън. За чистия всичко е чисто, но нечистото сърце и чистото ще съумее да замърси. Така мисълта може да бъде и замърсител, и очистител, и боклукчия, и санитар. Много важно е да се проследи обичайното течение на мислите и да се отбележи тяхното основно направление и особености, а именно: какво внася човек от конвейера на своето съзнание в заобикалящата го сфера – Светлина или тъмнина. Всички внасят постоянно и непрекъснато, но какво? Носителят на Светлина внася Светлина, носителят на тъмнина – тъмнина. Вариациите между тези два полюса са безкрайно разнообразни и многочислени. Задачата на Учението е да

научи хората да внасят в живота Светлина вместо тъмнина. Внасяйки светлина, човек сътворява добро на себе си и на околните, внасяйки тъмнина – твори зло. Така с мислите си човек се приобщава ежедневно към полюса или на Светлината, или на тъмнината, насищайки с техните елементи и своите обвивки.(1.129)

Трите нисши обвивки – физическа, астрална и ментална съответстват на трите свята, от които произлиза съответно всяка една от тях. Тялото (физическата обвивка) е от земята и се връща в земята, последвано от астралното и менталното тела, когато отслужат отредения им срок. Земното тяло е временно, временни са и двете останали тела, а само огненото тяло е безсрочно. То, именно, ще бъде и извън временната, вечна Обител за духа. Който вижда своя дом в земното тяло, ограничава себе си в срока на земния живот; който вижда дома си в астралното или менталното тяло, също поставя предел на своя живот, защото, макар че тези обвивки живеят по-дълго от земната, духът последователно ги отхвърля и остава само с това, което е съсредоточено в безсмъртното огнено тяло. Когато съзнанието пребивава в една от трите нисши, смъртни обвивки, то може да се привърже към всяка една от тях и, олицетворявайки себе си с която и да било от тях, да ограничи своето съществуване в полагащите им се срокове. Разбира се, пребиваването в астралното или тънкото и менталното тела е значително по-продължително, отколкото в земното тяло, обаче и то привършва със смъртта на тези обвивки, които се отхвърлят подобно на физическото тяло. Така три смърти очакват въплъщенеца, т.е. родения в плът. Съсредоточвайки всичко свое в земното тяло и отричайки възможността за съществуване в тънкото тяло, човек обрича съзнанието си на смърт в тази обвивка и няма да има съзнателен живот в Надземния свят. По същия начин той може да умре или да възкръсне за живот и на по-високите планове: тънък и ментален. Но истинското безсмъртие е само в огненото тяло и в Огнения свят. Ако по време на живота на Земята са събрани елементи на непреходното в огненото тяло или висшата триада, то обителта или домът за духа ще е построен и съзнанието ще има в какво да се прояви и да пребивава

жизнено. А когато огненото тяло е оформено още на Земята, което е възможно само в много редки случаи, тогава осъзнатото безсмъртие се постига още на Земята и непрекъснатостта на съзнанието при смяната на обвивките ще бъде неотменимо достижение на духа. Това, именно, е и придобиването на вечен живот. Но отричайки го човек обрича себе си на смърт, защото в Надземния свят животът е според съзнанието. Всеки, който приема концепцията за вечния живот и безсмъртието на духа, получава възможност да бъде действително безсмъртен, защото потвърждава своето съзнателно битие в невидимите светове. Положението, че там животът е според съзнанието, е особено важно, защото дава на човека ключа към безсмъртието. Казано е: според вярата си ще получите, т.е. според съзнанието. И това, което утвърдите тук, ще бъде потвърдено и там, а това, което отхвърлите, ще бъде отхвърлено. Състоянието на безсмъртие е справедливо състояние. Човек живее с това, което е донесъл със себе си и което е събрал. Колкото по-богато и по-голямо е донесеното, толкова по-богат и разнообразен е животът. Може да се случи и така, че отхвърляйки трите обвивки човек да се окаже без нищо и да няма с какво да живее, защото не е донесъл нищо и нищо не е събрал. За да се пожъне, трябва да се посее. Всяко зърно, дори и най-дребното, засято на Земята, ще даде в Надземния свят своите кълнове и своите плодове. При това не едно към едно, а едно към две, едно към три, едно към десет и повече. Така малките зрънца от елементите на безсмъртието, грижливо събрани на Земята, в Надземния свят ще се окажат безценни съкровища. Затова още по време на земния живот всеки трябва да се научи да различава значимостта на елементите, съставляващи вътрешния живот на човека. Повечето от съзнанията са изпълнени със земни елементи и това психическо обкръжение на човека поставя и границите на живот на неговото съзнание. Така границите на живота се определят от мисълта. И мисълта може да доведе човека или до задънената улица, наречена смърт, или в сияйните простори на Безпределността. Така с мисълта си човек сам осъжда себе си на смърт или на живот.(2.113)

Невидимо или астрално тяло има и у животните. Невидими двойници имат и растенията, но от малко по-различен порядък. У животните астралният проводник е все още в процес на оформяне. При растенията е само в зародиш, но същността на цветята е много по-сложна. Може да се каже само, че както при айсберга по-голямата част е потопена в океана и само едно незначително връхче се издига над водата, така и невидимата, скритата част на всяка проявена вещ и всяка жива форма съществува в невидимия или Тънкия свят с по-голямата си част, докато в плътния свят се вижда само тяхната плътна външна обвивка.(2.176)

Физическото тяло е калъф, в който пребивава човекът и който той използва през време на живота си на физически план, във физическия свят. Проводникът и неговата материя точно съответстват на този план, на който живее съзнанието. Ако се сравни живото и мъртвото тяло, ще може лесно да се разграничи физическата обвивка от всички останали. По-трудно е разграничаването между останалите обвивки или тела, където са съсредоточени емоциите, чувствата и мислите. Органите на чувствата или, по-точно, същността на техните функции, остават с човека във всички светове и във всички обвивки. И в астралната, и в тънката, и в менталната, и по-нагоре той вижда и чува, осезава и помирисва, и усеща вкуса на нещата, тъй като природата на органите на чувствата е от огнен порядък, а техните оръдия – апаратите на съответните проводници, са към съответстващия на всеки от тях план. Може да се каже, че гамата от впечатления с всеки по-тънък проводник се разширява, като процесът на възприятие претърпява известна трансформация. Анализът на емоциите показва, че животното преживява много от чувствата, с които живее и човекът: завист, ревност, злоба, страх, любов, ненавист и т.н. Всички чувства, които сродяват човека с животните, са съсредоточени в астрала. Отделяйки ги от останалия психически живот, може да се определи сферата на активност на астрала. Излизането в астрала показва, че тази обвивка е много близка до физическото тяло по своята структура. В нея могат да се видят и ръце, и крака, и всички членове на тялото, но само механизмът на движение е малко по-различен, тъй като в астрала вече може да се лети. В тази

обвивка човек гледа, слуша, разговаря почти по обичайния начин, а също и усеща почти както във физическото тяло. Но мисълта излиза на преден план и движи както астралното тяло, така и предметите наоколо. От своя страна материята в астрален план също се подчинява по-лесно на мисълта. Когато бъде отхвърлен и астралът – вместилището на страстите, въжделенията и животинските емоции, човек остава в тънкото си тяло, където е съсредоточено всичко това, което у животните го няма, а именно емоциите и чувствата от по-висок порядък. Някои от тези емоции могат да се изявят отчетливо например при посещаването на една картинна галерия заедно с куче. Кучето, добре познаващо чувството на страх, ревност, алчност, завист и привързаност, всяко от които е присъщо и на човека, няма да изпита и изрази никакви усещания при разглеждането на картините на великите майстори, защото астралът не е способен на това. За да се осъществи възприемането на изкуството и красотата е необходимо по-съвършено тяло или проводник, какъвто представлява тънкото тяло. Наличието на тънко тяло, което при повечето хора е вече оформено, позволява известно разширяване на висшите емоции извън пределите, достъпни за животните, а също и за някои хора с по-примитивна структура на психическия живот. И любовта, и привързаността, и безстрашието остават, но изтънени и пречупени през материята на тънкото тяло. В това тяло човек живее ярко и пълноценно както на Земята, така и в Надземното, но извън Земята вече без физическото тяло и без астралния проводник, ако и двете вече са отхвърлени. Човек може да преживява каквото и да било и да се наслаждава на каквото и да било в сферата на астрала, но да реши едно уравнение той може само чрез ментала. При това решаването на уравнението, независимо от дължината и сложността, той може да извърши без всякакви емоции, без да изпитва нито страх, нито злоба, нито радост, нито скръб. Оръдие на ментала е мисълта. Менталното тяло е тяло на мисълта. То е оформено не у всички и да се разчленят обвивките, отделяйки от тях това тяло, е много трудно. Твърде много са преплетени в съзнанието движенията, ставащи във всички обвивки и твърде обвързани са те една с друга. Освобождаването от

страстите, от животинските страсти и овладяването усещанията на тялото (чувството на глад, жажда, студ и т.н.) позволява да се отделят физическото и астралното начала. Обуздаването на емоциите и чувствата на астрала спомага да се овладее и тънкото тяло. Контролът над мислите пък осигурява властта над менталното тяло и дава възможност да се отдели то от нисшите обвивки. По този начин овладяването на себе си довежда до разчленяване на проводниците в съзнанието и приближава възможността да се действа във всеки един от тях по отделно съзнателно на съответстващите им планове. Без това овладяване всякакви разсъждения на тази тема ще бъдат абстракция, без да се стигне до разбиране на това, за което става дума и без да се получи знание за същността на явлението. Способността за съсредоточване на мисълта върху някакъв научен проблем или просто предмет указва за навлизането на съзнанието в областта на ментала и за пребиваване в менталното тяло. Но това е всичко на всичко само първата стъпка към овладяването на мисълта, т.е. оръдието на менталното тяло, водеща в крайна сметка към овладяване и на самото тяло. Устремеността нагоре издига съзнанието и го подбужда към прояви във висшите обвивки. Възможно е да се устремиш в сферата на нисшите телесни въжделения, а също и в сферата на най-високите мисли. Във всеки случай съзнанието ще действа в съответстващия проводник. Астралът е средоточието на егоизма и личността. Висшата мисъл е безлична, безстрастна и близка на Светлината, защото самата е светлоносна. По този начин, разграничавайки сферите и плановете на активност на съзнанието, могат да се разделят обвивките в съзнанието, усилвайки висшите проводници и съсредоточвайки в тях своята активност. В резултат на това ще се получи преобладаване на обвивката, на която се оказва внимание и предпочитание. В каквото живее човек, с това и ще пребъде. Анализът на себе си и своите усещания, възприятия и мисли ще доведе към разбирането на това, което става в собствения микрокосмос. Овладяването на себе си приближава и овладяването на своите обвивки, което означава подчиняването им на волята.(2.225)

Свръхличната или надличната радост и свръхличната скръб, и всички свръхлични чувства и мисли извеждат съзнанието от затворения кръг на аурните излъчвания на астрала, а да се овладее астрала може само излизайки извън неговите предели и подхождайки към него отстрани. По същия начин може да се постъпва и с обвивката на Тънкото тяло, да не говорим за физическото. Мисълта обикновено е свързана с една от обвивките. Такава мисъл, която не е оцветена от движенията, ставащи в трите нисши обвивки, и която не е свързана с тях, ще бъде чиста мисъл. (2.226)

Трябва ярко да бъде отпечатана в съзнанието мисълта, че всички обвивки са смъртни, дори и менталното тяло. И че всичките те са на разположение на човека само временно, като продължителността на живот на всяка от тях зависи от тънкостта на материята, от която е изградена. Така животът в Тънкото тяло е по-продължителен, отколкото в плътното, а животът в менталното е по-продължителен, отколкото в тънкото, но все пак е краен или по-точно краен е не животът въобще, а животът в дадената обвивка и животът на обвивката. Всяка от тях подлежи на износване в съответния срок, всяка старее, започва да се дезинтегрира и се отхвърля от този, когото облича. И всяка от тях се изгражда отново при всяко ново завръщане на човека в плътния свят. И само тялото на Светлината, безсмъртната превъплъщаваща се Триада, остава вечна Обител на духа, неумиращото и вечно негово тяло, в което той пребивава вечно, дори и облечен в нисшите обвивки. Човекът пребивава винаги в своето тяло на Светлината, само че обвивките затъмняват това знание на духа, създавайки илюзията на съществуване в тях, преходните, но не и в това, което е безсмъртно и вечно. Макар че Триадата не умира, тя не би могла да се нарече неизменна, защото се развива и расте и с всяко ново въплъщение събира и натрупва нови наслоения от знания и опит, които във вид на кристални отлагания се натрупват в Чашата. Но в човека има нещо неизменно, което съставлява неговата Тайна. И еволюцията на безсмъртната Триада в аспекта на тази тайна може да се разглежда не като събиране на опит и знания отвън, а като разкриване на нейната вътрешна природа – безпределна, неизчерпаема, снабдена с всички атрибути на

Този, когото хората наричат Бог и на Когото прехвърлят и в Когото въплъщават всичко това, което принадлежи на самите тях като най-висше въплъщение на живота. Това саморазкриване става в самия себе си и произлиза от самия себе си под въздействието на външни влияния, когато плодовете от опознаването на човека и неговата скрита и съкровена същност се събират от всички планове на съществуването с помощта на тези обвивки, в които той пребивава. Това, именно, е и целта на многократните пребивавания на духа последователно на различните нива на организация на материята, започвайки от плътния свят и завършвайки с Огнения, където в края на краищата той трябва да получи полагащото му се по наследство, като равностойна частица от Най-висшето, Божие царство.(2.302)

Слънцето изгрява и залязва без да се влияе от хода на човешките дела. Точно тъй и *съкровеният живот на духа* тече не в обвивките, а в сърцевината му. Със смъртта на тялото животът не се прекратява. Когато се отхвърлят последователно тънката и менталната обвивки, Висшата триада остава и в нея продължава животът на Гледащия вечно. Възможно е съзнанието да бъде свързано с живота в която и да било обвивка и тази обвивка да се счита за своето "аз". Но то може също така да бъде съсредоточено и на Безмълвния наблюдател и неговата Цитадела – Безсмъртната Триада. Полезно е съзнанието да се извлича мислено последователно от всеки проводник, като се отбелязва как се проявява то във всеки един. Студ, глад, са усещания на тялото, а също и болка. Ненавист, злоба и цялата гама човешки чувства и страсти на личността са от областта на астрала. Сферата на интелекта е в менталната област. Съдържанието на всичките тези три, макар че протича през съзнанието, не принадлежи на човека, както не му принадлежат и атомите и молекулите на материята, която той поглъща и пропуска през своя организъм във вид на храна. Но паметта, абсолютната памет за това, през което е минал, достъпна само частично за неговия мозък, е абсолютно достояние на Гледащия вечно, на безмълвния Регистратор в него. Трябва да се учите да разчленявате в съзнанието си областите на всички обвивки, за да знаете какво принадлежи и

се отнася към всяка една, за да ви бъде леко да се разделите с всяка от тях, когато удари часът. Възможно ли е да съществува страх от смъртта и съжаление, когато духът се освободи от старото и износено тяло, отслужило своя срок! Не, това е причина за радост, радост от свободата извън тялото, когато последното е изиграло своята роля и повече не е нужно. По същия начин, без да се отъждествява с някое от тях, духът се освобождава и от астралната, а след това и от менталната обвивки. Едва тогава навлиза той в царството на неограничената свобода. Но животът в това царство зависи от това какви и колко елементи на безсмъртието, принадлежащи на Висшата триада, е съумял да събере духът чрез своите нисши обвивки. Ако вниманието му е било насочено единствено към тялото, което е временно и преходно, или към емоциите и чувствата на астрала, или към това, с което живее интелектът, то тогава в Чашата няма да има събрани отлагания на непреходното и съзнанието няма да има с какво да живее в Царството на Светлината. И смъртният наистина ще бъде смъртен, защото животът в безсмъртие зависи от натрупаните елементи на непреходното, които се събират в Чашата - нетленната пазителка на всичко, през което е минал човекът. Но Чашата е затворена и достъпът до нея е невъзможен, докато не бъде прекрачена чертата, отделяща живота на съзнанието във временното, от живота му в непреходното.((2.410)

Когато астралната възприемчивост и астралните чувства затихнат, на тяхно място идват огнените. Но за да се осъществи това е необходимо време. Възниква прекъсване, през което първите замлъкват, а вторите още не са започнали да действат. Съзнанието допуска и ясновидство, и ясночуване, и другите ясночувства, но огненият апарат не е развит. Този процес е свързан с оформяне на Огненото тяло, което не може да стане преди срока.(2.509)

Физическото тяло представлява вместилище за всички други обвивки и носител на съзнанието на физически план. Такъв носител на астрален план представлява тънкото тяло, но без физическото тяло. Когато дойде времето да се отдели и тънкото тяло, същият процес се извършва и в ментала, без всички останали нисши обвивки. Така за излизането на всеки

последващ план е необходимо да се излезе от яйцето на по-нисшата обвивка и да се прехвърли съзнанието в по-висшата. Това излизане от яйцето на своята собствена *аура* представлява достижение от известна степен. Когато се излезе от аурата на физическото тяло, се получава обикновено излизане в астрала. Това излизане може и да не се счита за достижение, тъй като често се предизвиква от склонност към медиумизъм, което е природна даденост и с това е опасно. Възможно е да се остави и астралът с неговата аура и да се влезе в менталното тяло, а ако се остави и менталното тяло и неговата аура, съзнанието навлиза в своето тяло на светлината, в своята Безсмъртна Триада. По този начин съзнанието може да напуска всяка от своите смъртни обвивки, с изключение на огнената, която представлява несменяемото облекло на духа.(2.539)

Разчленяването на проводниците е необходимо за съзнателно действие във всеки един поотделно. Когато човек е във физическото тяло, за него е открит преди всичко Плътният свят. Така открит и достъпен за него е и Астралният свят, когато е в астрала и останалите светове в съответстващите им проводници или тела. За съзнанието във всеки даден момент съществува този план на битието, на който то се проявява. Но, бидейки във физическото си тяло, човек живее и в останалите светове, макар че не ги вижда, защото чувствата и емоциите са от астралния план, а мислите му – от менталния. Пренасянето на съзнанието изцяло на друг план на съществуване е възможно само при отделяне на съответстващия за плана проводник, но под непосредственото ръководство на Учител. Самостоятелните екскурзии в другите планове, докато не е придобит необходимия опит, са прекалено опасни, както и само малко дете на оживена улица никой не би пуснал. А в Надземния свят опасностите са повече.(2.617)

Човекът е прах и ще се върне в земята. Това твърдение обикновено бива отнасяно към физическото тяло, което след оставянето му от неговия притежател се разпада на съставните си елементи и става част от тялото на планетата. Но същото това става и с тънкото тяло, когато и то на свой ред бъде оставено от човека. То също се разпада на съставните

елементи на материята, от която се състои, а притежателят му, освободил се от него, се издига по-нагоре. Когато дойде времето, по същия начин се отхвърля и менталната обвивка и духът се облича в своето вече несменяемо, безсмъртно тяло, което, макар и да се изменя по състав, да изтънява, да расте и да се развива, но повече не се отхвърля от човека. Елементите на Висшата Триада, от които се състои то, не подлежат на разпад и смърт на формата. На изменение – да, но на смърт и разпад – не. Последното е в сила за физическото, тънкото и менталното тела, макар че срокът на живот за всяко от тях е твърде различен – най-дълговечно е менталното тяло, след това тънкото и най-краткотрайно е съществуването на физическото тяло. Всички трябва да бъдат готови за смъртта на физическото си тяло, както и на астралното и менталното си тела, когато настъпи моментът за това. Формата трябва да умре и да се разложи на съставните си елементи, които се връщат на съответния за всяка една от тях план на съществуване, за да може духът, извличайки от тях всичко, което могат да му дадат, да се премести вече по-нагоре, откъдето, събрал плодовете на последната си жътва, да се върне отново на Земята за нов опит и нови придобивки. По този начин всяко тяло се връща в съответната на съставящите го елементи сфера, където се разпада и влиза в кръговрата на материята на този план на съществуване, откъдето произлиза. Така както биват изхвърлени износените стари дрехи, станали негодни за употреба, по същия начин се изоставят и износените обвивки, отслужили своя срок. И не е никак разумно да се тъгува за тях, защото на кого е необходимо едно старо, грохнало и болнаво тяло? Новите дрехи са по-приятни на всички, както и новото тяло. Облеклото се придобива, а тялото си строим сами, кармично привличайки родствени му частици от всеки план. По-трудно е с физическото тяло, защото в началото то се създава в тялото на майката, но след раждането магнетизмът на духа се проявява много по-силно и растежът на физическото тяло продължава по пътя на магнитното привличане на елементите от Земята. Физическото здраве в значителна степен зависи от духа, облечен в даденото тяло. Не всичко може да се измени, например цветът на очите, косата, или ръстът, но и много

подлежи на промяна. Ще дойде време, когато физическото тяло на всички ще бъде съвършено здраво и съвършено красиво, достигайки степента на физическо съвършенство и красота. Но това зависи от степента на еволюция на духа. Има далечни светове, където този етап от еволюцията е вече достигнат, но на Земята – в изключително редки случаи, когато завършващият земната си еволюция дух е на последната земна степен.(3.459)

Всички тела у различните хора са различни по своя състав и разреденост на материята. Това се отнася и за плътните тела, които в различните хора се различават едно от друго така, както светлината се различава от тъмнината. Например съставът на кръвта по най-грубо деление се разпределя на четири групи, но тези групи в действителност са много повече, като по-тънките подразделения вече са извън възможностите на съвременната наука, поне още известно време. Погрешно е да се смята и че костите, мускулите и тъканите са еднакви у всички хора. Ние ги различаваме по светлосянката, тоест по светимостта или тъмнотата. Някои тела светят, други обратно – са потъмнени. Измеренията на физическото тяло са следващата степен на медицинска наука, след което ще се стигне и до светимостта и нейното определяне.(5.60)

Животът в плътното тяло трябва да се разглежда като подготвително условие за Надземното съществуване. Придобитите и утвърдени на Земята качества на духа и свързаното с тях изтъняване и разреждане на невидимите обвивки на духа, позволяват на последния едно по-широко и по-пълно, а най-главното – съзнателно пребиваване в Надземния свят. Умирайки човек не получава някакво ново тънко тяло, защото, живеейки на Земята, той е живял в същите свои обвивки, постоянно въздействайки им и внасяйки в тяхната структура елементи, които са ги изтънявали или загрубявали. Всяка мисъл, чувство или постъпка на човека, всяко негово движение, засяга всички обвивки, които са тясно свързани помежду си и внася в тях нови елементи от светлината или от тъмнината. Знаещият грижливо следи своите земни действия, защото разбира добре тяхното значение за веществото на обвивките и влиянието им върху материята, от която се състоят. Тази материя е много по-

пластична и подвижна в сравнение с материята на физическото тяло. Реакцията й на мислите и чувствата е мигновена, при което всяка мисъл или чувство може да внесе или осветяване, или потъмняване на нейния състав. Тези реакции на плътното земно тяло на обладаващите го чувства и мисли лесно могат да се видят по светналото или помрачено лице на човека. Привичните чувства, мисли и действия на човека, заставящи неговите невидими обвивки да вибрират на определена вълна, особено способстват за устойчивостта на съставящите ги елементи и продължителността им на участие в състава на обвивките. Разбирането на този процес позволява да се вземе под съзнателен контрол всяко действие, чувство и мисъл, за да бъдат те от полза за благостта. Защото обвивките на човека са домът, в който той ще живее след смъртта на физическото тяло. Всички обвивки, обаче, са временни, а само огненото тяло, домът на духа, остава с него завинаги.(5.292)

До Нас трябва да се достигне по земята. Някои недоумяват защо да не може да се възнесат до Обителта на Светлината и там да сковат необходимите им за полетите бели крила. Живеем в три свята. При живота във физическото тяло всичките три обвивки – физическа, тънка и ментална – вземат активно участие в него и растат и се развиват до своето пълно и крайно оформление. Би трябвало всяка обвивка да бъде оформена до край и да придобие присъщата си красота, но за сега не е оформено до край дори физическото тяло, което означава, че и то все още не изразява напълно принципа на съвършената красота и хармония. Не е завършена еволюцията и на другите обвивки, макар че в процеса на еволюцията при някои духове астралът вече е изпълнил своята роля. Красотата на астралното тяло на Високите духове е изумителна. Сияещи и ослепителни са и другите им обвивки. Но красотата и сиянието на Огненото тяло превъзхожда всичките. Оформянето на телата е една от най-трудните и продължителни задачи на еволюцията на човека. Но трябва да се помни, че всички тела, освен огненото, са временни и цялата им еволюция и трансмутация са необходими за оформянето именно на огненото тяло.(6.320)

Седемте принципа на човека не са нещо абстрактно, защото всеки е облечен от материя с една или друга степен на плътност или разреденост. Всички те имат форма. Физическата триада обхваща физическото тяло, ефирното тяло и праната и съставлява земния човек, в когото се проявяват съзнанието и астралът, обхващащ четвъртия и петия принципи. Тялото на идиота е лишено от съзнание, макар че астралът е активен и чувствителен. Петият принцип отсъства в животното. Представете си животно с човешко тяло, но лишено от *самосъзнание* и тогава разликата ще бъде очевидна. Развитият принцип притежава развита обвивка или тяло. Например петият принцип съчетава в себе си ума, самосъзнанието и обвивката, в която те се проявяват. Във физическото тяло всичките пет принципа са тясно свързани помежду си и участват във всички действия на човека. Повечето от хората живеят единствено с тях, при което трябва да се знае, че всеки от принципите притежава *седем степени на тънкост.* Самосъзнанието е дар от еволюцията на човека. Непрекъснатостта на самосъзнанието е следваща степен. *Адептът*, умирайки, тоест освобождавайки се от физическото си тяло, запазва пълна яснота и непрекъснатост на съзнанието и напуска физическата си обвивка с усещането, че никаква смърт не съществува. *Сънят наподобява смъртта*. Когато човек заспи и сутринта се събуди отново, той не намира нищо особено в прекъсването на съзнанието си и не го възприема като смърт. При адепта, обаче, дори и обикновеният сън не е отдих, а пренос на съзнанието в Тънкия свят, където той продължава дейността си в по-висшите проводници. Когато човек умира, пред него като на филм преминава целият му живот и предизвиква в него реакция на тези моменти, които са звучали особено напрегнато и остро. От тази реакция зависи неговото бъдеще, като волята му не може да промени нищо. Волята на адепта, при когото няма прекъсване на съзнанието, управлява безсъзнателните процеси и затова той може да избира или отхвърля съзнателно това, което счита за нужно. По тези причини е особено важен съзнателният преход в Надземния свят, но обикновеното съзнание не може да го даде.(6.349)

Процесът на оформяне на обвивките е необичайно дълъг. Вече *осемнадесет милиона години човечеството е надарено със самосъзнание,* но все още дори менталното, да не говорим за огненото, тяло е оформено далече не у всички. Степените на усъвършенстване на *носителите на духа*, отбелязани от еволюцията, не завършват с оформянето на огненото тяло. Но за развитието на *двата висши принципа* не се налага да се говори сега, защото човечеството все още не е достигнало до тяхното осъзнаване. Ще кажа само, че в Безпределността за човека са предопределени от еволюцията такива възможности, които превъзхождат и най-разпаленото въображение. И колкото и да са далече от сегашната степен на развитие на човечеството, те все пак ще настъпят, защото елементът време в мащабите на еволюцията е като миг пред вечността.(7.109)

Трите естества на човека изискват съответни за всяко едно грижи. За физическото си тяло всички умеят да се грижат добре, макар и в рамките на разбиранията на дадения собственик. Нерядко, поради невежество или слабост на характера, могат и да му навредят при това. Особено често навреждат на физическото си тяло с чревоугодничество, алкохолизъм и нездрави условия на живот. С Тънкото тяло нещата стоят още по-зле, тъй като съзнателни грижи за него изобщо не се полагат поради факта, че неговото съществуване се отрича въобще. А то реагира на всяка мисъл и преживяване, съответно осветявайки или помрачавайки се. За огненото тяло въобще не се налага да говорим, защото и то е в немилост. Така преминава животът на триплановата същност на човека, едностранчиво и ограничено, осакатявайки своите проводници. Това положение трябва коренно да бъде променено, но най-напред трябва да бъдат признати Основите. Първо трябва да се узнае, после трябва да се осъзнае и накрая да се приложи осъзнатото на практика.(7.350)

Ученият, решаващ сложна математическа задача и изцяло погълнат от нея, живее с ментала и в ментала. Картоиграчът в игралния дом, поставил на карта последните си пари, живее в астралното си тяло. Чревоугодникът, наслаждаващ се на изискани блюда, е потопен в преживяванията на стомаха и

физическото си тяло. *Подвижникът* в екстаза на молитвата си живее с духа и в духа. По този начин хората се проявяват и живеят преимуществено в една от обвивките си, здраво свързани с нея. В Надземния свят духът може да продължи да живее с тях, потопявайки се отново и отново в своите възпоменания. Но, лишени от физическата си основа, те не могат да заситят вълделенията на тялото, пораждайки страдания от изострената неудовлетвореност до тогава, докато извиканите за проява енергии не изчерпят върху породителя си своята сила. Спомените и преживяванията във всички останали обвивки са аналогични на телесните. Разликата е в това, че тънкото и менталното тела, обличайки човека, придават на тези преживявания такава пълнота и реалност, че човек възприема себе си като живеещ с тях в действителност. Например ученият продължава да се труди по възприетото още от Земята направление. След като изживее тези свои енергии, духът отхвърля последователно всички свои обвивки, докато не остане в своето безсмъртно и несменяемо тяло. И ако през живота си на Земята той се е научил да пренася съзнанието си в това тяло и да живее в него, тоест натрупал е елементите, необходими за живот в това тяло, той продължава да живее съзнателно в тях, обогатявайки своята същност с нови натрупвания и умножавайки ги в процеса на *"нарастване"*. Ако пък няма натрупани елементи на безсмъртието или тези натрупвания са прекалено незначителни, то на духовен план няма да има с какво да се живее. Налага се да се прескочи областта на духа поради отсъствието на съответния проводник, тъй като по нисшите обвивки са отхвърлени още в по-долните слоеве на Надземния свят, а пък и те са непригодни за живот в по-висшите слоеве. Така човек жъне това, което е посял, като не поселият нищо, нищо няма и да пожъне.(7.531)

Хората много често отъждествяват себе си с физическото си тяло, смятайки, че това именно са те. Но ако се погледне мъртвото тяло, от което си е заминал неговият стопанин, ще се види много ясно, че тялото само по себе си, без господаря си, е нищо. То е само инструмент или оръдие на духа, докато духът пребивава в него или го използва като калъф. И обикновено приемат тази външна и временна обвивка за

вътрешния и истинския човек. Но да си представим, което не е трудно, че в тази обвивка е влязъл, на мястото на истинския ѝ обитател, духът на някой друг човек, например на някоя известна личност и как би се изменило положението на даденото лице. Тогава ще се види чисто служебната и изпълнителска роля на физическото тяло и зависимостта му от този, който се намира в него. Това показва също така и това, че, изоставяйки тялото си, човек отнася със себе си цялата си същност, освен нисшата триада, тоест тялото с неговата физическа енергия и енергиите на ефирното тяло. Самият вътрешен човек, състоящ се от останалите четири принципа, напуска своето земно жилище или вместилище. Това е първата смърт, след която следва втората смърт, когато духът отхвърля втората обвивка, състояща се от четвъртия и петия принцип, отнасяйки със себе си част от петия, тоест своето “Аз”, освободено от астралната черупка, за да състави заедно с шестия и седмия принцип Висшата триада или своята безсмъртна, превъплъщаваща се Индивидуалност, освободена от всичките временни и смъртни обвивки. Степента на съзнателност на тази триада зависи от материала, който личността от последното земно въплъщение е събрала за нея през земния живот, заедно с придобитото през предшестващите животи. Без такива натрупвания Индивидуалността няма да има с какво да живее във Висшия свят. От тук се вижда, че смисълът и целта на земните въплъщения не е в това, което обикновено предполагат хората и че тези въплъщения не са важни сами по себе си, а единствено като средство и възможност за придобиване елементите на безсмъртие на духа, необходими за неговото съзнателно пребиваване в Надземния свят. Както сменяйки старите и износени дрехи с нови никой не съжалява за старите, а се радва, така и знаещият не съжалява и не тъгува за старото, болно и износено тяло, а се радва на освобождението. Той не тъгува и за черупката на тънкото тяло, когато го отхвърли за живот в по-високите сфери на пространството. Така знанието дава спокойствие и радост за посрещане идването на смъртта, както първата, така и втората такава.(8.147)

Плътното тяло само по себе си няма никакви усещания. Всички усещания минават през тънкото тяло и са съсредоточени в него. Щом духът напусне физическото тяло, то загубва способността да чувства и усеща. Всичко е в духа. Когато духът напусне и тънкото тяло, лишено от стопанина си то започва да се разлага и настъпва втората смърт. Отхвърлят се и умират всички обвивки, когато дойде времето на духа да се раздели с тях. Затова трябва да се пренася центърът на съзнанието в областта на духа, разбирайки при това, че цялото обкръжение от обвивки - и плътни, и тънки, е временно. Само духът е вечен и неговата несменяема обвивка е огненото тяло. Съзнанието, пренесено в неговата огнена сфера, вече не се загубва при смяна на обвивките и става непрекъснато, тоест, духът достига степен на съзнателно безсмъртие. Разбира се, духът е вечен и безсмъртен, но това безсмъртие е безсъзнателно и за него не се изисква никаква заслуга. Става дума за съзнателното, заслужено, достигнато с дълъг труд и усилия състояние на непрекъснатост на съзнанието, не прекъсвано от смъртта на тялото и смяната на обвивките. Това безсмъртие е благословение за Великите духове и проклятие за магьосниците и силните тъмни същности, защото засилва възможността за затъване в тъмнината, сред всичките им ужасни деяния. По-добре след смъртта да бъдеш потопен в безсъзнателен сън, отколкото да съхраниш съзнанието си и да виждаш *чудовищните струпвания* в нисшите слоеве на Астралния свят и да бъдеш въвлечен в силните вихри и водовъртежи на злото, магнитно притеглящи всичкото зло в своята орбита. Нисшите слоеве са страшно заразителни и могат да скрият много изкушения и съблазни под своите измамни външни форми. И горко на не очистеното съзнание, съхранило в себе си елементите на злото и запазващо някаква степен на съзнателност при прехода в другия свят.(8.425)

Тънкото тяло се привежда в движение от мисълта. Мислите биват различни, с различна сила и напрежение. Поради това в Тънкия свят мнозина само ходят, както и на Земята, защото мислят все още по земному и по земному са пълни с отрицание и земни привички. Физическото тяло също се привежда в движение от мисълта. За да се вдигне ръката или

да се придвижи кракът, трябва да се изпрати предварително мисъл. Тънките тела притежават различна степен на тежина: колкото са по-светли и чисти, толкова са по-леки и подвижни. Те се различават и по своя състав или по разреденост и тънкост на материята, от която се състоят. Тази изтънченост или грубост на материята на тънкото тяло съответства на определени слоеве на пространството и на материята, изграждаща тези слоеве на Тънкия свят. Изтъняването или загрубяването на тънкото тяло става още на Земята, когато човек се намира в своето физическо тяло. Всичко влияе на материята на тънкото тяло: и яденето, и пиенето, и алкохолът, и пушенето, и чувствата, и мислите, и постъпките, и цялото поведение на човека. Може да се каже, че живеейки на Земята човек сам строи за себе си този дом или обвивка, в който ще обитава в Надземния свят. Мнозина не разбират каква задушна тъмница си подготвят през земния живот, затова трябва да се въздържаме от всичко низко и грубо, преди всичко в мислите си, защото в Тънкия свят води мисълта. Тя води и на Земята, само че това не е толкова явно и забележимо за обикновеното око.(9.135)

Много опити са правени да се разчлени съществото на човека на части и да се разбере тяхната взаимовръзка. Разделяли са го на тяло и на душа; на дух, душа и тяло; на животински и духовен човек. Ние установихме *двойствено, тройствено и по-сложно деление на човека*, смятайки за основно седмичното. За практическо приложение е необходимо да се разбере кои принципи участват в отделянето на астралното тяло, кои на менталното и кои на огненото; какво умира при първата физическа смърт на човека, какво умира при отхвърляне на астралната обвивка и какво при умиране на менталната? В какво се заключава безсмъртието и какви видове от него се достигат от духа? Какво представляват те? Всичко това трябва да се изучи и усвои, за да се избегне всякаква неопределеност, неяснота и мъглявост. Тази област на знанието е също така научна, както и така наречената точна наука, а може би и повече, защото Съкровеното знание изисква необичайна яснота и точност на разбирането. То се основава на знанието на неизменните космически закони и изисква от човека пълно отдаване в

служенето на този вид наука. Инструмент за изследване тук става самия човек и от усъвършенстването на неговия апарат – както физически, така и психически, зависи успехът на неговото придвижване и напредък в тази чудна област на безпределни възможности на духа. Усъвършенстването на духа върви паралелно с изтъняването и усъвършенстването на тялото. Този процес е естествен и затова продължителен, обхващащ не едно въплъщение. В училище хората обикновено учат години, докато нашите ученици – векове.(9.388)

Човекът във физическото си тяло представлява три планова същност, защото живее в три свята и неговата седмична форма се състои от три земни принципа (физическо тяло, ефирен двойник и прана) и висша четворица, отнасяща се вече към Тънкия свят и по-нагоре. Първите три умират заедно с плътното тяло и тогава човек става двупланова същност в Надземния свят. Той вече не може да се проявява както обикновено в плътния свят и неговото тънко тяло се подчинява вече на законите на Тънкия свят, които са много по-различни от земните. Разбирането на това различие и познаването на свойствата на Тънкия свят, и особеностите на тънкото тяло, позволяват свободното ориентиране в новите условия и привикването към новия живот. Но болшинството развъплъщенци често не разбират, че тяхното физическо тяло е умряло и че двуплановата същност на човека вече не се нуждае от това, което е било необходимо на физическото тяло. Особено голяма е разликата в способностите на придвижване. Тънкото тяло е много леко и подвижно и се придвижва под въздействието на мисълта, при това с необичайна бързина. Но и тази лекота е твърде относителна и не всички я притежават. Всичко зависи от състоянието на съзнанието и от степента на освобождение от плътни частици на материята, влизаща в състава на тънкото тяло. При това двуплановата същност, която не притежава богатствата на вътрешния свят и знания, може да влачи много жалко съществуване.(9.622)

За физическото тяло много предмети и вещества са непроницаеми. За тънкото тяло също съществуват непроницаеми вещества, сфери и слоеве на пространството,

при което понякога това зависи от състоянието на съзнанието. За огненото тяло Плътният и Тънкият свят са проницаеми напълно, а Огненият – според степента на огненост на духа и оформянето на огненото тяло. Издигането на тънкото тяло в по-високи слоеве зависи от неговата светлоносимост. За плътните обвивки Висшите сфери са недостъпни, поради невъзможността им да се издигнат. Трите измерения са оковите на Плътния свят. Те отпадат при разкритието на центровете. Много трябва да бъде допуснато или осъзнато, преди да се овладее способността. Съзнанието трябва да бъде подготвено за допускането на това, което е невъзможно да се осъществи във физическо тяло. Фантазиите на приказките са в много случаи действителност в Надземния свят. Затова към много приказки може да се подходи научно.(10.366)

Апаратът на духа е сложен и тънък, по-сложен от всичко, което може да си представи човешкият ум. А тялото е неговият инструмент за отношенията му с телесния свят. За всеки от трите свята духът си има съответен проводник. Но всички те са свързани в едно цяло, макар че могат да действат самостоятелно и поотделно. Физическите тела на хората се отличават много едно от друго по сила, здраве и способност да действат, което зависи от възрастта, тренировката, пола и много други условия. По същия начин и другите тела на човека – астрално, ментално и огнено, се различават в значителна степен по своите особености от същите проводници в другите хора. Представете си какви проводници би трябвало да притежават, например, дивакът и философът, както и как биха се проявявали те във Висшите светове, какви натрупвания от придобивки притежават и каква е ширината на съзнанието на всеки от тях. Често дори на една маса могат да се окажат хора, коренно различаващи се един от друг по своите особености и възможности. Ние определяме хората по тяхната светлосянка или по светимостта на аурата. Този показател е безпогрешен. Усъвършенстването на проводниците е най-наложителната задача на човека. Заради това той идва и на Земята, заради това, съзнателно или несъзнателно, знаейки за това или не, живее, работи, твори и умира, за да дойде отново тук след време.(10.418)

(Гуру). Тънката материя на нисшата диада, тоест четвъртия и петия принцип на човека, има определен състав в зависимост от неговите склонности и привички, мисли и чувства. Колкото по-чист и съвършен е човекът, толкова по-тънка и разредена е тази материя и колкото по-чувствен, низък и груб е той, толкова по-плътна и тъмна е и материята на низшата диада. Тънко тяло имат всички, но съставът му е много различен. По характера на този състав всяко тяло съответства и се привлича към родствените му по състав слоеве на пространството и пребивава в тях. Задачата на ученика е да разреди и изтъни своето тънко тяло и да създаде естествено и заслужено притегляне към висшите слоеве на Надземния свят. Може почти безпогрешно да се предвиди, познавайки характера и наклонностите на дадено лице, към какви слоеве ще бъде притеглено неговото тънко тяло при прехода в Надземното. Същевременно това притегляне към нисшите сфери среща противопоставянето на всичко най-добро в човека и ако последното е достатъчно силно, може да победи. Хората трябва да знаят неизбежните и често непреодолими следствия на своите мисли, чувства и постъпки, тъй като всички те или изтъняват и очистват, или загрубяват тяхното тънко тяло.(11.41)

Във всяко ново въплъщение човек получава нови тела или обвивки, съставът на които се намира в съответствие със същността на техния притежател. Физическото, ефирното, астралното, тънкото и менталното тела се състоят от съответстваща на същността на човека материя. *Тялото на причинността* привлича материя именно с необходимия състав. Плътната карма настига въплътения от първите дни на неговия живот в плътното тяло и не го оставя чак до края му. Свободата на избора се заключава в свободата на личността да постъпва по един или друг начин във всеки конкретен случай от неговото ежедневие. И ако постъпките могат понякога да бъдат наложени принудително от обстоятелствата, то свободата на мисленето остава винаги неотменима. Еволюцията на духа изисква усъвършенстване във всичко и преодоляване на вредните и тъмните натрупвания от миналото. С такава цел се въплъщава човек на Земята, за да я остави отново, умножил положителните си

качества и опит и придобил нови знания. Ако не беше така, животът щеше да бъде безсмислен. И нямаше да има изход от безкрайното колело на ражданията и смъртта.(11.498)

Духът на човека, облечен в своите три смъртни обвивки, стои по средата на трите големи потока от физическа, астрална и ментална материя, които протичат през съответните му обвивки, без самият той да може да ги задържи или спре. Но те не са същността на човека, тоест Азът и не му принадлежат. Нищо не принадлежи на духа в световете, освен Чашата на неговите придобивки и постижения, които са неговото вечно и неотнимаемо достояние. Въплъщавайки се, човек преминава през тези три свята, оставайки последователно във всеки от тях обличащите го обвивки, докато не достигне Огнения свят, в който се облича във вечното си Тяло от Светлина. Еволюцията на духа се извършва единствено за да събере елементите, необходими му за съзнателно съществуване в Огнения свят, в Тялото от Светлина. Тя преминава през голям брой превъплъщения, като при всяко едно от тях физическото, астралното и менталното тела се зареждат отново в съответствие със степента на развитие, достигната от духа. Оформянето на Огненото тяло е най-висш процес, като се има в предвид, че у мнозина и менталното тяло все още не е развито достатъчно.(12.708)

За да се разбере различието на отделните видове материя може да се вземе за пример и да се направи сравнение между физическото тяло на пияницата и това на подвижника. При първия то се разлага още приживе, поради преобладаването на тежки, плътни димни частици от заразена с низши флуиди материя, докато при втория е до толкова очистено и материята му е толкова чиста, че дори след смъртта може да се съхрани много дълго време, *без да се засяга от разложение.* Тази същата разлика съществува и при астралното и менталното тела. Затова преодоляването на вехтия човек в себе си изисква от изправящия се дух очистване на всичките му обвивки от тежките частици на неизживените свойства от плътна, астрална и ментална материя.(13.29)

Съзнателното усъвършенстване на човешкия апарат трябва да бъде най-важното задължение на човека, защото само по този път недостижимото става достижимо. Този апарат е необикновено сложен. Той е седмичен. Започвайки от плътното тяло и преминавайки през всички временни и сменящи се при всяко въплъщение обвивки, той завършва с несменяемото огнено тяло. Физическото тяло е оформено (но и то подлежи на усъвършенстване), астралното – почти, менталното – далеч не у всички, а огненото – само у малцина. Задачата за оформянето на всички тела на човека е планирана в еволюцията на битието и усъвършенстването на човешкия апарат става цел на земното въплъщение на ученика. Всекидневието дава големи възможности, каквито и да са условията на живот, защото на огнената устременост на духа не може да противостои нищо. Духът е над всичко, а водеща е мисълта. Овладяването на обвивките дава истинската свобода и победа над времето, позволявайки съзнателно съществуване в тънкото, менталното и огненото тела в съответстващите им сфери на всички планове. Така незабележимата и привидно скучна работа над себе си и над своите проводници довежда в края на краищата до блестящата и изпълнена с чудесни възможности победа над света. Целта на тази победа е служенето на човечеството и служенето на Светлината. И Владиците водят към тази победа тези, които завинаги и безвъзвратно са отдали себе си в служене на Светлината.(13.427)

Каменна стена с чело не може да се пробие – физическото тяло не позволява. Но тънкото тяло минава свободно през стената и пробива дори и камъка. Тази способност на тънкото тяло да прониква през предметите на Плътния и Тънкия свят трябва да се осъзнае добре, защото ще бъде необходима. Много от обитателите на Тънкия свят не знаят за това, както не знаят и за способността на тънкото тяло да лети. Особено вредно е отричането и неверието в това, което действително съществува, докато в същото време дори и малката вяра във възможността на следсмъртното съществуване може съществено да промени нещата. (13.431)

Тема 7. Личност и Индивидуалност

Тайната на познанието е в *самоотричането*. Колко много време ще се освободи у човека, забравил своето малко "аз" заради по-доброто възприемане на мислите, изпращани от Нас. Както облаците закриват слънцето, така и малките лични мисли - съзнанието. Трябва да се освобождавате от тях, за да мислите широко. Всичко лично е временно и обречено на унищожение и забвение. Но свръхличното живее и плодовете му не умират във вековете. Индивидуалното и личното са като светлината и тъмнината. Великите Индивидуалности са се издигнали над личното в себе си и са живели с над личното, утвърждавайки с това своята Индивидуалност. Великите духове и Великите хора са притежавали до един ярко изразена Индивидуалност, но личното начало в тях, егото, е било обратно пропорционално на тяхната Индивидуалност. Всичко в Космоса е индивидуализирано по своята същност - от атома до планетите, както и всички живи форми, но саможивостта в човека при сегашната му степен на развитие е като червей, загнездил се в зрял плод.(1.174)

Личното начало, саможивостта, е съсредоточено в астрала, докато свръх личните чувства са извън неговата сфера. За да се разграничат, обаче, се изисква голяма зоркост, защото много често, напълно незабелязано и за самия себе си, свръх личните чувства се оцветяват в емоциите на астрала и привидната загриженост за другите, например, фактически се оказва насочена към себе си, при което астралът поставя на мястото на покровителствания, нуждаещ се от помощ, себе си, подменяйки свръхличното с лично. Оттук и любовта да се дават не искани и ненужни съвети, които може и да са добри, и да са удобни, но не за този, на когото се дават, защото мисълта при това е насочена към себе си и подхранва астралното тяло на съветника. Служенето на саможивостта е развито много широко и за вземането на правилно решение трябва да се открият преди всичко нейните корени. Саможивостта често се опитва под различни покривала да надене на другите своя намордник, даже и под формата на помощ за ближния. Но под нея е все същият този астрал и грижата за своята собствена свещена особа преди всичко. Самоотвержеността е велико качество на духа, но когато е кристално чиста и без примеси на лична заинтересованост. Ние съдим за качествата по тяхната светимост или

огненост и определяме височината на качеството по чистотата на пламъка, а не по неговото външно изразяване. И често се случва, че умиляващият се от своите добродетели човек за *Орловото Око* е ярък себе-служител. Сърцето може да подскаже на чувствителното ухо къде има Светлина и къде – тъмнина. *Сега* става разделяне на човечеството по светимост и светлосянка и отсъждане принадлежността на всеки към лагера или на тъмнината, или на Светлината. Можете да се мамите един друг и да се умилявате от маските си, но *при последната черта* съдбата на човека ще се решава не според външната покривка, а според светимостта на вътрешната същност.(1.339)

ДА! Да! ДА! Добре е когато личният свят загуби своята привлекателност, избледнее и стане празен и безинтересен. Обаче у обикновените хора след това следва разочарование и дори Taedium vitae (отвращение и преситеност от живота - лат.), завършващи понякога със самоубийство. Но този, който върви след Мен, дори и да се е преситил от личния свят или да се е разочаровал от него и да го е отхвърлил, ще има пред себе си Моя свят, където ще може да влезе вече свободен и не обременен от останките на личната Майя. Печална е участта на тези, които няма с какво да заменят личния свят, но докосналият се до Безпределността, дори и да е загубил душата си, ще я намери отново. Да се загуби може всичко, дори и тялото, но не и това, което принадлежи на човека по силата на неговото първородство. Защото е казано: "Дошлия при Мен няма да изгоня вън". Всяко освобождаване от веригите, привързващи към земния свят, дава възможност да се замени нисшето с висше, преходното с непреходно, временното с вечно, тъмнината със Светлина. За обикновените хора трагедията е в това, че няма какво да заменят. Зейналата празнота е ужасна. Но вървящият след Мен няма да взалкает во веки.(2.83)

...Личността е обречена на унищожение, но свръхличното е нещо, което приближава отначало към Общо-планетния, а след това и към Космическия поток на живота. Видът умира, но родът продължава да живее. От смъртта на вида се обуславя животът на рода, а от смъртта на отделните хора - животът на човечеството. Животът и смъртта са двете страни на една и съща монета. И всеки може да я обърне към себе си от която иска страна. Безсмъртието на духа се постига и утвърждава чрез смъртта и унищожаването на онази временна форма, чрез която той се проявява. Трите обвивки на духа са смъртни. Безсмъртната превъплъщаваща се индивидуалност на човека е над трите и над всичко онова, което става в тях.(2.100)

...Свръхличното мислене е силно с това, че тежките частици на саможивостта не го обременяват и не задържат мисълта около пораждащия я човек. Мисълта е силна не с астралното си начало, а със сърдечния огън и поради това мислите на Светлината са по-силни от мислите на тъмнината заради отсъствието на астралния елемент в тях. В противен случай светът отдавна Би се разрушил от злобните мисли на двуногите, а изпълнението на

астралните желания би породило неизчислими бедствия. Устремената в далечното бъдеще мисъл не може да бъде лична, тъй като личността е временна и кръгът на изявите на нейните енергии не надхвърля пределите на един живот. Великите духове са приканвали и насочвали съзнанието на земните жители именно в бъдещето и при това най-отдалеченото, вливащо се в океана на Безпределността. Без устременост в това бъдеще не може да се влезе във Вечността, която обхваща миналото, настоящето и бъдещото на човека.(2.166)

Самотата е едно от най-трудните изпитания. Отшелниците-йоги прекарват дълги години в пълно уединение в затънтени гори. Те знаят, че самота няма и че когато изчезне завесата на Плътния свят, изчезва и илюзията за самота. Заобиколени сме от Невидимия свят: той е тук, около нас и неговите обитатели могат да влизат в контакт и влизат с тези, които са изтънчили своите сетива и които могат да виждат и да чуват зад пределите на физическия свят. Затова самотата е твърде относително понятие.Тя е непоносима за тези, които са глухи и слепи вътрешно, но за прозрелите се замества с яркия и напрегнат живот в сферите на Надземния свят. Това ще бъде , именно и това явление, при което се казва, че човек е взет жив на Небето. Но не винаги това е Небето, тъй като медиумът също може да бъде взет, само че не на Небето, а в тези слоеве, които съответстват на нивото неговата същност и стъпалото, до което е достигнал. Човек вижда и чува според съзнанието си. Отворените центрове показват висока степен на достижение, когато съзнанието може да се докосва до много явления от над личностен порядък. Личното е синоним на ограниченото от малкия кръг интереси на личността. Над личното се отнася вече до явления, намиращи се извън пределите на саможивостта и не е свързано с нея. Тежестта на самотата се разрушава от явлението на Общото благо, на което служи съзнанието, разбило оковите на личността. До тогава, докато веригите на саможивостта са наложени върху съзнанието, не може да се излезе в пространствения океан на световната мисъл. Личното и Космичното не могат да съжителстват. Космичното се съчетава с над личното и тогава самота не може да има.(2.319)

(М.А.Й.). Мисленето за себе си е едно от най-големите препятствия при опознаването на живота и човека. Трудно е да се проникне в чуждото съзнание и да се постигне, когато само собствената личност и нейните интереси са пред очите. Саможивостта като пелена от мъгла покрива възможностите за познание. Всяко придобиване на познание изисква някаква степен на отричане от себе си, като в хода на познанието тези изисквания се задълбочават, разширяват и стават безусловни. Може да се каже: отвърни се от себе си, ако искаш влезеш в областта на Съкровеното Знание. Но саможивостта не допуска това и не се съчетава с неговата Светлина. Всеки ден ни дава възможност да помислим не за себе си, а за другите и в съжденията си за явленията да изхождаме не от себе си, а от свръхлична отправна точка на мисълта. Саможивостта изхожда в мислите от себе си и всичко прилага само към себе си. Колко безинтересно и трудно

е с хората, при които “аз” не слиза от устата. Те са обвързани и затворени само в себе си. В своето крайно изразяване кръгът на саможивостта може да се ограничи до големината на главичка на топлийка. Няма по-страшни и здрави вериги, обвързващи свободата духа. Това е той, най-страшният враг на човека – саможивостта на неговата мъничка личност, искаща всичко за себе си и способна да мисли само за себе си, изхождаща във всичко от себе си и от своите егоистични интереси и цели. Да се разбере това и да се започне борба с него, означава да се тръгне по пътя на освобождаването от най-тежкото робство, каквото съществува на Земята.(2.320)

Желателно и полезно е да се мисли и дори да се говори за себе си в трето лице, сякаш наблюдавайки се отстрани и отделяйки се от себе си. Добре е при това да се мисли, че не аз, а той, някой друг ходи, говори, движи се, усмихва се и върши различни дела. Добре е да си представиш себе си като наблюдател извън тялото и да гледаш все едно не себе си, а някой съвършено чужд и непознат човек. Ето, на него му е добре и той се радва или е опечален и огорчен, ето, сега отива някъде, сега седи и т.н. Той, той, той, а не аз, гледащият към този, който прави нещо. Твърде много се сраства човек със своите обвивки, отъждествявайки се с тях и враствайки в тях непрекъснато. Трябва да се разруши тази връзка, трябва да се приучвате да разчленявате своите обвивки, отделяйки себе си, облечения с тях, от това, което го облича. Когато животът е обикновен, лек и весел, отделянето е трудно, но когато е непоносим и тежък, на духът му се иска да се откъсне от формата на плътното тяло и неговото обкръжение.(2.486)

(Гуру).Заминаването на личността от земния план означава само това, че я няма на Земята, но съвсем не означава, че Индивидуалността, която се е проявила чрез дадената личност, прекратява своите връзки с този, с когото са били установени през живота. Нито любовта, нито предаността, нито всички останали висши чувства свършват с това, че е отхвърлено тялото, нито пък се прекъсва връзката с дадения дух, ако тя е била установена свръх обикновените чувства. Нищо не свършва, а всичко продължава в бъдещето на такова разстояние, на каквото е била хвърлена *котвата на устремеността*. Къси са човешките дела, къси са чувствата и привързаността на хората. Но Ние, а също и тези, които са с Нас, живеем отвъд пределите на отделните животи. И затова нашите дела са продължителни, и връзките Ни са продължителни, и любовта и привързаността Ни не пресъхва. Така живейте и съхранявайте чувствата си и вие, без да прекъсвате връзката си с Нас и без да Ни считате за мъртви, защото Ние сме живи и сме все същите винаги - и в тялото, и извън тялото сме си същите винаги. (2.547)

(Гуру). Близкото запознанство с истинските облици на близките ви хора, с обликите на предишните им въплъщения, е необходимо, за да се установи още по-близка, тясна и жива връзка с тях. Не просто заради задоволяване на любопитството се дават страници от Книгата на живота им, а за да се укрепят и усилят свързващите с тях нишки и да се даде възможност да се види тяхната Индивидуалност, скрита под покривалата на

техните личности, в които те са се проявявали през различните въплъщения. По една отделна страница е невъзможно да се изучи съдържанието на цялата книга. Затова е трудно да се придобие представа за истинската Индивидуалност на човека, ако се съди за нея само по едно въплъщение. Личността изразява само една малка част от Индивидуалността. А тъй като и самата личност обикновено се познава частично и твърде несъвършено, то можете да си представите как се изопачават в съзнанието на хората Обликите на Великите духове. Ето защо, за да получите по-правилна представа, трябва да се доближите по-близо и под покривалото на личността на човека да се опитате да опознаете неговата истинска Индивидуалност. Както зад външната физическа форма е скрит вътрешният човек, така и зад всяка личност стои нейната истинска Индивидуалност - непреходна, безсмъртна, превъплъщаваща се във всяка отделна личност засега само частично, само с част от своите свойства и никога не показваща се в цялата си пълнота на това стъпало от еволюцията на живота в земно тяло.(3.74)

На пръв поглед изглежда, че е достатъчно само да забравиш за себе си, само да отстраниш себе си, да се отхвърлиш, за да навлезеш в потока на пространствената мисъл, но само от опит може да се съди колко трудно е това. Но друг път няма и преградата на личното начало, стояща на пътя за достигане равнището на Космичното мислене, трябва да бъде преодоляна. Покълналото растение пробива обвивката на зърното, пеперудата – пашкула, пилето - черупката - с други думи животът е това, което преодолява себе си , за да продължи съществуването си в нова форма. Астралът също представлява един вид пашкул за висшето “Аз” на човека, който трябва да бъде преодолян. По - късно такъв ще бъде и менталното тяло и само Висшата Триада, събрала в себе си плодовете на всички обвивки и *транс-мутирала* ги в елементи на безсмъртието, остава вечен носител на духа. Личностите са толкова, колкото са въплъщенията, но Индивидуалността, включваща всичките, е една. Не е възможно, потапяйки се в съзнанието на временната и преходна личност, да усетиш своята безсмъртна Индивидуалност с всичките ѝ натрупвания и придобивки. Вечното се съвместява с временното само при условие, че на първо място в човека не е временното и личното, а онова, което е безсмъртно. Да се утвърди господството и първенството на Духа над всичките му обвивки ще бъде победа на вечното в човека над временното, на космичното над личното, на Индивидуалността над преходната форма на отделното въплъщение. Може да се отбележи, че при Великите Духове Индивидуалността е измествала на заден план личността им, давайки по този начин възможност на Индивидуалността да се прояви повече или по-малко ярко при изпълнение мисията на даденото въплъщение. Индивидуалността на Великите Духове сияе през вековете, докато личното се изтрива от времето, тъй като дори и приживе личността е била сведена до нула. Когато личността стане израз на Индивидуалността, тогава се откриват възможностите за космически достижения.(3.219)

Личното и космическото начало в съзнанието са като Светлината и тъмнината. Личността и егоизмът са временни и нямат космическа основа под себе си. Безсмъртието може да се търси само в свръхличното и общочовешкото, тъй като макар и човекът и неговата личност да умират, човечеството и всичко, което е свръх лично в смъртното съзнание, не умира. Полюсите на живота и смъртта са изразени във всеки човек, в личния и свръх личния живот на съзнанието му. Указанието "Отвърни се от себе си..." се е отнасяло до личното начало в човека. Само загубилият душата си, т.е. личността си, може отново да я придобие, т.е. да открие своята безсмъртна Индивидуалност. Тук личното и космичното не се съвместяват и трябва непременно да се умре, за да се възкръсне за свръхличен живот, обуславящ непрекъснатост на съзнанието, т.е. съзнателно безсмъртие.(3.293)

Когато се прави нещо за себе си, сферата на неговото действие се ограничава в обхвата на дадената личност, а когато нещо се прави в името на хората и бъдещето, орбитата му на действие обхваща човечеството и неговото бъдеще като цяло, което е необозримо. Затова всяко действие или затваря съзнанието в своя малък кръг, или го извежда в простора на планетния живот. И зад всичко стои мисълта. Нито дворецът, нито килията, нито пещерата в далечните планини, нито тъмницата могат да бъдат граница в действията на мисълта и духа. Мисълта е над тях, защото тя е рожба на духа и е явление от тънък порядък. Тъмните мисли се притеглят към земята и низините, светлата мисъл увлича съзнанието във високите сфери на пространството. Така мисълта е творец и на веригите, и крилата.(3.348)

Ще се спрем на понятието "Ние". Когато ученикът казва: *“Не аз, не аз, а Ти, Владико",* той отхвърля своето малко "аз". Той отхвърля личния си свят и всичко свързано с него, той се отдалечава от него, стремейки се да се потопи в света на мислите на Владиката, своя Отец. Когато е отхвърлено личното, малкото "аз", остава голямото, висшето "Аз" на човека и когато то е обединено мислено с Владиката, тогава и само тогава можем да кажем: “Ние”, влагайки в това понятие цялото му най-дълбоко значение. Не можеш да кажеш: "Ти, Владико" без да си се откъснал от себе си и още повече не можеш да кажеш: “Ние”. Но отхвърляйки своето малко "аз" и сливайки се мислено с Мен, става възможно да се произнесе мощното, творящо "Ние". Ето защо е добре да се изхвърли изцяло от употреба думата "аз", тъй като с нея е свързана изцяло онази малка личност, която съществува само един живот, само едно въплъщение и която ограничава човека в сферата на съществуване на дадената обвивка. Всяко споменаване и повторение на това “аз" усилва и заздравява веригите на личното и привързва човека към земята, тъй като това негово "аз" е само земно, съществуващо само в една обвивка, обречена на унищожение и смърт. Всички огорчения, преживявания, страхове, безпокойства, всички емоции на това малко, нисше "аз”, представляват царството на личното и са тъмница и вериги за духа. Затова когато казваме “Аз” и го пишем с главна буква, имаме в предвид вече не малкото “аз”, а висшето “Аз” на човека, отделено от неговата временна земна личност на даденото въплъщение. И това висше “Аз”,

обединено в мислите с Мен, му дава право да произнесе думата “Ние”. Думите съдържат в себе си много повече от това, което е прието да се разбира. Влагайки в думата цялото й вътрешно значение съзнателно, може да се постигне много. И така думата “аз” остава само за особено свидетелство и утвърждаване, докато мощното и творящо “Ние” заменя личното “аз” със себе си. Това “Ние”, произнасяно с цялото разбиране на неговото значение, освобождава съзнанието от оковите на саможивостта. И тогава вече няма да има желание да се говори за себе си или да се занимаваме със себе си, или да се придава невярно значение на личните преживявания и личните мисли. Тогава вече ще започне да ви се струва понякога, че е добре ако това тежко, прилепчиво и обременяващо съзнанието лично “аз” понякога страда и му е тежко; добре заради това, че ще помогне да се отделят преживяванията от личен характер от онази сфера, която се обхваща от понятието “Ние”,за да се отхвърлят по този начин те по-лесно. Ако на малкото “аз” му е съдено да пострада и да бъде уязвено, то нека пострада, за да бъде по - лесно на голямото “Аз” да се отдели от него и да погледне на своето малко “аз” отстрани, оставяйки го, отделено от основата си, да изживее себе си възможно най-бързо. Самозабравата, самоотричането, самоотвержеността е именно това състояние на съзнанието, когато се отхвърлят оковите на саможивостта на личното “аз” и голямото “Аз” влиза в своите права. Когато Казвам, че Ние заедно ще постигнем победата, Имам в предвид твоето висше “Аз”, твоята безсмъртна Индивидуалност. Всеки ден можеш да се упражняваш в омаловажаване и подчиняване на низшето “аз”, разпъвайки го на кръста на живота. Защо да се чакат изпитанията, защо да се дава лостът или камшикът в ръцете на кармата, когато можеш да бъдеш и господар, и съдия, и повелител на себе си. Когато Повтарям: “Колкото по-зле, толкова по-добре”, имам пред себе си малкото “аз”, угнетявано, преследвано и притеснявано през земния живот, за да бъде по-лесно да се отдели от своята Индивидуалност и да се способства с това за по-бързото разчленяване на проводниците. Наистина, на никого не са нужни преживяванията, страданията и емоциите на нисшето “аз”. Ето защо толкова тягостни ни се струват и нашите, и чуждите тежести от личен характер. Егоизмът и самолюбието, тоест любовта към себе си, са много тягостни както за самия себе си, така и за околните. Ето защо е добре да не се говори никога нищо за себе си и никога да не обременяваме когото и да било със своите преживявания. Това е, именно, пътят към Светлината, методът за подчинение на астрала и обуздаване на тази опора и цитадела на саможивостта. Този побеждава всичко, който съумее да победи своята малка личност в себе си. (3.453)

Да! Да! Да! Вярно е, че личността е само оръдие на Индивидуалността, Неин инструмент, Неин ратай за събиране на нужния опит и знания от земната нива. Много личности е използвала Индивидуалността, т.е. Висшата Триада, като инструмент за събиране на необходимия ú опит и знание на земната нива, прибирайки жътвата на земните въплъщения. Не

винаги това е било успешно, тъй като понякога, и то нерядко, личността съсредоточава смисъла и целта на съществуването си изключително върху себе си, забравяйки, че тя е само изпълнител на разпоредбите на своя господар - Безсмъртната превъплъщаваща се Триада. Тогава истинският смисъл на живота се е губел, а животът в плътното тяло се е превръщал в безцелно губене на време, колкото и добри да са изглеждали външните условия на този живот - дори и в царски палати, дори и в цялата земна слава. Ако съществуването в плът е загубило своя единствен смисъл, то животът е бил преживян безполезно. Единствено чрез посредничеството на своите послушни слуги – тялото и личността, господарят може да извлече от земното пребиваване всичко, което му е необходимо за по-нататъшното развитие и придвижване. Този смисъл на земното съществуване трябва да бъде гравиран с огън в смъртното съзнание на личността. Къде ще бъде отнесен ездачът, изпуснал юздите на бесните коне и къде ще бъде отнесен корабът, загубил управлението си? Конете - към пропастта, а корабът - към гибел. И юздите, и кормилото са в ръцете на Индивидуалността. Духът слага юзда на всички чувства, мисли и действия на своя слуга - личността през даденото въплъщение и през всички последващи въплъщения в бъдещето. Добре е ако още приживе съзнанието на личността започне да се възвишава и съсредоточава в Безсмъртната Триада, превръщайки личността само в изпълнител на дадените указания. За какво е борбата между нисшата и висшата диада, ако още тук на Земята можеш да победиш и да подчиниш на своето висше "Аз" действията на своето лично начало. Когато Познаващият казва: “Аз, сам по себе си, съм нищо”, той има в предвид своята смъртна личност - временна, малка и ограничена от тялото и другите останали условия на земното съществуване. Със смъртта се прекратява съществуването на личността - човекът със своето облекло, име, адрес, лична карта, вещи, социално положение – и всичко, свързано с даденото въплъщение, приключва. Остава само това, което е събрано за Триадата и то е всичко, което има значение за живота. Така отричането от личното начало или неговото овладяване и пренасянето на съзнанието в Безсмъртната Индивидуалност, ще бъдат най-трудно достижимите придобивки на духа.(4.50)

Ние се стремим да предизвикаме, затвърдим и засилим в учениците по възможност пълното осъзнаване не на временната личност във всекиго, а на извън временната Индивидуалност. По-нататък ние се стремим да разширим това осъзнаване и да продължим веригата на действията нататък, зад пределите на дадения живот. С всички мерки и способи издигаме съзнанието над нивото на личните преживявания в тази сфера, където личността като такава загубва своето самостоятелно значение и престава да съществува като самоцел. Подчертаваме и поясняваме как явленията от личен порядък, продължени отвъд естествените си предели, губят крайния си смисъл и значение, ако се отхвърля Съществуването на Висшата триада. Нашата цел е ученикът, прилагайки на практика нашето Учение в живота, сам да се убеди в неговата безпогрешност и да разбере

смисъла и значението на Индивидуалността и това, заради което съществува личността. Когато отношенията между Индивидуалността и личността са разбрани правилно, пътят към Живота е намерен, осъзната е тясната пътека, водеща в Живота.(5.20)

Личността умира след всяко въплъщение, но натрупаният опит се съсредоточва в *зърното*, както всички растения се съхраняват в семето. В семето не може да се види под микроскоп формата на растението, с изключение на *семето на лотоса*, тъй като то се отнася към сферата на невидимото, както и зърното на духа. Всички наклонности и особености на характера са скрити в зърното и се разкриват или могат да бъдат разкрити, във всяко ново въплъщение напълно или частично, в зависимост от кармическите предначертания. Много хора знаят, че притежават едни или други способности, не намерили приложение в живота. Има случаи, когато тези способности се проявяват изведнъж в зряла възраст или дори при залеза на живота. Трябва да се има предвид, че кармата има за цел всестранното развитие на Индивидуалността и затова във всяко въплъщение я поставя при такива условия, при които се развива или укрепва определено качество. То трябва да се закрепи и да израсте, ако ще за това да са необходими и няколко въплъщения. При това растат не само положителните качества. Понякога може да се проследи упадъкът на духа през няколко въплъщения последователно, когато започват да растат отрицателните качества на духа. Понякога на тях се дава възможност да израстат до своето уродство, за да намери човек сили да се пребори с тях и да ги предаде на изгаряне. Не всяко съзнание може да види плевелите още в зародиш. Същевременно съзнателното залагане семената на желаните качества и особености на характера, с твърдата увереност,че някога – в близкото или далечно бъдеще - този труд ще даде своите резултати, е особено плодоносно за развитието на положителните качества на духа. Съзнателността и отчетливото мислене са необходими за всичко. Затова добрият стопанин се грижи за градината на съзнанието непрестанно,тъй като нищо не свършва и нищо не се прекъсва, а всичко продължава в безпределността.(5.27)

В своето болшинство човечеството малко се замисля за предназначението на живота и още по-малко за подготовката на съзнанието за след телесното пребиваване. Хората малко подготвят своите тънки тела и малко ги разреждат, т.е. олекотяват, за прехода в Тънкия свят. Те са се разучили да мислят самостоятелно, но затова пък прекрасно са се научили да мислят по шаблона "Така мислят всички…" Това положение стои в основата на мисленето, като анализът и прогнозата са заместени от спасителното "като всички". Но животът на съзнанието е индивидуален: човек идва на света сам и сам го напуска; сам е, когато се измъчва и страда, и дори физическата болка е индивидуална. Индивидуалността на развиващата се монада е безспорна, поради което и формулата "като всички" е непригодна. Отговорността за мисленето и постъпките тежи върху Индивидуалността - носителка на всяка последователно въплътена личност.

Личността отдавна се е успокоила в гроба с всичките си отличия и удостоверения, но нейният Носител продължава своето съществуване в Надземния свят, жънейки следствията на земния си живот и носейки отговорността за онази посока, която умрялата личност е задавала на своята Индивидуалност. Личността и нейните интереси са оформяли бъдещите следствия, макар че би трябвало да е точно обратното. Когато личността е нищо, когато аз сам по себе си съм нищо, а духът, пребиваващ в личността, направлява течението на живота ѝ и я ръководи, тогава и само тогава личността може да осмисли ролята, която ѝ се дава от духа за неговото развитие.(5.451)

Паметните дни ще считаме като дни за обединяване, когато то се усилва с числото на участниците. Тогава пространството се насища с вибрациите на Светлината, вървящи по нишките на устремност на тези, които помнят за хората или събитията, чийто срок е определен. Ние и Нашите хора сме обвързани със сроковете, т.е. активността Ни зависи от сроковете и се усилва или променя в съответствие с космичните срокове. Това трябва да се разбере и да не се очаква сняг през лятото и горещини през зимата. Не знаещите очакват явленията извън сроковете и, след като не ги видят, загубват силата на огньовете на устрема си. Но дори и да се знаят сроковете, трябва да се запасиш с търпение, тъй като близките Космични срокове по земните мерки могат да се окажат далечни. Ние се ръководим в Нашата работа от Космичните срокове и елементът време за нас губи своята обичайна власт. Живеем като че извън времето и над времето, което тече като бърз поток, докато Ние се намираме на брега на Вечността, покрай който се носи Потокът на живота. Личността на човека е потопена в Потока на живота, а неговото висше "Аз" е извън времето, на брега и потокът тече покрай него. Излизайки от потока, личността престава да съществува като такава, но паметта за живота и придобития опит тя предава на своето висше "Аз", което изпраща от себе си все нови и нови личности в Потока на живота или Колелото на времето. Личността служи само за придобиване на опит и знания, които предава на своята Безсмъртна Триада, а самата тя слиза от сцената и се разпада във физическия свят на съставните си елементи. На същия процес на разпадане подлежат и астралното и менталното тела, като не оставят след себе си нищо друго, освен знанията и опита, придобити вече в Надземните планове.(5.514)

Вече Казах: не трябва да гледате в бъдещето с лични мерки, защото личните мерки, надежди и очаквания са свързани с малката личност и нейната съдба, тоест простират се толкова години напред в бъдещето, колкото ще преживее личността. В космически мащаб този срок е малък и жалък. Служителите на Общото благо отхвърлят личните мерки и разпростират своите дела, стремежи и мисли в бъдещето, извън пределите на обречеността, тоест извън границите на живота на личността на Земята. В това се проявява вече не личността, а Индивидуалността и то дори и в тези случаи, когато човекът, отрекъл се от себе си и живеещ заради хората, не си дава отчет за ставащото. Но затова пък неговата Индивидуалност

расте и натрупва елементи на безсмъртието, които обогатяват безсмъртната Триада за все по-ярък и по-ярък живот във Висшите сфери на Надземния свят. Изобилно и в пълна мярка пожънва човек от плодовете на своята самоотверженост. Дори и малкото и неосъзнато зрънце самоотверженост дава голям плод, защото всяка, дори и най-малката постъпка на самоотричане от личното, е проява на Безсмъртната Триада.(6.70)

Личността е синоним на ограниченост. Затова Нашите отношения на привързаност, дружба и любов носят не личностен, а индивидуалностен характер, простирайки се далеч зад пределите на едното въплъщение. Когато говорим за близост с Нас, продължаваща хилядолетия, Ние имаме в предвид именно това условие. Индивидуалността не е ограничена в пределите на едно въплъщение, каквато е продължителността на живот на личността. Делата й също са с голяма продължителност. Именно с такава продължителност, обхващаща векове и хилядолетия, се характеризират Нашите дела и начинания, защото Ние живеем съзнателно във вечността и колкото по-голям период от време обхваща Нашата дейност,толкова по-близо е тя до Безпределността. Обърнете внимание на това какви огромни разстояния във времето обхващат някои пророчества. Огненото съзнание се издига над условията на времето и прозира в огнените далечини на бъдещето. Това бъдеще е начертано от Нас, то е определено от това, което се нарича Велик План. В него няма място за това, което изпълва личния живот на обикновения човек от съвременността. Това е Планът на Нашето Съществуване и Ние се стремим да въведем Нашите ученици в орбитата на Нашите далечни действия и да ги приобщим към живота извън пределите на личния свят. Отказът от личното не е жертва, а просто замяна на малкото с голямо и велико. Космичните грижи не са по-малко насъщни от грижите на текущия ден за човечеството, защото засягат и определят неговото бъдеще. Трябва да се разбере цялата дълбочина на Майя в личния свят, за да се излезе сред просторите на пространствения живот. И когато казвам, че искам дните на Моя живот да се утвърдят и във вашия живот, с това Аз ви устремявам към Сферата на Живота на Владиците. Колко лични светчета са се запалвали и угасвали с всяко ново въплъщение на смъртния човек. Къде са всичките те, тези светчета, в които така ярко и напрегнато са живели някога въплътените на Земята духове? И къде ще се дянат тези светчета, в които живеят днес хората, страдайки, измъчвайки се, радвайки се и преживявайки временните усещания на земния живот? Всички те също ще угаснат и ще си отидат от сцената, както са си отишли и тези преди тях. Затова Ние се стремим да пренесем вашето съзнание върху плана на непреходното, който е свързан с безсмъртната Индивидуалност на човешкия дух. За да се превърнете от временни в безпределни е необходимо да се пренесе съзнанието в Безпределността и да се издигнете духом над преходността на временните условия, в които и чрез които живее личността на човека при неговото въплъщение в плътното тяло. С какво напрежение са се стремили всички Велики духове, чиито имена са

отбелязани в историята на човечеството, да откъснат съзнанието на хората от малкия свят на личните преживявания и да им покажат Новия Свят на бъдещето и на непреходното, отвеждащ ги в Сферите на Космичната Действителност. Трудът на тези Просветители е бил неизмеримо тежък, тъй като човешкото съзнание както сега, така и винаги, е било далеч от всичко, което се е отнасяло до познанието на Висшите Светове. Днес отново се дават нови възможности на хората да се приближат до Безпределността чрез Учението на Живота и да достигнат до стъпалото на непрекъснатото съзнание, т.е до фактическото безсмъртие.(6.296)

Личността на човека трябва да бъде безропотен и послушен слуга на неговото висше "Аз". И всеки път, когато личността страда или се засягат интересите ѝ, това е добре, защото изпъкването на личността засенчва това, за което тя съществува, като събирач на необходимия материал и опит за Индивидуалността на човека. Трагедията на въплътените е в това, че потапяйки се изцяло в интересите на личността, живеейки само за тях, човек със смъртта на личността си не оставя нищо за себе си, с което да живее в Надземното, където изчезва и се прекратява всичко, с което обикновено живее човек на земята. Дълбокото значение на изкуствата е в това, че чувствата, емоциите и преживяванията, свързани с тях, бидейки явления от чисто духовен характер, се пренасят в Тънкия свят и служат на човека като материал, с който той ще живее и с който ще задълбочава и развива заложеното в него направление. Във висше разбиране дори преживяванията в *Дева Чан* са илюзия на Майя, сънища, макар и ярки и напрегнати, и още по-обагрени и пълни, отколкото земните сънища. Освобождаването от всички видове Майя е задача на Архата. Достигането на степента непрекъснатост на съзнанието е свързано с решаването на тази задача.(6.346)

Ако разчленим свойствата и особеностите на личността и Индивидуалността и подложим на анализ едната и другата ще се види, че личността - това е външния човек с неговото социално положение, работа, семейство, както и психическия му живот, изпълнен с подробности от текущия му живот: отношения към хората, симпатии и антипатии, и външните наслоения на възпитанието и образованието. Тук са и неговите постоянно изменящи се *Сканди* - с други думи всичко онова, което обикновено се възприема като самия човек. При болшинството именно този външен човек преобладава със своя облик, защото неговият вътрешен свят е изцяло запълнен с елементите на външния свят и реакциите на съзнанието спрямо него. Има хора, в чието съзнание този външен човек и другият – вътрешният, представляващ израз на Индивидуалността, са уравновесени и нито един от тях не преобладава или господства. Но има хора, при които преобладава Индивидуалността на вътрешния човек, който е господар на външния. И това е скритият човек в човека – това, което се облича от външния човек, от неговата личност, за да може той или тя да изпълни поставената задача на поредното въплъщение. В Индивидуалността се съдържат всички висши качества на духа, подлежащи

на съхранение за проявяване във високите планове на Битието. Всички висши стремежи и импулси произлизат от нея. Тя не умира със смъртта на своите обвивки, а събира чрез всяка от тях онези придобивки, които биха могли да бъдат извлечени от нея от съответстващите им светове. Ние се интересуваме от живота на Индивидуалността, от нейния ръст и развитие, които често вървят в разрез с желанията и стремежите на външния човек и неговите интереси. Обикновено става така, че нещо твърде неприятно и тежко за личността е полезно и необходимо за Индивидуалността. И тогава личността страда. Но многото страдания дават на Висшата Триада необходимия й опит и знания и приближават възможността за пренасяне на съзнанието в нейната сфера, което означава достигането на онази степен на развитие, характеризираща се с непрекъснатост на съзнанието, т.е. с безсмъртие. При освобождаването от физическото тяло яркият личен свят на човека и личното съзнание постепенно угасват и се видоизменят. Личността умира при всяко развъплъщаване, но остатъци от личното съзнание могат още дълго да замърсяват пространството. Така е с обикновените хора. Но с всяко ново въплъщаване Индивидуалността расте и натрупва толкова необходимите й елементи на непреходното. При Нашите хора Индивидуалността вече преобладава над тяхната временна личност и нейните обикновени земни интереси. Когато е било казано: "Моето Царство не е от този свят", се е имало в предвид безсмъртната Индивидуалност и светът на нейните прояви. Понякога тя може да прояви пълно и ярко своята същност в земния свят и тогава се появява Велик дух, изпълняващ Своята Мисия в земно тяло. В действителност всеки човек идва на Земята с определена задача. Но често смъртната личност, завладяна изцяло от земните интереси и насочила усилията си единствено към тях, забравя за висшата си задача, за мисията на своя живот, заради която именно се е въплътила и тогава цялото въплъщение преминава безцелно, не донасяйки набелязаните следствия. Ще бъде особено полезно да се разгледа щателно какви именно особености са присъщи на Индивидуалността на човека, за да бъдат подхранени и да им се създаде възможност за по-нататъшно развитие. Личността е само слуга, ако щете и роб на Индивидуалността. Робът се страхува от стопанина си, а личността - от своя господар - безсмъртната Индивидуалност. (6.384)

Когато Владиката Буда е оставил Своето семейство, Своето царско достойнство и всичко, което се е отнасяло към Неговия външен живот, Той е изоставил Своята личност, за да изпълни, потопен изцяло в света на Своята Индивидуалност, Своята Мисия на Земята.(6.385)

(МАЙ).Животът на планетата не може да се вмести в съзнанието на личността, защото личността обхваща само себе си, но свръхличното съзнание го вмества. Значи, вместимостта на съзнанието зависи от това доколко то е свободно от личното начало. Свръх личният живот и пренасянето на съзнанието в сферата на Безсмъртната Триада не само не унищожава осъзнаването на собственото "аз", а обратно - разширява го и го задълбочава, само че това не е вече малкото "аз”, а голямото "Аз". Така

всеки път, когато в съзнанието пламва свръхлична мисъл, малкото "аз” се замества от голямото "Аз". Оттук и полезността на мисленето за Висшето или за това, което пробива черупката на *аурното яйце* и извежда съзнанието извън пределите на малката личност, чиято ограниченост и временност на съществуването затварят съзнанието в кръга на безизходицата. За да се разкъсат веригите на нисшето "аз”, те трябва преди всичко да бъдат осъзнати. Роб, смятащ се за свободен, никога няма да започне да мечтае за свобода и няма да се освободи от робството.(6.392)

Личността е форма на проява на Индивидуалността. Но природата не се съобразява с формите на живот, обричайки всяка от тях на унищожение, за да може животът като такъв да продължава. Приемствеността на формите образува верига от звената на живота. Звената се променят, но веригата остава непрекъсната. Личността е оръдие на Индивидуалността, служеща за това последната с нейна помощ да расте и да се развива. При това за растежа и благото на Индивидуалността няма значение страда ли или се наслаждава личността, която служи на нейните висши цели. На Индивидуалността е необходимо да събере чрез посредничеството на личността цялото разнообразие на човешкия опит, който дава и може да даде животът. За тази цел тя е принудена да се облича във формата на личността, за да влезе в допир чрез нея със Земния план и с всичко това, което той може да даде като опит и знание на духа. Трябва да разграничаваме в себе си преходната смъртна личност, имаща право да преживее на Земята определено количество години, от безсмъртната превъплъщаваща се Индивидуалност и, разграничавайки смъртното от безсмъртното, да пренасяме съзнанието в сферата на непреходното, достигайки по този начин състоянието на непрекъснатост на съзнанието, т.е. фактическо безсмъртие. Личността ще се съпротивлява много упорито на това разчленяване, тъй като тя намира в своето съществуване, в своите интереси, стремежи и мисли, целия смисъл на своя живот, макар че в действителност в нея самата няма и не може да има самостоятелна цел на съществуване дори само за това, че нейното съществуване е ограничено до няколко десетки години, завършващи със смъртта и унищожението на тази личност. Личността, егото и астралът са тясно свързани. Всички те са смъртни, като на смърт подлежат не само физическото тяло, но и тънкото и менталното тела. Безсмъртна е само Индивидуалността. Ако съзнанието се пренесе в нейната сфера и здраво се утвърди там, то личността и всичките ú обвивки сякаш се пронизват от висшето съзнание, при което личността вече не се отъждествява с обвивките, а с висшето начало в себе си – Индивидуалността, своето висше "Аз". Трябва огнено да се отпечата в съзнанието това разбиране на непреходното, безсмъртното, вечното начало в себе си, помнейки непрекъснато това и знаейки, че Безмълвният Регистратор, вечно Наблюдаващият отвътре, е безсмъртен и че Той е истинското Аз на човека, а останалото, целият живот на Земята, е отминаващ сън. Сън,не оставящ след себе си нищо, което Той би могъл да вземе със себе си, с изключение на знанията и опита, придобивани в

Плътния свят и другите преходни светове чрез тези временни обвивки, в които Той облича себе си за постигането на тази цел, включвайки тук и смъртните личности на неговите безбройни въплъщения.(6.506)

Трябва да се разберат и уравновесят в съзнанието двете противоположности - от една страна безсмислената суета, краткостта на земното съществуване и смъртта на личността, а от друга - дълбокото значение и ценността на земните въплъщения за натрупването на толкова необходимите за растежа и развитието на Индивидуалността опит и знания. Всеки миг от живота е ценен, стига да е целеустремен в съответствие с това, заради което се въплъщава духът на Земята. Сами по себе си и като самоцел всички земни дела са лишени от смисъл. Но като необходимо и неизбежно условие за еволюцията на духа те са оправдани и извънредно ценни. Животът е школа и всеки миг от него може да бъде използван много ползотворно. Няма безсмислени или безцелни действия, не носещи последствия. Когато всяка крачка на човека е в съответствие с целта, към която той върви, тогава той е на Правилния път. Пътник по Големия път - така наричаме Ние човека. Където и да бъде, при каквито и условия да го постави кармата от миналото, целта е винаги пред него и той може винаги да се придвижва към тази цел – неотклонно както в голямото, така и в малкото - във всички свои действия. Пренасянето на целеустремеността в живота от обикновените постановки към необикновените, за постигане съкровения смисъл на човешкото битие на Земята и в световете, ще бъде единствено правилното решение на проблема за съществуването на човека изобщо.(6.508)

(Гуру). Личното начало или нисшето "аз" извънредно пречи на еволюцията на духа и на придобиването на висшето съзнание. Какво би било, ако някой от тези хора, които човечеството причислява към Великите, се беше занимавал само с това, с което се занимават обикновените хора, т.е. със себе си и със своите лични интереси. Той нямаше да бъде велик и не би оставил нищо след себе си на хората, както не са оставили милионите обикновени хора, напуснали земния живот. Това съображение ясно показва колко безполезно и ненужно на човечеството е всичко, свързано с нисшата природа на човека. Учителят съветва да се върви нагоре, където нисшето "аз" вече е невъзможно да бъде влачено със себе си. (6.520)

(Гуру). Отдалечи се от себе си и ще сътвориш благо. В това самоотричане е целият смисъл на еволюцията на духа. Личността му се дава като оръдие за съприкосновение с обкръжаващия го свят. Личността сама по себе си не е самоцел, а средство за достигане на целта. Всичките ѝ преживявания и страдания са нужни и ценни дотолкова, доколкото спомагат да се разшири разбирането и за да може посредством тази временна личност или, по-точно, посредством множеството личности, в които се въплъщава безсмъртната Индивидуалност, да се постигне Нейната същност и съзнателно сливане в едно с Нея, т.е. да се пренесе съзнанието в Нейната сфера. Друг смисъл и цел на съществуването на личността няма, тъй като тя умира и вместо с нея се ражда нова във всяко последващо въплъщение.

Само събраният от личността опит остава в Чашата на Индивидуалността завинаги. Чашата не е достояние на личността, а на Индивидуалността. Затова личността няма достъп до миналото, съхранявано в Чашата. Само когато съзнанието се пренесе във Висшите принципи, тогава се разкриват отложените там натрупвания и е възможно да се чете в свитъка на миналите животи.(6.541)

(Гуру). Личността е временна обвивка на духа и, изживявайки полагащото ú се време, престава да съществува, както и всичко това, с което тя живее, и с което е изпълнено съзнанието ú. Но духът остава, запазвайки в Чашата спомена за миналото. Това, което е в съзнанието от личността, е обречено на изчезване, а това, което е от духа, е безсмъртно. Първото е крайно, второто - безпределно. Елементите на крайното и елементите на безпределното се борят в съзнанието за надмощие. Безсмъртието може да бъде придобито само от този, който, разбирайки смисъла и значението на смъртната личност в себе си, събира и натрупва елементи на безсмъртието, пренасяйки битието в мисълта и съсредоточавайки мисълта не в своята преходна личност, а в духа, отдалечавайки се по този начин от себе си и утвърждавайки самоотричането в себе си. Така древната формула "Отвърни се от себе си" си остава основното и неизменно условие за придобиването на безсмъртие. Каквито и мисли и преживявания да затрупват съзнанието на личността, Основите остават непоколебими и безсмъртието на духа и непрекъснатостта на съзнанието се изграждат върху тях. Прищевките на личността престават да влияят на човека, утвърдил се непоколебимо на Основите. И е добре когато се рушат картонените кули на личните постройки, защото зад тях е огнената действителност на Безпределността.(6.575)

Потвърждаването, дори само в себе си, вече укрепва основите. Затова трябва да потвърждаваме несъмненото пред лицето на очевидността. Много решимост е нужна, за да се потвърждава несъмненото пред лицето на очевидността. Много решимост е нужна, за да се потвърждава огнената действителност въпреки всичко, което се вижда от земното око и се усеща от сетивата на тялото. Пречи и обвивката на собствената аура, затова трябва да се излезе от нея. Елементите, съставляващи личността на човека, са втъкани в аурата. За да се утвърди в съзнанието огнената действителност, независимо от видимото чрез очите и усещаното чрез чувствата на тялото, е нужно да се излезе от черупката на аурата. Всичко свръх лично е над и извън аурното яйце. Това са интересите на Общото благо, на народа, Родината, цялото човечество, цялата планета. Така, разбивайки черупката на собствената си аура, може да се излезе отначало в планетния, а после и в Космическия простор.(7.64)

Сине Мой, продължителността на еволюцията на човечеството във времето трябва винаги да ти бъде пред очите. Трябва някак да се намали триумфът на суетата. Раждането и гибелта на цивилизациите и изчезването на големи народи и цели раси показват не здравината на текущия час и на

всичко, построено от човешките ръце. Да се докосне съзнанието до живота на собствената безсмъртна Индивидуалност означава да се навлезе в атмосферата на вечността. Личността се ражда и умира, както и тялото, но това, което ги поражда и им дава живот, продължава да съществува било в тях, било вън от тях. Елементите на Индивидуалността се сформират от векове, обличайки зърното на духа непрекъснато с нови и нови наслоявания. Тези елементи могат да се натрупват и съзнателно, устремявайки се с цялото същество към утвърждаване на непреходното в себе си. Но трябва да се разбере кое е непреходното в човека и да се отдели непреходното от всичко останало, отнасяно от времето. Дори и в обикновения живот не е трудно да се отдели нагарът и мръсотията на външните условия от истинските ценности на духа. Служенето на Светлината се заключава точно в тяхното натрупване в съзнанието и отлагането на тези находки в Чашата, която е една и съща за всички въплъщения. И Съкровеното знание е едно, но се различава от предходните знания на разсъдъка, променящи се в зависимост от времето, епохата и народността, както и от географското разположение на мястото. Това Съкровище се събира по зрънца и му трябва съответстващо съзнание, което да може да го вмества. Никакви дипломи не дават предимство за приобщаване към Съкровеното знание. Неговата същност си остава една и съща от хилядолетия, но се променя формата на неговото външно изразяване. Устройството на човека си остава винаги седморно, в каквито и думи и наречия да изразяваме тази идея. По същия начин стои въпросът и с всички други твърдения и положения на истинската наука за живота и света. Тя остава неизменна в своите основи, макар и да изглежда нова за тези, които се доближават за първи път към нея.(7.114)

Колко ценно е качеството спокойствие. Когато то се съчетава хармонично с качеството напрежение, тогава вътрешните огньове придобиват особена устойчивост. Неустойчивостта на човешките настроения особено влияе на качеството на пламъка. Затова устойчивостта на пламъка се охранява от волята. Главното е да не се заразяваш от чуждите настроения. А те се предават необичайно лесно. При всяко съприкосновение аурите веднага влизат във взаимодействие и съответно се осветяват или помрачават. Устойчивостта на заградителната мрежа представлява добра защита. Всеки център на живот и съзнание е индивидуализиран. Дори елементите от периодичната скала на Менделеев имат ярко изразена индивидуалност, в зависимост от свойствата на която встъпват в съединение с другите елементи. Всичко в природата е индивидуализирано: и дърветата, и цветята, и тревите. Мнозина не приемат дори и термина “индивидуалност”, без да си дават сметка, че с това в действителност защитават егоизма, самолюбието, саможивостта и всички ярко изразени качества на човешката личност. Творчеството на Шекспир, на Толстой е неповторимо и индивидуално. Неповторими са Байрон и Пушкин. Ние утвърждаваме индивидуалността на творчеството. Истинското творчество е самобитно и индивидуално. Папагалите нямат

индивидуалност, която в тях е заменена с малката личност. И мислите, и думите им текат по шаблон, без да разпалват интерес и предизвикват неизмерима скука. Със смъртта на човека неговата личност умира, паспортът и удостоверението му за самоличност загубват своята юридическа стойност, но Индивидуалността остава и съзнателно или несъзнателно продължава да живее. И ако центърът на живот на духа е пренесен в сферата на Индивидуалността още приживе, в тялото, преходът в света на духовете става при пълно съзнание, без то да се прекъсва. Това ще бъде, именно, безсмъртието на духа.(7.181)

(МАЙ).Справедливост на съжденията се постига при отсъствието на лична заинтересованост. Личната гледна точка е най-погрешната. Най-добре е на нещата да се гледа от гледна точка на Общото Благо. Добро или лошо е не това, което е добро или лошо за мен, но за Общото Благо, т.е. за Делото на Владиците. С тази мярка, именно, ще подхождаме към съжденията за хората, делата и нещата, защото справедливост на съжденията се постига при отсъствието на лична заинтересованост.(7.235)

(МАЙ). Интересите на личността трябва да бъдат принесени в жертва на интересите на Индивидуалността. На практика често те са диаметрално противоположни. При правилно разбиране личността е слуга на Индивидуалността, а не обратно. Понякога е необходимо личността значително да пострада и да се поизмъчва, за да може Безсмъртната Триада да придобие най-ценните си постижения. Понякога трябва да се преодоляват поредица от трудности, за да се умножат кристалите на натрупаните в Чашата огньове. На личността може да е тежко, личността може да страда, но Съкровището на Камъка расте. Но сред жестокостта и тъмата, сред търсенията и страданията, Щитът на Светлината е над тези, които вървят след Владиката.(7.348)

(МАЙ).Утвърждаването на огнената действителност довежда до победата, ако устойчивостта на духа се запази докрай. Очевидността не може да бъде мярка на действителността. А последната не може да бъде разбрана, ако съзнанието не е достатъчно разширено. Най – главният враг на разширението е саможивостта, както и малките мисли, и дребните чувства, и преживяванията, свързани с нея. Личността може да служи свободно на Индивидуалността само тогава, когато не е свързана със саможивостта. Индивидуалността се проявява чрез личността на даденото въплъщение, затова главната задача на въплътения е да направи личността послушно оръдие на нейното висше "Аз".Това може да бъде изпълнено лесно, когато е осъзнато неофициалното, временно значение на своето малко, лично "аз", давано на въплътения дух за краткия период на земното съществуване. Страницата с живота на личността, не изпълнила своето предназначение, се откъсва от *Книгата на Живота*, ако не е принесла никакви плодове за растежа и обогатяването на Индивидуалността, особено ако този живот е бил престъпен и низък. В такива случай от дадената личност след нейното унищожение не остава нищо, дори спомени.(7.445)

Нека твоето външно “аз” и твоята малка личност да страдат, да се измъчват, да се изтезават, да преживяват, а ти застани настрани от тях и гледай, без да се въвличаш в това, което става с тях. Ти не си той или тя. Ти си вечен, нерушим и нищо външно не може да те засегне или да ти причини някаква вреда. Оня, външният, все някога ще умре, тъй като личността е временна, а ти самият – събрал ценен опит чрез нея - ще останеш със своите придобивки, разделяйки се с личността от даденото въплъщение и с тялото. Така ще се разделиш и с другите си две тела - астралното и менталното, защото всички твои обвивки са ти дадени само временно и не си струва да се приема ставащото с тях и преминаващото през тях за реалност. Но отъждествявайки се с непреходното в себе си, със своето висше “Аз”, със своята безсмъртна Индивидуалност, ти се издигаш над своята малка личност, която живее сега и си въобразява, че е всичко, за да се успокои след това завинаги в земята, от която е съставено нейното тяло, нейната външна земна обвивка. Размишлявайки така, макар и да продължава да се усеща болката, но отношението към нея ще се измени и ще се намерят сили да се превъзмогне, тъй като духът, който не умира, е по-силен. Така, отделяйки се от личността и разграничавайки се духом от нея, ще може да се премине победоносно през всичко и да се издържат всички изпитания. Защото е казано: ”Отвърни се от себе си и Ме следвай ”. (7.586)

Ние се интересуваме от външното “аз” на близките Ни хора дотолкова, доколкото този външен човек е верен слуга на своята Индивидуалност. Нашата грижа е за вътрешния човек, за Егото, защото външният умира, а Егото продължава да пребивава в орбитата на нашето внимание и нашите лъчи. И нерядко се случва, че интересите на външното и вътрешното се разминават. Тогава в името на еволюцията на Егото се налага да се жертват интересите на личността. Затова Нашата помощ се излива съвсем не в това направление, в което очаква личното “аз” на ученика или на този, на когото се оказва. Може още приживе, във физическо тяло, да се насочват стремежите към висшето “Аз”, без оглед на удобствата и желанията на малката си личност. В това се заключава и истинската самоотверженост и изпълнението на завета: “Отвърни се от себе си и ме следвай ”.

Духът приема Истината, а земната личност не желае да я приложи в живота. Но когато личността умре, заедно със своите желания или нежелания, резултатите от тези нежелания ще останат с духа и на него ще му се наложи да дава отчет и да се разплаща за всички грешки на земната личност. Не е ли твърде висока цената за произвола на малкото “аз”. *Висшата диада*, озаряваща съзнанието на човека, може да наложи над него своята власт само ако интересите на малката и смъртна личност бъдат изместени на заден план и духовното получи превес над земното, а свръхличното - над личното. Това обаче трябва да стане докато човек е още на Земята, защото в противен случай ще му се наложи да понесе върху себе си всички последици на допуснатите от него грешки.(7.742)

Висшето и нисшето "аз" се борят за надмощие. С желанията, настроенията и преживяванията на малкото "аз" може изобщо да не се съобразяваме. Нисшето "аз" на човека много често иска това, за което впоследствие на духа ще му се наложи мъчително и дълго да се разплаща. Затова с желанията и настроенията на малкото "аз" може изобщо да не се съобразяваме, защото неговите желания и преживявания с времето се забравят, а следствията, с които ще се наложи да заплащаме за тях, остават до пълно изплащане на дълга. И често старата личност от миналите въплъщения може отдавна да е умряла, но плащането за нейните безразсъдства става може би в този момент. Затова е важно единствено какво иска духът и с неговите желания, с волята на висшето "Аз" в себе си, трябва да се съобразяваме безпрекословно.(7.744)

Саможивостта няма достъп до Нас, тя остава зад стените на *Твърдината*. Дошлите при Нас трябва завинаги да се разделят с нея. Затова най-страшният враг, заставащ на пътя на устремилия се към Нас човек, това е саможивостта. Саможивостта е враг номер едно. Саможивостта е свързана с личността. Влизайки в единение с Нас, саможивостта трябва да се остави пред прага. Личното начало може напълно да бъде освободено от саможивостта и тогава то става послушно оръдие на Индивидуалността. А нейната цел е да служи на висшето "Аз" на човека, събиращ чрез тази личност материал, даващ възможност за съзнателна проява на Индивидуалността във Висшите планове на битието. Ако личността не е събрала този материал в даденото въплъщение, Индивидуалността няма да има с какво да живее в Надземния свят. Земният живот може да бъде дотолкова безплоден и безполезен за духа, че цялата страница на това въплъщение да бъде зачеркната от Книгата на Живота. Смисълът на въплъщението, т.е. на живота на Земята, е в събирането на елементи, даващи на човека правото на безсмъртие. Личността като такава живее и изчезва, тъй като продължителността на нейното съществуване е само едно въплъщение, но Индивидуалността, съхранявайки елементите, събрани от личността, продължава да живее, трупайки богатството на опита и знанията, получавани при всяко ново въплъщение от всяка нова личност, представляваща израз на едни или други свойства на Индивидуалността. Пълната същност на духа се съдържа в неговата Индивидуалност и целта на личността е да служи на своето висше "Аз".(8.160)

(МАЙ). Едва когато саможивостта се разтвори в отдаването на себе си или в самоотвержеността и изчезне, едва тогава истинското "Аз" на човека получава своето пълно изразяване и придобива право на непрекъснатост на съзнанието. Непрекъснатостта на съзнанието означава безсмъртие, но грижата само за себе си изпълва съзнанието с предмети и неща от временен характер и с преходните интереси на малката личност, т.е. с всичко това, което е краткотрайно и смъртно. Затова живеенето само за себе си няма място в това, което е безсмъртно. Ние се радваме, когато земните чувства и привързаности, които са кратки, временни и непостоянни, надхвърлят границите на временността и се разпрострат извън пределите

на земния живот, в бъдещето. Това е вече победа над смъртта. Любовта към Учителя на Светлината се отнася именно към утвърждаването на елементи на безсмъртието в съзнанието на човека. Нас Ни радват непреходните чувства. Отдавна е било казано от Владиката, че "любовта е по-силна от смъртта", тъй като нейните стрели, които са огнени стрели, са насочени в бъдещето, което не е ограничено от живота на тялото и в тялото. Така се побеждават ограниченията на плътта и духът прониква в царството на явленията, стоящи над нея и неподвластни на смъртта. Любовта към Владиката е по-силна от смъртта и чрез нея се постига победа над смъртта.(8.325)

(МАЙ).Трябва да мислим за себе си без да се отъждествяваме с личността, която е регистрирана в личната ни карта и е ярък пример за това, което е временно и преходно. Трябва да мислим за себе си във| висшия аспект на своето "Аз", като за идващи на Земята и отново завръщащи се във Висшия свят, отнасящи със себе си плодовете на земните уроци за усвояването им в Надземния свят и подготовка за получаването на нови. Това, което предстои да бъде достигнато от духа по този път, се обхваща от Безпределността, тъй като възможностите на познанието са безгранични. И пазителката на плодовете на тези достижения и знания не е малката, временна земна личност, а безсмъртната Висша Триада. И пренасянето на съзнанието в нейната сфера е поредната и неотложна задача на човека, разбрал смисъла на земните въплъщения.(8.384)

Придаваме особено значение на характера на устрема и неговата чистота. Примесът на лични интереси и егоизъм отслабва този устрем и изкривява неговото направление. Не на личността, а на Индивидуалността на човека се отрежда място в бъдещето. Личността е само слуга на Индивидуалността и изпълнителка на нейните поръчения, защото всеки човек идва на света, носейки със себе си поръчение от своята Индивидуалност, от своето висше "Аз". Това поръчение се приема от духа съзнателно, той го съхранява в глъбините си и знае за него даже тогава, когато се облече в плътната си обвивка. Има немалко хора, които са забравили за поръчението на духа си и не правят нищо за изпълнение на своята мисия, превръщайки се по този начин в непотребни души. Защото духът, въплъщавайки се, поема върху себе си напълно конкретна задача, заради изпълнението на която той идва на Земята. По-ясно казано, той трябва да научи определени уроци, да придобие определен опит и да издържи свързаните с това изпитания. Целият земен живот се състои от такива изпитания и изкачването нагоре по стълбата на духа представлява задължение на човека пред неговата Безсмъртна триада.(8.586)

Човек обикновено отъждествява себе си със своята личност, със своето тяло, с положението, което заема в обществото, с външния си облик и дори с дрехите, които носи. Но когато тялото умре, тогава той се разделя с всичко това, което става ненужно, както е ненужно и удостоверението за самоличност и всичко останало, което той е считал за своя собственост по време на пребиваването си в това тяло. Съзнанието му угасва и той се

потопява временно в сън. А когато се събуди, се оказва в съвсем различно обкръжение, заедно със спомена за това, което е оказало най-дълбоко въздействие върху съзнанието му през последния живот. Съзнанието се видоизменя, като предишната личност умира заедно с всичко, свързано с нея, но човек даже не осъзнава това, тъй като усещането му за “аз” остава, но вече освободено от онази личност, за която е било необходимо удостоверение или паспорт. Ако съзнанието е било разширено, процесът протича леко, а ако е било ограничено и твърде земно, човек продължава да се държи за остатъците от земните илюзии. Великите духове, въплъщаващи се на Земята, никога не са се отъждествявали със своето външно изражение, но са живели ярък вътрешен живот, съсредоточавайки своето “Аз” в него, а не във външното обкръжение и нищо не са смятали за свое, като по този начин са били свободни от обвързване с вещите. Тази вътрешна свобода при раздялата с тялото им е позволявала да пренесат без прекъсване съзнанието си в Надземния свят. Те са били безсмъртни, защото са отъждествявали себе си не с личността, обречена на смърт, а със своята безсмъртна Индивидуалност, която е една за всички въплъщения и която ярко и пълно се е проявявала във временната личност, обличаща техния дух. Затова когато някой се опитва да обясни, че Исус е едно, а Христос - нещо друго и че двамата са в едно, трябва да се има в предвид временната смъртна личност и безсмъртната превъплъщаваща се Индивидуалност. Всеки Велик дух се е превъплъщавал на Земята в определено тяло и определена личност, запазвайки при това непрекъснатостта на съзнанието на една и съща Индивидуалност.(9.36)

Да се разбие черупката на аурата означава да се излезе на свобода от личната тъмница. Не може да има никаква свобода до тогава, докато Индивидуалността е затворена в ограничения кръг на личността и нейните интереси. Мислите за себе си затварят този кръг здраво. В такива затвори пребивават хората както в Плътния свят, така и в Тънкия. Да се излезе на свобода е възможно само при условие, че се разкъсат веригите на саможивостта и стане приобщаване към свръх личния живот. Всеки, който живее за благото на другите, за благото на народа, на човечеството и е предоставил своето малко “аз” в служба на другите, постепенно отхвърля връзките на личността и дава възможност на своето висше “Аз”, на своята Индивидуалност, да се прояви. Духът е безсмъртен и вечен, но ако съзнанието е погълнато само от това, което е свързано с малката и смъртна личност, то автоматично се въвлича в кръга на ражданията и смъртта и става смъртно.Елементите на безсмъртие се събират от човека съзнателно и целеустремено, като тяхното натрупване обогатява Индивидуалността и позволява да се съзнанието в нейната сфера. И тогава висшето “Аз” застава на мястото на малкото, смъртно “аз”.(9.385)

Семейството, средата и епохата налагат на човека своите трайни отпечатъци, но въпреки това през тези външни наслоения прозира Индивидуалността му, представляваща неговата истинска същност. Степените на проява на Индивидуалността са различни. Да се види

вътрешният човек през неговата външна форма и временните обвивки е много трудно, тъй като вътрешното се закрива от външното. Животът на достатъчно напредналия дух може да се разглежда като едно постоянно усилие на Индивидуалността да наложи себе си и своите особености и качества във физическия свят. Великите духове са налагали отпечатъка на своята Индивидуалност на цели епохи и на много народности. На външния човек е оставяна чисто служебно ролята на изпълнител на волята и решението на властващия отвътре. Никакви преследвания, страдания, подигравки и гаври над външната обвивка не са могли да сломят мощта отвътре. За по-добро разбиране същността на човека са се опитвали да го разделят на плътски, земен и божествен, наричайки го богочовек. Много опити са правени да се раздели съществото на човека на части и да се разбере тяхната взаимовръзка. Делили са го на тяло и душа, на дух, душа и тяло, на животински и духовен човек и др. Наред с двоичното, тройственото и по-сложните деления на човека, съществува и седморно, което трябва да се приеме за основно. Изхождайки от него, за практическо приложение трябва да се разбира кои принципи участват в отделянето на астралното тяло, кои - на менталното и кои - на огненото. Какво умира при първата, физическа смърт на човека, какво - при отхвърлянето на астралната обвивка и какво - при отхвърлянето на менталната. Какво представлява безсмъртието и какви негови видове се достигат от духа. Съкровеното Знание изисква необичайна яснота и точност на разбирането и затова при изучаването на тези въпроси трябва да се избягва всякаква неопределеност, неяснота и мъглявост. То се основава на познаването на непоклатимите Космически закони и изисква от човека пълно отдаване в служба на този вид наука. Инструмент на познанието е самият човек и от усъвършенстването на неговия апарат - както физическия, така и психическия - зависи успехът на неговото придвижване в тази чудесна област на безпределни възможности на духа. При това усъвършенстването на духа върви успоредно с изтъняването и усъвършенстването на тялото. Този естествен процес е продължителен и обхваща не само едно въплъщение. На училище хората ходят с години, а нашите ученици се обучават векове.(9.385)

(МАЙ).Временната, смъртна и преходна личност е също толкова нужна и необходима на човека, колкото и неговата безсмъртна, превъплъщаваща се Индивидуалност, тъй като именно личността събира за Индивидуалността елементите на безсмъртие и материала за съзнателно проявление на Индивидуалността във Висшите Светове. И когато е усвоено твърдо значението на смъртната личност и тя се възприема единствено като средство, оръдие за достигане на точно определените цели на Индивидуалността, смисълът на съществуване на личността придобива особено значение. Но ако тя се възприема като самоцел, то съществуването ú става безсмислено. Така единствено осъзнаването на тази задача, която се възлага на личността, прави живота на човека целеустремен и изпълнен със значение.(10.7)

Личността е слуга на Индивидуалността или висшето “Аз” на човека и при това временен слуга, всичко на всичко за едно въплъщение. Задачата на слугата е да изпълни поръчението на Висшето “Аз” и да събере в даден живот определен, даван чрез него, опит. Изпълнила поръчението и предала всичко събрано на Безсмъртната Триада, личността като такава става ненужна и престава да съществува. Висшето “Аз” не усеща загубата на временната личност, тъй като целият съзнателен живот сега се съсредоточава в него. Би било нелепо малката и ограничена личност на някой човек да съществува вечно - с всичките си ограничения във времето, епохата и народността и на това стъпало на еволюция, на което е била хилядолетия и повече преди това. Затова резултатите от даденото въплъщение се събират в Чашата, а този, който ги е събрал и изпълнил исканата от него работа, просто престава да съществува. Астралната черупка, от която Висшето “Аз” е прибрало всичко, което му е нужно, постепенно се разсейва в пространството и от личността от последното въплъщение остава само филмът с преминалия живот. Този въпрос е сложен и изисква дълбоко разбиране на особеностите на седемте принципа, образуващи въплътения човек и осъзнаването на това, кое именно в него се явява безсмъртно и кое смъртно, какво умира и подлежи на разпадане, и какво представлява по същество неговата Безсмъртна Същност, неговата превъплъщаваща се Индивидуалност.(10.567)

Когато нисшето “аз” на човека властва над неговата личност, той извършва постъпки и дела, които са във вреда не само на неговата същност, но и на физическото тяло. И пияницата, и наркоманът, и пушачът - всички разрушават физическото си тяло. Да се обуздаят своеволията на астрала не е лесно. Хората са отивали в гори и пустини, подлагали са се на самоизтезаване, изтощавали са се с пост и молитви и са прилагали много други сурови методи, за да се смири тялото или по-точно астралът. А той иска себе-удовлетворяване, богатство, изпълняване на всички желания. Но човек не се въплъщава за да угажда на тялото и на астрала си, а за да събира необходимия опит и знания за своето Висше “Аз”, за своята Безсмъртна Триада, за своята Индивидуалност. Саможивостта представлява най - големият враг на последната. Еволюцията не се съобразява нито с интересите, нито с желанията на личността, щом като те пречат за натрупване на необходимия опит за Висшето “Аз” на човека. Затова всички огнено-устремени към Светлината духове често преминават през тежки страдания на Земята. Тяхната личност изцяло се принася в жертва на тяхната Индивидуалност. Великите духове са разбирали защо им се налага да поемат тежкия кръст на живота върху себе си. Личността се разпъва на кръста на живота в името на Безсмъртната Индивидуалност на човека, висша цел на която е служенето на хората, а движеща сила - любовта към всичко живо. Тази любов изисква служене на човечеството и пълно забравяне на себе си, на своята личност и нейните интереси. Именно мъдрото разбиране на смисъла на съществуване на Индивидуалността, на нейните задачи и интереси, заставят човека съзнателно, без оплаквания и

ожесточение, а с радост да посреща трудностите, огорченията, болката и страданията със съзнанието, че заради сливането със своето Висше “Аз” е необходимо да надвие, обуздае и подчини своето нисше “аз” и да го управлява. Нима Владиците не знаят през какви страдания се налага да преминат понякога Носителите на Светлината? Знаят и виждат. И ако не бързат да прекратят тези страдания, значи чрез тях се достига нещо дотолкова значително, че стократно да компенсира с новите достижения всичко, което се налага да се изтърпи. Всички разпънати, измъчвани, убити и изтерзани служители на Светлината са преминали през живота на Земята като победители на своето малко “аз”, в името на любовта и служенето на човечеството. Разбира се, Висшите сили могат да прекратят този процес, но Великото служене е доброволно, а безсмъртието и сливането със своето Висше “Аз” се достига само от тези, които доброволно приемат своя кръст и вървят по Пътя, показан от Мен - Преминалия и Опозналия целия Път.(11.93)

Когато миражът на личността се разсее и представата за себе си като за малкото земно “аз” на даденото въплъщение изчезне, човек почти не забелязва това, тъй като своето същинско “Аз” и самия себе си той усеща също толкова ярко или даже по-ярко от преди. И дори да забрави всичко за последното си въплъщение, това не се отразява на пълнотата на осъзнаването на неговото “Аз”, на неговата вече не личност, тъй като какво остава от земната личност при всяко ново въплъщение? Физическото тяло се отхвърля и се превръща в прах. Ефирният двойник се разтваря. Нисшата триада напълно изчезва. Нисшата диада, състояща се от четвърти и пети принцип, става черупка, съсредоточила в себе си всички психически и астрални свойства на земната личност, но лишена от пълнотата и яснотата на съзнанието и способността да мисли свободно, тъй като смътното, рефлекторно и автоматично мислене на черупката ú дава възможност само полусъзнателно да повтаря като папагал това, което е правил човек съзнателно на Земята, когато е бил в тялото си. Азът на човека се издига нагоре, отнасяйки със себе си представата за себе си, ненарушена ни най-малко от загубата на земната си личност. Много важно е да се разбере какво умира в човека и какво точно не подлежи на смърт. Елементите на непреходното не умират и остават с него завинаги, а всичко земно, свързано с личността, е обречено на смърт. Астралната черупка също се разтваря в пространството постепенно, но безсмъртната превъплъщаваща се Индивидуалност продължава да живее съзнателен и пълен живот, ако отхвърлената и изчезнала земна личност е събрала достатъчно материал за нейния съзнателен живот в надземното пространство. Ако ли не, тя се въплъщава отново и отново, пораждайки всеки път нова личност, за да събере чрез нейното посредничество в новия земен живот елементи на безсмъртието, толкова необходими ú за живот във Висшите планове на Битието. Затова е много важно, живеейки на Земята в плътно тяло, да се научите да отделяте в съзнанието си преходното от непреходното, временното от вечното, телесното от духа и да помните, че можете да

вземете със себе си в бъдеще само това, което е от духа, което е от непреходното, а всичко останало ще се наложи да оставите. Светът, в който живее човек на Земята, е свят на илюзии, свят обречен на разрушение изцяло, щом само смъртта разруши физическото тяло. Но “Моето царство не е от този свят…” Онзи свят, светът на надземната действителност, не подлежи на разрушение и не изчезва със смъртта на плътното тяло. В него духът може да живее вечно.(11.117)

От едната страна е ограничеността на собствената колибка на еснафа, а от другата - неповторимостта на индивидуалните придобивки на духа – именно индивидуалните, защото само при условията на Индивидуалността тези придобивки не се разтварят в пространството. Индивидуализацията на духовната монада й позволява да еволюира, натрупвайки опит. В Дома на Отца има безброй форми на живот и всички те са индивидуализирани в него и няма сходни или повтарящи се, т.е. напълно еднакви. Всеки Планетен Дух притежава своя ярко изразена Индивидуалност, което не му пречи, обаче, да бъде част или елмаз от Короната на Космическия Разум - част неотделима, неразривна, член на великия Небесен Колектив, запазвайки при това своята Индивидуалност. Тайнството на единството в множеството на живота представлява Основа на живота. Отчасти то се изразява във формулата: *“Аз съм във вас и вие сте в Мен, Аз съм в Отца и всички сме едно”.* Това обединение става без загуба на Индивидуалността. Още един път ще очертаем границата между понятията личност и Индивидуалност. Животът на личността се разпростира само върху едно въплъщение, след което тя престава да съществува като такава и всички нейни обвивки се разпадат. А Индивидуалността, от същността на която е разцъфнала като цвят върху многогодишно растение определената личност, продължава да съществува, като от време на време поражда нови цветове. Цветовете загиват, растението остава. Цветовете са личностите, растението е Индивидуалността. Великите Индивидуалности, идващи на Земята във вид на определена личност, малко са се съобразявали с интересите на тази личност и са се оставяли да бъдат разкъсани от тълпата - само и само да запечатат възможно по-дълбоко в съзнанието на хората донесения на Земята *Завет*. Величието на човека може лесно да се определи по забравянето на самия себе си и на своите интереси и отдаването на себе си в служене на хората. Личността обикновено служи на себе си, а побеждаващата или победилата в нея Индивидуалност - на хората. Личността умира, Индивидуалността е безсмъртна. Безсмъртието се утвърждава чрез пренасяне на съзнанието в сферата на Безсмъртната Индивидуалност.(11.174)

Човек постоянно забравя много неща, особено в напреднала възраст, но не престава да бъде самия себе си. По същия начин и в Тънкия свят, освободил се от тялото, той може да забрави много неща, но запазва самосъзнанието си и не престава да се усеща като самия себе си. Така той запазва своята Индивидуалност, отхвърляйки по-нататък и тънкото, и менталното си тела. Обвивките, обличащи човека, не са самия човек, а

временните одежди на духа. Затова е важно своевременно да се пренесе съзнанието в областта на духа, за да не може да му влияе загубата на временните обвивки. Отъждествявайки се с обвивките, които са смъртни, човек става смъртен, но отъждествявайки се с духа, който е неподвластен на смъртта, човек става безсмъртен, като съзнанието му се съсредоточава в неговата безсмъртна превъплъщаваща се Триада. Всичко, което става в обвивките, е крайно и смъртно, и всичко, което се натрупва в Чашата, като достояние на Индивидуалността, не умира и я съпровожда във всички животи.(11.452)

Пеперудата излиза от пашкула и започва да лети. Личното призрачно "аз" представлява точно такъв пашкул. Когато духът израсне, той трябва да отхвърли този пашкул, ако иска да полети. В пашкула на дребната личност и саможивостта летенето е невъзможно. Затова основно условие за възхода на духа си остава формулата "Отвърни се от себе си и ме следвай". Със смъртта на личността се отхвърлят последователно всички временни обвивки, до менталната включително, след което остава носителят на самосъзнанието – Индивидуалността, състояща се от 5, 6 и 7 принципи. Затова и безсмъртието се постига с пренасяне на съзнанието от временните тела или обвивки в сферата на Безсмъртната Триада.(11.480)

Надеждата за бъдещето в личен аспект няма да донесе очакваните резултати, защото самата личност и всичко свързано с нейните кроежи, подлежи на изчезване. Еволюцията върви като унищожава формите, в които се проявява животът и съхранява само натрупванията на опита около искрата от Космическия огън, носителка на живота. Говори се за безсмъртие на духа и се възлагат надежди за безсмъртието на личността. Но безсмъртна е не личността, а Индивидуалността или Висшата Триада, събираща резултатите от опита на всяко поредно въплъщение на човека, изразяващо се всеки път в раждането на нова личност, умираща и изчезваща със завършването на това въплъщение. Отхвърляйки тялото и освобождавайки се от нисшата диада, безсмъртната Индивидуалност на човека даже и не забелязва тази загуба, тъй като цялото ú битие е пренесено в сферата на Висшата Триада и се проявява на свръхличен план.(11.695)

Трябва да се издигнем дотолкова високо над личните преживявания и страдания, че съзнанието да не се засяга от тяхната горчивина и отрова, а също и да се разбере, че закаляването на меча на духа изисква смяна на горещината със студ и че страданията на личността не донасят нищо друго освен полза за духа. Страданията ще отминат, но огнената мощ на духа, придобита чрез тяхното посредничество, ще остане с него завинаги. Затова мъдрият се радва на страданията, разбирайки тяхната несъмнена полза за неговата съкровена същност, за неговото висше "Аз".(11.698)

Можете да си представите, че сте европеец или азиатец, чернокож, жълтокож. Можете да си въобразите което и да е състояние: болен или здрав, млад или стар, богат или беден, владетел на цяла държава или последния ратай. Може да си представите, че сте в бъдещето, което

предстои на човечеството. Но ако всичките тези явления се случат с човека и в действителност, и ако при това се запазват и устремът, връзката с Учителя на Светлината и неотклонното придвижване по пътя, то може да се счита, че проблемът на живота е решен правилно. Именно, независимо от особеностите на външните условия, линията на еволюцията на духа си остава една и съща – огнено устремена към Светлината. Външните обстоятелства се дават за преодоляване, за да не може нищо след това да задържи пътника по Големия Път или да го отклони от избраната цел. Само по себе си плътното обкръжение на човека е лишено от смисъл, ако е отхвърлен духът и неговото придвижване в Безпределността. Цели народи и дори раси са слизали от историческата сцена, без да остане след тях и следа от личния живот на отделните хора. Дори личният живот на прадедите се забравя. Не е работата в него, а в това какво извлича духът от него за своя възход. И ако от една страна може да се каже: *"Всичко преминава"*, то, от друга, трябва да се добави: *"Но духът пребивава навеки"*.(13.84)

Тема 8. Аура

Аурата и заградителната мрежа са несменяемото облекло на човека. Представете си мъртво тяло или *астрална обвивка - черупка*, отхвърлена от духа и ще разберете какво искам да кажа. Живите излъчвания духът отнася със себе си и неотделимостта на тези излъчвания е показател за тяхната важност и значимост. С тях е наситен вътрешният свят на човека. Но трябва да се отличават специфичните свойства на аурата на всяка от обвивките, които се обуславят от основната аура и нетленните натрупвания в Чашата, от нейната променлива и временна окраска. Тялото може да боледува и да променя своята аура, но основните излъчвания остават над телесните въздействия. Магнетизмът на физическите излъчвания може да бъде много силен и може да изглежда, че е силен и носителят на здравото тяло, но стига само да заболее,

особено по-сериозно, за да излезе на преден план силата или слабостта на основните излъчвания, на главната аура. Често при боледуване силният дух става още по-силен, защото физическата обвивка вече не закрива толкова плътно аурата на освобождаващият се от нейната тежест дух. Но слабият дух слабее още от болестта, защото е привикнал да се опира на плътното тяло. Понякога отслабването на физическото тяло предизвиква един вид освобождаване на вътрешните сили на духа, скрити под физическата обвивка и обвързани с нея. Затова знаещите наричат смъртта великата освободителка. И това е наистина така. Не трябва само да се забравя, че идването на смъртта освобождава и извиква на преден план натрупванията, които са събрани в предшестващите животи. Напомням това, за да не се подценява значението на пребиваването в плътното тяло и животът на земята. Така че, макар и невидима за окото, аурата е едно реално, мощно и силно явление, което е винаги с нас. От нея се обуславят кармическите връзки и взаимоотношенията с хората. Нейните излъчвания са постоянни и върху тях човек изгражда своя живот, защото те взаимодействат непрекъснато с околната среда. От това може да се види колко важно е за самия човек, за хората, които го заобикалят и за пространството тези излъчвания да бъдат градивни и хармонични, защото има аури, излъчващи главно енергия на разложение, разрушение, болести и тъма. Техните носители отравят не само себе си, но и пространството, и всички, които влизат в съприкосновение с тях и чиято заградителна мрежа не е достатъчно силна или не е в изправност, за да ги защити. Такива вредители на планетата не са малко. Но все още няма закони, които да ги изолират от другите хора. И затова обикновенните хора често са съвсем беззащитни. Така че, въпросът за подържането на заградителната мрежа в изправност е от особена важност.(1.15)

Аурата на човека е седмична по своя състав. Висшата триада се характеризира с постоянството на своите излъчвания на фона на непостоянството и временността на *четирите низши проводници*. Ако те са обуздани и принудени да се подчиняват, без да пречат, висшата триада може безпрепятствено да излива своята Светлина през четирите низши. Колкото по-спокойни и уравновесени са тези последните, толкова по-ярка и по-силна е

висшата Светлина, която е вътре. Не всички триади имат еднакви натрупвания и затова тяхната светлина е различна. У съзнателния събирач на съкровищата на Камъка и пазител на техните кристали нисшите проводници служат като послушно оръдие при тяхното събиране, извличайки от опита на живота при контакта им със съответните сфери необходимите материали. Разбира се, най-необходимият елемент е огънят и кристалите на неговото отлагане. Тяхната ценност е в неунищожимостта им от течението на временните явления. Вярно е, че огънят може и да се натрупва, и да се прахосва, но за да се разпилее натрупаният Агни са необходими редица продължителни действия, докато при събирането му той не може да бъде унищожен от нищо. Всички действия и постъпки на човека, от какъвто и вид да са или натрупват, или разходват огъня. И не е никак трудно да се определи към кой от двата вида се отнася всяко едно от тях. Следователно, процесът на натрупване би могъл да се води безпогрешно. Мълчанието е злато, защото мълчанието е събирач, но не и мълчанието на глупака или идиота. Има различно мълчание. Всяка произнесена дума или външно изразяване на чувствата е разход на *енергията Агни*, както и всяко нервно движение или жест. Събирачът на Агни не може да размахва ръце, да си тръска главата или да си люлее краката, както и да прахосва скъпоценната мощ за дребнави земни чувства. Натрупването на Агни изисква суров контрол над всяко действие, чувство или мисъл. Този процес може да се осъществява при всякакви,дори и най-неблагоприятните условия, които в действителност са по-благоприятни от всичко друго. Мълчанието, сдържаността, самообладанието са силни източници на огнена мощ. Техните антиподи ще бъдат пък силни разточители. Знайте, че всички положителни качества на духа са събирачи на огън. По-рано казвахме, че тези качества са форми на проява на огъня, а сега допълваме, че всички те са, наред с това, събирачи и кондензатори на огнената мощ. Контролът над себе си означава постоянен надзор над мислите, думите и делата, без който процесът на натрупване е невъзможен. Лъкът се напряга и опъва само в момента на пускането на стрелата. В останалото време той пребивава в покой. Изкуството да се съчетава състоянието на покой и равновесие с напрягането на всички сили

на Агни в нужния момент, представлява достижение на йога. Напрежението при покой и напрежението при равновесие в хода на действията ще бъде отличителна особеност на човека, тръгнал по пътя към могъществото на духа. Това могъщество е притежание само на този, който е натрупал Агни и който знае как да го управлява.(1.17)

Нима слънчевото съзнание не озарява със своите лъчи и светлина всичко, към което се насочи неговият лъч? Ако това е така, то значи, че да попаднеш в сферата на слънчевото съзнание е благодат. И това е по цялата Йерархия, от горе до долу. Даже погледът на човека или твори, или поразява и носи или благост и светлина, или тъмнина и погибел. Наред с невидимите си излъчвания, хората предават с погледа си естеството и на тези въздействия. Не е възможно човек да предава с погледа си Светлина, ако е изпълнен с тъмнина, както и да не струи от очите му Светлина, ако аурата му е светла и сияйна. По този начин човек носи Светлината или тъмнината в самата си същност, насищайки с техните еманации и пространството около себе си. Като носител на огнени енергии, човек постоянно излъчва в пространството тяхната тоналност, която е от същата гама, на която е настроена и арфата на неговия дух. И тя може да звучи в ключа на страха или на безстрашието, на предаността или на малодушието, на суетата или на тържествеността, на любовта или на ненавистта. С една дума - на всяка положително или отрицателно качество на духа или на тяхната симфония. Всеки човек може волево да утвърждава в себе си ключа на звучене и да бъде носител на Светлина или на тъмнина за хората. Това е и голямото значение на качествата на духа, че те са пространствени по характер и въздействат на обкръжението, оказвайки му влияние в широки граници, понякога и на огромни разстояния. За това разпространение на човешките въздействия много способства и мисълта, чийто обхват е безпределен. Много благодат или зло може да се сътвори в лъча на съзнателната мисъл. Така всеки човек на планетата, като носител на висши енергии, е отговорен за това какво се излъчва в околната среда чрез него.(1.103)

Бентът задържа течащата вода и й помага да се насъбере. По същия начин и волята задържа психическата енергия в микрокосмоса на човека при изтичане и загуби, и позволява тя

да бъде събирана. Без това условие на задържане натрупването е невъзможно. Ако само един ден се прекара при зорка охрана на огнената сила, то резултатите ще се проявят много бързо: ще бъде проявена някаква степен на равновесие и ще бъде усетена радост на духа, представляваща следствие на правилното действие. Ще се прекрати безцелното изтичане на енергия по много направления и кръгът ще бъде затворен, подобно на магнит, заключен с котва. Аурата ще представлява затворена сфера, не пробождана вече от безпорядъчните припламвания на астрала, идващи от вътре и нарушаващи постоянно външната сфера на заградителната мрежа. Охранителното състояние на заградителната мрежа само по себе си вече й придава известна напрегнатост и с това усилва и повишава нейните вибрации. Заградителната мрежа у болшинството от хората се намира в безпорядъчно, хаотично и плачевно състояние. Никой не се грижи за нея и така отваря достъпа за болести, обсебване и всякаква психическа зараза. Дори само напрягането на съзнанието и мисълта за подържане на заградителната мрежа вече я привежда в състояние на известна готовност. А тъй като тя се подчинява мигновено на мисълта, то и управлението й зависи изцяло от волята на човека. Трябва само да не се забравя за това условие. Естествено, нужно е и осъзнаване на постоянната връзка с Йерархията и наличие на сребърна нишка. Всичко това, съвместно с утвърдените качества на духа, може да създаде едни непробиваеми бронирани доспехи, при условие че е налице постоянно бодърстване и бдителност, и пребиваване непрекъснато на пост. Напрягането на всички тези условия може да засили необичайно огнената броня на заградителната мрежа. С напрягането на всички сили на духа може да бъде събрана небивала огнена мощ, тъй като няма предел на нейното съсредоточване вътре. Стига само да се знае как трябва да стане това. Сили могат да бъдат призовани във всеки момент, когато трябва да бъде защитен животът. Има много примери на проява на огнените сили в човека. Те могат да се проявят във велики дела и героични постъпки. Но още повече геройство е необходимо да се пренесе не разплискана огнената чаша през живота и дори да се увеличи нейното пламенно съкровище. Такъв невидим подвиг ще бъде вече Велико Служене на Светлината. Така овладяването на чувствата и мисълта отвежда

в крайна сметка към подвиг и Велико Служене. Носителят на огън представлява същевременно и носител на благодат и Светлина за всички, които го заобикалят: хора, животни, растения и предмети. Еманациите на Светлина, произлизащи от него, носят благословение на всичко, до което се докоснат. Можем да си представим аурата на пълното равновесие, излъчваща Светлина и заобиколена от мощна и напрегната заградителна мрежа и нейната противоположност - начупена и неспокойна линия, пробождана от безпорядъчните припламвания на астрала, заразяващи и помрачаващи всичко, което е наоколо. Огромна е заразата от такава мятаща се и неуравновесена аура, и голяма е вредата, причинявана от нея. Всеки, който внася хармония , ритъм и порядък в своите излъчвания, не работи за свое лично, никого не засягащо, а за общочовешко дело. Значението на осветената и подредена аура е извънредно голямо. Не трябва да се подценява това високо явление. "Какво го засяга света и околните за моите излъчвания и моето вътрешно състояние!" - възкликва невежата и веднага излива яда си на всичко, което го заобикаля. Работата над себе си и овладяването на себе си са плодоносни сами по себе си и значението им е с необикновена продължителност. Нито една искра, нито един кристал от огън никога не се губят в пространството, а увеличават непрекъснато съкровището на Камъка. Затова утвърждаването на качествата представлява огнено действие. Затова овладяването на себе си е огнен процес на натрупване на огнена мощ. Затова за дерзаещия са открити всички пътища към достигането на власт отначало над себе си, а после и над стихиите. Така в обикновеното съществувание, в обикновения живот може да се събира и съхранява огненото съкровище и това може да става напълно незабелязано за околните. Никой няма да разпознае носителя на Камъка, ако сам той не разкрие себе си. Хората са така далеч от осъзнаването на огнената сила в себе си, макар че безсъзнателно я усещат в другите и се привличат от светлоносеца. Открилият Съкровището ще премине през живота с мисълта за Него, увеличавайки го с всички сили, с всички мерки, с всички помисли.(1.255)

Аурата е изтъкана от излъчванията на човешкия микрокосмос. Нейната структура се намира в тясна зависимост от

физическото, емоционалното, менталното и духовното състояния на човека, които съставляват нейната четворна основа. Това подразделяне може да се задълбочи и доведе до седем, но за практически цели са достатъчни и четири. Колкото и да е странно, но физическите излъчвания на тялото играят най-малка роля, ако духовната страна е достатъчно развита. Аурата и заградителната мрежа са тясно свързани една с друга. Болното тяло може да притежава мощна заградителна мрежа, ако духът е силен. Най-чувствително нарушават хармоничните вибрации на аурата колебанията и избухванията на астрала, които образуват в нея дупки или пробиви и правят вътрешната същност на човека достъпна за външни въздействия. Тогава човек става беззащитна жертва на тъмните пространствени същности и жертва на тъмните внушения. Когато човек допусне силно избухване в раздразнение и несдържаност, той веднага разкрива себе си за всякакви въздействия от страни. След такива раздразнения той се чувства особено незащитен. Сдържаността, мълчаливостта и затвореността могат да се считат за най-добрите пазители, защото те правят непроницаем овала на аурата и усилват същевременно заградителната мрежа. В резултат на това се съхраняват много енергии и не се прахосват напразно за организма. Всяка дума и особено празната, изразходва психическа енергия, а бъбривостта ускорено опустошава съкровищницата, като лишава по този начин аурата от защитна сила. Много е интересно да се проследи влиянието на мълчанието върху самия човек и върху околните. Със своята необичайност то предизвиква в околните странно чувство на безпокойство и дори страх пред неизвестното, тъй като, обикновено, хората са привикнали да бърборят или да разговарят. Това усещане възниква поради това, че мълчаливостта и равновесието са тясно свързани. Равновесието е състояние на съсредоточеност на огнената мощ, против което обикновеното съзнание не може да противостои. От тук страха и безпокойството, като пред нещо непознато, неразбираемо и необикновено. Спокойствие, сдържаност, умение да се владееш, самоконтрол, усещане вътрешната сила на своето самообладание, безстрашие - всичко това са само различни страни на голямото качество равновесие, в което, като във фокус, е съсредоточена силата на всичките изброени тук

качества. Мелничарят, заприщвайки водата, я изразходва само в случай на необходимост. В противен случай вода няма да се събере. Така и човекът, решил да утвърди в себе си качеството равновесие, изразходва внимателно всяка частица енергия. За да се постигне това, трябва да се изключат напълно раздразнението, страхът, безпокойството и всички поглъщащи психическа енергия движения на астрала; изключва се празнословието, суетливостта, нервните движения, пушенето, алкохолът и т.н. Утвърждава се контролът над мисленето и връзката с Йерархията. Човек застава на стража на своя микрокосмос и бдително го охранява. Състоянието на напрегнато бодърстване напряга аурата и засилва състоянието на равновесие. Силата не е в размахването на ръцете, нито в гръмките думи, нито в безпорядъчните действия. Тишината на мълчанието е присъща на спокойствието на Владиката. Колкото тя е по-дълбока, толкова е по- силна мощта на действието. Въртящата се с огромна скорост турбина изглежда неподвижна. Аурата на най-голямото спокойствие е аура на голямото напрежение и тя се проявява в равновесието. Резултатите на обикновената сдържаност могат да се забележат след няколко дни, като най-напред човек се чувства по-силен. А какво би се получило след няколко години работа над тези качества на духа, които представляват страни на равновесието и са негови съставни елементи?! Слабостта, безсилието и безволието са осъдени космически. Но огнената сила на духа е като Светлина в тъмнината. Нейният растеж е съзвучен на еволюцията на битието и е одобрен от Космическата Воля, тъй като небесният огън е отсъден за човека от началото на времето.(1.278)

Всички обвивки на човека, обличащи неговия дух, дават своите излъчвания, които образуват аурата на човека. Състоянието на обвивката и всички изменения в нея веднага се отразяват на излъчването. Мислите и чувствата, здравето или болестта оцветяват аурата със своя цвят и влияят на направлението на излъчванията. Мисълта мигновено се отразява на аурата, особено заредената със силна емоция. Тези емоции се излъчват в околното пространство, насищайки го с енергиите на човешкия микрокосмос. Мисли на радост, скръб, страх, безстрашие, мисли порочни, мисли светли, облечени във формата на мисъл-образи, като от конвейр изтичат непрекъснато

в пространството от човека. Три потока материя протичат през него: потокът на физическата материя, астралният и менталният. И всичко, което излиза от микрокосмоса на човека, е оцветено със светлината или тъмнината, пребиваваща в него. У чистия човек дъхът е чист и дори благовонен, но у болния или раздразнения е зловонен. Един излъчва с дъха си благодат, друг - зло. Така са оцветени и наситени със светлина или тъмнина и мислите. Няма значение *какво влиза в човека,* но това, което излиза, представлява благословия или проклятие за всичко наоколо, тъй като навлиза в пространството и го изпълва. По този начин човек оставя един вид следа след себе си в пространството. С такива продукти от всякакъв вид се насищат сферите на отделните хора, пространството и аурата на цялата планета. Хората са отговорни пред света за всяко чувство или мисъл и за всичко, което става вътре в тях, тъй като това не е само тяхна вътрешна, лична работа, а общочовешка, отнасяща се и засягаща всички. Явните престъпници и злодеи са по-малко опасни от тайните, отравящи с тъмнина пространството. За сега те се изплъзват от човешкия съд, но кармично - пространственото осъждане и наказание не може да избегне никой. А наближава времето, когато снимките на излъчванията лесно ще разкриват тези тайни врагове на човешкия род и те ще бъдат изолирани и лишени от възможност да отравят другите хора и да заразяват обкръжението с пораждана от тях отрова. Всички добри и светли чувства и мисли на човека са безусловно полезни за пространството. Аурата на носителя на Светлина е благословия за околните хора, животни, природа и за самото пространство, защото насища със светлина и радост всичко, до което се докосне. Въпросът за светло-носимостта на излъчванията е особено важен, защото протичането на еволюцията зависи от тях. Известно е, че великите пълководци, вождовете, преобразувателите, са осъществявали своите дела благодарение на силата и излъчванията на своите аури, а също и как страхливецът е заразявал със страх цяла войска и е предизвиквал паника. Както искрата предизвиква взрива, така и пламването на аурните излъчвания въздейства понякога на тълпата за добро или за зло. Всичко наоколо в местата със струпване на хора е наситено с техните еманации, въздействайки тежко и подтискащо на съзнанието, поради

тъмните аури и злите излъчвания. Всеки е отговорен пред цялото човечество за състоянието на своето съзнание.Трябва да се приемат положенията на Учението за строежа на човешкия микрокосмос и за мощните енергии, излъчвани от него. Трябва да има контрол над тях с разбирането, че човечеството няма да се придвижи по-нататък, ако не се научи да ги управлява. Много полза може да се принесе на обкръжението и хората, ако повишаваме съзнателно и упорито качествата на своите еманации. Обществената полезност се определя от степента на светимост на аурата. От тъмнината ще се роди само зло, а от светлата аура - благодат. (1.292)

Всяка мисъл оставя следа на аурата. Мътното осветяване на аурата не е от физическите излъчвания, а е от по-нагоре. Всички тела дават излъчване, но превалира духът. Светлината е от висшата триада. Свети висшето в човека и тонът се дава от мисълта. Светлата мисъл осветява аурата, а тъмната - не. Преобразяването на съзнанието озарява цялото тяло. Озарението преобразява аурата и тя става лъчезарна.(1.344)

Днес ще засегнем въпроса за аурите и за възможността да се управляват и регулират техните излъчвания. Аурата е резултат от многовековни натрупвания. Степента,която е достигнал даден човек по стълбицата на живота, е отпечатана в неговата аура, тъй като излъчванията на аурата се обуславят от достигнатата степен. С аура са обкръжени всички тела и предмети на проявения свят, с аура е обкръжено всичко - от електронът и атомът до слънцето и планетите, и всички небесни тела. Всички индивиди от растителния и животински свят също притежават аури. Всяко от съответните тела или проводници на човека се характеризира със свои излъчвания, степента и напрежението на които зависи от присъщата му активност, склонности, привички и прочие. Качествата на духа на човека представляват форми на утвърдени в микрокосмоса на човека огньове и представляват основа на аурните излъчвания. Състоянията на съзнанието във всеки даден момент също се съпровождат от съответни на всяко едно от тях излъчвания. От аурата се обуславят и характерът и напрежението на заградителната мрежа. Обвивайки се с поток от частици на светеща материя, може мигновено да се промени светлината на своите еманации. Човек е обкръжен с тези еманации постоянно. Чувствата, емоциите и мислите

съставляват тяхната същност и цвят. Всяка мисъл, носеща Светлина или тъмнина, внася своята светимост в ореола на аурата. Аурата на утвърденото равновесие е мощна магнитно и полето на нейните излъчвания е необикновено силно. Това магнитно поле отблъсква непреодолимо от себе си всички враждебни опити на тъмните злодеи. Равновесието представлява особено състояние на утвърдилия овладяването на себе си дух. Никой и нищо не може да устои срещу равновесието. Колкото и бурен да е океанът на външните въздействия, равновесието е в състояние да укроти всяка буря в него, всеки ураган. Затова утвърждаването на това велико качество в себе си е задача на йога. Вместо да се бори с външните препятствия и бури, и да прахосва безполезно своите сили за това, наподобявайки *борещия се с вятърните мелници*, трябва да се стремим да владеем напълно и съвършено магнита на собствената аура и особено състоянието на равновесие. *”Спокойствието е венец на духа”*, а равновесието е диамантът на короната. Равновесието и спокойствието са различни аспекти на едно и също състояние на духа, но равновесието е по-висше по своята структура. То включва в себе си всички висши качества на човека, сведени в едно хармонично цяло и съгласувани в един могъщ и непреодолим за външните въздействия пламък на изправилия се дух, осъзнал своето могъщество, нерушимост и неунищожимост, и чиято сила нищо не е в състояние да разколебае. Обикновеното съзнание не издържа излъчванията на утвърдилия равновесието дух и отстъпва, ако е било активно и воюващо срещу него. Ще бъде грешка ако се приеме, че енергията на духа трябва да се насочи за преодоляването на нещо външно. Не навън трябва да се насочи тя, а за преодоляване на самия себе си, към привеждане на всички обвивки в пълно равновесие и към утвърждаване на особеното, предизвиквано само от равновесието състояние на заградителната мрежа и всички останали излъчвания. Ако за целия живот през дадено въплъщение на земята на някого се е удало поне до известна степен да утвърди това велико качество на духа, животът му не е преживян напразно. Трябва да се мисли за него, трябва да се стремим към него, трябва да не се изпуска времето да се направи поне малко нещо в това направление. Силата на утвърждаваното равновесие ще продължава да расте

според полаганите усилия и след време ще даде плод. Разбира се, равновесието се утвърждава преди всичко чрез мисълта. Мисълта господства над всички проводници и тя води. Добре е да се разгледа равновесието от всички гледни точки и под всички ъгли, от първичните му проявления, до завършека му в човешката обвивка. Върху него се изгражда животът на всяка една форма. Но това е само началното му стъпало. Равновесието на духа е синтетично качество, събиращо в един фокус всички енергии на човешкия микрокосмос, съзнателно и волево, обединяващо ги в едно - сякаш меч на духа, върху острието на който е съсредоточена цялата негова сила. Дори единствено насочването на това острие ще смути и спре най-злобната същност, най-яростното нападение. Трябва по-често да се спираме върху осъзнаването на това велико качество, когато го утвърждаваме в себе си, защото осъзнаването е вече почти овладяване и предверието, постигнато от мисълта, ще послужи като врата към пълното му овладяване. Дай ми овладяване на себе си, Владико, за да постигна и равновесието от там.(2.184)

Както в тъмнината човек протяга напред ръце, стараейки се да напипа предметите, намиращи се пред него, така и аурите на двама срещнали се човека опипват взаимно чуждите излъчвания, за да се осветят или помрачат след това. Макар и невидимо за окото, това взаимодействие на аурите оставя своята следа, изразявайки се напълно явно в усещанията на човека. Тези усещания могат да бъдат или приятни, или неприятни, или безразлични. Но когато аурите се слеят в хармоничен акорд, усещането за радост е особено силно и звучно. Повечето съчетания предизвикват не хармония, а дисонанс, тъй като болшинството от аурите са дисхармонични. За да се предизвика впечатление на съгласуваност, при един контакт на аури трябва преди всичко собствената аура да бъде съгласувана или хармонична. Тогава звучащият съгласувано неин акорд, ако е достатъчно силен, може да предизвика такава ответна хармония и в насрещната аура. Поляризацията на собствената аура може да настрои на желаната тоналност цяло събрание и да застави цялата аудитория да звучи в унисон с основната тоналност на собствената аура. Не може да се повлияе на чужди аури, ако собствената не ви се подчинява и се раздира от несъгласуваността на вътрешните излъчвания. Трябва да се

следи за състоянието на собствената аура и да не се допускат избухвания на не хармонични вибрации, защото те действат силно не само на другите аури, не само на непосредственото обкръжение, но преди всичко върху състоянието на здравето на своя стопанин. Човек живее за това да стане господар на своята собствена мощ и умението да се управлява собствената аура има по този път най-главно значение. Ключът или тонът на аурните излъчвания се дава от мисълта и чувствата, и ако те са под контрол, то и аурата се подчинява на волята. Аурата на здравото тяло може да бъде огнено много слаба, а аурата на болното - необикновено силна. Физическото здраве все още не е признак за сила на духа, насищаща аурата с вибрации от най-висок порядък. Но силният дух в здраво тяло създава синтез от особено хармонични излъчвания. Разбира се, аурата се състои от комплекс излъчвания от всички обвивки, но властта над тях трябва да бъде съсредоточена в областта на Висшата триада и тогава тази последната свети през всички нисши проводници, които в буквалния смисъл стават послушни проводници на нейната Светлина, която е безсмъртна сама по себе си. Тогава безсмъртното или непреходното в човека се проявява чрез временните и смъртните му обвивки, утвърждавайки своята суверенна власт над тях.(2.396)

Равно горящият пламък на духа, не затъмняван от неуравновесените движения в обвивките, позволява на възприятията да бъдат устойчиви и определени. Мигането нарушава възприемането на пратките поради създадения разнобой. Постоянството се изразява и в уравновесеността на настроенията. Силните хора са силни поради това, че ставащото вън не нарушава техния душевен строй. Светът, който е над човешкото разбиране, ще се роди от тази непоколебимост на духа. Сухите листа се носят по вятъра, но дъбът стои здраво и вятърът не може да го помръдне. Ако настроението зависи от всяка дреболия или глупост, колкото и сериозни да изглеждат, значи нещо не е както трябва вътре. Няма никакви оправдания и извинения, ако дреболиите в живота нарушават стройността и хармоничността на аурните излъчвания и повече или по-малко я обезобразяват. Служенето на красотата се състои и в това тази красота да не бъде само във външното поведение на човека, в неговите думи, жестове и движения, но преди всичко в неговия

вътрешен облик. Всяка неуравновесеност на астрала обезобразява аурата. Ако биха могли да се видят излъчванията на раздразнения или унил човек - мътните, мръсни и задимени избухвания на първия и провисналите като мръсни парцали излъчвания на втория, щеше веднага да стане ясно, че с униние, недоволство, осъждане или другите сходни на тях настроения, да се служи на красотата е невъзможно. Как може Невидимият Водач да се приближи към аурата, поразена с такова не равновесие? Светлината постъпва чрез аурата и тя трябва да бъде охранявана по-строго и внимателно даже и от здравето. За здравето на тялото се грижат много, но за здравето на духа понякога забравят. Здравата аура ще придаде здраве и на тялото. Аурата на физическото тяло зависи от физическото състояние на организма и в случай на заболяване тя трудно се управлява. Но аурата на другите обвивки зависи от волята и й се подчинява, ако разпуснатостта не е успяла да се загнезди здраво в астрала или ментала. Ползата от тази разпуснатост или недисциплинираност на обвивките е никаква, а вредата е много повече. Каква е тогава ползата от унинието и раздразнението? Никаква, освен вреда за себе си и за околните. Много отровители, много помрачители и много разпуснатост има в сферата на астралните емоции и много вреда.(2.436)

Искам да се обедините чрез любовта. Това са най-здравите връзки, ако любовта е завинаги. Да! Да! И любовта, и дружбата могат да бъдат завинаги. Мнозина не вярват във вечната дружба, защото смятат да живеят само на тази земя и само през едно въплъщение. Но половината от срещите са от далечното минало и всяка се съпровожда с продължаване на онези чувства, при които предишната се е прекъснала. Чувствата на симпатия или вражда са много продължителни. Изключение съставляват срещите на макар и непознати в миналото, но имащи съзвучни аури хора, принадлежащи към един и същ вибрационен ключ. Обикновено съзвучието на съзнанията се е изработвало в миналото при продължително съприкосновение един с друг. Поради това чувствата ни са по-продължителни, отколкото ни се струва, тъй като те обикновено излизат далеч извън пределите на едно въплъщение и в двете направления: и към миналото, и към бъдещето. Това, което е дошло от миналото, не зависи от нас, но бъдещето на нашите чувства е в наши ръце.(2.461)

Как да се помага на хората? Може всякак, но най-добре и най-трудно от всичко е да се помага духом. Всеки може да помогне с нещо, но за да помогнеш духом, трябва да имаш с какво и да знаеш как. Най-действителната помощ е помощта, оказвана на хората чрез светлите излъчвания на аурата. Светлината, която носи в себе си Носителят на Светлина и която той излъчва наоколо, ще бъде висшето дарение на духа. Всяка замяна на мрачните излъчвания, произлизащи от нисшите чувства в себе си и заместването им със светли излъчвания, ще бъде приношение за хората. Дори замяната на възникващото раздразнение със спокойствие ще бъде вече дар за хората и приношение на духа. По този начин всичко, което става вътре в човека, засяга не само него, но и всички, цялото пространство, където остават следите на всички движения и преживявания, изпълвайки аурата на планетата с искри от Светлина или с димни, алени, мръсно - оранжеви и кафяви пръски на тъмата. *Каин* не е бил отговорен за брата си, но днес всеки човек е отговорен пред всички свои братя - хората, за всичко, което излиза от неговия микрокосмос в пространството.(2.573)

Светлината постъпва през аурата. Но колко светла би трябвало да бъде тя, за да пропуска през себе си съзвучните вълни на Светлината. И с какво ще съзвучи, ако димните избухвания и искри я изпълват? Не с тъмнината ли, която търси всяка пролука, всяка пукнатина, всяко петънце, за да пропълзи. Колко ли зорка, колко напрегната, колко не заспиваща трябва да бъде охраната и колко непрекъснато наблюдението. Защото тъмата се изхитря да подхвърля своите *мъхнати топчета* дори и насън. Светлият Агни охранява от нахлуванията на тъмата, но когато гори. Подържането на огъня в сърцето е задължение на духа. Но гасителите са много и силно се стараят да потушат огъня. И ще го потушат, ако връзката отслабне. Задължение на духа е да удържи връзката, грижливо пазейки Сребърната нишка от прекъсване. Голямата трудност е в това, че тъмнината постоянно следи и само чака момента, за да прониже с поредното си изобретение. Стига само да отслабне бдителността или да се прояви небрежност и ноктестите ръце се протягат незабавно, хващайки се за всяка възможност.(2.574)

Аурата представлява излъчвания, излизащи от човека, които могат да се оприличат на пипала или канали, предаващи и

получаващи от Невидимия и Видимия свят вибрациите на Светлината и тъмнината. Аурата представлява един вид филтър, пропускащ тези вибрации по съзвучие с тоналността и настройката на този филтър. Ако аурата е светла, тя пропуска Светлината, ако е затъмнена - тъмнината. Човекът е магнит, притеглящ към себе си енергиите от пространството, според съответствието на своята тоналност с тях. Микрокосмосът на човека привлича постоянно Светлина или тъмнина от пространството чрез своята аура. Притеглянето е според светлосянката. Скалата на светлинните вибрации и техните всевъзможни разцветки е много широка. Каквото и да бъде състоянието на човека, притеглянето винаги е в съзвучие с вътрешното му настроение. Чрез радостта може да се извлече от пространството радост, чрез тъгата - сълзи, чрез злото - зло, чрез мъката - мъка, чрез унинието - униние. Дори сферата на непосредственото обкръжение при силни чувства ще звучи в унисон със съзнанието. Може да се каже, че магнитът на чувствата, магнитът на емоциите и магнитът на мислите действат по съзвучие. Светлината прониква през аурата, както и тъмнината. В каквото състояние се подържа аурата, такива са и постъпленията отвън. Светимостта на аурата подържа защитните свойства на заградителната мрежа и се запазва чрез волята.(2.577)

Съзвучието не винаги е еднакво пълно и причините за това са много. Така че не трябва да се учудваме, ако усещането на Нашата близост при всеки контакт е различна. Важното е да се съхрани ритъмът, който може да бъде нарастващ или намаляващ. Мога да кажа следното: всяко съприкосновение с Нас, всеки контакт, всяка среща в тяло, в Плътния свят или в Надземния свят, всички сънища и видения са само продължение на установени и утвърдени в миналото взаимоотношения. И веригата на бъдещите следствия без прекъсване е протегната в бъдещето, като гаранция за непрекъснатостта на връзките, които ни свързват. Те са доброволни, свободни и одухотворени от служенето на Този, Който е зад нас. Връзката в духа е по-силна и здрава от всички земни връзки.(2.579)

С никакви съображения не може да се оправдае помрачаването на аурата, ставащо поради външни въздействия или неблагоприятни обстоятелства. Трудно е да не се огорчаваш

от нищо, но въпреки това личните дела не трябва да оцветяват аурата. Поне до известна степен аурата трябва да се подържа в равновесие, защото Светлината постъпва чрез нея, а кой би искал съзнателно да се лиши от достъпа на Светлина. Съзнанието се нуждае от Светлина по същия начин, както и растението, като захранването с нея става чрез аурата. Когато тя е помрачена, Светлина не постъпва, но затова пък през нея много лесно проникват вибрациите на тъмнината. Овладяването на аурните излъчвания е наложително без отлагане, защото всяко допуснато помрачаване представлява открит вход за тъмнината.(3.40)

Всяко движение на съзнанието се отпечатва върху аурата чрез отлагане на елементи, служещи като причини за бъдещи действия в нея. Тези кристални образувания са магнитни. Извършващият зло човек преди всичко вреди на себе си, сътворявайки в микрокосмоса си кристали на злото, оставащи в неговата аура като причини за собствената му карма. Магнетизмът на аурата е очевиден. Всеки привлича към себе си или отблъсква както хората, така и обстоятелствата. Несполуката сякаш преследва някои хора, носещи нейните причини в аурата си. И обратно - успехът, сполуката, щастието съпровождат тези, чиято аура притежава магнетизъм от противоположния порядък. Любителите на злото и тъмните служители няма да намерят утеха, защото носят в себе си карма на осъдени. От съдбата си, тоест от самия себе си, не можеш да избягаш, тъй като няма къде да отидеш.(3.59)

Две съгласувани аури могат да сътворят чудеса. Но не за тълпата или за любопитните. Тези чудеса ще бъдат известни само на тях и на Нас, но не и по-нататък. Резултатите от тези чудеса за обикновеното око ще бъдат само поредица от обикновени действия, без да се разберат причините, които ги предизвикват. Когато аурите се обединят при пълно съгласие, сами ще се учудите на последствията и мощта на обединените усилия. Квадратът е символ на устойчивост, тъй като силата на две съгласувани аури се удвоява още един път. Разбира се, успехът е обезпечен само при наличието на тясно единение с Нас. Много зависи също и от ръцете. Чисти дела с нечисти ръце не могат да се извършат. Дори и един от участниците може да провали плодовете на колективния труд. Затова Моят съвет е да

участвате в колективните опити без да поемате отговорност за успеха на набелязаните дела, тъй като той ще зависи до известна степен от пригодността на участниците в него.(3.169)

Човекът притежава Тънко тяло. По същия начин има своите невидими двойници и всичко, което съществува в плътния свят. Всеки метал също има своя душа и свои особени, невидими свойства, които стават много осезаеми при метализиране на почвата. Сплавта от металите може да усили или отслаби тези свойства, както и при букет от различни цветя се смесват ароматите. Разбира се, тези свойства са психо-материални или психо-физически и могат да бъдат установени само от много чувствителни апарати. Притежаващите известна изтънченост на сетивата също ги усещат достатъчно определено, но апаратурата дава възможност за по-научен подход към тези явления. Душата на книгата, прочетена с увлечение от много читатели, създава около нея силна аура, наситена с образи, вложени в нея от четящите съзнания. Всички химически състави, естествени или изкуствени, също притежават добра или лоша аура, което често се отразява и на миризмата на тези съединения. Скритите свойства на растенията, особено лечебните, ще съставят предмета на фармакопеята на бъдещето. Струва си да се поработи над качествата на такива чудесни растения, като корените на жен-шена или обикновената роза. Орехите също са интересни за изучаване със своята витаминозност. Но витамините все още не са всичко. Зад тях стои разновидност на проявите на психическата енергия. Много поучително би било сравнителното изучаване на израждащите се растения, например папратите и на техните антиподи – кедрите и боровете. Много са тайните, съхранявани от природата в нейните хранилища.(4.161)

Погрешно е да се смята, че от времето на *Е.П.Блаватска* хората са се изменили кой знае колко много. Външната форма не може да замени вътрешното съдържание. За последните две хиляди години същността на човешката природа си е останала все една и съща. Но Ние се надяваме, че назряващите промени във всички области на живота ще изменят и хората, и техният дух ще се събуди за прозрението на действителността. Старият свят се е загнездил в ъглите на съзнанието, но напредъкът е неминуем, а с него и пробуждането на духа. Не е достатъчно да

се считаш за поддръжник на Новия свят, ако старият все още не е изживян в съзнанието ти. Принадлежността на човека към стария или към Новия свят се определя не от това за какъв се смята той, а според състоянието на съзнанието му или, по-точно, по неговата светлосянка. Светимостта на организма се намира в тясна връзка с нивото на съзнанието и скоро ще бъде определяна с помощта на апарати, правещи снимки на излъчванията. Необходимо е да се приложи тяхната употреба, защото изграждането на живота е невъзможно да се провежда с неподходящи ръце. Сега те вредят много, прикривайки се зад думите, но снимките на излъчванията на аурата ще позволят да се освободи обществото от слово-блудстващите, крадците, тунеядците и всички останали, прикриващи се зад хартиени щитове. Пригодността на всекиго, каквото и място да заема, ще се определя от излъчванията на неговата собствена аура. Тогава за учител в училището няма да изпратят човек с нечиста или нездрава аура, или користолюбеца на отговорен пост. Много неща в живота ще се променят с прилагане снимките на аурата, като допълнение към документите за самоличност.(4.166)

Промените в съзнанието са трудно осъществими, но да се отхвърля несъмненото и неотречимото и да се въстава против научните открития , вече е невъзможно. Ще се наложи да се преустройва в съответствие и психиката, и начина на живот. Следствията на мислите ще бъдат видими явно в излъчванията на човека и дисциплината на мисленето ще стане толкова необходима, колкото и правилата на обичайното поведение. Възпитанието ще стане двустранно: външно и вътрешно. От снимките на излъчванията не може да се избяга. Тяхната фотография ще замени съвременния паспорт или удостоверението за самоличност и ще даде право за заемане на едно или друго положение в обществото и на определена работа. Например снимки с тъмни еманации, доказващи наличието на неизживени язви на духа, ще бъдат пречка за заемане на различни длъжности, изискващи определена чистота на излъчванията. Тъмен дух висок обществен пост вече няма да заеме. Особено тъмните ще бъдат изолирани от хората, докато не изживеят своите язви. Делението на хората ще става по светлосянката и недостойни между ръководителите няма да попаднат. Лекторът, четящ за чистота и нравствено

усъвършенстване, ще трябва да засвидетелствува върху екран за чистотата на своите излъчвания и за правото да поучава другите. Лъжите на ораторите веднага ще се отразяват върху стоящ зад тях екран. Ще се наложи да се говори само истината. Сега това е трудно за представяне, но науката ще доведе до него. Нещастни бракове, поради несъответствие на аурите, няма да има, защото до брак ще бъдат допускани само хората, принадлежащи към една и съща вибрационна тоналност. Благодарение съгласуваността на аурните излъчвания хората ще станат красиви и много здрави. Красотата ще навлезе в живота и ще бъде основа на Новия свят.(4.247)

Всяко съприкосновение с хората внася изменения в аурата, ако не са взети мерки за защита. Даже много Високите духове са страдали тежко при близко общуване. Да се предпазиш не винаги е възможно, защото при всяко общуване участва и сърцето. И ако то е отворено, обратната реакция е неизбежна. Дори и при несъзнателна близост психическата енергия изтича, особено ако и по-рано е имало съприкосновение на аурите. Въпросът за взаимодействието на човешките аури е много обширен и засяга различни сфери от Видимия и Невидимия свят. Трябва да се пази индивидуалността на излъчванията, за да не се разтворят те в чужди на духа еманации, лишавайки го по този начин от възможността да върви по своя собствен път. Най-добрата защита е чрез Владиката.(5.132)

Да обживееш ново помещение означава да го изпълниш със своята аура и да неутрализираш неговите собствени излъчвания, натрупани там във времето. Въздействието на тези чужди наслоения в началото се усеща обикновено доста остро, нарушавайки привичното течение на психическата енергия. Но когато помещението се запълни със своите собствени еманации и се преодолее постепенно въздействието на старите такива, животът потича в нормалните си релси, както е бил установен по-рано. Необходимо е да се отчете и влиянието на аурите на новите съседи, с които също трябва да се постигне известна хармонизация.На колективното, макар и несъзнателно влияние от тяхна страна, трябва да се противопостави силата на своето собствено такова. Да се съхранят своите индивидуални придобивки и да се опазят от поглъщане от чуждите е задача, която трябва да се решава незабавно и победно. Много слаби

духове е разтворила и погълнала средата и много са изгубили своя път.(5.156)

Всяко докосване до хората, предметите, обкръжението и каквото и да било, предизвиква в човека реакция с една или друга сила и продължителност. Тя може да се нарече звучене на организма на външните въздействия. Колкото по-силно и продължително е въздействието, толкова по-забележима е реакцията. Силата, степента и характера на реакцията зависят от много условия. Има приятни и неприятни хора. Приятните за едни, могат да бъдат твърде неприятни за други. Това се дължи на сходството или несходството на аурите. Когато две аури звучат в хармония, те се притеглят една към друга. Често първоначалното определяне на човека зависи именно от това обстоятелство. Носителят на Светлина съзвучи със светлите аури, като не съзвучието на тъмата го отблъсква. Едно и също явления може да въздейства напълно различно на двама различни хора, често предизвиквайки противоположни усещания. Важно е как да се създаде имунитет на духа срещу нежелателните въздействия на обкръжението. Дори съприкосновението с получаващите при духовно дарение неизменно предизвиква ответна реакция, като даващият получава в замяна, в различна степен, един вид част от техните несъвършенства върху себе си. По същия начин и Учителят, в замяна на даваната от него Светлина, взема върху себе си несъвършенствата на ученика и ги преодолява в себе си, тоест неутрализира тяхната реакция. Всеки даващ в по-голяма или по-малка степен подлежи на същото условие. Трябва да знаем, че, давайки, всеки път приемаме върху себе си част от несъвършенствата на получаващия, които трябва да преобразуваме в себе си в прояви на Светлината. Реакцията след завършване на отдаването е винаги осезателна и винаги налага възстановяване на равновесието. И тук имунитетът на духа се състои в това да не се поддаваш на въздействието, тъй като ако слепец поведе слепеца, т.е. слаб – слабия и двамата ще паднат в ямата. Особено при напрегнато отдаване реакцията на него е неизбежна. Получилият, стоварил тежестта си върху плещите на даващия, си отива освободен, а този, който е дал, трябва да претопи бремето на тези несъвършенства в своята кула на духа. Що се отнася до останалите, от тях до известна

степен можеш да се оградиш, не встъпвайки, по възможност, в съприкосновение без необходимост. Също и всяко празно бъбрене напълно се изключва.(5.391)

Снимките на излъчванията, т.е.на аурата, позволяват да се разкрият тайните *дуг-па*, които могат да навреждат по много направления. Злото, причинено от тези противници на еволюцията, е огромно и те трябва да се обезвреждат. При най-малката опасност да бъдат забелязани те скриват ноктите си и само очите ги издават. Освен всички останали врагове на човечеството има и такива, които могат да се намират сред всички слоеве на населението, независимо от това кого представляват, как се наричат или към какво принадлежат. Те са особено опасни с това, че се крият под най-различни благовидни наименования, но снимките на аурата ще свалят маските на тези носители на тъмнина и злото на Земята ще намалее с още един вид.(6.36)

Представете си, колко здраво срастнва аурата на човека към дома или мястото, в което той е прекарал неотлъчно целия си живот. Смяната на телата и превъплъщенията основателно се дават на хората, за да не се привързват твърде здраво към това, което ги заобикаля. Затова странстванията и пътешествията са особено полезни; колкото повече са промените във всеки един живот и колкото повече са смените на домовете и жилищата, толкова по-добре е за духа, убеждаващ се от опит във временността и нетрайността на земните домове. Независимо от опита , обаче, все пак аурата успява да се срасте с поредното жилище. Тогава животът изпраща по-честа смяна на външните обкръжения, за да може опитът от раздялата с всяко едно от тях да направи и раздялата със Земята, при прехода на Голямата граница, възможно по-лек. Странниците няма какво да губят и за какво да съжаляват, нито с какво да срастват аурата си, тъй като са в постоянно движение. Но живеещите в къщи и апартаменти, особено в своите собствени или смятащи ги за собствени, трудно се откъсват от тях. С всяка стая, привична вещ или предмет, който притежаваме, ни свързва нишка, създаваща постоянен и съединяващ с тях ток към съзнанието. Хиляди невидими нишки приковават съзнанието към вещите, които счита за свои, към домовете и към всичко, което се намира в тях или наоколо и към местата, където човек живее. Трудно е дори и да си представи

човек, доколко е претоварено съзнанието с ненужни за духа вещи и доколко е оплетено, като с паяжина, от преплитащите се токове на връзките му с всяка притежавана от неговия стопанин вещ. В това е проклятието на собствеността и привързаността на човека към Земята. Но освобождението е в духа. Духом могат да се прекъснат тези нишки, духом може да се приучи човек да се освобождава от вещите, знаейки, че са му необходими само временно и че в действителност нищо не ни принадлежи, тъй като нищо не можем да вземем със себе си от Земята за по-нататък. Хората, които не са се освободили от веригите на собствеността, отиват в Тънкия свят с вързани към нея ръце и крака. Трябва да се приучва съзнанието към пълно откъсване от местата и жилищата, в които човек е пребивавал продължително време, изхвърляйки от него дори паметта за тях, тъй като спомените също обвързват с местата и вещите. От тук и особената полезност на честата промяна на външните условия. Сред всичките тези смени на места , жилища и обстоятелства неизменни остават само Учителят, Йерархията на Светлината, връзката с нея и основите, върху които се изгражда Учението на Живота. Тези неизменни основи трябва особено да се пазят, за да не могат отминаващите вълни на житейския поток да закрият най-важното и най-нужното за човека. Не се привързвайте към нищо и няма да има какво да губите: нито към вещи, нито към жилища, нито към места, нито към срещнатите случайно, тъй като всичко това е само временно. Всичко се движи, всичко тече, всичко отминава, но Аз Пребивавам навеки и Съм с вас извън преходните течения на живота. Устремените към Мен Моля: изоставете земното, по-точно изоставете привързаността към земното, освободете съзнанието си от обременяващия го боклук, за да може да се изпълни то с непреходните неща. Когато говоря за съкровищата на небесата, Имам в предвид непреходните ценности на мисълта и придобивките на духа, които той може да вземе по далечния път. Така и гледайте на всичко, което е около вас, като на нещо, с което ще се наложи да се разделите и което не е ваше, а ви е дадено само за временно ползване от съдбата или от Кармата. Човек се ражда на света без да има нищо и по същия начин, без да вземе нищо, си отива от живота. Тогава от къде е това чудовищно извращаване смисъла на вещите, които човек си въобразява че притежава? Разбира се, от незнание, от

невежеството, което е причина за всичките му заблуждения. Затова Казвам: учете се, учете се, за да можете да освободите духа си от веригите на плътния свят и за да бъдете напълно свободни от земните преживявания в Надземния свят.(6.113)

Любимите предмети живеят по-дълго от нелюбимите. У едни хора не само дрехите, но и вещите около тях много бързо се разрушават. Във всеки предмет се съдържат както хармонични, така и хаотични частици в различно съотношение. Уравновесеното и хармонично съзнание подържа първите, неуравновесеното и хаотичното – вторите. Наред с това и излъчванията на човешката аура способстват за усилването или на едните, или на другите. Всичко зависи от излъчванията или вибрациите на човешкия организъм. Здравите излъчвания спомагат за удължаване живота на вещите. Около някои хора цветята повяхват, изчезват усмивките и незабелязано се промъква болестта. Това са разрушители и поглъщачи на психическа енергия, както самите те могат да бъдат физически здрави хора. Има различни видове здраве, както и болести. Има болести, предизвикани от разложението на съзнанието. Аурите на такива хора са разрушителни и в това отношения хората могат да се разделят на разрушители и съзидатели. Трябва да се избягват хората с разрушителни или болни излъчвания. От друга страна, човек може да боледува, дори тежко, но неговите излъчвания да не са разрушителни, както и има разрушители с добро здраве. Като вампир смуче чуждата енергия такъв разрушител. По външен вид не винаги може да се разпознае такъв човек. Обикновено те се укриват много лесно, защото никой не предполага каква вреда може да причини на околните такъв съсед. Само снимките на аурата могат ще помогнат да се разкрият такива скрити вредители. Това са носители на психическа зараза, мъка, униние и болести, които те пораждат при физическо и психическо съприкосновение. Те могат да се определят по очите и затова трябва много внимателно да се вглеждате в хората.(6.119)

Предметите и вещите, и особено дрехите, са събирачи на психическа енергия. Това се усилва особено при физическо съприкосновение. Старите, обитавани десетилетия, а понякога и столетия, от много поколения домове са като музеи, където устойчиво са се наслоили различни наслоения от психическа

енергия. Всеки предмет, пребивавал в ръцете на даден човек, носи отпечатък на неговата аура. Налага се много внимателно да се отнасяме към предметите, които са пребивавали вече у някого. В болшинството от случаи тяхното насищане е отрицателно. Малко са светлите предмети у хората, наситени с блага аура. Всичките са повече тъмни. Така и подаръците носят върху себе си свойствата на техните дарители. Всички предмети и изобщо всичко, върху което се съсредоточават волно или неволно мисълта, чувствата, преживяванията и вниманието на човека, поглъща и съхранява в своята аура особеностите на заложените в тях енергии. От своя страна вибрациите на аурите на вещите въздействат върху тези, на които се наложи да влязат в допир с тях. Силната личност неутрализира след време тези излъчвания със силата на своите, но на по-слабите личности тяхното въздействие е по-продължително и интензивно. Във връзка с това е по-добре по-често да се сменя местожителството и дома, за да не се вживяват прекалено аурите на местата и жилищата в аурите на живеещите там. Особено трудно е обживяването на старите къщи и исторически местности. Дори поемайки в ръцете прочетени книги, трябва мислено да се отстранява всичко, което е натрупано върху тях и особено да се обграждате от възможна зараза. Трудно е да си представи човек с какво е наситено всичко, което го заобикаля и с какво му се налага да влиза в допир непрестанно. Така наричаните обществени места най-често са заразени с нездравите излъчвания на техните посетители. Особено ужасна е атмосферата на питейните заведения и местата, където се проявяват нисшите страсти на хората. Трябва да се избягват такива места дори и при случайно съприкосновение и за съвсем кратко време. Да не говорим за затворите, местата за заточение, болниците и т.н.. Съвсем различни са наслоенията на местата за наказания и концертните зали или на публичните домове и домовете за молитва. Така и всяко жилище има своите особености на излъчване и характерна атмосфера, която въздейства силно върху психиката на човека. Могат да се избягват скандалите, грубостите, кавгите и т.н. , но не е възможно да се премахнат въздействията върху съзнанието от страна на аурата на местата, където се намира човек. По-тънко чувствителните организми особено остро възприемат тези

влияния, макар че обикновено не си дават отчет за това. Всеки оставя следи след себе си там, ксдето е пребивавал. През целия си живот човек насища със своята аура всичко, до което се допре, осветявайки или омрачавайки предметите и вещите, които го заобикалят. Всеки може да си представи доколко е замърсено и опетнено всичко при съвременното състояние на човечеството и доколко е наситена Земята с подобни зарази. Очистването на пространството е една от най-важните задачи на бъдния ден и в нея трябва да вземат участие големи човешки маси. Но преди това съзнанието им трябва да дорасте до разбирането за отговорността на всеки за чистотата на аурата на планетата, защото всички имат дял за насищането на пространството с психическите продукти на своето съзнание.(6.245)

Ашрамите са ценни с натрупаните в тях кристални отлагания от светлоносна психическа енергия. Всяко ново място трябва да се обживее, преди вашата собствена психическа енергия да може свободно да се проявява. Отначало съзнанието се чувства в новото жилище като в менгеме, подтиснато от чуждите наслоения на живелите по-рано, ако е имало такива. Необходими са време и усилия за неутрализиране на чуждите излъчвания. Те не могат да бъдат унищожени, но могат да се неутрализират чрез проветряване на помещенията , прилагане на евкалипт, мента и чисти благи мисли. Мерките трябва да се вземат веднага, без да се чака натрупаната чужда енергия да навреди, ако е отрицателна.(6.208)

Психическата енергия може да се натрупва и наслоява върху различни предмети. При физически допир тези натрупвания се усилват. Предметите и вещите, и особено дрехите са събирачи на психическа енергия. Жилищата и особено старите и обживени домове са своего рода музеи, където устойчиво и здраво са се наслоили отлагания от психическа енергия. Всеки предмет, пребивавал в ръцете на човек, носи върху себе си отпечатък на неговата аура. Налага се много предпазливо да се отнасяме към вещите, пребивавали вече у някого. В болшинството от случаите насищането им е отрицателно. Малко са светлите предмети у хората, изпълнени с блага аура. Всичките са повече тъмни. Подаръците също носят върху себе си свойствата на своите дарители. Всички предмети и всичко, върху което се съсредоточва волно или неволно мисъл, чувство, преживяване

или вниманието на човека, ги фиксират върху себе си, в своята аура и те остават с нея. Вибрациите на аурата на предметите и вещите също въздействат върху тези, на които им са налага да имат допир с тях. Силната личност неутрализира в течение на времето тези излъчвания със своите. На слабите те въздействат по-дълго, а възможно и през цялото време. Затова е трудно да се обживяват старите къщи. По-добре по-често да се сменят местата, за да не могат въздействията на аурата на местата да се загнездят в аурата на новодомците. Дори, вземайки в ръце прочетени или четени сега книги, трябва мислено да се прогонва всичко, което се е наслоило върху тях или поне да се заградиш от възможната зараза.Трудно е да си представи човек с какво е наситено всичко,което го заобикаля, и с което му се налага да влиза в допир.Така наречените обществени места често са заразени с нездравите излъчвания на техните посетители. Ужасна е атмосферата на игралните домове и вертепите, където се проявяват нисшите страсти на хората. Подобни места трябва да се избягват, дори и за кратко съприкосновение с тях. А с какво са изпълнени затворите, местата за заточение, изтрезвителите, болниците! Местата за лишаване от свобода и концертните зали рязко се отличават по това, което е наслоено върху тях. Отличават се също и молитвените домове от домовете на разврата. Всяко жилище има своя психична атмосфера. Всичко това се отнася към областта на невидимите енергии, но, независимо от това, те силно въздействат върху психиката на човека. Може да се пресече хулиганството, грубостта, скандалите, кавгите, но е невъзможно да се огради съзнанието от въздействието на аурата на това място, където се намира. Тънко чувствителните организми остро възприемат тези влияния, макар и да не си дават сметка от къде произлиза това. Всеки човек оставя следа след себе си там, където е пребивавал. Кучето знае това по-добре от хората и открива следата на своя стопанин. Но хората не искат да знаят това. Човек насища с излъчванията на своята аура през целия си живот всичко, до което се докосне, осветявайки или омрачавайки предметите и вещите, които го заобикалят.Тази невидима аура на материалните предмети се отнася към областта на Тънкия свят, където всичко това е видимо явно и тънкото зрение на екстрасенса много може да види и отличи. Всеки може да се

представи доколко е замърсено и опетнено всичко при съвременното състояние на човечеството и доколко е заразена аурата на Земята от подобни насищания. В пространството всичко се отпечатва трайно и ясно. Светлото съзнание изпълва всичко със светлина, а тъмното - с тъмнина. Колко предстои да се освети, очисти, подобри преди Светлината на настъпващата епоха на Огъня да загори над света. Очистването е най-голямата задача на настъпващия ден. В нея ще вземат участие масите. Но преди това тяхното съзнание трябва да дорасте до разбирането за отговорността на всеки за чистотата на земната аура и на пространството, в което живеем, чувстваме, мислим и което насищаме с психическите продукти на своето съзнание.(6.245)

Взаимодействието на човешките аури е много сложен процес. Въздействие на една аура върху другата се осъществява при всяко съприкосновение. Аурите взаимно или се осветяват, или се омрачават. Нито един контакт не остава без последствия. Мълчаливите по-често са печеливши при това, тъй като словесният обмен усилва следствията. Това взаимодействие е особено продължително и постоянно в общежитията. Който живее сред хора, не може да се огради от тяхното влияние. Най-важното при това е да се опази индивидуалния характер на съзнанието и да не му се позволи да се разтвори под въздействието на колектива. Издигнатите хора не само че съхраняват своето духовно богатство, но и щедро го споделят с околните , издигайки с това общия уровен на мисленето. Но слабите духове обикновено са поглъщат от масата и стават като всички. Магнитът на силните аури пренамагнетизира по-слабите аури. Народните вождове влияят по този начин на цели народи. Силната аура може да оздрави цяла местност. В нейна помощ е силната мисъл. Нищо не размагнитва така аурата, както бърборенето и ненужните разговори.Тъй като болшинството от хората много обичат да говорят, то не е толкова трудно да се прояви сдържаност дори и при общуване с тях. Слушащият винаги губи по-малко, дори и при различни излъчвания. Опазването на собствените натрупвания от потъпкването им от невежеството е задължение на ученика.(6.306)

Въпросът за светимостта е важен, тъй като в Тънкия свят аурата на човека е източник на осветление. ”Ще засветя ли? - пита се преминалият. Някой създава около себе си затъмнение,

а някой - Светлина. Действа все същият този Агни, който е бил натрупван. Може да се каже, че земното пребиваване се дава именно за това - да утвърди всеки в себе си само излъчването на Светлина. Самодейността на съзнанието е показател за наличието вече на необходимите натрупвания. Излагането на чужди мисли и дори на Учения е едно, но когато усвояването и асимилирането на мисли от Учението се изрази в творчеството на нови само изходящи мисли, това ще бъде знак за зареждането на само изходящи лъчи. Разбирането на разликата между репродуктивното и самостоятелно творчество ще позволи да се види различието между съзнанието, творящо само изходяща Светлина, от съзнанието, заимстващо я от Носителите на Светлина и хранещо се с чужди огньове. Изводът е все същият - необходимостта да се запалят огньовете, без които Светлината е невъзможна. Затова казвам: ”Устремете се, защото не мога да се устремя заради вас”. Импулсът трябва да произлиза от човека, търсещ Светлина. Никой вместо него не е в състояние да породи необходимата енергия, към която бихме могли да приложим нашите енергии. Донесете поне малко нещо. Не донеслият съдове няма в какво да приеме светлината. Само изходящите импулси на духа са особено ценни именно с това. Когато срещнете външно привидно устремени, но не притежаващи това, към което бихте могли да приложите вашите енергии, разбирате нашето съжаление и думите: ”Поиска да възложи ръцете Си върху някого, но нямаше никой наоколо”. Да се даде на неготовото съзнание означава да се навреди и на него, и на пространството, и на себе си. Затова са така ценни самоходците и затова им се дава така широко Нашата помощ. Появата на само изходящи лъчи е толкова необичайна, че дори докосналите се до Учението не могат да се отнесат безразлично към техните носители, да не говорим за останалите. В това е и тежестта или по-точно една от тежестите, или трудностите при носенето на Светлина, защото реакциите на Светлината могат да бъдат и много болезнени от нанасяните удари. Понеже *голямото знание е съпроводено и с голямо страдание* и носи малко земно щастие на носителя на Светлина.(6.342)

Всяка мисъл на човека, всяко негово настроение и чувство веднага се отразяват на неговите излъчвания. Тези излъчвания се изразяват в светлина, цветове и огньове, ясно видими за

тънкото зрение. Упадъкът на духа и мрачното състояние понижават светимостта , аурата помътнява и става сива. Приливът на мъжество предизвиква ярки и светли избухвания или повече или по-малко продължително горене. Човекът е огнено същество и всички процеси в него се съпровождат с една или друга степен на светимост. Човешките аури светят и играят с оттенъците на всевъзможни цветове и разцветки. Чистите,прекрасни мисли и чувства предизвикват съответстващи оцветки; тъмните, низките въжделения , преживявания и страсти - тъмните, задимени, безобразни форми на низките огньове. Владеенето на собствените чувства и мисли означава овладяване на собствените огньове или собствените излъчвания. Тези излъчвания встъпват във взаимодействие с пространствените огньове и се получава фабрика за добро или зло, за светли или тъмни еманации, които се усилват или отслабват в зависимост от напрежението на това взаимодействие. Човек може да бъде наречен помрачител или осветител на пространството. Той може да носи в аурата си здраве, радост и светлина за околните или пък болести, мъка, страдания и тъмнина. Въпросът за човешките излъчвания е необикновено важен. *Изобретението на съпрузите Кирлиан* представлява голямо откритие на века. Затова се изправя срещу него тъмата и препятства неговото приложение. По това премълчаване, именно, може да се съди за голямата значимост на това явно необходимо и полезно за много области от живота изобретение. Без да смятаме техниката и селското стопанство, в медицината то може да бъде приложено с голяма полза. Диагностиката на болестите в началния им стадии ще бъде безпогрешна, включително и на рака. Това откритие е дадено на хората за благото на цялото човечество. Престъпно и нелепо е да се премълчава това, което е научно неопровержимо. Несъмненото ще превъзмогне всички противодействия на тъмата и в този процес водещата роля принадлежи на науката. Не мистика, не фантастика, не суеверия. Научните факти ще разрушат грамадите от невежество. Снимките на аурите ще бъдат най-доброто удостоверение на личността и на пригодността й да изпълнява служебните и обществените си задължения.(6.423)

Ние разчитаме само на тези, които според същността на своите излъчвания носят на света Светлина. Ние познаваме и виждаме тези светлоносци. Степента на светимост им дава право за Нашето признание и допуска им при Нас. Степента на светимост определя мястото на духа върху стълбата на Йерархията. Всеки носи в себе си неизтриваем фото-синтез на светлосянката на своята същност, която се изразява в произлизащите от човека излъчвания.(6.439)

Ръстът на огнената аура, да кажем на Планетния Дух, със своите излъчвания обхваща огромни сфери. От твърдината също, като протегнати ръце, се изливат лъчи. Какви са тези лъчи? От кого или от какво се излъчват тези еманации на светлина и на какви разстояния? А Еманациите на Огнените Логоси се простират в Безпределността.(7.220)

Външната принадлежност на човека към нещо няма никакво значение, но светимостта на неговата аура определя принадлежността му към полюса на Светлината или към полюса на тъмнината. Каквото и да се говори, каквото и да става, ако светлината, която е в него, е тъмнина, то и той, и всичките му дела, които върши, са тъмни. Сега човешките думи, дори и най-възвишените, така са се примесили с тъмнината, че да се различи този, който ги произнася, може само по светлосянката. Когато за определяне светимостта на човека бъде приложен апарат за фотографиране на аурата, тогава ще се облекчи изборът на достойни хора за отговорните места и с нищо няма да може да се прикрие тъмнината, която е заместила светлината в човека.(7.337)

При съприкосновение аурите винаги реагират взаимно. Те се помрачават или просветляват, губят от своята жизнеспособност или обратно - усилват се. Усилването може да бъде и двустранно, ако има съгласуваност. Често се случва, че по-високата, силна и светла аура отдава от своите сили на по-слабата. Има много *вампирични* хора,които поглъщат чуждата енергия като сюнгер вода. Те могат да опустошат съкровищницата, ако не се защитят от тях. Медимиумистичните натури често могат да бъдат истински вампири. *Вампиризмът* и ученичеството са несъвместими. Когато човекът, склонен към медиумизъм, е наблизо, той все още може да бъде някак опазен, но когато е отдалечен и предоставен на собствените си сили,

разликата в излъчванията и изложеността на недобри влияния правят контакта много обременителен.(7.460)

В светилищата на храмовете странични лица не се допускали. Защо? Защото техните аури са внасяли елементи на дисхармония и несъответствие в установената психическа атмосфера на свещеното място. По същата причина са се уединявали и подвижниците, за да избегнат това нахлуване. В стаята, където се работи върху съзнанието, не трябва да се допускат чужди лица, защото те нарушават установените вибрации на помещението. Чрез каналите на не хармоничните аури проникват нежелателни гости. По този начин за тях като че се създава проход там, където иначе те не биха могли да проникнат. Трудно е дори да си представите какво донасят върху аурите си хората или кого. Във всяко жилище има собствена атмосфера и не е особено трудно да се усети това. Да се установи тоналността на вибрациите на собственото жилище може и съзнателно. Добре е да не се допускат нежелателни или помрачаващи мисли. Очистители от рода на ментата, евкалиптът и други също помагат. Но най-ефективна ще бъде мисълта за Учителя на Светлината.(7.571)

Понятието за *Ашрам* може да се разшири, въвеждайки в него представата за земния дом. Всеки дом, атмосферата на който е очистена и се охранява, може да стане ашрам и убежище на духа от бурите на външния свят. Наслоенията от мисли създават тази крепост и я защитават. Местата, където са живели дълго хора със светло-носна аура, имат особено значение. Чистотата на аурата им ги е наситила с особени вибрации. Всеки дом, всяка вещ, всяка книга може да се насити със светлина, наслоявайки светло-носни мисли върху нея. Човекът е жив носител и разпространител или на тъмнината, или на Светлината, пребиваващи в него.(7.572)

Победата над външните условия се състои в това те да престанат да въздействат на аурата и да подтискат нейната светло-носимост, а не в промяната на тези условия. Докато това състояние на неуязвимост от външните въздействия не е достигнато, не може да се говори за власт на духа над неговите обвивки. Аурата служи за проводник на вибрациите, изпращани от Учителя. Те могат да бъдат възприети само от светло-носна аура. Ако тя се помрачава, изменя и угасва под влиянието на

непосредственото обкръжение, достъпът за лъчите е затворен. Въпросът за подържането на аурата в изправност е особено важен. Можете да си представите какво прониква вътре при раздразнение, униние, злоба, недоволство или при други емоции, когато Светлината се замества от тъмнина. Да бъдеш постоянно на стража, охранявайки своите излъчвания, е главното задължение на този, който върви след Позовалия го.(8.15)

Колко поводи могат да се намерят, за да се помрачиш от това, което става вън. Но всички тези поводи са самоизмама, защото нито един от тях не струва затварянето на входа за Лъча. Защото това е равносилно да се отворят вратата за нахлуване на тъмата. С всяко чувство или емоция, звучащо в ниска тоналност, откриваме себе си за въздействие на тъмнината. Ще допуснем ли всичко това? (8.16)

Всички хора, без изключение, носят на света чрез своята аура, чрез нейните излъчвания, благословеност или проклятие, светлина или тъмнина, добро или зло. Излъчването на аурата е постоянно, постоянни са и донасяните от хората дарове. За другите може да не обсъждаме прекалено и особено да ги осъждаме, но за излъчванията на своята собствена аура трябва да следим особено зорко, за да не би заедно със Светлината да внасяме и тъмнина. Всеки е имал случай да разбере колко болезнени и тежки са усещанията от недобрите излъчвания на някои хора. Можем да си представим с каква отрова насищат те заобикалящата ги среда. Тези излъчвания и наслоения са невидими за физическото око, но сърцето ги усеща явно и тежко. Те действат задушаващо на хората. Тези носители на отрова са отровители на планетата и човечеството. Те могат да изглеждат незабележими и малки за обикновенните хора, но вредата от тях е голяма и пространствено много значителна. От гледна точка на Тънкия свят такива хора съвсем не са малки, според силата и напрежението на излъчваните от тях злобни вибрации. Малките носители на тъмнина са много опасни с привидната си дребност, защото именно те, малките, служат като опасни канали за големите и силни тъмни същности и дори за *йерарсите на злото*.(8.339)

Трябва да се отмени предишното клерикално деление на хората на праведници и грешници. Ако един човек е безусловно полезен за еволюцията, той може да бъде отнесен към лагера на

служителите на Светлината, а ако е вреден - към служителите на тъмнината. Делението на хората трябва да бъде по светло-сянката. Ако, независимо от привидните недостатъци, светлите излъчвания в аурата му преобладават, това е сътрудник на Светлината; ако преобладават тъмните излъчвания, той е служител на тъмнината - съзнателен или несъзнателен. Външната доброта и добродетелност нямат значение. Ценността на човека се определя по неговия космически паспорт, тоест по снимката на аурата му. Този паспорт не може да бъде подправен. Каквито и привидни достойнства да притежава човек и колкото и добродетелен да бъде, ако той е вреден за еволюцията и ако излъчванията на аурата му са тъмни, той се причислява към враговете на Светлината - съзнателни или несъзнателни. Твърде много лицемерие има в живота и твърде много лъжа. Но идва времето, когато всички прикриващи се ще бъдат изложени на показ в тяхната истинска светлина и ще бъдат свалени маските. Снимките на аурните излъчвания ще дадат тази възможност. Набирането на войни в лагера на Светлината ще бъде много облекчено. И повече никой няма да заема мястото, което не му се полага. Това право се дава от качеството и светимостта на аурата. Много борба ще трябва да се положи, докато новият принцип на паспортизация бъде въведен в живота. Но на Учителя снимки не му трябват. Учителят вижда и без тях качеството на излъчванията на всеки, който се приближи към него. Снимките са необходими на хората, за да могат безпогрешно да определят кой работник заслужава това или онова място. Нима е възможно да се допуска да стават учители в училищата хора, аурите на които са опетнени с язвите на злобата или раздразнението? Такива еснафи не трябва да се допускат изобщо до децата. Откриването на високочестотната фотография, направено от съпрузите Кирлиан, заслужава названието “велико”. Какво старание положи тъмнината да го унищожи и да не му даде зелена улица в живота! Нима истинската наука може да противодейства за внедряването на безусловно полезното? Единствено слабите неща в мирогледа си защитава този, който не дава възможност да се внедри в живота нещо много необходимо и полезно за еволюцията. Колко църковни авторитети ще полетят от троновете си и колко политически и държавни дейци ще се окажат в списъка на

прикриващите се врагове на Светлината и Еволюцията. Това ще бъде истинска революция в оценката на пригодността на човека за една или друга роля на обществената стълбица. И тогава врагът на Светлината ще се окаже такъв, както и да е наричал себе си преди това.(8.455)

Трябва да се подготвяме за онова време, когато няма да има нищо тайно, което да не стане явно. Това време някога ще настъпи за цялото човечество. То настъпва и сега за хората в Тънкия свят, когато скритата вътрешна същност на човека става външна и с целият си облик и видими външни излъчвания свидетелствува за себе си явно и неприкрито. През този момент на разкриване на ликовете преминават всички хора, прекрачили прага на смъртта на физическото тяло. Тогава външната обвивка умира и вътрешният човек, облечен в тънката си обвивка, излиза на арената за проява на своята същност в условията на Тънкия свят. Това, което е донесъл със себе си човек, което е събрал и съхранил през земния си живот, то се проявява в него сега неприкрито и не лицемерно. И тайното и скритото до сега става явно и видимо. Трябва да се готвим за този момент на разкриване на ликовете и така да живеем и постъпваме сега, че да не се срамуваме тогава от своята светлина.(8.456)

Човек не вижда светлината, която носи в аурата си. Но затова пък Учителят я вижда. Затова да се съди за собственото придвижване е невъзможно. Само в сравнение с това, което е било по-рано, може да се получи известна представа доколко се е разширило съзнанието. Значи, все пак по някои признаци може да се съди за извършващото се развитие на организма.(8.457)

От атома до звездите и планетите - всичко, което съществува, всички предмети, растения, животни и човекът - всички имат свои излъчвания. С тях е обкръжена всяка тревичка, всяко цвете, всяко дърво. Имат ги и семената на всички растения. Излъчванията на цветята се колебаят и вибрират, а на животните са още по-подвижни, като всяка еманация се съпровожда с избухване на лъченията. В човека те са още по-резки и напрегнати, като се подчиняват на волята и в значителна степен се контролират от нея. Човекът е огнено същество, което означава, че всички процеси, протичащи в него, какъвто и характер да имат, се съпровождат с огнено-светлинни ефекти.(8.555)

Светлините на аурата могат да се управляват, съзнателно предизвиквайки едни или други чувства и мисли. Прекрасни са светлините на искрената, чиста любов. Прекрасни са светлините на Обединяването. Прекрасни са светлините на огнения устрем. Колко прекрасни неща може да предизвика човек в своя микрокосмос със своята воля. Служенето на прекрасното или красотата се изразява в красотата на аурните излъчвания. По тези излъчвания Учителят вижда това, което става в човека, по тях той определя и степента на неговото издигане. Грижата за аурата е много необходима, защото мислите и чувствата на хората са разпуснати и несдържани. С контрол над излъчванията може да се регулира дори ходът на кармата.(8.556)

Всеки предмет е обкръжен от своята аура. Всяка вещ в човешките жилища - също. Наред със своите собствени излъчвания, вещите, пребивавали в ръцете на човека, се насищат и с неговите еманации. Всички неодушевени предмети имат своя душа и според характера на тези насищания предметите могат да се разделят на добри и зли. Такива ги правят, обаче, хората. Свещените предмети излъчват сияние и светят. Светят картините, скулптурните изображения и другите произведения на изкуството. Светят или са обвити в тъмни излъчвания и жилищата на хората.(8.557)

Всичко, което обкръжава човека, носи върху себе си, в една или друга степен, не само своите собствени наслоения и лъчения, но и отпечатъци на всички събития, които са ставали на това място. Паметта на природата включва в себе си и способността на материалните обекти да запечатват вибрациите на светлината и да съхраняват тези отпечатъци. Казват, че върху старинните скъпоценности има много кръв. Това означава, че някои от тях са свързани с трагични произшествия и убийства. Някои фанатици пият само от своята чаша. Това са вече крайности, но в тях се крият остатъци от отдавна забравено знание. Хората несъзнателно знаят за много неща и много ценят предметите, пребивавали продължително време в любимите ръце, пазят портрети, пръстени, писма и различни вещи. По-добре е, обаче, еманациите да не се смесват и затова след смъртта на човека изгарят личните му вещи. Човек неволно възприема това, с което са наситени чуждите вещи, ако ги държи близо до себе си. Има предмети не само добри или зли, но и

наситени с мисли с определена цел. Такива предмети могат да предпазват или да навреждат. Наричат ги талисмани. Атмосферата на местата, където живеят хората, е изпълнена с всевъзможни човешки еманации. Всичко се отлага, носейки своя отпечатък на Светлината или тъмнината. Тези отлагания представляват реалност в Тънкия свят и са видими от неговите обитатели. Всичко низко се привлича към земята и ниските слоеве на Тънкия свят, а всичко светло и сияйно се стреми към Висшите сфери. Тънкият свят се дели на различни сфери в зависимост от своята уплътненост или разреденост. Аурата на човека магнитно го притегля по съзвучие към съответстващите слоеве и установява връзка с тях още докато човек живее в своето физическо тяло. Това не се осъзнава явно и мнозинството не знаят това, макар и да се намират под въздействието на определени слоеве на пространството. Тъмните често използват някои хора,за да установят чрез тях връзка с други хора, които не притежават тази връзка. По този начин се разширява кръгът на влияние на ниските слоеве на астрала върху жителите на Земята.Когато заградителната мрежа е в ред и са чисти мислите,опасност няма. Но неизживените низки свойства могат да способстват за установяването на нежелателни връзки. Осъзнаването на трите свята позволява да се състави повече или по-малко ясна представа за изпълнеността на околното пространство и да се подържа постоянна бдителност срещу нежелателните въздействия.(8.558)

Всеки от седемте принципа на човека или седемте му тела, си има своя окраска и свои излъчвания. Тези излъчвания зависят от натрупванията в миналото, които са съсредоточени в трите висши обвивки или тела и проникват през останалите нисши обвивки. Светимостта на висшите тела расте и се усилва в зависимост от елементите на безсмъртието, които се събират в тях от живот на живот. Не събралите нищо и нищо не натрупалите духове не притежават нищо и техните огнени тела не са оформени. Но другите обвивки са активни. Оформеното ментално тяло определя високата степен на духа. У болшинството активността е съсредоточена в четвъртия принцип - астралния проводник. Излъчванията от другите, висшите проводници проникват слабо и са отбелязани слабо върху аурата. Аурата е отворена книга, върху която е ясно написана

същността на човека. Към четенето или усещането на чуждата аура трябва да се отнасяме много внимателно и тогава тези усещания ще започнат да се проявяват все по-ярко и по-ярко. Особено рязко е първото впечатление, но на него малко се обръща внимание и то се губи в последващите, вече неясни и смесени възприятия, тъй като се намесва разсъдъкът, замъгляващ чувствознанието. Настроенията на деня или пространствената нота също се звучат в аурата. Звучат и всички предмети, обстановката и атмосферата на хорските жилища, атмосферата на града, местностите - всичко, с което човек влиза в съприкосновение,се отразява върху аурата. Само че хората не искат да си дадат сметка за това и да отбележат тези невидими докосвания на предметите, растенията, всички живи твари и на човека. Докосванията на животните и особено на някои, не винаги са полезни. Затова те не трябва да се държат в жилищните помещения. Чрез животните може да стане нежелателно съприкосновение с Тънкия свят и по-специално с неговите нисши слоеве. Ние сме обкръжени от невидими енергии и Невидим свят, каналите за общуване с който имат много важно значение. В Тънкия свят има много желаещи да се намесват в земните дела и да влияят на хората. Настройката на аурите на живите хора има способността да привлича съзвучни души от Тънкия свят. И ако тази настройка не е висока, то и притеглянията ще бъдат съответстващи. При контролирането на мислите и чувствата може да се следи за състоянието на собствената аура и особено на заградителната мрежа. Състоянията на униние, безнадеждност, страх и всички други отрицателни и омрачаващи чувства са недопустими, тъй като създават канали за съзвучни на тях пространствени връзки. Състоянието на бодър, устойчив устрем при осъзнаване единението с Учителя е твърде благотворно и за себе си, и за пространството, и за околните. Пространственото значение на мислите и чувствата на човека е много голямо.(8.586)

Трябва да се помисли за красотата на аурата. Красотата е антипод на безобразието и тъмата. Красотата е Светлина. Служенето на красотата е служене на Светлината. Няма да сбъркате, ако се основавате в съжденията и постъпките си Красотата. Но как обезобразяват аурата раздразнението, унинието, страхът и всички останали низки чувства,

помрачавайки я и лишавайки я от светлоносни излъчвания. Необходимо е да се опазва постоянно светлостта на аурните излъчвания, защото омрачаващите въздействия, идващи отвсякъде, са постоянни и непрекъснати: от хората, от пространството, от Тънкия свят. Те са непреодолими и с тях е невъзможно да се бориш, ако аурата е омрачена с някакви отрицателни чувства или преживявания. А тъмните още ги раздуват. Затова борбата с тях върви на два фронта: със собствените чувства и със съзнателните или несъзнателни въздействия на тъмнината.(8.629)

Да се докоснеш до духа на някого може само чрез духа. За духовните докосвания хората мислят малко, макар че безсъзнателно такива стават много и са чести. Ако се научите да наблюдавате внимателно своите усещания, ще забележите много интересни неща. Например: радост или огорчение при мисълта за някои хора. Или такива същите усещания при близко съприкосновение на аурите. Всеки носи чрез своята аура на хората скръб или радост, или някакви други усещания. Трябва само да се научите да ги отбелязвате и пред съзнанието ще се разкрие цял свят от нови възприятия.(9.39)

Може да се забележи, че около някои хора се създава светла, успокояваща атмосфера. Около тях се диша леко и дори радостно. С такива хора е хубаво. Около други се усеща безпокойство, тревога, страх. Те омрачават тези, които се доближат до тях. Те внасят тези усещания и в атмосферата на помещението, където влезнат. Едни внасят светлина и успокоение, други - тъмнина и тревога. Значи, мисленето на човека не е негова лична работа, касаеща само него самият, а въпрос, засягащ всички и влияещ на много хора и на големи пространства. Човекът си е отишъл или заминал в друг град, но отровата, разпространена от него наоколо, още дълго ще отравя атмосферата. От мисли се заразяват не само хората, а и животните, растенията, вещите и жилищата, в които живее човек с безпорядъчно и омрачаващо мислене. Така едни хора преминават през живота бидейки благословение за всичко, което ги заобикаля, а други - като проклятие. Всичко зависи от характера и природата на мислите. Хората със светло мислене не само че озаряват със светлина и топлина другите, но и транс-мутират мислената атмосфера, осветявайки и очиствайки я от

мисления боклук. Те справедливо могат да бъдат наречени очистители на земната аура. Противоположно на пространствените отровители и носители на отрова, те служат на каузата на светлината. Всички хора дават своя принос за обогатяване на пространството и всеки трябва да си даде пълен отчет за това какъв е неговият принос и с какъв род мисли изпълва заобикалящата го сфера. Особено плътна е атмосферата на жилищата, в които се приютяват хората. Чувствителното сърце веднага определя характера на това насищане, което изпълва дадено жилище, помещение или сграда. Някои подтискат и задушават, а в други се диша леко. Не един път могат да се чуят думи като: ”Колко хубаво е у вас!” По принципа за насищане с мисли на Светлината се създават Ашрамите. Много време е необходимо за тяхното създаване. Чувствителното сърце може да предупреди за много неща. Но трябва да се знае и разбира какво обкръжава човека в света, в който живее.(9.109)

Когато хората влизат в допир един с друг, винаги става взаимен обмен на енергиите. Аурните излъчвания влизат във взаимодействие. Степента и характера на тези съприкосновения всеки може лесно да си представи, ако знае поне приблизително емоционалното състояние и мислите на техните участници. Злобата, раздразнението, завистта, лъжата и всички други подобни чувства създават отблъскваща картина на взаимно-обмена на отрицателните енергии, обезобразяващи аурата. Всички добри положителни чувства и доброжелателността ще усилят взаимно аурите и ще издигнат светимостта на излъчванията. Ако хората можеха да разберат колко губят при взаимната вражда и недоброжелателност. Разбира се, светлата и добра аура също губи от своята светимост при съприкосновение с тъмната и зла, но трябва да се отбележи при това, че злото не се увеличава, а намалява, защото се погасява от светлата аура. При взаимна враждебност злото, обратно, се увеличава и нараства по напрежение. Този взаимно-обмен на аурните излъчвания има много голямо значение в живота на хората. Той носи със себе си радост или мъка, болест или здраве, спокойствие или тревога, безпокойство или страх. Дори *Махатмите* боледуват при продължително съприкосновение с дисхармоничните или враждебни аури на човешките групи, ако са

принудени да влизат в контакт с тях. Всеки Носител на Светлина знае от личен опит колко размагнитват хората.Затова въпросът за самозащитата е важен необикновено. Наред с пространственото натоварване се налага да се понася и разрежда и бремето на хората. Всеки приближаващ, макар и несъзнателно, се стреми да вземе и да се възползва от енергията на светлите излъчвания. Някои правят това особено настойчиво и ловко, без сами да си дават ясен отчет какво, именно, ги влече толкова към даден човек. Много неща хората знаят подсъзнателно. Дори кучето знае каква трева трябва да яде, когато заболее. Първата степен на самозащита е да не се допуска заразяване с отрицателните емоции, чувства и мисли на събеседника и с всички сили да се стремиш да удържиш равновесието и светлото състояние на аурата. Второто условие е подържане устойчивостта и напрежението на заградителната мрежа чрез постоянна съзнателна връзка с Йерархията на Светлината. Сложен е този въпрос и не един път ще се докосваме до него. Но главното е да съхраните дружелюбието и благожелателното настроение на съзнанието. (9.192)

Материалистите могат да се успокоят - тънките тела имат тегло и обем и са напълно материални, само че плътността на таза материя е различна от обикновената и да се открие и изучи нейния състав е по трудно, отколкото това става в обикновените химически лаборатории. Тази материя е невидима за физическото око, но нали и много газове също не могат да се видят с очи. Високочестотната фотография, изобретена от съпрузите Кирлиан, вече позволява да се уловят, видят и изучат излъчванията на тънкото тяло. Скоро и аурата ще бъде фотографирана, а също и някои предмети от Тънкия свят. Всички светове са материални, само че с различна степен на тънкост, разреденост и вид на материята. Но ако научно се изследва атмосферата на храма, концертната зала, спортния стадион и игралния или другите видове домове, то ще може да се открие в тях присъствието на някои видове газове, твърде различни по свойства и относително тегло. Скоро и такива изследвания ще станат достъпни за науката. Фотографията Кирлиан позволява да се регистрират и излъчванията на животните и растителните организми. Всички неща от плътния свят са обкръжени от един или друг вид аура. Много хора разбират, че въженцето, на което

се суши бельото и въжето, на което някой се е обесил, се отличават едно от друго. И дори отричащият тънките явления няма да поиска да сложи въжето на обесения под възглавницата си. Хората инстинктивно усещат приятността или отблъскващите свойства на някои предмети. Но привлекателността или неприятния характер на излъчванията на човешката аура те усещат винаги и казват: този човек е приятен, а този много неприятен, несимпатичен. Само че не искат да си дадат отчет защо именно в техния организъм, при съприкосновение с тези или онези хора, възниква съвсем определена реакция на невидимите излъчвания на чуждата аура. Но всеки може да се научи да отличава с по-голяма прецизност как собствената аура реагира на срещаните излъчвания и защо именно така, а не иначе.(9.258)

Много от хората, с които ни сблъсква животът, представляват, обикновено несъзнателно, предаватели на твърде неподредени вибрации. Оръдие за предаването служи аурата. У някои аурата е в такова неуравновесено състояние, че дори сама по себе си, без намесата на тъмните, внася безпокойство, омрачаване и нерадост. Хората със здрави излъчвания са, изобщо, сравнително малко. Затова при всяко съприкосновение трябва да се бъде нащрек, за да не се възприемат пагубните въздействия. Някъде може да се помогне, но обикновено хората са глухи и слепи към такава помощ. Не поисканата или натрапена помощ е недопустима. Необходима е известна степен на възприемчивост.(9.310)

Аурата на планетата е наситена с продуктите на психическото и физическо творчество на човека. Писателите, поетите, художниците, изобретателите, конструкторите, архитектите, строителите, мислителите, философите, духовните водачи - всички изпълват аурата на Земята с това, което сътворяват. Благото, светло, прекрасно творчество създава прекрасни образи и озарява тънките сфери с неописуема светлина. Земната градина и невидимите слоеве на пространството разцъфват под тези излъчвания. Вървящите по тъмния път творят образи на тъмата, обвиващи с мрак съответстващите на това творчество сфери. Те способстват за образуването и сгъстяването на отровния, убийствен кафяв газ. Това са убийци на живота и на животворното начало. Това са породители на

тъма, мрак, отчаяние, болести и бедствия, засушавания, наводнения, земетресения и други не равновесия на природата. Всеки човек постоянно и непрекъснато твори Светлина или тъмнина, изнасяйки излъчванията на Светлина или тъмнина от своето същество и влагайки ги в продуктите на своето психическо или физическо творчество. Всички са носители на тъмнина или Светлина и всички непрекъснато творят, насищайки с енергии на тъмнината или Светлината цялото заобикалящо Земята пространство.(9.395)

Мисленето за себе си и за своето пречи да се мисли за другите и за друго. Когато си зает със собствените преживявания, не можеш да определиш и пространствената нота. Вземайки в ръце старинна вещ и желаейки да определиш или усетиш нейните наслоения, трябва да се отдалечиш от себе си и да погасиш своите лични чувства. Тогава вещите могат да започнат да говорят. Всяка вещ и особено старата, е покрита с наслоенията от вибрациите на това, което е ставало наоколо. Материята притежава памет. Чувствителните организми остро усещат атмосферата на древните храмове,замъци и други места, където са се наслоявали с векове отлаганията на различни енергии. Дори влизайки в чужд дом и отделяйки се от себе си поне за миг, може лесно да се почувства неговата атмосфера. ”Приятно ми е да бъда там” - казва не даващият си сметка за своите тънки усещания лаик. А защо? Той несъзнателно усеща аурата на мястото и това усещане определя неговото отношение. Ученикът се учи да анализира подобни отношения и така изостря своята възприемчивост. Пънът не усеща това и няма да завидим на неговата дървена същност. Може да се каже, че вещите притежават душа, тоест аура, която ги обкръжава. Притежават я вещите и предметите, които са пребивавали в обкръжението на човека. Изобщо може да се каже, че аура има всичко съществуващо в света, но аурата на растенията, цветята, птиците и животните носи вече друг характер. Аура имат дори камъните и водата. С невидими излъчвания е наситено всяко място на планетата.(9.560)

Тънките явления започват да се забелязват ако им се обръща внимание. Любовта към Тънкия свят облегчава общуването с него. То трябва да бъде естествено. *Психизмът и медиумизмът* са неестествени, тъй като нарушават равновесието. Трябва

винаги да бъдем нащрек и при съприкосновение с хората да си даваме отчет за реакцията, която те предизвикват върху аурата. Аурата е като сеизмограф, отбелязващ характера на вибрациите на чуждите излъчвания. Но този сеизмограф се нуждае от внимание. От едни хора ти става леко, от други - тежко. Това е явление от тънък порядък. Не в някакви поразяващи феномени, а в анализа на привичните неща може да се намери и отбележи присъствието на този свят. Ние сме обкръжени от него и неговите обитатели, които често силно се стремят да окажат върху някого своето въздействие. Но на тях им е необходимо - и то задължително - съответствие или сходство, макар и малко, на тяхната настройка, с настроението, мислите или чувствата на тези, на които искат да повлияят. Достатъчно е да се издигне собствената тоналност малко по-високо и аурата става недосегаема за подобни опити. Затова Образът на Учителя в сърцето е като щит срещу страничните въздействия. Трябва да се следи много внимателно състоянието на собствената аура, тъй като тя е мост за съобщение с енергиите, идващи отвън. Всяко раздразнение гостоприемно и широко отваря вратите за нежелателни пришълци, а всяко породено чувство - за същности, настроени в същата тоналност. Например въжделенията и страстите, преживявани силно, установяват връзка и дават възможност за общуване с тънки обитатели, изпълнени със същите чувства и емоции. Но ключът за общуване с тях е в ръцете на човека. Както настрои сам себе си или каквото чувство допусне в себе си човек, на него и ще звучи пространствено, отваряйки себе си за въздействия от съзвучните сфери на Астралния свят и по-нагоре. Заградителната мрежа предпазва, но тя трябва грижливо да се подържа в утвърдената от волята тоналност. Малцина се замислят за съзвучието на своите мисли с мислите на обкръжаващите ги сфери. Мислите са като магнит и привличат от всякъде тези, които вибрират в съзвучие с тях. Мисълта е като отворен прозорец към цяла сфера със сходни на нея мисли, от които тя се усилва и подържа. Над всяка мисъл трябва да има контрол, защото всяка ни свързва пространствено с нещо и някого. У дома си не каните нежелани гости при себе си, а на негодните мисли откривате широк достъп, като не контролирате собствените мисли. Няма по-печално зрелище от робството на собствените мисли.(9.615)

Много интересно е да се отбележи как хората започват безсъзнателно да се стремят, когато усетят необичайността на светло-носната аура. И приятелите, и враговете се привличат, но последните - за да вредят. Никой няма да премине без да прояви своята същност. За враговете няма да говорим, но тези, които не са враждебни, имат голяма нужда от направляваща ръка. За да упътиш не е необходимо да убеждаваш за нещо или да посвещаваш в нещо, както това е необходимо при учениците. И при обикновеното съприкосновение те получават все пак светли въздействия. С незабележими докосвания те могат да бъдат превъзпитавани от беззвучното въздействие на собствената Светлина и топлината на сърцето.(9.621)

Правото на вход в едни или други сфери на пространството, както и принадлежността към тях, се определят от вибрационния ключ на аурата или, с други думи казано - от степента на нейната светимост. При това няма никакво значение как се е нарекъл нейният носител, какъв е цветът на кожата му, към коя прослойка на обществото принадлежи, има ли диплома за образование или няма, богат ли е или беден и какви убеждения изповядва. Когато бъде отхвърлено плътното тяло, всичко отпада, но *четворката* остава със своята светимост. Тъмната аура дава възможност да се влезе в също такива тъмни слоеве на пространството. Да се просветли тя в условията на Надземния свят е много трудно. Ако устремеността към Светлината е била проявена още на Земята, започва смъртна борба на Висшата диада с нисшата за Светлина. Общо взето тънкото състояние на *развъплътен*ия е едно “справедливо” състояние, при което всеки получава това, което е заслужил, което е достигнал и което се намира в пълно съзвучие с неговата природа. На Земята хората се различават помежду си по разнообразни признаци, при което банковата сметка или високото социално положение играят немалка роля. Също така се смята, че принадлежността към едно или друго вероизповедание, секта, политическо или социално движение играе значителна роля при определяне ценността на човека. Но това не е така. Човекът, наричащ себе си християнин, може да бъде инквизитор, тоест явен служител на тъмата, а комунистът, не вярващ в нищо извън обичайния материализъм, но отдаващ всичките си сили за благото на човечеството и готов на самоотвержен подвиг дори с цената на живота си, да притежава

светимост на аурата, за каквато не могат дори и да мечтаят тези, които на думи са признавали Бога, но водят позорни войни. Прилагайки принципа на светимостта при определяне на човека се налага да се откажем от обичайните мерки и определения. Когато снимките на аурните излъчвания заменят паспорта, човечеството ще бъде разделено по светимостта на аурите и тогава нищо тъмно няма да получи достъп до средите на управителите на човешките съдби.(10.274)

Задължението на служителите на Светлината се заключава в носенето на Светлина. Това означава, че аурата им не трябва да излъчва огньове на злоба, ненавист, недоброжелателство, обида, неприязън и всички други чувства, затъмняващи аурата. Дори и когато върху него се стоварват ударите на недобрите човешки чувства, той няма право да отговори със също такива недобри чувства. Това не означава, че той трябва да бъде беззащитна овчица, но изисква от него да отговаря на недобрите чувства така, че да не се заразява аурата си с тъмните чувства на нападащите. Спокойствието и равновесието са най-добрия щит против тъмните емоции. Но не е достатъчно само да се приемат в този щит вражеските стрели, трябва също да може и да се отговори със светла стрела, тоест така, че излъчванията на аурата да останат светли. Доколко е трудно това може да се разбере само от собствен опит. Така на злите излъчвания се отговаря със светли излъчвания, за злото се въздава с добро, за тъмнината - със Светлина. Това ще означава такова състояние на съзнанието, когато злото на този свят, стоварвайки се върху носителя на Светлина, вече не намира в него нищо, чрез което да предизвика също такива тъмни вибрации, каквито са насочени срещу него. По този начин става трансмутация на тъмата чрез погасяването и разсейването ѝ с вибрации на Светлината. Служителят на Светлината може да въздаде за получаваното зло само с добро, не позволявайки си да вибрира в унисон с носителите на тъмните излъчвания. Трудно е да не се допусне ожесточаване на сърцето сред жестоките и тъмните. Но ожесточилото се сърце загубва своята Светлина. Ето защо ученикът в защита на себе си може да вдигне само меча на Светлината. Той се защитава от тъмнината със Светлина, а не с тъмнина или със злоба. Дори поразяващият лъч се изпраща без всякаква злоба и в пълно равновесие. Обикновените хора така

или иначе се подават на трансмутация от излъчванията на Светлина. Само съзнателните служители на тъмнината в това отношение са безнадеждни. Те се стараят много да помрачат всяко светло съзнание и с всички способи да предизвикат в него черни, димни огньове. Затова е важно да се следят собствените излъчвания и да се държат под строг контрол. Няма никакво значение какво, именно, предизвиква нежелателните вибрации в аурата на човека, тъй като всичко, което ги предизвиква или може да ги предизвика, е недопустимо и не може да бъде оправдано с никакви съображения. Тогава дори отровните стрели ще дадат само по-добро оцветяване на аурата, без да й причинят вреда.(10.287)

Около вещите и предметите, наситени с огън, човек по-лесно удържа светло-носните излъчвания на своята аура. В това се заключава значението на свещените предмети и места. В това е и смисълът на съществуването на Ашрамите в Плътния и Тънкия светове. Атмосферата на питейното заведение рязко се отличава от атмосферата дори и на най-бедната църквичка. В това се заключава целта на строенето на храмове. Човекът, снабден със силни енергии, може да отлага техните еманации върху всичко, с което влиза в допир там, където живее или се намира. Навсякъде след себе си той оставя следите на психическите си отлагания. Прочетената книга той също изпълва със своите излъчвания. С всеки поглед, с всяко дихание, с всяко движение той отделя в околното пространство енергиите на своя микрокосмос. А тъй както човек във всеки един момент твори или Светлина, или тъмнина, вътрешното му състояние или степента на светимост, или потъмняване, е от значение за пространството и за това, което се намира в него. Нашите хора, където и да се намират, създават около себе си особена атмосфера, наситена не само с техните излъчвания, но и с Лъчите, изпращани от Нас. Тази атмосфера не може да се сравни с атмосферата на обикновените домове. За тънкото зрение това различие е ясно и рязко. Ние различаваме хората по светимостта на тяхната аура, а местата и жилищата - по тяхната психическа изпълненост с отлагания от един или друг порядък. На Нас не ни трябват нито думи, нито уверения, тъй като виждаме и чуваме вътрешната същност на говорещия. И няма нищо тайно, което да не е изразено явно в излъчванията на човешката аура. Снимките на

тези излъчвания ще приближат времето на справедливостта, когато повече няма да може да се крие това, което успешно се скрива сега. За лицемерите, лъжците и лошите хора Новият Свят не носи нищо утешително.(10.434)

Въздействието на цветята върху човека става чрез аромата, цвета и аурните излъчвания на цветето. Степента на въздействие зависи от чувствителността на възприемащия апарат. Въздействията биват положителни и отрицателни. Едни от цветята са отровни, други - целебни. Етеричните масла тепърва ще намират своето приложение в медицината именно чрез въздействието си върху психиката на човека. Изкуствените масла, разбира се, нямат тази сила, защото, ако са от минерален произход, не съдържат прана. Науката все още не признава скритите свойства на вещите, предметите и явленията и не вижда разлика между въжето, на което се е обесил човек и въжето, на което се суши бельо. В същото време аурното излъчване на всяко едно от тях е различно и нищо не пречи на скептика да сложи под възглавницата си въжето, прекъснало живота на човек и да отбележи своите усещания. Ще дойде време, когато с прецизни апарати ще могат да се правят снимки не само на аурата на човека, животните и растенията, но и на предметите. Тогава скритата страна на вещите ще стане достъпна за изучаване. Живеем в свят, изпълнен с явления скрити от очите, слуха, обонянието, осезанието и вкуса, макар че тези явления съществуват и въздействат на човека. И чувствителните натури усещат тези невидими и нечувани докосвания на вещите. Само сърцето може безпогрешно да каже: "Тази вещ ми е приятна, а тази ме отблъсква." Но за това е необходимо сърцето да е пробудено.(11.114)

Природата на нещата е недостъпна за съзнателно възприемане от обикновения човек, макар че несъзнателно хората отлично се оправят в атмосферата на жилищата, старите замъци, градовете, казвайки, че едни от тях им харесват, а други - не. Необходимо е, обаче, да се обръща по-голямо внимание на тези усещания, за да си даде човек сметка кога и защо възникват те в съзнанието. Допирът на Учителя само отваря очите на ученика. Предварителното допускане в мислите на възможността за явлението му отваря вратата. Отрицанието, обаче, е като врата със спуснато мандало. В това отношение утвърждаването

е винаги положително, тъй като винаги дава нещо. Отрицанието винаги е мъртво, тъй като убива възможността.(11.115)

Ако отшелниците-йоги облагодетелствуват света със светлоносните излъчвания на своя микрокосмос, то, подражавайки им, същото може да прави и ученикът, следейки зорко състоянието на неговата аура да съответства на тази задача. Това, разбира се, не е лесно, когато има толкова отвличащи условия и когато околната атмосфера е плътна и яростно противодейства на всяко добро начинание. Погледнете колко много добри и градивни дела са изопачени от тъмнината и са обърнати наопаки със своята отрицателна страна. По същия начин тъмните ще се опитат да изкривят и вашите добри начинания. Но поддържайки светимостта на собствената си аура и съблюдавайки завета за мълчание и равновесие, ставате неуязвими за тъмните нападки.(11.578)

Когато попитат, защо се отделя толкова много време за мислите и преживяванията от личен характер, отговорете: ползата или вредата, които човек може да допринесе на света, зависят от светимостта на неговата аура, а тя самата - от неговите чувства, мисли и преживявания, т.е. от състоянието на неговото съзнание. Затова и на последното се отделя толкова внимание в процеса на преобразяване на човешката личност.(12.7)

Въздействието на човешката аура все някак се признава, но въздействието на аурите на предметите, жилищата, градовете и местностите не се разбира достатъчно. Всичко си има аура и всичко въздейства на всичко. Горите, планините и полята са изпълнени с това въздействие. Въздействията на съвременните градове са убийствени, както и въздействията на злобните, болните и нещастните хора. На тях са подложени всички хора, независимо от това знаят ли за тях или не знаят, искат ли или не искат. Всичко взаимодейства в заобикалящия човека свят, както в плътния, така и в Тънкия, Менталния и Огнения. Някой напразно смята, че нещо може да го предпази от тези въздействия, от връзката със света, който го е породил или от звездните въздействия, от лъчите и вибрациите на Далечните светове. Топлината на слънчевите лъчи сгрява планетата и ѝ дава живот. Това е неоспорим факт, който се осъзнава от всички.

По същия начин и всички останали въздействия са факти и трябва да бъдат осъзнати.(12.26)

Не е излишно за никого да се погрижи за своя облик, който всеки отнася със себе си в Надземния свят. ”Неизтриваема е маската на истинската същност.” Измъчваният от своите пороци, въжделения и страсти тук все още може външно да ги поприкрие, но там тайното става явно и видимо и не може да се избяга никъде от себе си. Аурата, която е изразителка и носителка на същността на човека, показва своя образ в съзвучни на нея форми. Ужасни и чудовищни по своето безобразие са обliците на хората, живеещи в нисшите слоеве на астралния свят. Но колко прекрасен е другият полюс на живота, озарен от Светлината и Красотата. Прекрасни са хората и сиянието, което ги обкръжава отвън. Там, където твори мисълта и всичко се движи от мисълта, царува и управлява Законът на съзвучието и съответствието на вътрешното състояние на човека с външния му облик. Ето защо Ние настояваме и тук, на Земята, вътрешното състояние на човека да съответства на външното му изражение и да бъде прекрасно. Двуличието, лицемерието, фарисейщината, лъжата, неискреността пораждат дисхармонични форми, които носят върху себе си печата на тъмата.(12.304)

Всички недостатъци и слабости на човека са отразени в излъчванията на неговата аура и се виждат явно в Надземния план. От това се възползват тъмните и всяко петно на аурата се превръща в мишена за вражеските стрели. Така борбата със собствения астрал, подчиняването му на волята и обуздаването на своеволията му става много по-сложно и трудно. Тъмните съзнателно, старателно и упорито раздухват димните избухвания на тъмните огньове на не очистената астрална обвивка. Тези обстоятелства трябва да се имат в предвид в процеса на очистването на астрала, знаейки, че противникът е силен, изкусен и изтънчен във всевъзможните хитрости, прелъстявания и изкушения, и често използва персонификатори в образите на познати или близки хора. Не Ние, а вие трябва да се държите здраво и неотлъчно за Нас с цялата си устременост, с цялото си желание, с цялата си сила и воля.(12.439)

“В своята Светлина ще видите Моята Светлина” - тази формула трябва да се осъзнае в цялото и значение. Само

усилвайки и издигайки светимостта на собствената аура, можете да се докоснете до Аурата на Владиката и да възприемете нейните излъчвания. Тъмнината се подхранва със тъмнина, а Светлината - със Светлина. Няма друг път за доближаване към Учителя на Светлината. Грижата за състоянието на аурата е главното задължение на този, който върви след Владиката. От тук и постоянния надзор и заостреното внимание към постъпващите отвсякъде въздействия, идващи от околния свят. Когато заградителната мрежа, в резултат на това непрекъсвано и по време на сън бодърстване, е в ред и се подържа съзнателно, способността да се противодейства на тъмата се удесеторява и отразява всички тъмни опити и нападения. Но единението трябва да бъде пълно и непомрачено от суетата на ежедневието. Владиката е казал: ”Аз съм с вас винаги”, но дали е винаги с Него духом устременото към Него съзнание? (12.521)

Аурните вибрации могат да бъдат хармонични и дисхармонични, добри и зли, светли и тъмни. Два предмета, наситени с противоположни вибрации, намирайки се един до друг, встъпват във взаимодействие и по-силните вибрации побеждават. Може дори да се говори за борба, ставаща между предметите и вещите. Вещите, предметите, дрехите и всичко останало, намиращо се продължително време в близост до човека, се насища плътно с неговите излъчвания. Много трайна е атмосферата на жилищата и особено аурата на дрехите. Някои предмети запазват силата на въздействието си за много дълго време, а заклетите предмети - още повече. Заклети означава наситени с определени целенасочени еманации съзнателно. Може да се каже, че живеем в свят, където всичко вибрира с енергии от тънък или друг порядък. Еманациите на горската поляна, неосквернена от човека,се отличават от еманациите на игралната зала. Чувствителните организми различават отчетливо характера на вибрациите на различните места. Те могат да кажат дори и със затворени очи дали се намират в храм или в увеселително заведение. Влизайки в чуждо жилище човек или се подчинява, тоест попада под въздействието на неговата атмосфера, или, обратно, я преодолява. Същото става и при съприкосновение на човешките аури. Една от задачите на ученика е да приучва себе си към това да не се подава на

никакви странични въздействия, макар и усещайки тяхната същност.(12.691)

Изображенията на хората, техните портрети и фотографии, също имат свои излъчвания и също въздействат на съзнанието. Даже мисленото представяне на такъв портрет предава тези невидими вибрации. В това отношение голямо е значението на иконите и свещените изображения. Човек се намира под постоянното въздействие на всичко, което го заобикаля и с което влиза, особено съзнателно, в съприкосновение.(12.692)

Художникът, сътворявайки своите картини, влага в тях своите излъчвания, степента и характерът на които зависи от силата на неговия творчески огън. Тези наслоения съпровождат платната и остават с тях през цялото време на тяхното съществуване, ако огньовете, вложени в тях, са достатъчно устойчиви. Въздействието на такива акумулатори на вибрации е много силно. Колкото по-огнено е творчеството, толкова по силно е въздействието. Може да се предположи каква е мощта на великите произведения на изкуството, ако са създадени в тясно сътрудничество с Йерархията на Светлината и ако техният творец сам е *Йерарх от висока степен*.(12.693)

Колелото на сътрудничеството представлява животворен обмен на енергия отгоре надолу и обратно. Учителят е и Изпращащ, и Получаващ, ученикът - също. Нямащият нищо, от когато се отнема и това, което има, е, всъщност, не даващият нищо. Жизненоважният обмен продължава и след Учителя - все по-нагоре и по-нагоре, а от ученика - надолу, по низходящата линия на Йерархията. Дори животните и растенията получават от човека или, по-точно, би трябвало да получават, ако излъчванията му са светло-носни. В противен случай от него излизат енергии на разрушението. Ученикът съзнателно не допуска подобни излъчвания. Хората със здрави излъчвания могат да бъдат наречени дарители на живот. Лабораторията на човешкия микрокосмос е много силна, но енергиите, излъчвани от него, могат да бъдат както съзидателни, така и разрушителни, носещи живот или смърт. Голяма е отговорността на човека за всичко, което излиза от него. От тази отговорност никой не може да избяга. Дори не равновесията в природата се причиняват от човечеството като цяло. Може да се каже, че не само животните и растенията, а цялата Земя и всичко, което е върху нея,

получават от човека. Местността, жилището, облеклото и всички предмети, които го заобикалят, се насищат с аурните излъчвания на човека. Така ден след ден, година след година, век след век атмосферата на планетата се изпълва с породеното от човешките маси. А с какво е изпълнена тя, не е много радостно да се констатира. Има светли оазиси, има светло-носни Висши сфери, но непосредственото обкръжение на Земята е сумрачно, нерадостно и безпросветно. Войните, насилията, човеко-ненавистта, бедността , болестите оставят убийствени наслоения. В тази задушаваща атмосфера хората вече се задъхват. *Каин казал, че не е пазач на своя брат*. Но плодовете на Каиновото наследство се пожънват от всички: във вид на отровен въздух, който дишат; във вид на пространствена тежест, притискаща съзнанието; във вид на тъмни, обвиващи планетата мисли, заразяващи масите; във вид на разрушителни енергии, нахлуващи в живота. Време е да се помисли за почистването и на земната градина, за нейното привеждане в порядък, за унищожаването на плевелите. Време е, защото ако се изпусне моментът, може да стане късно за спасяването на планетата.(12.782)

Ако предназначението на човека на Земята и в световете е да носи Светлина на хората и на всичко, което го заобикаля, то неговите основни съзнателни действия трябва да се насочат именно в това направление. И състоянието на неговата аура трябва да бъде такова, че излъчванията й да бъдат светли. Но в условията на плътния свят това е много трудно. Целта на Учението на живота се състои именно в това - да се утвърди светимостта на аурата. Стремящият се към Светлина се стреми преди всичко да я утвърди в собствения си микрокосмос, за да стане светилник на света.(13.24)

Състоянието на вътрешна стегнатост и сдържаност може да бъде установявано по желание и това може да се прави възможно по-често, за да стане то привично и постоянно. Противоположност на това състояние е разпуснатостта на всички чувства и неумението да се сдържаш и управляваш себе си. При сдържаност аурата придобива спокойно състояние и действа благотворно на всичко наоколо: на хората, на животните, на растенията и на неодушевените предмети. Всичко, с което човек влиза в съприкосновение, включително вещите и стените на

жилищата, може да бъде изпълвано с блага аура. Всички хора въздействуват на своето обкръжение. Въпросът е само в това - как? Въплътените не се замислят какъв отпечатък на духа си оставят след себе си, но такъв оставят всички. По живото-описанията на някои хора не е трудно да си представим характера на техния отпечатък. Мрачни и страшни отпечатъци оставят след себе си лошите хора, отдали се на злото. Но дори и не лошият човек, намиращ се под робството и в подчинение на астрала си, може да остави след себе си не особено привлекателни записи. Затова сдържаността и вътрешната стегнатост са безусловно полезни. А колко увлекателен може да стане този процес на овладяване на собствените чувства, мисли и настроения, ако се разбира, че по този път става събирането и натрупването на психическата енергия. Животът на Земята може да бъде преживян или събирайки, или прахосвайки Агни.(13.305)

Всяко движение в човешкия микрокосмос има светлинна основа и се съпровожда със светлинни и цветови изменения на неговата аура. Всеки нервен импулс представлява електрично-светлинна вълна по нервния проводник. Тези светлинни движения в човешкия апарат са постоянни, докато е жив. Затова огнената природа на човека се проявява с постоянни светлинно-огнени вибрации във всички негови обвивки. От тук и овладяването на себе си във всички отношения и във всички обвивки означава овладяване на собствените огньове. Всяка емоция, всяка мисъл е пламване на огньове. Всяко кратко или продължително настроение е кратко или продължително горене с една или друга степен на светимост или помраченост. Светлият Агни осветява, а тъмният - помрачава или затъмнява. Значи, огньовете могат да бъдат различни. Овладяването на себе си и на сребърната юзда на чувствата и мислите довежда до овладяване на собствените огньове. Овладяването на огньовете не може да стане за един час. Но всекидневната грижа, труд и усилия в това направление, упорити и целенасочени, непременно ще доведат до целта. Дори простата утринна гимнастика съвсем не е толкова проста, както изглежда, защото дори и тя довежда до известна власт над тялото. А *йогистката гимнастика* - още повече. Когато мускулните движения се упражняват по обичайния път, ефектът е един. А когато тези движения се извършват само мислено, степента на

огненост се задълбочава. Резултатите зависят от напрежението на волята. Но и в двата случая - и при физическото, и при умственото движение, действа Агни. Леката гимнастика е необходима за подържане жизнеспособността на тялото, което се нуждае от съзнателна волева тренировка. Когато трудът е радостен, той е светло-носен и животворен. Но робският труд, помраченият и затъмненият труд, особено ненавижданият, е разрушител на психиката и тялото. Много възможности за овладяване на Агни има в ръцете на човека, но за да бъдат използвани, трябва да бъдат осъзнати значението и смисъла им.(13.393)

Човешката аура излъчва постоянно около себе си енергии или на Светлината, или на тъмнината, насищайки пространството и всеки предмет в него, и въздействайки на всичко: на хората, на животните, на растенията, на предметите и вещите. Светло-носната аура излъчва светлина, помрачената - тъмнина. Всяко движение, действие, чувство и мисъл са или светло-носни, или отровни. Придвижването на човека по лицето на земята оставя след себе си един вид следа или отпечатък. След носителите на Светлина остава блестящ отпечатък на духа, а след служителите на тъмнината - объркани тъмни ходове, наситени с отровата на техните еманации, които отравят всичко, до което се докоснат и чиято отровност продължава да действа и след тяхната физическа смърт. Човек може да настройва своята аура в гамата на Светлината или тъмнината. Затова е важно да се наблюдаваш и да знаеш какъв род енергия излъчва аурата ти. Аурата на унинието, страха, безпокойството, злобата, раздразнението и всички останали мрачни чувства разпространява тези тъмни енергии наоколо, въздействайки особено силно на психиката на хората, с които влиза в контакт. Възможно е във всеки даден момент да си дадеш ясен отчет какво се излъчва наоколо от твоята собствена аура. Отговорността за собствените излъчвания е огромна. Контролът, зорката бдителност и постоянното наблюдение на собствените еманации и на състоянието на аурата представляват най-важното задължение на ученика. Когато бъдат създадени апарати за снимки на аурите, тъмните отровители ще бъдат просто отстранявани от обществото и изолирани, както сега изолират заразно болните, докато аурата им не изгуби своята

отровност. На разгула на тъмата ще бъде поставен предел. Контролът над своите излъчвания не е лична работа, а обща и пространствено безусловно полезна. Хората все някога ще разберат, че всеки е задължен да носи Светлина в аурата си, за да влияе благотворно с излъчванията й на планетата и на всичко, което живее, расте или просто се намира върху нея. А целта на ученика е да очисти дотолкова мисленето и чувствата си, и да овладее себе си, че аурата му да стане ярка и блестяща, даваща Светлина на света.(13.443)

Човекът е като магнит. Магнитните свойства на аурата се проявяват в това, че светло-носната аура привлича към себе си от заобикалящата я среда елементи на Светлината, а тъмната - на тъмнината, подсилвайки по този начин и своите собствени енергии. Добрият извлича и притегля добро, а злият - зло.Така аурата възвисява или помрачава всичко, с което влиза в съприкосновение, израствайки и тя по сила при това взаимодействие. По този път расте и доброто,и злото, както в самия човек, така и около него. Наистина, самотният подвижник може да бъде благословия за цял окръг. Хората трябва много срочно и спешно да разберат какви светло-носно-съзидателни или разрушителни енергии носят в себе си и колко голяма и неизбежна е отговорността им за всичко, сътворявано от тях, а също и това, че причината и следствието са неотделими и ще се наложи неизбежно да пожънат последиците от всички свои дела на Земята.(13.447)

Да се порадваме на всяка частица добро, на всяка устременост, на всяка мисъл, на всяко чувство, постъпка и действие, носещи в себе си Светлина. Великото Дело се състои именно в това - тази Светлина да свети на човечеството. От личния избор, който е винаги свободен, зависи ще се озари ли се съзнанието от избора на Светлината или ще се затъмни, ако е избрало тъмнината, обединявайки се при това или с Огнището на Светлината или с бездната на тъмата.(13.448)

Тема 9. Астралът

Героят отсича змийските глави на дракона, но те израстват отново. За да бъде унищожено, чудовището трябва да бъде поразено в сърцето. По същия начин трябва да се постъпва и в борбата с вечния враг на духа – астрала. И когато става дума за преодоляване на някои вредни привички на ума като алкохолизъм, тютюнопушене, наркомания и пр., то трябва да се разбира не като борба и преодоляване на нещо извън човека, а като овладяване на чувствата и емоциите, тласкащи го към алкохола, никотина, наркотиците и пр., вътре в него.(1.31)

Една от особеностите на астрала е преходността на неговите прояви, докато ценността на най-високите качества на духа е тяхната извън временна постоянност. Преданост само за днес или мъжество, или любов, или устременост, или спокойствие – това звучи много нелепо. Но потопяването в астрални емоции е едно предаване във властта на преходното и изменчивото. Показател за степента, достигната от духа в процеса на овладяване на неговите обвивки, ще бъде спокойствието на ума, изразяващо се на лицето или пък безпокойството на мятащата се астрална обвивка, също отразяваща се в характерните черти и движения на лицевите мускули. Погрешно е да се смята, че външната угодливост, изразена на лицето, както и всички подобни чувства, нарушаващи величието и тържествеността на спокойствието на духа, могат да допринесат за постигането на нещо желано в присъствието на влиятелни хора, пред които астралът – палячо се криви и гримасничи, за да им угоди и привлече вниманието. За зрящия е напълно ясно, че по-лошо робство и зависимост от обкръжаващите не може никой да си представи. При това прието доброволно, предизвикано от нищожни помисли и представи. Много по-добре е, вместо угодливата усмивка, да се прояви студена сдържаност или затворена суровост, при които ущърбът за духа ще бъде по-малък със сигурност. Повтарям, че суровата, студена, мълчалива

сдържаност, без жалки угодливи усмивки, е по-за предпочитане пред всички гримаси на астрала, така отчетливо унижаващи достойнството на духа, в замяна на което нищо друго на света не може да се приеме.(1.41)

Когато някой вътре въстава против следването на висшия път, смятайте, че това не сте вие, а вашият вечен враг – астралът, който с това иска да наложи своето желание, вместо вашето. Той иска винаги това, което завлича надолу. Да, той, именно, е против ритмичното обръщение към Владиката, както и против мислите за Учителя. Той, той, той винаги и неизменно е против всичко, което възвишава духа и го откъсва от обятията на малкото "аз". И е за всичко неизживяно и влачещо в бездната, той, древният враг – астралът. Затова той трябва да бъде отстранен непременно като ненужен придатък, изиграл своята роля и станал излишен.(1.106)

Владиката е неизменяем и е винаги с вас, но състоянията на тялото и ума са изменчиви, особено движенията на астрала. Всички проводници се подложени на постоянни изменения и да се опирате на тях или да обосновавате своето отношение към Йерархията със зависимостта от тяхното състояние ще бъде голяма грешка. Непреходното в човека и същността на Учителя на Светлината са свързани здраво, независимо от измененията, ставащи в проводниците. Но тези движения са толкова осезаеми и дотолкова изпълват съзнанието, че помрачават проявите на Светлината и заглушават песента на духа. Единствената опора на Земята и в света е Йерархията на Светлината и Владиката, който е Камъкът в Основата на живота. Не трябва да се допуска илюзиите на Майя да отделят съзнанието от основата на живота и да я заменят със себе си. Всичко ставащо в проводниците е временно и преходно, колкото ярко и убедително да изглежда и е обречено поради ограничения кръг на своите прояви. Да вземем която и да е емоция от астрален порядък и ще се убедим, че продължителността й е пределна поради бързото изчерпване на енергията, която я подхранва и тя става неспособна да подържа по-нататъшната реакция на нервите, които престават да звучат на дразнението. Известно е, че и най-ярката проява на астралната любов затихва и угасва с течение на времето и се замества с пълно равнодушие. Така е и при другите емоции, които задължително трябва да се редуват със своята

противоположност, за да се разпалят отново. Всеки може да си припомни колко много са били различните състояния на обвивките му, които са завладявали съзнанието за известно време, след което са отминавали безследно и са били забравени от съзнанието. Да, всичко тече, всичко се изменя непрекъснато, но Владиката остава неизменен и само на Него, на Камъка, образуващ главата на ъгъла, може да се строи дълговечно и да се намира опора във всичко. Разбира се, вътре остават следи от всички преживявания, но сегашното съзнание е изключило споменът за тях и живее вече под въздействието на нови впечатления, изцяло потопено в тях, без да има в предвид, че всичко това са миражите на Майя.(1.163)

Всичко построено на лични чувства е нездраво, защото се отнася към сферата на астрала. Всяко такова чувство има биполярен характер, което обуславя неизбежно задължителната манифестация на който и да е от полюсите. Обикновено в началото се проявява положителният полюс, в дадения случай светлият и приятен за общуване, а след време енергията на полюса, който е антипод на първия. И ако първото чувство е било симпатия, второто е антипатия, проявена в степен равна на симпатията. Тези закономерности важат за всички чувства на астрала. От тук и тяхната ненадежност и невъзможност да се базира човек на тях и да гради върху тях отношенията си с хора, чието астрално начало превалира над другите. Там, където господства астралът, не търсете здрави взаимоотношения, привързаност и дружба. Всяка проява на чувства ще отрече сама себе си в течение на времето. Не се подавайте на примамките на движенията на астрала, колкото и привлекателни да изглеждат, защото зад всяка от тях стои нейният антипод, който задължително ще се прояви след известно време. Ярък пример за предателската същност на астрала служат думите “осанна” и “разпни го”. На гримасите на астрала трябва да се противопостави суровата безпристрастност, защото от тях се ражда предателството, отстъпничеството и бягството от отговорност. Сътрудничество, основаващо се на лични чувства е нездраво. Личността е вместилище на саможивостта, несъвместима нито с подвига, нито със саможертвата. Висшите качества на духа, като любов, преданост, безстрашие и др.

трябва да се изнесат извън движенията на астрала, защото в противен случай те няма да бъдат затвърдени в духа.(1.174)

Няма нищо по-разрушително за човека от рефлекторната дейност на физическото, астралното и менталното тяло. Тя възниква когато отсъства контрол над обвивките от страна на съзнанието. Всички рефлекторни действия на човека се предизвикват от подобни на тях мисли, утвърдени и приети от духа и пораждащи добри или лоши съзвучни действия. Това налага посевът на нови зърна, тоест изпращането в хранилището на паметта на получилите одобрение или отхвърлени мисли, да става по-щателно, с по отчетлив печат на волята и съзнанието. Мислите, получили неодобрение или отхвърлени изцяло, при повторното си завръщане в съзнанието, което е неизбежно, няма да се проявят в действие, но одобрените или утвърдените ще дадат следствие Твърде много мисловен боклук попада в паметта, замърсявайки бъдещето. Затова напомняме за постоянна бдителност, бодърстване на стража, охрана на мислите и чувствата. Архатът винаги е с будно съзнание. При него няма нито едно автоматично или рефлекторно действие. Стоящият на стража дух не допуска в съзнанието си не съзвучни с постигнатото ниво елементи. Но астралът живее чрез рефлексите и това налага постоянен контрол и вмешателство на волята, за да не може той да прояви своята лунна същност чрез отдавна изживели времето си и изгубили значението си механизми.(1.213)

Астралът е средоточие на личното начало, на саможивостта. Чувствата от свръхличен характер са извън неговата сфера. Но наред със самоотвержеността и загрижеността за другите, могат да съществуват и лицемерието, и престореното благодушие, и фарисейството, и други подобни маски на астрала. Сега се извършва разделение на човечеството по светлосянка в планетарен мащаб и никакви увъртания и хитрости на тъмните няма да заменят тъмнината със светлина. Хората могат да се мамят един друг и да се умиляват от маските си, но при последния звънец принадлежността на всеки към Светлината или към тъмнината ще се определят не според външната покривка или собствено мнение, а според светимостта на вътрешната му същност.(1.241)

Въпросът за възпитанието на волята, колкото и сложен да изглежда, в крайна сметка се свежда до обуздаването на астрала и пълното му подчинение. Астралът е оръдие на духа, но не самият дух. Възможно е да се преживее пълноценно и без астрални емоции. Сферата на астрала засяга нисшата скала на живота и разширеното съзнание не се нуждае от нея. Не е далеч времето, когато астралният проводник на човека, изиграл определената му от еволюцията роля, ще стане съвършено ненужен за по-нататъшното развитие на човечеството. Но и сега отделни хора вече са достигнали до тази степен, което е значително постижение. Ярък пример за властта, която тази обвивка може да придобие над човека, е животът на алкохолика, наркомана, чревоугодника и др., който изцяло се диктуват от порочните навици и привички, свойствени за астрала. По-добре е той да бъде изключен напълно от сферата на активност на съзнанието, вместо да се играе по неговата свирка. Носенето на власеници, самобичуването и други крайности на аскетизма показват нагледно доколко изострена е била борбата с тази яростно бореща се за властта обвивка. Да се накара астралът да мълчи означава той да бъде овладян. Неговите емоции са много заразителни и се предават от човек на човек чрез излъчванията на аурата, предизвиквайки в съзвучните аури аналогични вибрации. Така някои хора могат да заставят заобикалящите ги да вибрират на същата тоналност, на която звучат и самите те. Такъв човек заприличва на управлявана кукла на конци, мятаща се насам - натам при всяко подръпване на конците. По същия начин дърпат нервите на хората и астралните вибрации на заобикалящите ги, възбудени по различен повод, двуноги и тогава отговарящите им по съзвучие също започват да им подражават, оприличавайки се на споменатите марионетки, за забава на множеството злобни очи, радващи се от астралния свят на сътворяваното зло.(2.3)

Проявите на астрала имат биполярен характер, което позволява всяко овладяване на движението, ставащо на единия от полюсите, да доведе до контрол над движението и на противоположния му полюс. Не се привързвайте към нищо и вие няма да имате какво да губите. Не се радвайте прекалено на нищо и няма да плачете. Не позволявайте на астрала да се проявява на единият от полюсите и ще замлъкне и

противоположният му полюс. Това е основанието за така препоръчваното безстрастие и ключът за овладяване на астрала. Астралът е центърът, средоточието, твърдината на саможивостта и всички негови преживявания са насочени единствено към личното, но не и към общото благо. Отсъствието на лична радост не лишава човека от усещането на свръхлична или космична радост, но разликата между двете е като между светлината и тъмнината. Злорадството и егоистичната радост не са далеч едно от друго по природа. Безстрастието се постига когато замлъкне астралът и движението в тази обвивка се прекрати. Разбира се, трудно е да се бори човек с астралната мъка, но астралната възторженост или радост могат да се пресичат още в самото им зараждане. Радостните подскоци на теленцето на ливадата не са от много мъдрост, защото след тях последва жалостно мучене и пълна безпомощност, когато то се загуби. Затова учението препоръчва да не се радвате, както и да не тъгувате прекалено. Препоръчва се също да не се удивявате на нищо и да не се поразявате от нищо. Астралната обвивка се стреми да се прояви във всичко – в гласа, в погледа, в движенията и жестовете, в емоциите и чувствата и всички тези прояви са храна за нея. Но те са врагове на човека и неговото равновесие, тъмничари за духа. А равновесието е в основата на силата и могъществото на духа. И в началото на неговото установяване трябва да се уравновесят движенията на астрала. С всяка емоция човек се отдава във властта на астрала, при което тази неугледна обвивка подчинява на себе си цялата психична активност на съзнанието. Може да се наблюдава как действа този палячо: всички се смеят, смее се и той; всички плачат, плаче и той; всички бягат, обхванати от животински страх, втурва се и той; ако всички наоколо треперят, обхванати от империла на раздразнението, озлобява се и той. Много по-добре е, обаче, вместо да се прави човек на палячо и маймуна, да не реагира изобщо на проявите на астрала в другите, а да запазва равновесие. Защо да се търси преодоляването на високи върхове някога си и някъде си, когато е възможно в течение на деня, върху множество дребни неща, да се упражнява Огнената йога, водеща към могъщество на духа. Колкото еднополюсни прояви на астрала възникват през деня, толкова са възможностите да се справите с техните антиподи. Те може да

са дребни и нищожни, но целта, постигната с тяхното обуздаване, е огромна и сияйна. Така човек може да постигне всичко, което пожелае, защото цялото време, което е сега и ще бъде, е на негово разположение.(2.9)

Астралът се храни с емоциите в себе си и другите. Ако неговите са му малко, той ги предизвиква в околните, стараейки се да накара чуждите проводници да вибрират в унисон с него. Това е по същество един вид вампиризъм. Може да се наблюдава в живота как, предизвиквайки бурна реакция на астрала на своята жертва, самият той веднага се успокоява, тъй като се е наситил от пламването или вихъра на чуждите вибрации. Именно предизвикването на движение в чуждия астрал представлява необходимост за такива поглъщачи на чужда енергия. Ако няма конкретна причина, тези вампири създават или предизвикват някакъв конфликт, само и само да извадят от равновесие своята жертва и да се насладят на получения резултат. Ето защо, когато някой се опитва да раздразни някого и, раздразвайки го, предизвиква в него взрив или силна реакция, всичко това съвсем не е толкова безобидно, но крие в себе си много лошо начало. Трябва с всички сили да се противопоставяте на такива опити, защото те въвличат съзнанието в тъмнината. На никого и на нищо странично не трябва да се позволява да има власт над съзнанието, а още повече на астрала, за да не заприличате на марионетка, която подскача, дърпана за конците от чужди ръце.(2.20)

Двуполюсният характер на чувствата и емоциите поражда неотвратимо и противоположните им следствия, затваряйки съзнанието в кръга на безизходицата. Затова не трябва нито да се радвате, нито да скърбите за нещо. Безстрастието, обаче, не е равнодушие, а власт над неугледния и непрестанно изменящ се астрал, за когото винаги се намира повод за вълнение. Дори да няма никакви вътрешни или външни причини, той ги създава и заставя съзнанието да реагира на ставащите в него движения. Но никой не вижда неизбежното прояваване и на другия полюс на единната вещ. Колко ярки, приятни, увлекателни и радостни са разгарянията на астралната любов на положителния полюс и колко печални, тъжни и горчиви стават те, когато се възстанови равновесието от към противоположния полюс. Мъдростта вижда и двете страни, двата края на нещата и знае, че законът за

равновесието трябва винаги да бъде спазен, независимо от желанието на човека. За това и едностранчивото лично щастие на хората е краткотрайно по своята природа, защото зад него като сянка стои винаги неговата антитеза.(2.51)

Астралът е вместилището на рефлекторната дейност на съзнанието. Лунната рефлекторност на съзнанието е наследство от далечното минало и е тясно свързана с автоматичната активност на съзнанието. Животните живеят чрез рефлексите. Астралната обвивка е била необходима в процеса на еволюцията на човека, за да може чрез нея да бъде оформено тънкото тяло. Сега астралът е изпълнил своето предназначение и повече не е необходим. Но той е властвал толкова дълго над съзнанието, че без борба няма никога да се откаже от властта си над него. Той може да бъде победен само чрез изтощение, тоест чрез постоянен контрол над него, когато сребърната юзда на духа бъде поставена върху всички чувства на ученика. Да се поставят всички мисли, чувства, постъпки и жестове под незаспиващия контрол на духа, е задачата за текущия момент.(2.213)

Астралът, неподчинен на волята и необуздан, е враг на еволюцията на духа. Но в същото време рефлексността и автоматизмът могат да служат успешно и на еволюцията, ако се използват целесъобразно, т.е. ако внедрените в съзнанието привички са съизмерими с крайната цел. Например привичката на всекидневното обръщане към Учителя или привичката първо да се претегли всяка дума, а след това да се произнесе. Така и привичните действия могат да станат светлоносни. Дори и контролът над себе си може да се превърне в привичка, както и постоянната бдителност.(2.215)

Впечатленията, възникващи в съзнанието под въздействието на вибрациите, идващи от всичко наоколо, обикновено предизвикват движения или емоции и в астрала. Но тези преживявания не са необходими нито на пространството, нито на техния родител, който, като средоточие на личността и саможивостта, се превръща в спирачка за развитието на духа след известно ниво на това развитие. Малките лични светове, да кажем на вашите прародители, умрели отдавна, не са необходими на еволюцията, нито на пространството, нито на космоса, тъй като само го замърсяват. Както износените и

изхвърлените дрехи, те представляват само непотребен отпадък. Астралът е вече отминал етап от еволюцията на човека. Той е изиграл своята роля за оформянето на висшите проводници и повече не е нужен. Ако не е надяната юздата на чувствата, не може да се постигне нито равновесие, нито спокойствие. Отначало може да се привиква да не се изразяват тези чувства външно, а след това и вътрешно. Всеки може да се опита да прекара един ден без емоции от астрален порядък. Всичко си остава както обикновено, само се потушават пламванията на астрала и необузданото и ненаситно желание нещо да се преживява.(2.235)

Ако едно явление не предизвиква никаква реакция в астрала със своята положителна страна, то няма да предизвика и огорчение, или потиснатост, или страдание, когато се обърне със своя сенчест, тъмен, отрицателен полюс. И тъй като първият вид реакции на астрала по-лесно се управляват, отколкото вторите, то за това именно те трябва да се потушават в астрала още когато възникнат. Ако не позволяваш на себе си да изпадаш във възторжено състояние от удачно развилите се обстоятелства на живота, то и силата на огорчението от тях, когато се изменят в своята противоположност, ще бъде подрязана до корен и няма да може да се прояви.(2.296)

Астралът е разточител на енергията Агни. Затова той първи от всички обвивки трябва да бъде обуздан в своите прояви. Иска ти се да кажеш една дума – замълчи. Трябва да се изкажат десет – кажи само една. Иска ти се да помислиш за нещо ненужно – помисли за нещо полезно. Всеки миг може да се направи нещо, което увеличава запаса от Агни.(3.204)

Хаосът и огънят са антиподи. Там, където има хаотичност и отсъства постоянство, там търсете астрала като причина за всички действия. Обидчивост, нетърпимост, натрапване на личните убеждения, непостоянство, бъбривост, дори и на високите теми – всичко това е показател за присъствието на астралното начало, неподчинено на волята и за отсъствието на огъня. Астралът е ненадежден и не може да му се довериш, защото и самият той не познава себе си. Да се разчита на астрала ще бъде голяма грешка. Огнените качества са постоянни и неизменни, докато пламванията на астрала са непостоянни и временни.(3.253)

Съзнанието може да се съсредоточи и прояви във всяка от обвивките си. Най-ярката и активна от тях е астралната, крепостта на личното начало и саможивостта. Всички слабости и пороци са в нея. Да отъждествиш себе си с нея и да смяташ, че астралът това съм "Аз" – значи да предадеш себе си във властта на всичко низше, което още не е изживяно в същността на човека. Но астралът не е "Азът", той е само една обвивка, наследена от миналото, подлежаща на пълно подчиняване на волята, за да стане послушно и лишено от собствена воля оръдие на човека. Тази обвивка е временна и ще умре, както ще умре и тялото, за да бъде заменена при новото въплъщение с нова и по-чиста. Но трябва да се осъзнае, че дори и в своите ексцесии тя е подчинена на волята. Възможно е да бъде унищожено всяко желание на астрала, всяка слабост, всяко попълзновение да се наложи. Трябва само да се знае, че астралът е роб на духа, а не обратното. Няма по-горчиво робство от това, при което низшето владее над висшето. Това става тогава, когато съзнанието се потопява в поредното и временно преживяване или емоция на астралната обвивка и се отъждествява изцяло с нея. Робът се страхува от господаря си, а астралът се бои от духа. Но трябва да се отделиш от него и да погледнеш отстрани гримасите на палячото, за да осъзнаеш своята власт и неговото безсилие. Само освобождението от властта на астрала може да даде истинската свобода на духа.(3.301)

Корените на изживяваните днес качества са се формирали векове и борбата с тях изисква зорко око и голямо упорство. Астралът, древният враг, е постоянно на стража, за да защити това, с което живее и което е същността на неговия живот. С него, именно, трябва да бъде борбата. При това много важно е да се има в предвид обстоятелството, че преодолян и победен в едно от подлежащите на изживяване негови свойства, астралът вече по-лесно ще се подчини и при изкореняването на останалите, все още не преодолени свойства. Но за да бъде преодоляно още едно отрицателно качество, то трябва да бъде извадено на повърхността, т.е. да се прояви. Най-лошото от всичко е болестта да се загнезди вътре и да се притаи. Понякога такова свойство може да не се покаже с години и изведнъж неочаквано да надигне глава. Трябва да се радваме на всяко

такова изваждане на бял свят на скритите слабости и недостатъци, защото така се създава възможност те да бъдат изкоренени из основи. Всичко може да бъде от полза, включително и погрешните действия. Затова разкаянието, съжалението, обезсърчението, отчаянието са вредни безусловно, но осъзнаване същността на извършената погрешна постъпка е необходимо, за да се съберат и насочат всички сили за нейното преодоляване.(3.360)

Когато астралът не е напълно подчинен, той неминуемо ще надига глава от време на време, което е неизбежно. Това, обаче, не трябва да нарушава ритъма на движението към целта, която при всички обстоятелства остава една и съща, независимо от това какви страшилища ще застанат на пътя ни и ще ни заплашват. Вярно е, че победата над тях не е лесна, защото отсечените глави израстват отново, но ако се отстъпва пред всяко препятствие, движението напред би било невъзможно. Работата не е в това да не падаш, а в това да се изправиш веднага и да продължиш по пътя напред.(3.524)

(Гуру).Ако всички бяха съвършени, за какво е тогава борбата, Учението, Учителят? Дори и разбойници са преуспявали, значи несъвършенството не е престъпление и не е преграда. Трябва само да се върви, независимо от всичко.(3.525)

Висшето “Аз” иска едно, астралът и малкото “аз” – друго. Как да се определи линията на правилното поведение между двете? Когато астралът не е удържан от бодърстващото съзнание по време на сън, той се проявява в сънищата, показвайки действителната степен на преодоляване на съсредоточените в него свойства, подлежащи на изживяване. Тогава той продължава да прави това, на което е научен и което е обичал и обича неговият стопанин. Ако, например, сте се отказали от месото, но в дълбините на душата си пазите все още желанието да си похапнете, то и астралът, приучен към месото, ще жадува за него и в сънищата ще се отдава на чревоугодничество. Изживените окончателно свойства също могат да се явят в сънищата, но тези проблясъци не са страшни и бързо затихват напълно. Но това, което не е изживяно, а само подтиснато от волята, продължава да е жизнено. Тънка е разликата между изживяно и подтиснато. Подтиснатото е това, което все още е живо и съществува в астралната обвивка, очаквайки всеки

благоприятен случай, за да се прояви. А изживяното е това, което е отпаднало като непотребно от човека, както есенните листа отпадат от дървото. Отпадналият лист вече не може да се върне на мястото си, той е мъртъв Астралът се подхранва от мислите и постъпките, ако в последните е вложена мисъл. Затова и изкореняването на астралните натрупвания се води с мисълта и изисква голяма упоритост, настойчивост и целеустременост. Най-лесно е да се управлява и подчини тялото, най трудно от всичко - астралът. Едно подтиснато свойство може да спи с години, за да се стовари в един подходящ момент с цялата си сила върху своя породител и възпитател. Особено ярко се проявява всичко скрито и подтиснато в астрала след прехода в Надземния свят, където привидните и измамни възможности обещават най-широко удовлетворение на всичките му въжделения. Затова тези въжделения трябва да бъдат победени и отхвърлени като сухи листа още тук, на Земята, където астралът все още е подчинен на волята и може да бъде лишен от обичайната си храна. За тази цел е необходимо да се прекара през съзнанието цялото минало, като му се постави печата на последния избор и решение на волята, разсейвайки мъглата на миналите заблуждения от всичко, което се е случвало някога. И домът трябва да се почиства често, но още повече всички ъгълчета на съзнанието.(4.83)

1963-184. Усилията и опитите да се овладее астралната обвивка и да се подчини на волята се повтарят безброй пъти, независимо от каквито и да било временни отстъпки, до тогава, до като бъде утвърдена окончателно и необратимо властта над нея. Много важно е да се разбере до къде може да доведе човека своеволието на тези обвивки, макар че тя е само един инструмент, оръдие на волята, а не обратно. Погледнете в домовете за луди, във вертепите на комарджиите, наркоманите и пияниците, в приютите за мъртъвци и ще разберете накъде тласка астралът своите жертви. Той е причината за по-голямата част от нещастията, трагедиите, насилията, убийствата, скандалите и кавгите. Най-страшната трагедия на човека – обсебването – се дължи също на него, защото обсебителите действат обикновено чрез астрала и върху астрала.(4.184)

Изкореняването на нисшите емоции, гнездящи в астралното тяло, трябва да започне именно от него, без да се обръща внимание на онези външни фантоми, които се обличат във форма и оживяват само за това, че ги подхранва и им дава енергия коренът, загнезден в астралния проводник, като болен зъб. Ако зъбът е безнадеждно болен, изваждат го. Ако коренът на емоциите е лош, той трябва да се отстрани. Трябва само да се разбере, че врагът е скрит вътре и че външните явления са само фантоми, под външната форма на които се крият истинските причини на така наречените изкушения Изкушенията на св. Антоний, облечени във форма и заобикалящи го като видения, са се коренили в астрала, като неизживяни елементи, приемащи облика на външни явления. В този случай става един вид обективизация на собствената субективност. Борбата е безполезна, ако не е осъзнат фактът, че причината е вътре. Нищо външно не може да засегне този, който в себе си няма нищо, което да съзвучи на външното въздействие. Пушенето не е съблазън за този, който го е победил, колкото и пушачи да има около него. Астралът изисква преживявания, той реагира на всичко, за да живее. Но на известно ниво от развитието на духа тази обвивка изобщо не е необходима. Възможно е част от деня или отделни дни да се прекарат в условия на пълно мълчание от страна на астрала, без да се реагира изобщо на явленията, обикновено предизвикващи движение в него. Такова отсъствие на астрални реакции в човека е толкова необичайно за някои от хората, че те започват да изпитват безпокойство и дори страх когато видят, че някой не реагира по никакъв начин на това, което, по тяхно мнение, трябва да вълнува човека. Мълчанието на астрала, макар и за известно време, ще бъде победа над тази натрапчива обвивка, не знаеща задръжки, когато волята не е наложила властта си над нея. Тя трябва на всяка цена да бъде победена, защото по-нататъшното придвижване без това е невъзможно. И ще бъде добре дошло ако някой или нещо, един вид подлагайки ни на изпит, постоянно предизвиква в нас нежелателните емоции на астрала, защото това ще ни даде възможност да започнем борба с него. Но не с това или този, което или който предизвиква тези емоции, защото то или той, или нещото няма нищо общо с това, а с причината, корена на нещата в самите нас, в собствената си същност.(4.185)

Никой никого няма да съди, но всеки сам се осъжда на тъмнина или на светлина. Астралът, като вода, се стреми да си пробие път през всяка цепнатина. Даже малките цепнатини са опасни, защото стават големи. През всяка пълзи своеволието на астрала. Миговете на пълно замлъкване на астрала са много полезни. Неговите преживявания не са необходими на духа. Може да се мине и без тях. Постъпките по-лесно се контролират, отколкото думите, а думите по-лесно, отколкото мислите.(4.202)

Трябва да се напомня постоянно, че всичко е временно и преходно, докато не се осъзнае нездравината и призрачността на всички земни устои. Особено характерни със своята бързопреходност са чувствата на астрала, защото благодарение на тази изменчивост, именно, той съществува. Той е подвластен на полярността на явленията, поради което след очарованието винаги идва разочарование, след любовта – равнодушие, след дружбата – загуба на приятелите. Всяко едно нещо бива последвано от своята противоположност. По този начин живее съзнанието, потопено в смяната на астралните състояния от единия полюс към другия, без да има сила да се спре на нито един от тях. Всеки може да забележи колко пъти се е променяло в течение на живота му астралното и менталното състояние на съзнанието му. И колко различно от настоящето е било то, например преди двадесет години. Но има един център, който в калейдоскопа от външни събития и промените в обвивките остава неизменен. По него и в обикновения живот може да се отличи това, което е временно и преходно, от това, което е вечно и неизменно. Това е връзката с Йерархията, това е Учителят, на когото единствено можеш да се опреш и да разчиташ. На този камък от вечната Основа на живота трябва да построим и своя Дом за духа.(4.274)

Изгонен през вратата, той се връща през прозореца; прогонен през прозореца, той се промъква през всяка цепнатина. Такива са действията на астрала, импулсите на когото, пресечени в едно направление, проникват от друго и със съвсем различна окраска. Отсечените глави на змея израстват отново. Стремежът му е да завибрира каквото и да става и на всяка цена, защото в това е неговият живот. Но тези вибрации връщат съзнанието назад, затова трябва да се вземат всички мерки те да бъдат пресечени. Астралът се храни с емоциите от различен порядък, които

възникват от усещанията на тялото чрез неговите чувства. Ако волята затвори някой от каналите, астралът се промъква през друг, който е най-слаб. Той може да се нахвърли едновременно на всички чувствени излишества, като преяждане, пиянство, пушене и тъй нататък. Но ако това е невъзможно, той избира най-лесно достъпното. Ако и това му бъде отказано, той все някак си и все нещо ще намери, за да се прояви, независимо от всички ограничения. Затова борбата с него изисква голяма бдителност. Тя се усложнява и затруднява и от постоянната намеса на тъмните, които използват всяка възможност и всяка пролука, за да раздухат и най-малкото въжделение, каквото и да е то. Както обикновените хора се страхуват от всяка заплаха за живота си и жадно се хващат за всяка възможност да живеят, така и астралът се хваща жадно за всяка възможност да преживява, тоест да предизвиква движение в своята обвивка, което е неговият живот. На него му се иска да се безпокои, да се вълнува, да се тревожи и т.н., без да говорим за чувствата от още по-отрицателен порядък. Но тези чувства не са ни нужни, както ненужни са и всички останали привички, склонности, страсти и недостатъци на тази неугледна обвивка. Въпросът е кой – кого. Или победа, или поражение. Няма средно положение.(4.281)

Трябва да се борим с всички сили за крайната победа над астрала, защото, когато завърши животът в тялото, е немислимо дори и да се помисли за отдаване във властта и произвола на астралното начало. Освободен от тялото, той ще се устреми към удовлетворяване на всички свои ненужни желания и ако те не са особено високи, то и духът не ще достигне големи височини. Обуздаването на астрала трябва да се извърши в земното тяло.(4.287)

И плътният, и астралният свят са изпълнени с противодействащи на устремеността на духа енергии. Действително, плътното обкръжение не способства особено за откъсването от земното. Но в света, следващ след него, притеглянето се изостря, благодарение на привидната възможност за призрачно осъществяване на всички желания и стремежи. Опитът показва, че призраците се разпадат и изчезват, а неудовлетвореността на желанията остава с предишната си сила. Мъките на Тантал са символ на

невъзможността да се потуши огънят на желаните образи от астрални творения. Независимо от яркостта и напрегността си, тези породени от въжделенията образи крият в себе си невъзможността да бъдат удовлетворени физически, тъй като физическото тяло отсъства. В резултат на това, бидейки неудовлетворен, пламъкът на желанията, страстите и въжделенията от земен характер обгаря болезнено, разгаряйки се все по-силно, докато породителят му не намери в себе си сили да се възвиси над сферите на притегляне на нисшите огньове. Но когато в земния живот волята е овладяла огньовете на желанията и мислите, които ги предизвикват, борбата с призраците, съблазните и породените въжделения в астралния свят преминават успешно и завършват бързо с победа. Тежък е пътят на неизживените чувства и освобождението от тях е в духа. Неизживяното тук трудно се изживява там. Тъмните притегляния към нисшите слоеве и светлите нагоре се оспорват правото да привличат развъплътените духове в съответстващите им сфери. Но изборът е свободен и своя път – към светлината или към тъмнината - всеки дух определя сам. Фокусът на Йерархията е даден като обект на устременост за съзнанията, насочени към Светлината.(4.367)

Хората се делят на роби на астрала и свободни от неговата власт. Всички необуздани чувства заробват. Само овладелият чувствата си достига до крайната цел, затова трябва да се знае как да се овладее всяко чувство. Енергията от една част на тялото може да се прехвърли в друга, например половата да се издигне нагоре. По същия начин става извличането на енергията, тоест на огъня и от останалите чувства и емоции и устремяването й нагоре, към сферата на висшите проводници. Възторжеността е разпуснатост на астрала, както и лесната му възбудимост на различните въздействия. Трябва да се разграничава отчетливо огненост от прекалена възбудимост и раздразнителност. Това е лъжлива огненост, при която творческият огън се превръща в разяждащ пламък, излязъл изпод контрол. И обикновеният огън, когато е под контрол в печката, отоплява жилището, но излязъл навън го опожарява. Сдържаността е сила. Сдържа се и се акумулира психическата енергия, огънят. Всяко обуздаване на емоциите означава натрупване на огнена мощ.(4.559)

Като обект на въздействие тъмните най-често избират астрала. В него, именно, те предизвикват необходимите им движения, въвличайки тук и мисълта. Когато подвижниците са усещали вълните на тъмните въздействия, те са ги отблъсквали с повтаряне на Исусовата молитва, като по този начин, съсредоточавайки се върху нея, са изхвърляли от съзнанието си астралната плазмена материя, заразена с флуидите на тъмнината.(4.574)

Нисшите слоеве на астрала са страшно заразителни и увличащи, защото всичко, за което някога е мечтал човек, там се облича в ярки и привлекателни форми, лесно и свободно съчетаващи се със съзнанието. Потопявайки се в света на тези призраци, приети от него за действителност, човек неволно става тяхна жертва. А когато разкрие тяхната призрачна същност и страшна измама и види зад тях зиналата паст на тъмата, вече е късно да се върне обратно, защото тъмата вече го е превърнала в свое достояние. Различните нисши тъмни духовни същности приемат най-прелъстителни облици, за да увлекат след себе си човека и да го завладеят. А когато тази видимост се разсее и тъмнината приеме истинския си облик, пътят на жертвата на собствените си въжделения е решен и няма връщане назад. С мислите на мрака трябва да се борите сега, докато още сте в тялото, защото, ако не бъдат победени на Земята, да се победят по-късно в Астралния свят ще бъде много по-трудно, а понякога и невъзможно съвсем.(6.352)

Често може да се случи, че от най-добрите мисли и намерения, възприети от съзнанието в будно състояние, през време на сън не остава и следа. А това, към което съзнанието в будно състояние е напълно равнодушно, въздейства с пълна сила по време на сън. Това показва, че коренът на неизживените чувства се държи здраво в дълбините на съзнанието и че той трябва да бъде изваден на дневна светлина, за да бъде отскубнат изцяло. Характерно е, че несъбудилото се съзнание здраво се държи за него и ако му бъде дадена възможност, то без колебание се спуска обратно надолу. Но нека не заспива копието над дракона, готово да го порази щом започне да оживява, да мърда и отново да надига глава. Упорството на астрала и привързаността му към привичните за него прояви са феноменални и не познават нито граници, нито задръжки.

Мнозина е увлякъл той по пътеките, водещи в бездната. Затова компромисите с него са невъзможни, също и отстъпките. Добре е когато миналото не е опетнено с недостойни постъпки и въображението не е замърсено. В противен случай всяка прашинка трябва да бъде извадена на яве. От време на време от хранилището на паметта изплува по нещо, подлежащо на изкореняване от съзнанието. И тогава настъпва момент, когато мислите отново се съчетават с него, като по този начин го укрепват и задържат или пък волята поставя върху него печата на окончателното решение и изхвърля боклука окончателно. Възможно е да убеждаваш себе си, че всичко това е вече изживяно, че не е необходимо, че властта му е приключена и все пак някъде в гънките на мозъка да се крие желание за удовлетворение на тези стремежи. Да лъжеш сам себе си е недопустимо. Нелепо е да мамиш самия себе си. По-добре е да срещнеш врага лице в лице и да определиш неговата сила и опасността, произлизаща от него. Тогава ще можеш да се бориш с открито лице. Врагът е древен, хитър, изплъзващ се и има много лица, с които прикрива своята същност. Отначало подхвърля такива мисли, под външната форма на които е трудно да се заподозре нещо нередно. Но опитът от борбата със своята нисша природа ще научи на качеството разпознаване. Нищо не трябва да се подтиска, но да овладява и трансмутира нисшите си енергии в по-високи всеки може и трябва да го направи. Овладяването не е подтискане, а пренасочване на енергиите по зададеното направление от нисшите центрове към висшите.(7.211)

(М.А.Й.).Човек винаги иска нещо и се стреми към нещо. Всеки може безпогрешно да разбере от коя именно обвивка или проводник произлизат тези токове. Всичко, което произлиза от астрала, подлежи на най-строг контрол и обуздаване. Обикновено астралът управлява човека и обуславя неговия живот. Робуването на своите обвивки е най-безизходното, защото от тях няма къде да избягаш. Но движенията, ставащи в тях, могат да бъдат ограничавани от волята или пък с разрешение на волята да им се дава възможност да прозвучат и, наблюдавайки отстрани тяхното течение, да не отъждествяваш себе си, наблюдаващия, с тях. Те трябва да бъдат контролирани както в голямото, така и в малкото и особено в малкото. В

малкото е по-лесно, но обуздани в малкото, те ще се подчинят и в голямото. Особено вредни са смътните, неясни и отегчителни импулси, внушавани от тъмните отстрани. Безпокойствата, страховете, непонятните тревоги често се изпращат от тях, за да смутят. Трябва да се стои постоянно нащрек, за да се охранява цитаделата на духа от нежелателни нахлувания.(7.403)

(Гуру).Толкова много враждебни на възхода на духа явления има вътре в самия себе си! Добре е всички те да бъдат извадени на бял свят, да се проанализират и да се оценят безпристрастно. Един такъв анализ вече би могъл да ги лиши от обичайната активност. Те са особено силни, когато са неосъзнати. Осъзнаването на тяхната вреда намалява значително тяхната сила. Анализът и самоконтролът могат силно да тласнат духа по пътя към Светлината.(7.404)

Старият завет за постоянна готовност с издигнато копие над дракона е предизвикан от необичайното упорство на астрала и неговите привички, склонности и желания. Понякога изглежда, че те са победени и убити, но не минава много време и убитите чудовища отново надигат глава и започват да терзаят своя породител. Затова е необходимо да се държи копието в постоянна готовност здраво в ръце, за да не се позволява на чудовището да надига своите глави. В противен случай преминалите Великия праг ще отнесат със себе си всичките си неизживени свойства и ще бъдат принудени да ги търпят докато породените от тях на земята енергии не изчерпят силите си върху тях. Иска или не иска, но развъплътеният дух се въвлича непреодолимо в онези слоеве на пространството, които са съзвучни на елементите, заложени от самия него в неговата същност. И ако тези елементи са от тъмнината, то и създаденото обкръжение ще бъде съответно. Победилият себе си тук, ще бъде победител и там.(8.132)

Корените на злото и плевелите са се загнездили много дълбоко още от миналите животи и да се изскубнат те отведнъж не е толкова просто. Но да се отскубнат е необходимо. Би било много по-лесно, ако не бяха тъмните подпалвачи, чиято задача е да раздухват опушените, размътени, тъмни нисши огньове. Погрешно е да се смята, че отстъпките и угаждането на собствените слабости и гласове може да ги засити и удовлетвори. Напротив, с това те само укрепват, засилват се и

изискват нови и нови наслади. Техният апетит е ненаситен като огъня за хвърляните в него дърва. Пътят е един: контрол над желанията и въжделенията, задържане и обуздаване на всички тези импулси, особено в мислите. Разбира се, в основата на всички това стои астралът, който иска да живее със своите преживявания и склонности. Него не го интересува, че ще умре непосредствено след тялото, че натрупаните от него преживявания ще обременят непосилно духа, че за живота на Индивидуалността са необходими не астралните натрупвания, а висшите енергии и че той може да доведе човека до това, че цялата страница на даденото въплъщение да бъде зачеркната на Книгата на живота. Той иска единствено непрекъснато да преживява, да се безпокои, вълнува, страхува, завижда, злобее, дразни, да произвежда всевъзможни въжделения, да ласкае, да се унижава, да засища алчността си, да се преструва, да играе различни роли. Да се засити и задоволи астралът е невъзможно, както и човека, трупащ пари. Привидно удовлетворение може да настъпи за кратко време, след което желанието пламва с нова сила. Подчинението на астрала довежда до страшни последици, отдавайки човека във властта на тъмните. Затова те действат предимно чрез астрала и върху астрала. Астралът е средоточието на саможивостта. Думите “Отвърни се от себе си” имат предвид именно астрала, а не висшето “Аз” на човека.(8.208)

До нас може да се дойде само надмогвайки личните настроения и постоянно менящите се състояния на астрала. Обикновените хора са погълнати от тях и живеят с тях. Ако бъдат лишени от тези преживявания, те няма да има с какво да живеят, но ще дойде момент, когато астралната обвивка ще бъде отхвърлена и ако човек е живял само с нея и в нея, с какво ще живее, когато тя му се отнеме? Но Агни йогът пренася битието си в мисълта, освободена от дребно-емоционалните преживявания на астрала. Съзнанието трябва да се отдели от завистта, страха, безпокойството, алчността и всички останали дребни чувства, толкова характерни за астралната обвивка. Низшето и висшето не могат да се съчетават. Учението отделя всичко дребнаво и принизяващо в мисленето и го отхвърля настрана. Да се достигне до нас може само по върховете, над обикновените

житейски дребнавости, в които е потопено толкова пълно съзнанието на обикновените хора. (9.167)

Дори Високи духове, като св. Антоний, са били принудени да водят дълга и упорита борба със своята нисша природа, преди да я покорят и овладеят. Това, обаче, не е показател за непригодност на духа, а по-скоро обратно. Колкото по-високо иска да се издигне той, толкова по-силна е борбата и толкова повече противодействащи на възхода качества трябва да бъдат преодолени. Разгарянето на огньовете е опасно и създава затруднения поради това, че, ако не бъдат насочени нагоре, устремени надолу те засилват активността на низшето “аз” и неговите неизживени свойства. Много падения се обуславят точно от това обстоятелство. В обикновените условия, когато отсъства устременост и огньовете спят, човек все някак успява да овладее себе си и да управлява своите импулси. Но когато огньовете започнат да горят, те усилват всички скрити наклонности на човешката природа. Висшето “Аз” влече човека нагоре, а низшето го тласка надолу. И в тази борба на двете в едното трябва да победи висшето “Аз”. Не е възможно дори и да си представи човек какви печални и тежки последици поражда победата на низшето “аз” над висшето. В плътния свят те все още не са видни така, както в Надземния. Не трябва да се заблуждаваме от привидната външна победа, когато астралът престорено се е смирил, за да въстане при първият предоставил му се случай.(9.514)

Физическото тяло само е развратило астрала. Астралът се е научил и е привикнал да действа така, както го е научило на това плътното тяло. И вече научен, на свой ред е започнал да въздейства и да влияе на последното. Човекът се е издигнал нагоре, съзнанието му е надрасло миналото, но наученият от самия него астрал продължава да вибрира по зададения му някога тон. И тогава започва борба между предишните постановки и новото състояние на съзнанието. Ето тук именно се налага обуздаването на астрала и подчиняването му на волята и новите правила на поведение. И както по-рано тялото го е учило на неща, на които не е трябвало да го учи и които не съответстват на новата степен, достигната от съзнанието, така и сега именно тялото трябва да го преобучава и научи на достойно поведение както на яве, така и на сън. Защото сънят най-точно

показва доколко астралът е усвоил новите норми на поведение. Тази борба не е никак лесна, което личи от факта, че някои аскети са прибягвали до самобичуване на тялото и други подобни методи, за да постигнат победа над тялото, а по същество става дума за астрала.

(М.А.Й.). Тайната на успеха в борбата със своето низше "аз" се заключва в разбирането, че астралната обвивка е временна, а духът е вечен. Астралът е силен с волята,т.е. с енергията, вложена по-рано в него от човека, неговият повелител и господар. Не трябва да се забравя никога, че човекът е господар в своя микрокосмос. Всички обвивки са длъжни да му се подчиняват, стига само сам той да не им е предал властта си над себе си.(9.536)

Какви ли прийоми и способи не са прилагали аскетите, отшелниците и подвижниците от миналите времена, за да накарат астрала си да им се подчинява. Самоизмъчванията и веригите показват колко силен е той и колко трудно е било да бъде сломен с обикновените методи. Агни йога указва да се води борбата с единното начало на духа, без да се прибягва до такива способи. В Тънкия свят веригите не могат да се вземат, а няма и физическо тяло, което да се изтезава. Това поставя ролята на духа на първо място в борбата със своеволията на астрала.(9.568)

Астралът е бил научен на много неща от мозъка и тези знания той е запомнил много добре. Ако тези знания са добри, няма за какво да се безпокоим. Но ако не са добри, трябва доста да се потрудим, за да се освободим от злото. Да се приучи астралът към употребата на алкохол, тютюн или наркотици не е трудно. Но да се отучи от тези привички вече е много по-сложно. Всичко, на което се е научил астралът, е станало с разрешение на волята. Затова тази същата воля, но приложена в много по-силна степен и с много по-силно напрежение, може да научи астрала и на противоположното явление.(10.322)

(М.А.Й.). Въздържането, дори и в малкото и малките обуздавания на своеволията на астрала и неговите привички, неотклонно приближават към неговото овладяване. Дисциплината на мълчанието е добра тренировка за тази неугледна обвивка, която постоянно привлича вниманието към себе си, особено със склонността си към многословие. Но и във

всяко състояние може нещо да се направи в насока към обуздаване своеволията на астрала и сдържаността на поведението ще бъде за него най-добрата юзда.(10.337)

Във всички жестове и мимики на маймуните могат да се видят движенията на неконтролируемия астрал. Да не наподобяваме на тях. Но колко често хората се държат не по-добре от маймуните. Проявата на безконтролно своеволие от страна на астралната обвивка е показател за пълна разпуснатост на психическата енергия при човека и нейното недопустимо разточителство. Подобно състояние на астрала предизвиква съжаление, неуважение и даже презрение от страна на околните. Негов антипод ще бъдат сдържаността и самообладанието Много са неизживените качества, останали от далечното минало в човека. Всички тези животински инстинкти трябва да бъдат взети под строг контрол. Но овладените жестове и изражение на лицето се толкава редки у хората, че подобна сдържаност предизвиква чувство на някаква неловкост и дори страх, когато при опит да се предизвикат едни или други реакции в събеседника се срещне пълно равновесие, невъзмутимост и отсъствие на очакваното движение на астрала. Хората постоянно несъзнателно се стремят да си въздействат един на друг и усилието да се поддаваш на подобни въздействия, сдържайки импулсивността на астрала, постепенно налага властта на волята над него. Възможно е всекидневно да си поставяте задача да не се поддавате на никакви въздействия върху астрала от страна на околните не само хора, а и обстоятелства. Не трябва в услуга на общоприетата вежливост да позволяваме на астрала да се криви и да наподобява маймуна. Дори заради простото самоуважение и осъзнаване достойнството на духа, своеволието на астралната обвивка трябва да бъде обуздано.(10.608)

Ако човек не допуска в живота си някои нежелателни мисли и действия, а на сън им се отдава с въжделение, значи тези мисли и чувства не са изживени напълно. Тогава е необходимо с твърда и решителна заповед на волята преди заспиване да се пресекат тези явления. Но ако влечението към тях в дълбините на съзнанието все още не е напълно изживяно, значи корените на злото са все още живи, значи посетите негодни семена чакат благоприятни външни условия, за да дадат отново своите

отровни кълнове. Своенравното животно се връзва изкъсо. Астралът е животинското начало в човека и ако не е укротен и обуздан, също следва да бъде поставен на верига. Подвижниците са се опивали да го овладеят и подчинят с помощта на пост и молитва, нощни и дневни бдения, непрекъснат труд и пр. Други са носили власеници и вериги и даже са изтезавали тялото си със самобичуване и други мерки, само и само да обуздаят тази неудържима обвивка склонна към всякакви излишества, несдържаност на чувствата и разпуснатост на психическата енергия. Но волята слага край на своеволията на астрална и взема под контрол всички чувства.(11.217)

Астралът може тайно от бодърстващото съзнание да лелее в своите лабиринти и тъмни задънени ходове привързаност към това, което е било допуснато някога в миналото и с което не му се иска да се раздели. Такива мисли излизат от дълбините на собственото минало, когато са били допуснати постъпки и действия, произтичащи от подлежащи на изживяване свойства на нисшата природа и своеволията на астрална Тези отзвуци от миналото се проявяват под формата на мислени образи, ярки и привлекателни, за да въвлекат съзнанието в своя водовъртеж и да предизвикат съчетаване на съзнанието с тях. Такива рецидиви от миналото могат да бъдат много опасни , ако се попадне под тяхно влияние. Борбата със своя астрал е трудно изпитание по пътя на всеки ученик. Изключения не познаваме. Същността на тази борба се заключва в това, че астралът се стреми да въвлече съзнанието в орбитата на своите въжделения и желания, които нямат брой и предел. Достатъчно е да им се отстъпи в нещо и те веднага започват да растат, да се усилват и да се разгрят, изисквайки удовлетворение.(12.5)

Освобождаването от астралния проводник, докато човек е още на Земята, представлява достижение на Архата. Изпълнил своето предназначение, астралът става ненужен. Затова докато го има не трябва да се съобразяваме с него и няма да отстъпваме на неговите своеволия, изисквания, и желания Нека радостно и победно да навлезем в новото разбиране и новото взаимоотношение със своите обвивки, които са подчинени на духа и се намират под неговата власт и контрол.(12.13)

Ако човек страда от чревоугодие и е решил твърдо да премине на строг пост, независимо от строгото спазване на

въздържанието от храна, усилията му няма да дадат резултат, ако в мислите му остане неизживяно желанието да похапне вкусно и особено ако той допуска подобни мисли в съзнанието си - но дори и да не допуска такива мисли, ако желанието за храна все още живее в дълбочина и не е изживяно окончателно, рецидивите на въжделенията на астрала ще продължават да дават да се разбере за тях. Образуването на склонностите на астрала е станало в далечното минало и затова борбата с тях изисква време. Привикнал и приучен да реагира на определени въздействия, той ще продължи да прави това докато грубата астрална материя, влизаща в неговия състав, не бъде заместена с по-тънка, очистена и неспособна да отговаря на нисшите вибрации от определен порядък. Така както чистата храна очиства физическото тяло от нагара на нечистата, така и чистите мисли, чувства и желания пречистват астралното тяло от по-грубите и тежки частици астрална материя.(12.437)

Ако тялото бъде лишено от храна, то умира. Ако астралното тяло бъде лишено от подхранване с определени нежелателни мисли, чувства и емоции, в него ще отмрат елементите, съответстващи на тях и ще се заменят с нови. Така въздържането от негодни мисли, предизвикващи съзвучни на тях мисли в астралния проводник, ще има напълно реални резултати. Очистването на обвивките от частиците груба материя е задача на ученика. (12.438)

Копието, неотклонно надвесено или незаспиващо над дракона, може да се разбира и като символ на постоянната бдителност и стоенето на стража над своеволията на астрала и стремежът му да въвлече съзнанието в орбитата на неговите въжделения и към всичко това, което изглежда вече изживяно, преодоляно и погребано в миналото. Астралът е много жизнен, а отсечените глави на змея израстват отново и в дълбините му все още могат да се таят някакви неунищожени докрай семена на нежелателни свойства и желания, нуждаещи се от обуздаване при всеки опит да се проявят. При неотклонна устременост всички те ще отлетят като есенни листа, но когато не са отлетели, е нужен постоянен контрол. Трябва да се държи юздата на тях, но не трябва да се спира мислено продължително на тях, за да не се събудят за живот заспали кармични установки.(12.528)

Астралните емоции имат власт над съзнанието само в момента, когато се преживяват. Минава време, те затихват и се заместват от нови. Щастие е за човека, че се забравя всичко, дори и най-голямата мъка. Астралът не издържа на монотонност и еднообразие, тъй като неговата същност се основава на постоянната смяна на усещанията. Затова е възможно да не им се придава голямо значение и да не се допуска изпадането под тяхна власт.(13.172)

Тема 10. Овладяване на себе си

Смятат, че борбата се води с външните обстоятелства и насочват всичките си сили към тях, но това е погрешно. Борбата протича вътре и да се преодоляват следва не външните обстоятелства, а самия себе си. Тази чудовищна измама е най-трудна за преодоляване, защото преодоляването на външното в себе си изисква голямо съзнание. В това е тайната на непротивенето, неразбрана дълбоко от хората. Смятат, че непротивене означава безгрижно отпускане на ръцете и безволно подчинение на обстоятелствата, докато разбрано правилно то означава мобилизиране на всички сили на изправилия се против външната тъмнина дух и победа над тъмнината вътре. Формулата “Аз победих света” означава тази блестяща победа над себе си, когато победителят може да не мръдне дори и пръстта си в своя защита и все пак да бъде безусловен победител. Тази победа може да се изрази в пълно мълчание и външна неподвижност. Но трябва да се разбира разликата между мълчанието на нощта и мълчанието на безсилието. Сега е време, когато единствено с тъмнината или със светлината може да се заслужи венецът на победителя.

Борбата с външните условия прилича на борба с вятърните мелници, защото е лишена от смисъл. След като се направи всичко възможно, външното трябва да се предостави на външното, насочвайки всички сили на духа към постигане на вътрешна победа. Повтарям: “Каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, а душата си загуби”, угасил огньовете на духа и помръкнал духом. По-мъдро ще бъде обратното, тъй като нищо външно не ни принадлежи и никакви победи над външното няма да ускорят растежа на духа, ако победата е за сметка на погасяването на силите на Светлината в себе си.(1,15)

Да се обикне състоянието на неспирна борба на духа ще бъде гаранция за победата. За въздигащия се дух тази борба протича във всичко: борба за здраве, т.е. за равновесие на физическото тяло, борба за овладяване на астрала, борба за власт над ментала. Може да се забележи, че крайната цел на тази борба е овладяването и поставянето под контрол на обвивките. Духът е винаги победител, но при условие на неотклонна и постоянна устременост към поредната победа. (2.47)

Ако приемем, че пътят на преодоляване на самия себе си ще продължава до тогава, докато човек не стане така съвършен, “както е съвършен нашият небесен Отец”, то безкрайността на този път в Безпределността става напълно очевидна. Трябва да бъдем постоянно готови за безкрайността на тази борба и да не се учудваме, че усъвършенстването е без край. При това всичко онова, което е преминато, е по-несъвършено от това, което предстои да бъде преминато. Назад е несъвършенството и грешките от миналото, напред – възможността за безкрайно развитие и растеж. (2.200)

Двама в един непрекъснато се борят за власт над съзнанието – Висшата триада и нисшата четворица. Но тази борба е само предтеча на онази страшна решаваща борба между нисшите и висшите принципи на човека, която е неизбежна при прехода на Великите граници на живота. Там тази борба ще се изостри и усили до краен предел и всяко поражение, слабост или отстъпка, допуснати на Земята, ще израснат там многократно по своята сила и съпротивляемост, но затова пък всяка победа над себе си ще бъде залог за постигането на победа и там. Ето защо победата и поражението тук са толкова значителни по своите последици в бъдещето. Всички слабости и отстъпки са

недопустими. Трябва врагът на този свят да не може да забележи нищо свое в микрокосмоса на този, който е определил своя път завинаги. Еднорогът е символ на целенасочената, монолитна устременост. Трябва да се върви по пътя без задръжки и оглеждане назад. Това оглеждане назад е много опасно, което е показано символично в историята на Лот и жена му, превърнала се в стълб от каменна сол при опита си да се обърне назад към миналото. Да се настроят всички мисли и чувства на вълната на висшата съгласуваност с целта ще бъде единствено правилното решение на живота. Разбира се, постигането на висша и пълна съгласуваност е възможно само за Високия дух, но да установи някаква степен на такава съгласуваност е възможно за всеки, който е разбрал, че по друг път е невъзможно да се достигне до целта. Ако си паднал, веднага стани и продължавай по-нататък. Такова е указанието. За паданията няма време да се мисли, нито да се губи време в съжаление, дори да са станали. (2.201)

(МАЙ).Всяко действие, извършено не заради себе си, не за себе си, не в свой интерес, а заради другия и дори против своите интереси, ще бъде ограничаване на живеенето само за себе си, омаловажаване и отслабване на низшето "аз" и неговото обуздаване. Астралът се интересува единствено от себе си и е зает само със себе си. Когато съзнанието отдалечи своите мисли и действия от него, то навлиза в сферата на свръхличното. Така, постъпвайки независимо от неговите интереси и желания, човек побеждава тази неудържима обвивка в себе си. Ако тя не бъде победена или ако човек не наложи своята власт над нейната материя, то няма да бъде възможна и победата над материята в астралния план на битието. Тогава човек остава подвластен на астралните вихри и течения, когато се озове при тези условия. В астралния свят живеем и сега, само че тялото пречи да се разбере подвластността на волята на въздействията от астралния свят. Обуздаването на астралната обвивка може да се нарече голяма победа, която представлява определено стъпало в овладяването на съответните сили от астралния свят. Победата над тях означава и победа над себе си. (2.337)

Духът е вечен, но неговите несъвършенства са временни и ако огънят на устремеността е достатъчно силен и устойчив, той ще изгори всяка привичка, всяка слабост, всеки недостатък. Ако в

дадения момент силите са малко, те могат да бъдат умножени чрез постоянна и упорита насоченост на мислите дотолкова, че да надвишат енергията на това несъвършенство, което трябва да бъде преодоляно. (2.542)

Ще бъда кратък: Когато външните впечатления не предизвикват обичайните реакции, оставяйки астралното тяло в покой, първата крачка към овладяване на себе си може да се счита за успешна. (2.550)

Както в приказката за змея на мястото на всяка отсечена глава израства нова, така и при живеенето само за себе си на мястото на унищоженото в един аспект веднага изниква друго, подлежащо на преодоляване. Може да се напомни с какво упорство и как жестоко са се борили аскетите с дракона, носейки власеници, вериги и изтезавайки себе си със самобичуване, глад и всички достъпни мерки, само и само да сломят неговата ярост и да го умъртвят. Но дори и убит в една форма, драконът на саможивостта възкръсва в друга, неочаквана и нова, и продължава да жили, да хапе, да ранява, да къса дрехите и да пробива защитната броня. Когато духът се издига нагоре и огньовете са запалени, той става недостижим за дракона, който остава здраво привързан към земята. Но при слизането на духа на земята чудовището отново става опасно, тъй като усилено се стреми да победи духа и да го направи свой роб и слуга, за да живее от неговата плът и кръв и да се храни от неговата сила. Както вампирът изсмуква кръвта на своята жертва, така и драконът на саможивостта поглъща висшите енергии на духа, устремявайки ги надолу и заставяйки ги да служат на него. Но тази същата лакомия на дракона позволява той да бъде лишен от постъплението на жизнена сила, идваща от захранването чрез мислите, чувствата и емоциите на астрала, без които той не може да живее и да бъде изтощен с глад, оставяйки го без храна. (2.551)

Борбата е със себе си и победата е също над себе си. Външното е само акомпанимент на тази борба, докато същността й си остава една и съща – преодоляване на себе си. Ако външното съпротивление се засилва, значи се засилва и напрежението на битката, защото външното се преодолява в себе си. Безполезно е да се опитва да бъде преодоляно извън себе си, защото няма да има никакъв резултат. Но когато

реакцията на външните въздействия е правилна, тогава и външното, изпълнило своята кармична роля, отстъпва. Затова е наложително да се постигне безболезненост на тези реакции, така че да не нарушават равновесието на духа и да не предизвикват явлението на мигащата лампа. Помрачаването на духа не може да бъде оправдано с нищо, дори и с обстоятелството, че поради грубостта на заобикалящите могат да страдат и близки хора. Не трябва да се забравя, че всичко това са открити опити на тъмните да предизвикат реакция именно от такъв порядък. Много злобни очи следят и се радват на постигнатата цел, ако помрачаването се е състояло. Но и бесовете, и досаждането им е според силата на духа. (3.55)

Саможивостта и подвигът са несъвместими. Несъвместим с него е и неподчиненият на волята астрал. Подвигът на служенето на Светлината трябва да започне с това, че на своеволието и избухванията на астрала да бъде наложен обет на забрана. Може даже да се даде обет пред себе си, че някои прояви на астрала няма никога повече да се повторят. И ако изпълнението на този обет заради себе си и заради настоящето е невъзможно, то в името на Учителя, в името на бъдещия вечен живот на духа, всичко е възможно. Астралът е средоточие на нисшите огньове и ако за тяхното управление не могат да се намерят сили, то как ще бъде овладяна тогава мощта на висшите форми на енергията на Агни. Затова молитвата ви да бъде такава: " Дай ми овладяване на себе си, Владико". (3.86)

Когато външното започне да звучи твърде напрегнато и обикновеното съсредоточаване няма сила да го превъзмогне, то може да бъде преодоляно с впечатления, идващи също отвън, но съединени с вътрешното съсредоточване. За тази цел е необходимо в момента, когато суетата звучи особено силно, да се вземе в ръце изображението на Учителя или Владиката и, насочвайки погледа си към него, да се съедини външното съсредоточаване към съответния образ с вътрешното, включващо мислите и чувствата, свързани или предизвикани от съсредоточаването върху Великия Облик. (3.112)

В моментите на прозрение духът има знанието за Истината. Но минава време и остротата на знанието се притъпява и помътнява, а понякога и напълно се загубва. Знанието трябва не само да се получи, но и да се задържи, което е още по-трудно,

защото знанието на духа е чуждо на обичайността и при стълкновение с нея изгубва своята яснота и простота. Оттук и непрекъснатата борба между земното знание или земната мъдрост и знанието на духа или прозрението в областта на действително съществуващото. Последното трябва да бъде удържано и условието за победата е едно – нито за миг да не се отделяте от Владиката. (3.114)

Когато напредването се прекрати и човек започне да отстъпва назад, всички негови неизживени свойства оживяват отново, придобиват нова сила и чакат отстъпващия, за да го приемат в своите обятия. Когато движението е напред, те не са страшни, защото са останали назад, в миналото, но щом се спреш или тръгнеш назад, неизбежно възниква опасност да попаднеш под тяхната власт. Само в стремителния полет в бъдещето е спасението от миналото, в което чакащите сенки оживяват при всяко отстъпление. Те са стражите на нощта, упорити и незаспиващи, готови да овладеят разколебаното съзнание. Няма друг път назад, освен единствено само към бездната. (3.142)

Разяждащите огньове на въжделенията разрушават организма. Силата на запалените от собствената воля прояждащи огньове по закон трябва да изчерпят своята сила върху този, който ги е запалил. Трябва да се учим да управляваме всички свои огньове, които са запалени. Всички те могат да бъдат овладяни и управлявани, дори устойчивите огньове на привичките. Ако не се научите да управлявате огньовете си тук на земята, там да се овладяват вече ще бъде късно – в Надземния свят огньовете ще управляват човека, а не волята ще управлява тях. От тук представата за пламъците на ада, защото необуздани, неподчинени и неуправляеми те обгарят; впрочем, те парят и на Земята. Да овладееш себе си означава да овладееш основната енергия на Света, която движи всичко, защото основата на материята е огънят. Огънят е основата и на мислите, и на чувствата, и на всички процеси, ставащи в тялото, и на всички процеси в Космоса. (3.494)

Прощава се всичко на този, който се е научил да се владее, който е излязъл победител при всички изпитания, който дори временното поражение е съумял да превърне в победа, извлякъл съдържащия се в него урок. Всичко служи на този, който се е научил да се владее, който е победил себе си. Всички сили - и

тъмните, и светлите - служат в негова полза. Когато дори поражението дава сила за нови победи, пътят е правилен. Последната битка решава изхода на сражението. Мисълта за победа води към победа. (3.495)

Ако изпитанията завършат успешно, миналото не се вменява във вина. Победителят не го съдят и краят увенчава делото. Ако бихте могли да разберете какво решаващо значение за Надземното съществуване има всяка победа на духа, със сигурност щяхте да намерите сили в себе си да постигнете не една победа. Майя увлича в своите мрежи с прелъстителни илюзии. След тях вървят призраците, натрапвани от тъмнината. А след всичките тези бодили, шипове и подводни камъни идват разбитите илюзии, падението на духа и тъмнината. Да се осъзнае всичко това в Тънкия свят ще бъде късно, защото е невъзможно да се поправи, а може само да се изживее, по-точно да се изчерпи върху себе си силата на породените от собствената воля енергии. Затова язвите на духа трябва да бъдат изживени и излекувани още на Земята. Всичко неизживяно ще предяви в Надземното своята сметка и ще се наложи да се плати във всяка сфера, във всеки слой, според силата и притеглянето на неочистените частици астрална материя, съхранили се и задържали се в неочистените обвивки. Приветстваме всяко преодоляване в себе си на всичко, което подлежи на изживяване. (3.600)

Трябва да се научите да приемате недостатъците на вашите най-близки водени и да ги преодолявате в себе си. Негоден наставник е този, който учи на неща, които сам той не е преодолял в себе си. Също така трябва да се знае, че е невъзможно да се помогне дори и на близките, ако техните тегла и огорчения въздействат в еднаква степен и на вас, предизвиквайки същите помрачения и затруднения. Двама слепци падат задружно в ямата – и водещият, и воденият. Но приемайки затрудненията на близките си в равновесие и неутрализирайки ги в своето сърце, може да се окаже действителна помощ. Това не е равнодушие, а трансмутация на противоположни явления и истинско състрадание. Докато при не осмисленото жалене и жалещият, и жаленият се обвиват в облака на мрака и се потопяват в безпросветното. Но приемайки бремето на другия върху себе си и транс-мутирайки го в своето

съзнание, може да се помогне конструктивно и да се извиси съзнанието на този, на когото се оказва помощ. (5.311)

Противодействащите сили от време на време ще правят опити да разрушат постигнатото преди то да бъде закрепено и тези опити трябва всеки път да бъдат пресичани по най-категоричен начин. Нашите хора са винаги на прицел от страна на тъмните, а тъмните са винаги готови да се възползват от всеки случай, от всеки човек, животно, птица, гризач и дори насекомо, само и само да прокарат чрез тях това, което би могло да разруши или поне в известна степен да наруши резултатите от вашите усилия. Такива опити трябва да се посрещат съвършено спокойно и, пропускайки ги напълно спокойно през съзнанието, решително, твърдо и уверено да се възстанови веднага необходимото положение. Да се разстройвате, огорчавате, отчайвате от подобни рецидиви не трябва. Не трябва да забравяме, че освен съзнателните и несъзнателни тъмни злосторници, силите на хаоса постоянно се стремят да нахлуят в създадената стройност на живота и в човешките съзнания. За борба с хаоса се отрежда немалко място в активността на служителя на Светлината. (5.419)

Трябва да се отбележи също обстоятелството, че съзнанието упорито се стреми да се върне на старото пепелище, тоест да се потопи отново в изчерпаните условия на живот. Миналото представлява един силен магнит и макар че за Огнената йога всичко назад е изгорено, новото често може да не е достатъчно съвършено и съзнанието да не улегнало в него, докато старото е привично и удобно, макар и да представлява окови за духа. Древният човек вътре е яростен защитник на старото и привичното в битието на съзнанието и в живота и затова – силен и упорит противник на еволюцията на духа. В топлина и уют, в спокойствие и благополучие, е къде по-приятно и леко, отколкото в трудности, нужда, лишения и на студено, затова много предпочитат топлината и уюта. Но за изправящия се дух е не уютно на Земята и благополучието го задушава. Благополучието и Огънят са несъвместими, спокойствието и борбата – също. Борбата на духа е съдба на вървящия към Светлината. (5.430)

1964-448. Всеки изживян недостатък или слабост в началото заплашва с рецидиви и някъде в дълбините на съзнанието все още е жива опасността отново да се попадне под тяхната власт.

Но ето че настъпва момент, когато изведнъж възниква усещането, че те са преодолени окончателно, че те вече не са опасни, че тяхната власт е свършила. Упорството в борбата довежда до победа. А победа означава, че в Тънкия свят те повече няма да изкушават и измъчват духа със своята призрачна привлекателност. В този смисъл освобождението от привичките в духа е необичайно полезно. В духа, именно, трябва да бъде разбрано, че всяка земна привичка, дори и добра, е добра само за Земята. Затова е добре мислено да се готвите за това време, когато всички привични земни действия ще бъдат ненужни. В противен случай съзнанието дълго ще се влачи по коловозите, издълбани от привичките. И дрехите, и отдихът, и способът на придвижване в Тънкия свят са съвършено различни от Земните. Там дом не е необходим. Ашрамът не е дом. Начинът на живот в него не е домашен. Ашрамите в Тънкия свят са необходими като фокуси на съсредоточаване на Светлината, където не могат да проникнат обитателите на нисшите слоеве. Тънкият аспект на Твърдината представлява там полюс на притегляне и устремяване за всички светли духове. Там има и крепости на тъмата, центрове на притегляне за тъмните духове. Притеглянето се осъществява благодарение наличието на елементи на Светлината или на тъмнината, събрани от духовете в течение на земния им живот. Възможно е някой, осъзнал ставащото, да поиска да се притегли към фокуса на Светлината, но няма да има с какво да го стори, поради отсъствието на елементи на Светлината, тъй като не са били събрани в земния живот. Между полюсите на Светлината и тъмнината съществуват много промеждутъчни състояния: светлички, белички, сивички, сиви – и всички те имат родствени и близки им по същност сфери на пространството, в чиято орбита ще бъдат неудържимо въвлечени, по силата на съответствие на съдържащите се в тях елементи със съзвучните им слоеве на Надземния свят. Оттук възниква необходимостта да се натрупват и утвърждават в себе си само енергии на Светлината - чрез мислите, чувствата, устремеността и действията, но преди всичко чрез мислите. Затова трябва да се съблюдават мислите. Овладяването на мисленето влиза в задълженията на ученика пред него самия, пред неговия Ръководител и пред изявата на Светлината. Първо се изгонват от съзнанието явно тъмните мисли, след това идва

ред на неявните, до сивичките и обикновените, после от Светлината на сияйните мисли се озарява целият вътрешен свят, всички постъпки и действия на човека. Утвърдената вътре Светлина се излъчва навън чрез еманациите на аурата. И тогава се установява неразривната връзка с Висшите сфери на Светлината и непреодолимото притегляне към тях. (5.448)

Светлината и тъмнината са двата полюса за устремяване на духа. За да се приближиш към полюса на Светлината трябва да се отстранят от обвивките всички елементи на тъмата. Средството, чрез което се постига това, е очистването. Древното деление на хората на чисти и нечисти е напълно правилно. Трябва само да се задълбочи това разбиране и да се усвои, че, наред с моралните основания, чистотата има и чисто веществена страна, а именно чистотата на ектоплазмата, която е от решаващо значение за установяване на контакти с различните слоеве на пространството и техните обитатели. Невъзможно е, притежавайки нечиста и заразена ектоплазма, да се установят високи общувания или да се получи вдъхновение от светлоносните сфери. Осъзнаването на това може да даде импулс за пълно очистване на съзнанието. Всяка мисъл, постъпка и чувство внасят свои елементи, които са или от Светлината, или от тъмнината. Тяхното събиране и натрупване става постоянно, затова не е достатъчно да се очистиш само от натрупания боклук, а трябва да се следи постоянно и зорко да не става ново натрупване от същия род. Трябва много добре да се разбере, че очистването има психофизиологичен характер, а не отвлечено морален. Отвлечената добродетел или морал, в името неизвестно на какво, не могат да убедят човека да бъде нравствено чист, но когато той види, че всяка кал и нечистотия става съставна част от неговите обвивки и му носи неизмерима вреда с допускането на тъмнината и пространствената отрова в организма, тогава борбата за очистването на своя апарат от дима, вонята и калта, и от всякакъв боклук, става наложително неизбежна. Именно убедителността на явлението придава на човека нужните сили, за да се бори той с тъмнината в себе си и да я отстрани. (5.452)

Ако желаното достижение не се удава в очакваните срокове, трябва да се напрегнат още силите. Трудността е в това, че това напрежение трябва да бъде естествено, а не измъчено. Така

стои въпросът и с привличането на невидими сътрудници от Тънкия свят. Съвсем не е задължително те непременно да бъдат Високи Същества. И малките степени на светилниците могат да помогнат да се отклони стрелата на злото и да способстват за осъществяването на едни или други планове. Сътрудничеството се установява по съзвучието на тези енергии, с които е изпълнен микрокосмосът на човека, с енергиите на незримите сътрудници. Но най-напред трябва да се признае възможността за общуване с тези същности. Съзвучните духове обкръжават съзвучните им жители на плътния свят. Тъмните, виждайки петната на аурата и знаейки, че някои неизживени свойства все още мърдат в съзнанието, се вливат чрез тези канали, опитвайки се да раздухат тъмния пламък на всеки недостатък. Всички страсти, пороци и слабости на човека са разновидности на всевъзможните градации на черните огньове. Раздухвайки техния пламък, тъмните предизвикват за проявление дремещите енергии на нисшите проявления, за да се наслаждават и хранят с изтичането на тъмни флуиди от организма. В този момент, именно, става изяждането на ектоплазмата и поглъщането на психическата енергия на жертвата. Всяка тъмна нечиста мисъл открива достъпа на тъмнината вътре, в съзнанието. Всеки носител на Светлина, нещо още не изживял и упорито борещ се със своите пороци, представлява особена мишена за тъмните. Като ято врани кръжат те над борещия се дух, за да се възползват от всеки миг на слабост. При всяко волно или неволно падение или при съзнателно сътрудничество с тъмнината, тъмните помощници влизат в контакт със съзнанията, съзвучни на тях с проявената в тези съзнания тъмнина. Ето защо е необходимо пълно очистване от всякакъв боклук. От изпитанията и изкушенията не можеш да се скриеш, те не могат да бъдат избегнати. Известни са много случаи, когато дълги години въздържание и борба изведнъж са завършвали със стремително падение, което за един миг е помитало резултатите от продължителна и упорита работа. И се е налагало всичко да започва отначало. Всеки знае какво подлежи на изкореняване в него. Но пълната победа е възможна само ако сте с Владиката. Затова трябва да Го призовавате при всяко изпитание, за да го преминете заедно. Когато сте заедно с Владиката, изпитанията,

които не могат да бъдат избегнати при възхода на духа, винаги завършват с победа. (5.446)

Лъжицата катран в бъчвата мед е прекрасна илюстрация на това как най-добрите достижения се помрачават от най-дребните слабости и отстъпления. Щом и най-дебелата верига не е по-здрава от най-слабото си звено, то и височината, достигната от духа, не е по-висока от това, което е още неизживяно в него. “Отец Сергий” на Толстой представлява прекрасен пример за това как неизживяната нисша природа, в момент на слабост, взема връх над възвисилия се дух, в резултат на което многогодишните усилия се разсипват на прах. Оттук следва изводът, че владеенето на себе си трябва да бъде постоянно и че от малките слабости или недостатъци израстват големи, и че отсечените глави на дракона израстват отново, за да погълнат своя победител. (5.482)

Може да не притежаваш никакви вещи и все пак в духа си да си оставаш собственик, не изживял това свойство. Може да не извършваш нежелателни постъпки или позорни действия и все пак в духа си да не бъдеш свободен от тях. Цялата работа е в състоянието на духа, освободил се или не освободил се от това, което трябва да бъде изживяно. Човекът, ядящ корени, но въжделеещ месо, не е свободен и не е победил себе си. Борбата се води чрез единното начало на духа и в духа. Разбира се, че външното подчиняване на своите слабости също ги усилва, но окончателната победа над тях се намира в сферата на духа и достигната само там освобождава човека от сблъсък със своите неизживени слабости в Надземния свят. Изживяно напълно означава изкореняване, когато от изкоренявaното свойство не остава нищо в същността на човека. То е изтръгнато из корен. Иначе то ще дава все нови и нови израстъци във всяко ново въплъщение, независимо от привидната победа и подтискането на изживяното свойство. (5.604)

Сънищата и поведението по време на сън потвърждават това положение, че решеното през деня и поведението в бодърстващо състояние, както и мислите от деня, продължават и през нощта. И колкото по-твърдо е решението или умозаключението, толкова по-определено се проявяват те и в съня. Но сънят е подобен на смъртта. И може да се разбере, как и в Надземното, след освобождаването от тялото, поведението

на човека ще бъде в пълно съответствие с неговия вътрешен морален уровен. Измама и лицемерие там вече не може да има, защото човек изразява себе си такъв, какъвто е в действителност. И точно скритата, вътрешна същност се изявява в цялата си красота или безобразие. Затова поведението на човека насаме със самия себе си, когато е още в тялото, има такова голямо значение и смисъл. Поведението пред лика на Безпределността или пространственото поведение и мислене, когато то се утвърждава съзнателно, обуславя и поведението на човека след смъртта. Трябва най-после да се разбере, че няма нищо тайно, което да не стане явно. Плътният или външният свят позволява много от нещата да се прикриват под външната форма, но в Тънкия свят вътрешното става външно и всяко движение на съзнанието, всяко чувство, емоция, преживяване, страст или въжделение веднага се изразяват и външно, в тази форма, в която е облечен там и човекът. Този, който е служил на Земята на красотата, няма да съжалява за това там, защото стремежът към красота придава и на Тънкото тяло съответното изражение. Но служителят на безобразното и мерзостта ще изрази в своята външна форма същността на своята устременост в пълно съответствие с неговата природа. Затова земният живот и земните действия имат много голямо значение за Надземното пребиваване. Очистването на съзнанието от всякакъв боклук ще се окаже много полезно. То продължава и там, в тъй нареченото чистилище на нисшите слоеве, но може да настъпи и още по-голямо помрачаване на преминалия. Този процес на диференциация там е много остър и мъчителен и може да завърши с победа на нисшата диада и затъване в тъмнината. Затова трябва да се погрижите за своите обвивки и за тяхното очистване докато сте още на Земята. Малко е да не се прави нещо,а трябва да се изтръгне из корен нежеланото, защото главите на чудовището, бидейки отсечени, израстват отново. Необходимо е изкореняване, а не подтискане и не правене нещо, което, може би, много ти се иска да направиш в неизживените и не очистени мисли, загнездили се в глъбините на съзнанието. Сърцето трябва да бъде предварително очистено, за да може Учителят на Светлината да влезе в него. (5.606)

Може да се забележи, че в някои периоди от живота става един вид проверка на съдържанието на съзнанието, при което

забравени мисъл-образи и впечатления от миналото изплуват от паметта, изисквайки да им се отдели внимание и време. Ако те не са особено добри, при обработката им от съзнанието става ясно какво, именно, все още е недоизживяно и подлежи на отстраняване и какво, именно, трябва да бъде преодоляно в себе си, за да не се допусне затъване в това, именно, минало и засилване на въздействието му чрез игра на въображението и развиване на вариации по дадената тема. Всеки от тези мисъл-образи, преминавайки през съзнанието, получава нова енергия, даваща му възможност да се завърне отново след време, като по този начин се възпрепятства освобождаването на съзнанието от подобен боклук. По същество това именно са и тъй наречените Пазачи на Прехода, пречещи на духа да се издигне нагоре след освобождаване от тялото, но сега те все още не притежават онази сила и влияние, с която ще посрещнат и притеглят духа при преминаването на Великата граница. Затова всяка победа над тях и отказ да се влиза в съприкосновение и да им се отделя време, предопределя и бъдещата победа при крайната среща с Пазачите на Прага. Но съчетаването с тези мисъл-образи прави невъзможна борбата с тях и победата над тях в бъдеще. И те ще се завръщат в съзнанието до тогава, докато окончателното и твърдо решение на волята не ги прогони завинаги. Трябва само да се разбере, че независимо от тяхната мнима привлекателност, зад спомените и впечатленията фактически няма нищо и тяхната привидна реалност не може да замени реалността на плътния свят. В една или друга форма през изпитанието на мисъл-образите преминават всички ученици и от борбата с тях трябва да се излезе победител, без да им се позволява да овладеят съзнанието. Тъмните, които винаги са на стража, старателно подсилват и раздуват това явление, подхвърляйки и внушавайки най-недопустими мисли. Те отлично знаят как и с какво да привлекат вниманието на възходящия дух, за да отклонят и забавят неговото движение. (5.610)

Всеки човек прекрасно знае какво е полезно за неговия дух и какво е вредно, но въпреки това продължава да си вреди. Тъй като двама продължават да живеят в него и да се борят за преобладаване и надмощие. Как иначе да се обясни, че диаметрално противоположни импулси и стремежи разкъсват съзнанието му и образуват в него два полюса на коагулация на

светлите и тъмни мисли, привличащи от пространството към себе си Светлина или тъмнина. Ако бъде допуснато преобладаването и победата на полюса на тъмнината, тогава какво може да се очаква след прехода на Великата граница, тъй като според закона “каквото вържете на Земята” ще ви бъде въздадено или ще бъдете свързани с него и там, в Надземното. И кой ще може да помогне и да спаси, когато свободната воля на човека го влачи с всички сили към бездната. Но знанието за неизбежността на следствията, съзвучни на причините, може да го спре по пътя на злото и да го устреми към Светлината. Позоваването на обстоятелството, че злото в света е много и собственото зло или тъмнина са несравними със злобата и тъмата на съзнателните служители на Тъмната Йерархия, не може да служи за оправдание. Тъмнината си остава тъмнина във всичките си аспекти и видове и позволяването на съзнанието да се потопи в сферата на мислите, свързани с мрака, го засмуква в астралните водовъртежи и вихри на злото, за излизането от които може да не достигнат силите. Трябва навреме да се спреш, докато още не е станало късно. От несъзнателното сътрудничество на тъмнината и съприкосновението с нея не е чак толкова далече и до съзнателното. Само съзнанието, заобикалящо се със Светлина, може да осъществи контакт с Учителя на Светлината и да върви след него. Устремяването към Светлината и борбата за нея сближават със Светлината и утвърждават победата над тъмнината в себе си. (6.6)

Най-простият способ да се предпазиш от залитане е да се помни за неизбежната смяна на обвивките и това, че цялото външно обкръжение и всички условия ще се променят из основи, когато настъпи тази смяна. Трябва постоянното помнене да се превърне в черта от характера и да ръководи цялото поведение на човека. Може мислено по-често да си припомняте момента на прехода и освобождаването от това, което сега обременява и помрачава съзнанието. Това няма да бъде бягство от живота, а само познаване на действителността и напомняне за нея, защото знаейки много може да се понесе с по-голяма лекота, отколкото не знаейки. (6.7)

Ако тук, на Земята, не се намерят сили да се противодейства на тъмните, то няма да се намерят такива сили и там, в Надземния свят. Пазачите на Прага не ще пропуснат тогава

победения от тъмнината във Висшите сфери. Формулата “Каквото свържете на Земята, ще бъде свързано и на небето” отразява много кратко и точно именно тази идея. Свободата и свързаността с Надземния свят се достигат и са достижими само на Земята. Освобождаването от земните привързаности и влечения там е извънредно трудно, защото всички те се изострят извънредно и придобиват необикновена яркост и реалност, увличаща човека надолу. Ако тук, на Земята, прелъстяващите мисли, мяркащи се в съзнанието, все пак са невидими явно, то там, където изчезва всичко, което обкръжава човека в плътния свят, там тези прелъстителни форми стават единствената видима реалност за човека и се привличат към него със силата на магнитното привличане на връзката, установена с тях по време на живота в тялото. И ако през време на живота във физическото тяло тази връзка не бъде пресечена и прекъсната, то в Надземния свят те ще продължат да действат, но в много по-голяма степен, благодарение на това, че енергиите на съзнанието ще преминат в тях, в тези мислени форми, правейки ги видими за окото на тънкото тяло. Енергиите на съзнанието пулсират в тях и сега, но плътното обкръжение пречи да бъдат видяни отчетливо и ясно. По такъв начин дисциплината на духа, проявявана в суровата дисциплина на мисленето, довежда до освобождаване от властта на мислените образи на съзнанието. И формулата, говореща за свързаността на човека на Земята и в Надземното, остава водеща към разбирането на действителността. (6.68)

В устременото към Светлината съзнание става постоянна борба между това, което представлява човек в дадения момент и това, което той трябва да стане. И ако липсва бдителност или пък е отслабнала, старите, натрупани от преди несъвършенства, ще започнат да надделяват. Това означава, че борбата за преодоляване на миналото в себе си е постоянна. Миналото винаги е несъвършено, защото човек расте и надраства себе си, ставайки по-добър, отколкото е бил, ако,разбира се, се изкачва нагоре. Понеже познаваме и множество низходящи. Процесът на упадък или инволюция на духа е незабележим в ежедневието, но през вековете ние виждаме как едни се изкачват по стълбата на живота, докато други, в същото време, се спускат. Всеки може да си представи къде се изкачват едните и къде се спускат другите.

Пътят нагоре е към Светлината, пътят надолу – към бездната, към тъмнината. Така, в ежедневието, се придвижва човек непрекъснато по своя път– нагоре или надолу. (6.132)

Когато сложността на умствените постройки затъмнява чистия хоризонт на мисълта, те могат да бъдат отстранени изцяло като се предизвика образът на Владиката в съзнанието. Никакви умувания не могат да засенчат Неговата Светлина. Мнозина се оплитат в лабиринта на умствените постройки, забравяйки за това, че мисълта, излизаща от сърцето, е по-силна от мисълта, произлизаща от разсъдъка. Всички мислят, но колко различни са мислите на отделните хора. Далеч не всички те заслужават да се общува с тях. Някои подвижници са постъпвали много правилно, повтаряйки Исусовата молитва безброй много пъти. От светлите, ясногрейни мисли не е необходимо да се отбраняваш, но от глутниците с оголени нокти, носещи се в пространството, е необходима отбрана. Когато равнодействащата на всички енергии от микрокосмоса на човека насочва съзнанието нагоре, можете да не се безпокоите прекалено за подлежащите на изживяване отлагания, защото духът не е победен от тях. Движението напред е възможно във всички условия и при всякакви обстоятелства, ако мисълта е насочена предимно към Владиката. Такава мисъл придвижва с голяма мощ. (6.136)

Нека никой не се заблуждава от привидната лекота на достиженията, защото не е достатъчно да достигнеш, трябва и да се задържат достиженията. Трудността е в това, че вековните наслоения се съпротивляват с особена сила поради своята инертност. Те сякаш поглъщат плодовете на достиженията и дърпат достигналия назад. Отново и отново се налага да се утвърждава достигнатото, за да бъде удържано. Периодите на удържане се сменят с периоди на отстъпление, когато от миналото се надигат уж вече изживените и забравени сенки на далечни отминали деяния, които нахлуват отново в съзнанието и го омрачават. Отсечените глави на чудовището израстват отново. Всичко това за пореден път показва доколко зорко трябва да се охраняват достиженията, защото тъмните съветници са винаги на стража и пространствената тъмнина използва всяка получена възможност, за да се слее с тъмнината, допусната макар и за кратко в съзнанието. Така собственото омрачаване допринася за омрачаването и на околното пространство, при

което вредата не е вече само лична, но обща и отговорността е съответно не само за себе си, но и за хората, както и за пространството и неговата чистота. Може да се отрича тази отговорност, но да се избегне или отклони тя е невъзможно, независимо от това съгласен ли е с нея човек или не е. Така грижата за благото на цялото човечество е задължение на всекиго, неизменен закон на колективния живот на хората. Той може да бъде отричан, може да бъде потъпкван, но да се избегнат страшните кармични последствия на неговото нарушаване е невъзможно за никого. Всяка постъпка и всяко действие, насочени срещу него, против идеята за Всеобщото братство на човечеството, предизвикват обратен удар, който се стоварва рано или късно върху нарушителите. Откъде са тогава бедствията, болестите, войните, стихийните катастрофи и всички останали нещастия, които овладяват хората? От къде са измиращите народи и загиващите цивилизации и развалините на огромните, някога цветущи градове? Може да не се признава отговорността на всеки човек за своята планета и за съдбата на нейните народи, но да избяга от тази отговорност не може никой. (6.139)

Изкушенията на св. Антоний свидетелстват за това, че при утвърждаването на висшите принципи, дори и от високите духове, нисшите им противодействат и се стремят да наложат своето. Значи, борбата не може да бъде избегната и победата трябва да бъде постигната сега, преди Прехода в Тънкия свят, без да се отлага собственото освобождаване за това време, когато ще бъде вече твърде късно и ще се наложи да се преминават Великите граници в оковите на неизживените слабости на духа. Процесът на очистване на съзнанието изисква голямо внимание и постоянство. При това човек не трябва да се смущава от своите несъвършенства, защото съвършени хора няма и колкото по-несъвършен е човек, толкова по-голяма ще бъде заслугата му, в случай че преодолее себе си и в случай на победа. Еволюцията се нуждае от горещи или студени, изхвърляйки никаквите от потока. Примерът на Савел е достатъчно убедителен в това отношение. (6.355)

Преодоляването е ключът от вратата към Висшия свят. То не се състои в това да се разруши нещо външно, пречещо на духа, а в това да се победи в самия себе си онова, което застава като

пречка на придвижването. Формулата, гласяща: “Ето, идва Князът на този свят, но няма нищо негово в мен” има предвид такова състояние на микрокосмоса на човека, когато в него липсват елементи, можещи в каквато и да било форма да съзвучат на активността на настъпващата тъмнина. Тя упорито се стреми да намери в носителя на Светлина макар и една частица, за която да може да се хване, за да го застави да отговори на нападението и да зазвучи в унисон. Но очистеният от тъмнината организъм не реагира и не може да реагира на злото със зло, защото го няма в себе си. В това е победата над тъмнината, което съвсем не означава пасивност, а обратно-напрягане всички сили на духа за изявяване на Светлината вътре в самия него, без което победата над тъмнината е немислима. Това не е непротивене на злото, а най-напрегната и активна борба с тъмнината, чрез вътрешното й противопоставяне и победа в себе си над всичко, което би могло по един или друг начин, в една или друга степен, да зазвучи на вълната на злото. Така и молитвата за тези, които не знаят какво вършат, е показател за висша степен на самоотричане и за това, че в микрокосмоса на носителя на Светлина няма нищо, което е от тъмнината. Дори в обикновения живот да се отговори на нападките на тъмните или на раздразнението от обкръжаващите по такъв начин, че астралът да не реагира в унисон с получения удар или вълната от злоба и раздразнение, е необикновено трудно. Още по-трудно е това при изпитанията, на които се подлагат Високите духове. Колкото по-високо е стъпалото, толкова по-трудни са изпитанията. Силата на изпитанието е според силата на духа. Желаещият да постигне много привежда в движение великия закон, според който мощното устремяване предизвиква мощно противодействие както вътре в устремения дух - от страна на всичко, което подлежи на трансмутация, така и от външна страна - от враговете на Светлината и служителите на тъмнината - явни и тайни, съзнателни и несъзнателни. (6.365)

Човек решава да мисли чисто, но неговите обвивки, привикнали да вибрират на нечисти мисли, се стремят да живеят живот, привичен за тях и да съзвучат на нечистите мисли -и свои, и чужди, и често изпращани с цел да събудят предишните колебания в материята на тези обвивки. Това ще се повтаря дотогава, докато нисшата материя на тези обвивки не се очисти,

т.е. да се замени с по-тънка, която ще бъде неспособна да отговаря на нечистите мисли. За тази замяна или трансмутация се изисква време и не трябва да се изненадваме, когато от време на време обвивките се опитват отново да вибрират с честотата на нисшите желания. Затова те трябва да се държат в юздата до пълна замяна на грубата материя с по-тънка. Седемте подразделения, дори само на астралната обвивка, показват степените на тези разреденост. Докато не бъде установена висшата материя, не може да се разчита, че не очистената обвивка няма да реагира както на външните нечисти въздействия, така и на своите нечисти мисли, ако бъдат допуснати. Трансмутацията на материята на обвивките представлява основна задача на ученичеството. Юздата над чувствата и емоциите е нужна докато това преобразуване или преображение на обвивките не завърши. Оттук и постоянната борба и постоянната бдителност, за да не могат не изживяните чувства да укрепват и усилват материята, подлежаща на замяна. Всеки рецидив на неизживените напластявания, възстановявайки нисшата материя в един или друг проводник, свежда до нула постигнатите по-рано резултати и всичко трябва да започва отначало. Много са Сизифовците, търкалящи нагоре по планината камъните на желаните, но неосъществени достижения. Главното е да не се позволява на не доизживяните качества да надигат глава дотолкова, че астралната обвивка да се приведе в движение от нисък порядък. И тогава постепенно, но сигурно, по-грубата материя ще се замени с по-тънка. В резултат на това при прехода в Надземния свят няма да има опасност от заразяване с вибрациите на нисшите слоеве на астрала, когато недоизживяните частици астрална материя в неочистените от нея обвивки ще започнат усилено да се отзовават на достигащите до тях въздействия на нисшите слоеве, магнитно въвличайки ги в орбитата на своето притегляне. Това, което за обикновения човек може да изглежда висок слой, за напредналия ученик ще се окаже ниско. Затова и борбата, съпровождаща възхода на духа, не се прекратява никога, тъй като след високото идва висшето, а след него-височайшето. Безкрайна е борбата при възхода на духа и няма такава степен, след която да не следва още по-висока. (6.398)

Често възниква въпросът какви опасности крият в себе си забравените знания или насилственото разкриване на центровете без съответната подготовка и очистване. Пробуждането на центровете се съпровожда с изостряне на възприемчивостта и възможността за съприкосновение с енергиите на различните слоеве на пространството. При подготвеност,т.е. очистване на материята на проводниците и достатъчна степен на тяхното овладяване, няма опасност от общуване с нисшите същности от астрала и неизбежност да се отговаря на техните въздействия в съзвучие с тях. Подготвеност означава и наличие на Ръководител-Йерарх, който води и връзка с Йерархията на Светлината чрез Него. Това ще бъде защитата от тъмните, които са винаги готови и зорко следят, за да овладеят неподготвеното съзнание, неукрепнало с Йерархията. И тогава няма защита от тъмните въздействия, няма възможност да се различи доколко пагубни са подхвърляните тъмни мисли или дори само да се разбере откъде идват тези въздействия и техния злонамерен характер.Кой ще помогне на жертвата на тъмните влияния и ще й отвори очите за ставащото? Да помогнат могат само Йерархията на Светлината и тези, които работят съвместно с нея. Много са вредните книги, тласкащи към всевъзможни окултни упражнения, обещаващи достигането на власт над скритите сили на човека и много друго. Всичко това без Учител, без Йерархията, ще бъде капан за духа, защото неопитното съзнание, нямащо ръководител, няма да бъде в състояние да разпознае или дори да признае, че нещо или някой го заплашва, както от Тънкия свят, така и от страна на въплътените в тяло служители на тъмнината и техните многочислени помощници. По- добре е изобщо да не се знае нищо, отколкото да се посяга към всякакви явления от окултен характер с неочистено и неподготвено съзнание. Как ще се разпознае прелъстяването или съблазняването с призраци под техните външно разкрасени и привлекателни форми, след като на съблазненото от тях съзнание дори не идва на ум, че всичко това е щателно обмислено и изискано приготвено от тъмните, за да го отклонят от пътя на Светлината. Приетият ученик също се подлага на изпитание и от време на време се дава свобода на дугпа да го съблазняват. Но Учителят е на стража, за да подаде навреме необходимия съвет и да предпази от непоправими

грешки. Във всички случаи, обаче, волята на човека остава свободна, за да избере той свободно пътя на Светлината или пътя на тъмнината. Ето защо овладяването на собствените огньове представлява най - първото условие за допускане към тайните на природата. Тогава и неизживяното качество не е толкова опасно, защото е под властта на волята, която може да насочи огньовете на това качество в диаметрално противоположна, тоест положително страна. Психическата енергия, сама по себе си, не е нито добра, нито зла. Всичко зависи от направлението, придавано й от волята. В това отношение овладяването на енергията на огъня, Кундалини, има особено значение, тъй като огънят, проникнал в нисшите центрове и необуздан от волята, може да стане причина за най-тежки постъпки. Само Учителят може да научи на овладяването на огньовете. Без него човек може да стане безволна жертва на тези същите огньове, които той толкова невнимателно е предизвикал към преждевременно проявяване в своя организъм. (6.406)

Човек може да повика от пространството не само Светлина или тъмнина, радост или мъка, но и всяко друго чувство. Принципът на повикването се основава на съзвучието. Обикновеният човек се поддава на едни или други чувства безконтролно, често ставайки обект на пространствени въздействия, идващи от невидимите сфери както от развъплътени същности, така и от въплътени, изпращащи своите чувства в пространството. Ако настроиш своя апарат на вълната на радост или мъка, то и възприятията ще тръгнат съответно. Възможно е да се настроиш на която и да е тоналност и с това да се извикат такива същите вълни от обкръжаващата сфера. Можеш да бъдеш безволев резонатор, отговарящ на съзвучните вълни, но може и обратното - да се държи здраво в ръце ключът, настройващ съзнанието на определена, установявана от волята, вълна. Силният обуславя сам характера на получаваните въздействия, а слабият е подобен на ветропоказател. Между другото, защитата от нежелателните странични въздействия се заключава в установката на собственото съзнание на определен ключ. Безстрашното сърце не може да съзвучи на емоциите и мислите на страх. И тук в основата е мисълта. Чрез мислите се предизвиква и установява състоянието на съзнанието на

емоционална вълна. Животът обича силните и им помага. Всеки признак на слабост или безволие е недопустим. Силният дух взема в свои ръце състоянието и настройката на своите обвивки. Отношението към дадено явление зависи не от явлението, а от човека. Щом като двама души могат единият да се радва, а другият да съжалява по повод едно и също събитие, значи въпросът не е в събитието, а в хората. Човекът има свободата да съди за явленията от живота и да установява по своя воля отношението си към тях. Възможно е да се подменя отношението към нещо с противоположното, макар и то, само по себе си, да не се е изменило. Например, може да се радвате на това, което доскоро ви е огорчавало и да се намират нови възможности там, където са се натрупали прегради. Коренът на мъката и радостта не е във вещите и явленията извън, а в самия човек, на когото е дадена власт от началото на времето над всичко, което е извън него. (7.86)

Неизживените чувства от време на време проявяват в съзнанието своята активност. Това, което е било извършено някога, е живо в паметта и напомня за себе си. Като Пазачи на Прага стоят облечените във форма спомени, мисли и образи на минали действия, преграждайки по-нататъшния път към Светлината. Освобождаването е възможно само по метода на изживяването, когато, подобно на напълно победена, отхвърлена и забравена привичка, те повече нямат притегателна сила и не тревожат съзнанието. Например мнозина не могат да изоставят привичката да пушат, но все пак нейното преодоляване е възможно до такава степен, че повече да не привлича нито на сън, нито на яве. По този път може да бъде победено и всичко друго, подлежащо на доизживяване. По-трудно е с естествените потребности на организма. Гладът не може да бъде унищожен, когато човек е лишен от храна, но да се наложи своята власт над това чувство все пак е възможно. Важно е да се установи контрол така, че нито мислите, нито действията да стават извън волята. Как да се отстрани привлекателността и стремежът към удовлетворение на желанията? Само чрез контрол над тях. Без позволението на волята не трябва да се допуска нищо. Слабият допуска постъпки независимо от волята, те властват над него и той е безсилен против тях. Силният дори постъпките и слабостите си извършва с разрешение на волята. И в лошото, и в

доброто той е властен над това, което върши. По-добре грешна, но волева постъпка, отколкото добротата на безволието. Известни са подвизи, извършени от разбойници, но не познаваме случаи, когато нищожество без воля да е станало ученик. Затова обръщаме голямо внимание на възпитанието на волята. Волята укрепва в борбата. Докато има борба и противодействие на нежелателни въздействия, идващи от всякъде, опасност няма. Опасността възниква когато се отпускат ръцете, когато ти се иска да прекратиш борбите на духа, когато възниква желанието да се отдадеш без съпротива на волята на външните въздействия или астралните вихри. Силата на волята и силата на духа са в осъзнаване нерушимостта на своето огнено зърно, което е вечно. Израстъците на духа са временни и подлежат на унищожение от волята. На никого, на нищо и никога не трябва да се позволява господство над собствения дух. Но предаността, любовта и сливането с Владиката не е безволие, а обратно - доброволно и свободно обединение на собствената воля с волята на Владиката, висше огнено напрежение на всички сили на духа, изразяващи се в цял ред волеви и целеустремени действия. (7.240)

Всеки ден от обикновения живот може да се превърне в здраво стъпало за възход. Преодолява се всичко в себе си, което пречи. Не смятайте, че Великите духове са постигнали предела на съвършенството и се спрели в своето развитие. Техните задачи за усъвършенстване и преодоляване са дотолкова големи и космични, че към тяхното разбиране не трябва да се подхожда с обикновени мерки. Но едно е несъмнено - Архатът също върви по стъпалата на преодоляването, както и новоприетият ученик, само че стъпалата при него са много по-трудни и препятствията нямат край. Пътят върви към Безпределността. И няма да има за хората толкова желания покой. Искам вървящите след Мен да превърнат действията по преодоляване на себе си, на своята минала природа, в съдържание на всеки ден и да се научат да намират в това радост. Има ли по-голяма радост от тая, когато човек намира още едно освобождение в борбата със себе си. Хората особено обичат да заменят делата с думи и преображението на духа с четенето на хубави книги. Но същността на човека се определя от неговите действия, мисли, чувства и настроения. Може да си

се отказал от много неща, но в дълбочината на сърцето си да желаеш именно обектите на отказа си. Такова действие не струва много. Изживяването означава унищожаване на самия корен на желанията. Но те не могат да бъдат унищожени, ако не бъдат овладени. Затова първата задача е овладяването и контролът над всичко, което все още не е подчинено, но главно над думите и мислите. Осъзнаването на собствената сила идва само тогава, когато тази сила се прилага на практика в живота. Не върху големите, а върху малките дела, върху дреболиите през деня, в ежедневието се установява властта на волята над малките привички от бита, над малките мисли и малките чувства, постоянно набраздяващи и вълнуващи повърхността на съзнанието. (7.252)

Тъмните твари са на пост, за да вредят и денем, и нощем. Трябва да сте постоянно нащрек, за да не се пропуснат дребните опити. Често те действат чрез околните, които по-лесно се поддават на тяхното внушение и служат като канал на препредаване. Трябва да бъдете още по-сдържани, още по-затворени и, ако съприкосновенията са все пак неизбежни, да имате готовност да вдигнете щита. Особено пречи неизживяното, защото веднага започва да съзвучи на подхвърлените мисли. Необходим е суров контрол над мислите, без дори и най-малки отстъпки, защото негодните мисли съединяват съзнанието с тъмните сфери на пространството и установяват постоянна връзка с него. Копието, неотклонно надвесено над дракона, обикновено се възприема като символ на постоянната бдителност и готовност за борба с враговете отвън. Но няма да бъде погрешно ако се счита, че драконът е неизживяната нисша вътрешна природа на самия човек, противодействаща силно на всяко усилие на духа да отхвърли от себе си нейните окови и да се освободи от нейната власт. Духът иска да излети, а драконът на егоизма, въоръжен с упорството на астрала и нежеланието му да се раздели със своите привички и слабости, пречи и противодейства на всяко светло начинание. Чудовището, олицетворяващо същността на неизживените свойства от миналото, е много жизнено и като отсечените глави тези свойства веднага израстват отново и започват да хапят и да жилят. Постоянната готовност да се поразяват неизживените

свойства вътре в себе си трябва да стане неотменима свойство на възхождащия дух. (7.469)

Понякога може да ви се струва, че е невъзможно да победите нисшата природа в себе си, но, докато има борба, нищо не е загубено. Ако бихте могли да видите кой и как раздухва заспалите желания, бихте се възмутили духом на обкръжаващите ви твари, толкова упорито стараещи се да угасят вашата светлина, която за тях е противна. Мрачината наоколо помага на техните действия, а пространственото неблагополучие им придава нови сили. Но вълните от тъмни въздействия постепенно ще отслабват, поради засиленото приближаване на новите енергии и новите лъчи, които ще очистят пространството и тъмните сили ще бъдат лишени от възможност да се проявяват в очистената атмосфера на Земята. (7.577)

(МАЙ) Тъмните тласкат хората към отстъпление пред своите слабости заради това, че по този начин те разрушават защитната си мрежа и им дават възможност да дойдат по-наблизо. Колко злорадстват те, когато видят, че са успели да тласнат духа към извършването на недостойни постъпки, за да му поискат сметка, когато дойде тяхното време, за всяка една от тях. Ще обградят и ще поискат своето, крещейки : “Той е наш, той правеше това, което ние искахме, дайте ни го”. Когато тъмнината завладее своето достояние - отдалият се на тъмата, пътят е само в тъмнината. Борбата в себе си става между притеглянето на съзнанието към полюса на Светлината или към полюса на тъмнината. И всяка победа над нисшите притегляния прекъсва магнитните връзки с тъмнината. Поражението в тази борба е немислимо, защото това означава предаване в ръцете на тъмнината. Докато има борба, противодействие и съпротивление на влиянията на тъмнината, духът не признава себе си за победен. И победата, и поражението са в духа. (7.618)

(МАЙ).Устоялият на Земята срещу вихрите, бурите и съблазните, ще устои и в Надземния свят и ще излезе победител от всяка борба и изпитания в Безплътния свят. Обвързалият се на Земята ще влезе обвързан и там, освободилият се - свободен. Затова трябва навреме да се разбере колко важно значение имат земните условия за освобождаването на духа. (7.679)

Във външния свят много неща не зависят от волята на човека и много неща е невъзможно да се променят. Но във вътрешния

се свят човек сам си е господар. Всичко е било породено някога от самия него, от неговата творческа воля. Тялото може да бъде спряно от една твърда преграда, но духът, устремен към светлината, не може да бъде спрян. (8.76)

(МАЙ).По закона за полярностите всичко, което причинява мъка или страдание на човека, може да се превърне в своята противоположност. Трябва само да се знае, че лостът е в ръцете на човека. Съзнанието определя своето отношение към вещите, а не вещите. Щом като бъде разбрано че това, което подтиска волята и служи като източник на слабост, може да я нагнетява и да прави човека по-силен, тогава властта на явлението над съзнанието отпада, то става свободно и вече само определя какъв род въздействия да разреши и какъв да не допусне. В това, именно, се заключава и властта над външните явления. Този, който е казал, че е победил света, даже и пръста си не е мръднал в своя защита и не е оказал видимо въздействие на обкръжението. Обаче Той е действителният победител, защото победата Му се е състояла в победа над самия себе си и в това, че е държал в ръцете си лоста на отношението си към външните явления и го е обръщал така, както е пожелала Неговата воля. По такъв начин само победилият себе си, само господарят на своя собствен микрокосмос, може да стане победител на света. (8.87)

(Гуру). Мнозина се стремят към власт и някой я достигат. Но те се стремят към обикновена власт, която винаги е временна и бива отнета или от смъртта, или от хората. Но огнената власт на притежателят на Камъка никой не може да му отнеме. Пламтящият камък на гърдите е символ на овладяването на собствените огньове, когато никакви външни въздействия вече не притежават власт над човека. Такова състояние не може да бъде постигнато отведнъж. Понякога са нужни векове усилен труд и тежки изпитания, за да се придобие тази власт. Тя е невидима и се отрича от света на невежите. Но тя съществува и може да бъде постигната, трябва само да се повярва в нея. (8.88)

Линиите на магнитно привличане между съзнанието и предметите, които го изпълват, са в постоянна активност. Променят се само магнитите, които могат да бъдат предмети, места, хора, животни, човешки слабости, пороци и страсти, но главно мисли. Нишките, свързващи тези магнити и човешкото

съзнание, могат да бъдат много здрави и активни. За някого магнитът може да бъде игрална зала, за някого питейно заведение, за някого картинна галерия, библиотека, музеи, природа, цветя, гори, реки, моря, планини и т.н. всички човешки привички се осъществяват по линия на магнитното притегляне. За търговеца неговите стоки ще бъдат същият този магнит. Любовта и ненавистта, свързващи здраво хората, са силни със своя магнетизъм. Натрапчивите или любими мисли също са магнити, притегляни към съзнанието със същата сила. Всеки предмет, притежаван от човека, е свързан с него чрез магнитния ток. Ако притежаването се осъществява без чувство за собственост, този ток е слаб и неефективен. Обикновено притеглянето към земните и психически магнити е много силно и пречи много за освобождаването на човека след смъртта. Тези линии на привързаност към вещите или мислите могат да бъдат прерязвани съзнателно. Човекът, отказал се от пушенето, след известно време напълно се освобождава от магнитното притегляне на привичката. Мнозина са се отричали от света и са се оттегляли в уединение, за да разкъсат по-лесно тази връзки. Дори са си забравяли и името, като са го променяли. Разбира се, трябва точно и определено да се знае с какво обвързва себе си съзнанието. Осъзналият своите вериги може да ги разкъса, но не осъзналият ще продължава да ги влачи безнадеждно Добре е преди смъртта да се раздаде на хората цялото притежавано имущество, но още по-добре е далеч преди смъртта да се освободиш от магнитното притегляне на низките и недостойни мисли. Вещ не можеш да вземеш със себе си в Тънкия свят, но мисли се вземат. И не е толкова страшно да бъдеш в плен на вещите, колкото на мислите Освобождението на съзнанието от магнитите, притеглящи се към съзнанието, е цел на ученика. Става дума за магнитите, привързващи съзнанието към Земята и за мислите от този порядък. Но има и магнити с високи притегляния, както и високи мисли. Те увличат човека във Висшите сфери. Те могат да се залагат и съзнателно. (8.112)

Всичко, което човек притежава, може да му послужи както за съзидание, така и за разрушение. Това се отнася и за психическата енергия, която е като двуостър меч. Особено опасно е раздухването на огньове, които не са овладяни от волята. Всички пороци, страсти и низки чувства се разпалват от

нисшите огньове. Затова и приближаването до енергиите на забраненото знание е възможно само след дълги години на изпитания и едва след като човек е овладял напълно своята нисша природа. По-добре е да не се знае нищо, отколкото да се получи опасно знание без необходимата подготовка. Да се стремиш е добре, но да се бърза с пробуждането на огньовете и проникването в тайните на природата преждевременно е недопустимо, защото не очистеният пламък обгаря своя породител. Същевременно каквито и да са усилията, включително и най-мощните, за освобождаване от не полезния товар, за очистването на проводниците от всякакъв боклук и за утвърждаване на добрите качества на духа, те не създават никаква опасност. При това освобождаването от лични егоистични стремежи особено се цени от Нас. Но, вместо това, неразумният търсач на силни усещания се стреми да овладее скритите сили на човека, забравяйки за това, че към тяхното разкриване може да се стигне само под ръководството на Учител и само след като се измине дългият път на всевъзможни изпитания. (8.163)

Мнозина предпочитат да плуват без посока по течението, отпуснали ръце, но силният дух предпочита да се бори. Не става дума за обикновената борба за жизнените блага, а за борбата на духа за неговото първородство, за утвърждаване на властта в собствения му микрокосмос, за постигане на победа над самия себе си. Каква е ползата за човека, ако победи външните врагове или външните обстоятелства, а да подчини себе си на своята воля няма сили. Много са случаите, когато подобни победители се оказват в духовно отношение нищожества. Борбата с външните условия често се оприличава на борба с вятърни мелници, но борбата със самия себе си и победата над себе си е отреден път на истинския победител. Всички външни победи могат да загубят своя смисъл и значение, но веднъж постигната, победата в духа остава с него завинаги и го придружава в по-нататъшния му път. Хората трябва да разберат дълбокия смисъл на думите, че “Побеждава всички този, който съумее да победи самия себе си”. (8.167)

Корените на злото и плевелите са се загнездили много дълбоко през миналите животи и да се изтръгнат отведнъж не е никак леко. Но да се изтръгнат е необходимо. Би било много по-

лесно, ако не бяха тъмните факлоносци, чиято задача е да раздухват димните, мътни, тъмни нисши огньове. Погрешно е да се мисли, че отстъпването пред собствените слабости и тяхното задоволяване могат да ги удовлетворят и да ги заситят. Напротив, от това те само укрепват, усилват се и изискват нови и нови наслади. Тяхното удовлетворяване е като хвърлянето на дърва в огъня. Пътят е само един : контрол над тях, въздържане и обуздаване на всички тези импулси, особено в мислите. (8.208)

(М.А.Й.).Всяка отхвърлена тъмна мисъл веднага се замества със светла, защото природата не търпи пустота. Необходимо е само усилието на волята. Учудващо е колко склонен е човек към злото и колко лесно се плъзга по наклонената повърхност надолу. Изкачването е много по-трудно. Пътят за овладяване на себе си ще бъде винаги пътят на преодоляването. Победител се нарича победилият себе си. Всички преодолявания на слабостите на физическото тяло са безусловно полезни. Тялото може да иска или не иска много неща, но негов господар е духът, обитаващ в него. Негово е върховната власт над тялото. Този, който е подчинил физическото си тяло на волята, придобива по този начин и власт над тънкото си тяло. Може да се боледува, да се усеща студ, глад, умора, но да не се пада духом. Малките преодолявания на плътта водят към големи достижения. Волята се приучва да разпорежда, а тялото - да следва нейните указания. Така всяко, дори и най-малкото добро начинание, ще принесе след време добър плод. (8.210)

(Гуру).Науката за овладяване на себе си е една от най-трудните. Може да се прочетат много книги и все пак да не се помръдне от мястото, защото усвояването трябва да стане практически. Много от нещата, които по различни причини не могат да бъдат осъществени на Земята, могат да бъдат постигнати там, в света на следствията, където човек пожънва реколтата от всички посети на Земята зърна. Затова е толкова важно още тук да се заложат зърната на желаните достижения Всичко е достижимо, само да не угасва огънят на устремеността. (8.255)

(МАЙ). Недостатъците, забелязвани в другите, са много полезни за изясняване на въпроса няма ли такива недостатъци и в самия себе си. Понеже най-често се забелязва в другите това, което е налице и в самия себе си. Само виждайки

безпристрастно своя недостатък, може да се започне борба с него. В този смисъл другите хора могат да послужат като показател на това, което подлежи на изкореняване в самия наблюдател. (8.467)

Понякога е много полезно да се погледне на себе си отстрани, като на съвършено чужд човек. Обикновено у другите много ясно се виждат недостатъците и слабостите им и тяхното несъответствие на думи и дела. Да се види всичко това напълно безпристрастно и в себе си е много полезно за познаването на себе си. Познанието за човека включва не само изучаването на човешката природа в другите хора, но в еднаква степен и у самия себе си. В другите често са ни неприятни и даже отблъскващи някои свойства или особености на поведението, но в самите нас те ни изглеждат приемливи и оправдани. И само отдалечавайки се от себе си и поглеждайки се отстрани може да се определи и види недопустимостта на едни или други свойства на характера и поведението. За да се види добре една картина е необходимо да се отдалечиш на известно разстояние от нея. Още повече е необходимо това при разглеждане на собствената същност. (8.468)

Процесът на овладяване на себе си се извършва в обикновения живот, разпространявайки се върху всичко, което върши, мисли и чувства човек. Човек може да се упражнява и върху най-дребните дела, знаейки, че от малките начинания израстват големите. Дребните мисли могат да помрачават аурата даже повече от големите. Но с дреболиите е много по-лесно да се справиш, те много по-лесно се преодоляват и върху тях трябва да се упражнява волята. (8.563)

В една древна легенда се разказва за това, че отсечените глави на чудовището израстват отново. Така символично е изразена мисълта, че борбата с външните препятствия и тяхното преодоляване вън са безкрайни и безполезни, и са подобни на борбата с вятърни мелници,тъй като само победата и преодоляването вътре в себе си , победата над себе си със себе си, могат да дадат сили да се преодоляват и външните препятствия и трудности. Ако не е налице тази сила вътре, получена от вътрешното преодоляване на собствените слабости и утвърждаване силата на духа, то човек ще бъде безсилен пред външните противодействащи сили и обстоятелства.

Психическата енергия, великият Агни, ще бъде онази мощ, която е толкова нужна в тази борба. Каква е ползата от това, ако човек побеждава нещо навън не със своята сила, а поради удачно стечение на обстоятелствата или чрез енергията на други хора. Той си остава безсилен и опустошен. Нима победата на Носителите на Светлина , дошли на света, се е състояла в ськрушаване на външните условия? На апостола Петър е било заповядано да върне ножа, който той е вдигнал в защита на Спасителя, в ножницата, защото победата над света е била постигната по друг път, който не е се заключвал в насочване на огнената мощ навън. Била е указана и възможността да се призоват на помощ легиони ангели, но и това не е било направено. Всичко се преодолява в духа и победата в духа е различна от външните успехи, които са временни и бързо преходни, докато утвърдена в духа и от духа, тя остава с него завинаги. (8.572)

(М.А.Й.).Когато външното противодействие се натъкне на несъкрушимата сила и твърдост на духа, то отстъпва и кармично прекратява своята активност. Това става тогава, когато победата на духа над себе си е окончателна и необратима и никакви слабости и възможности за рецидив на изживените свойства не са останали. Кармичните изпитания на определена тема продължават до тогава, докато не е достигната окончателната победа. Обременяващите обстоятелства са нужни за израстването на духа и когато той достигне необходимата степен, тези обстоятелства си отиват и се заместват от други, необходими за неговото по-нататъшно израстване и развитие. (8.573)

Тема 11. Единение с Върховното

Благословен си ти, който си намерил пътя към Сърцето на Владиката, защото Аз съм с тебе. (1.7)

Срещу Нас никой не е силен. Бидейки мислено с Нас, влизате в орбитата на могъществото на Братството. Помнете, че дори Велики Духове са казвали : ”Сам по себе си, един, аз съм нищо.” И когато възникне мисъл за слабост, за невъзможност, за трудности, за безнадеждност и безплодност на мислените въздействия, отнесете всичко към себе си, казвайки: ”Да, сам по себе си, един, аз съм нищо” - и добавете след това – “но обединен в съзнанието си с Владиката, с Неговата мощ творя и действам с Неговата сила.” След това повече не се бойте от обезсилващите мисли, защото те са от вашето малодушие и ако това бъде разбрано ще стане ясно, че те не могат нито да намалят, нито да унищожат величието и мощта на Владиката, ако е налице обединение на съзнанията. Впрочем, тогава тези мяркащи се в съзнанието мисли повече няма да имат никаква сила. (1.38)

Ръцете, краката и тялото си човек осъзнава като нещо намиращо се при него и с него постоянно, макар че не винаги ги усеща или чувства, например ушите, носа, косите ; точно така трябва да се осъзнава и постоянното Присъствие на Владиката в духа, макар и че да го усещаш и чувстваш постоянно е невъзможно, но осъзнаването на това е необходимо,тъй като само тогава формулата “Аз съм с вас винаги” ще стане действително плодоносна. Отначало Изображението на Владиката може да е постоянно в джоба до сърцето, след това постоянно и в мислите, а след това постоянно и в третото око.Така в началото, макар и механично, може да се удържи подсъзнателно и съзнателно близостта на Владиката, поради което носенето на Изображението със себе си е полезно безусловно. Всяка мисъл за Него вече ще породи формата Му пред психическото око и човек с вътрешното си зрение Го вижда пред себе си. С това е благодатно и носенето на знаците на доверие от Учителя. Например пръстенът, даван от Учителя на ученика, служи като постоянно напомняне и представлява жива връзка между тях. Когато е много тъмно,всичко утвърждаващо трябва да е в близост ,за укрепване на връзката. Целта на тъмните е да отделят от Йерархията на Светлината, за да могат след това да се разпореждат пълновластно с отделеното от

Светлината съзнание,понеже духът, въоръжен с Владиката, е неуязвим. Когато образът на Учителя на Светлината сияе ярко вътре, тогава тъмните се стремят да се доближат. Те действат тихомълком, стараейки се особено да не попадат пред очите или в полето на съзнанието,защото съзнанието, въоръжено с Лика на Владиката, ги обгаря, ако е насочено към тях, затова е така важно във всяко противостоящо явление да се видят косматите ръце. Докато не са забелязани, те действат свободно и вредят,но открити или забелязани, тъмните машинатори веднага са принудени да отстъпят. Те не обичат да бъдат обгорени от насрещния лъч Светлина. Когато натискът на антагонистичните токове се усилва, тъмните упорито се стараят да се възползват от това, но главната им грижа е всяко противодействие да бъде приписвано на каквото и на когото и да било, но само не на тях, защото в това е тяхната сила. Силни са докато не бъдат разкрити. Ето защо така настойчиво се говори за постоянно бодърстване, за постоянна бдителност и за това да не се забравя нито за миг за страшната опасност от тъмните хитрини и злонамерености. Учителят защитава винаги, но ако крепостта не е защитена и вратата е отворена за врага, то ущърбът е неизбежен. Не трябва да се успокояваме и да забравяме за постоянната бдителност нито за миг, нито при благоприятни, нито при неблагоприятни обстоятелства. Приспаното благополучие лесно допуска домогващите се тайно. (1.80)

Отчитайте полезността на деня според минутите, прекарани с Мен. Кой и какво пречи отвътре да се увеличат тези минути и да се превърнат в непрекъснат отрязък от време? Тази съпротива и противодействие на обикновения човек в себе си, противопоставящ се на необичайността на Общуването, трябва да се преодолява с цялата сила на духа. Намираме време, за да насочваме мислите си към какво ли не, но не и за най-нужното. Но ще дойде ден и той е неизбежен,когато всичко това, което сега занимава и отвлича вниманието от Владиката, ще изгуби всякакъв смисъл и значение и ще стане ненужно, както са станали ненужни интересите на отминалите дни, примерно с десетгодишна давност, сега потънали в пълно забвение. Но мислите за Владиката са като островчета извън времето, в бушуващият поток на текущите явления, който отминава покрай нас. И няма за какво да се задържиш, няма за какво да се

заловиш - всичко се носи и отминава, оставяйки неподвижен само Гледащия. И ако Гледащият е с Мен, и ако е осъзнат потокът на Майя, преминаващ покрай него, това означава, че Гледащият строи своя дом върху скалата на вечната основа на живота. Дом за духа си строи там Гледащият. (1.101)

Приятелю Мой, с Мен трябва да се премине през радост и мъка, здраве и болест, успех и неуспех, лекота и трудност. С други думи, през би-полярностите на светоусещането на съзнанието.В доволство лесно се забравя Учителят, а също и при болести, но когато никоя от противоположностите на външните условия не влияе повече върху взаимоотношенията с Учителя, тогава е правилен пътят. Колебливите, съмняващите се, неустойчивите, раздвоените, страдащите от малодушие, не познаващите предаността не са ви необходими. С такива няма да удържите Сребърната нишка. (1.106)

Владиката е близък извън всичко: извън телата - физическото, астралното и менталното, извън всички движения, които стават непрестанно в тях и всички изменения в тях, извън живота и смъртта, извън всички разстояния и понятия - “тук или там, горе или долу, далеко или близко”, извън всички представи и времена - днес, утре, вчера, извън временните състояния на съзнанието. Владиката е с теб сега, навсякъде и винаги. С такова разбиране за Моята близост върви през живота ученикът. И няма нищо нито в този свят, нито в Онзи, нито в Световете, което би могло да отнеме от него осъзнаването на неразделността и сливането в духа с Владиката. Така че, където, както и каквото и да става или да се случва, отдалият Ми сърцето си неразделно пребивава с Мен. Всичко и всички се опълчват срещу дързналия да затвърди Моята близост, но този, който е с Мен, винаги излиза победител, макар и да са неизбежни борбата и часовете на изпитания. И когато те настъпят и стане трудно, трябва само да се помни, че най-близко от всички и от всичко и над тях е Владиката. (1.111)

Владиката не трябва да се изоставя дори и мислено. С Него трябва да се бъде докрай. Това ще помогне да се избегнат много невидими опасности. Трябва да привържеш себе си към лъча на Светлината неразривно и да пребиваваш в Него при всички и всякакви, и всевъзможни обстоятелства в живота. Не всички, обаче, се възползват от Лъча Светлина. Колцина са тези, които ще разберат и оценят, и няма ли да го забравят в мъглата на

плътните условия и тежестите на живота или в суетните си грижи! Да се забрави е много лесно, но веднъж забравен, да се върне отново щастливият Лъч ще бъде двойно по-трудно, а може би и много по-трудно. Трябва само винаги да се мисли, че в добро или зло, болест или радост, удача или мъка, Лъчът неизменно е над нас. Полярността на жизнените явления е неотвратима. Изпитанията се обуславят от закона за полярностите, определящ смяната на противоположните явления. Утро и вечер, изгрев и залез, зима и лято, печал и радост, лек и труден период от живота -всички знаят това, но не могат да го приложат към себе си, забравяйки, че с Владиката трябва да се премине през радост и мъка, и че само в този двустранен пламък може да се закали острието на духа. Но доколкото това положение е приемливо и разбираемо на гребена на вълната,толкова е неприемливо и се забравя при нейния спад. По-добре е да се помни Владиката и да се усеща Неговата близост в нещастие, отколкото да се забравя за Него в щастие. А колко злобни и злорадстващи очи очакват този момент, когато настъпва пралайята на съзнанието, за да подхвърлят своето вредителство и да нанесат възможно най-голям ущърб. За стражите на злото трябва да се помни. (1.129)

Как ще звучи Моето, ако го заглушава своето. Или Моето, или своето-каквото изберете. Избралият в пълна степен Моето, ще получи от Мен напълно. Избралият своето, от Мен няма да получи. Докосвайки се към Моето трябва да се забрави за себе си и да се помни,че само пълното отдаване и пълната устременост ще бъдат гаранция за успеха. Моята Дума е неизменима и ако казаното не бъде изпълнено, значи че или Планът е променен, или условията за неговото изпълнение не са спазени. За изпълнението са необходими и двете страни. Затова Той е попитал: ”Вярваш ли?”, тъй като без наличието на нужните елементи в съзнанието на получаващия помощта, тя не идва. По-добре е да се сърдиш на себе си, отколкото на Владиката и по-добре е да търсиш наблизо, отколкото надалеч. Отричането от себе си не е лесно. От тук и многото неудачи и безплодни опити. Но когато Моят Лик господства в съзнанието, измествайки всичко и засенчвайки всичко, успехът е обезпечен. Успехът върви след Моите хора. Но той не трябва да се разбира само в порите или материалните придобивки. Целесъобразността изисква да се има

в предвид окончателната победа на духа и духовното преуспяване. Да се преуспява в духа може навсякъде и при всякакви условия, но ако сте с Мен. Да бъдеш духом с Мен ще бъде гаранция за успеха. Никой и нищо не може да попречи тогава да се събере обилната реколта. Изисквам съзнателното утвърждаване на Моето постоянно Присъствие, за крайната победа над властта на земните обстоятелства и яростта на плътните условия. Ще се убедите сами как отстъпват противодействащите условия пред силата на обединеното с Мен в духа си съзнание. Аз съм с тези,които са с Мен. Прост е този закон за сливането в духа. Трябва само да се застане по-близо, трябва да се застане толкова близо, че всичко пречещо да изчезне напълно. Така ще постигнем победата. (1.133)

Приятелю Мой, пред обществото на Владиката в духа какво друго можем да предпочетем? Каквото е на сърцето ни преди всичко, с него и ще пребъдем. Не е толкова трудно по време на общуването да се изпълни съзнанието с Мен. Пълнотата на общуването зависи от пълнотата на устременост към избрания фокус на Светлина. Трябва твърдо да се запомни, че с Мен всичко е достижимо и всичко е възможно. Малкото съзнание ще мисли, че става дума за земни неща. Но Аз говоря за възможностите на духа. Всекидневно изпращам някаква възможност за нови достижения, подсилена от Лъча. Получава се стълба от триста шестдесет и пет стъпала, без да броим нощните, на всяко от които трябва да се задържиш през деня, за да можеш сутринта да стъпиш на следващото. Какво ще ви донесе днешният ден като храна на духа? Възможно е непоколебимост към Мен при всички обстоятелства на живота. Тази твърдост се характеризира с несломима преданост, не намаляваща любов и единение, не раздробявано от впечатленията на текущия ден. Защо ги считате за толкова важни и значителни,че сме готови да забравим за Владиката, когато те си отиват след много кратко време и се забравят изцяло? Става някакво необяснимо само-заблуждение, когато житейските дреболии или суетата заслоняват най-необходимото. Не се ли опитва пак Майя да замъгли и омаловажи поредната стъпало? За колко ще стигне импулсът от сутринта? А нали трябва да стигне за 24 часа. Трябва да се пренесе неразплискана чашата с дареното от Владиката през

плътната очевидност на деня и всичките земни дела. Те са толкова много и така силно замърсяват съзнанието, че за най-главното вече не остава място. Трябва да се сложи предел на проявленията на Майя и на всичките й опити да затъмни Светлината и да я замени със суета. (1.165)

Можеш да се изкачиш и на най-стръмния връх, но ако оставиш всичко пречещо на изкачването долу. Общуването прилича на изкачването на планина. Трябва да оставиш долу своето малко “аз” с всичките му обикновени мисли и преживявания, отричайки се напълно от тях. Не трябва да се носи безполезен товар, защото тежестта му ще попречи на изкачването. Съзнанието трябва да прилича на чист лист хартия с избрания Образ върху него. И тогава ще могат да се отпечатват върху него мислите, изпратени от Мен. Но саможивостта силно пречи да се прояви отречението от себе си. Мислите отгоре се примесват с мислите отдолу и възприемането става невъзможно. Отдавна е било казано: ”Отвърни се от себе си и Ме последвай”, но да се преодолее саможивостта не е лесно. Трябва поне в минутите на общуване да се отречете от личните стремежи. Това и ще бъде краченето по върховете, за което се разказва в древното сказание на Уйгурите.Друг път до Мене няма. Когато съзнанието е изцяло изпълнено с Владиката и личното е изключено, Общуването е пълноценно. Тогава устремената мисъл издига съзнанието над суетата и близостта на Владиката става явна. Тогава може да се забрави за пространството, което разделя, както и за всичко останало, което създава раздялата. Тогава плътната Майя отстъпва и законите на невидимия свят се проявяват. Аз съм с вас винаги - тази формула служи като могъщо оръжие на единението в духа. Утвърждавайки нея,утвърждаваме Светлината в себе си. Колко такива, забравили за Мен, влачат жалкото си и мрачно съществуване на Земята. Но е чудесно, макар и понякога трудно, за вървящия твърдо след Мен. А колко яростно се стараят всички и всичко да отнемат Светлината от вървящия. Не Светлина, а тъмнина излиза от тези, които са Ме забравили. Макар че ме знаеха и помнеха ,и смятаха, че Ме обичат, а сега са ме забравили. Но на помнещите твърдо ще кажа: не отслабвайте в напрягането на духа си към Учителя на Светлината, защото това е пътят на живота. Тясна е пътеката: от едната страна е бездна, а от

другата заплашват срутвания и не може да се отстъпи, защото пътеката е затрупана от лавина. Наоколо е пълно с опасности и само полагайки ръката си в ръката на Владиката може да се върви. Така заедно ще преминем опасната пътека,водеща към Светлата Обител. (1.169)

Успехът е там, където Аз съм с теб. Ако има неуспех, Моята ръка не е се намесила. Но огорченията са неизбежни дори и с Мен. (1.211)

Отношението към Учителя на Светлината представлява показател за вътрешното състояние на съзнанието. Колкото по-високо е нивото, толкова по-близо е Учителят, но и обратно. Този критерий е безпогрешен. Трябва да се помни, че дори и временното забвение на Учителя не е без последствия. По същество това означава откъсване от Висшето. Формулата “Аз съм с вас винаги” изисква вървящият след Владиката да бъде постоянно с Него в чувствата и мислите си: този процес е двустранно взаимен. Не приетият Лъч увисва безсилно в пространството. И мисълта, изпратена към Владиката, не Го достига, ако той се е отвърнал. Колко важно е да се пази сребърния мост на връзката. Смятат, че всичко е позволено, смятат, че представляват стълбове на Учението, смятат,че пренебрежението е допустимо, но не искат да помислят за това, че причините са неотделими от следствията и че проявите на Светлината са подчинени на закона. И ако той се нарушава, никой не може да спре колелото на действието на закона. Ако вие сте с Мен и Аз съм с вас.Близостта е взаимна, също и Общуването. Много слаби глави са се препънали поради пренебрежението. Задължавам съзнанието за Моята близост да се пренесе през всички изпитания на живота. Това означава да се устои в Мен. Ще има много условия,които да отвличат яростно от Мен. Те трябва да се преодолеят в съзнанието. Предполагат, че борбата се води с външните обстоятелства и насочват всички сили към тях, но това не е вярно. Борбата става вътре и трябва да се преодоляват не външните обстоятелства, а самия себе си. Тази чудовищна измама е най-трудна за преодоляване, тъй като преодоляването на външното в себе си изисква голямо съзнание. В това е тайната на непротивенето,все още неразбрана от хората. Смятат,че да не се противиш означава безгрижно отпускане на ръцете и безволно подчинение на обстоятелствата,

докато правилно разбрано то изисква напрягане на всичките сили на изправилия се против външната тъма дух и победа над тъмнината вътре. Формулата “Аз победих света” означава блестяща победа над себе си, когато победителят може да не си мръдне и пръста в своя защита и все пак да бъде пълен победител. Тази победа може да се изрази с пълно мълчание и външна неподвижност. За тишината на мълчанието е казано достатъчно ясно. Мълчание на мощта и мълчание на безсилието - може да се помисли за това и да се държи здраво в главата мисълта, че когато сме заедно, ние сме непобедими от тъмата. Сега времето е такова, че само Светлината или тъмнината си оспорват венеца на победителя. И този, който разбере в тази борба, че пътят към победата минава през преодоляването на себе си, а не на външните условия, той, само той може да постигне победата. Борбата с външните условия наподобява борбата с вятърните мелници, защото е лишена от смисъл. След като е направено всичко възможно, външното трябва да се предостави на външното, насочвайки всичките сили на духа към постигане на вътрешната победа. Повтарям: ”Каква е ползата за човека, ако придобие целия свят, но погуби душата си”, угасявайки огньовете на духа и помръквайки духом. Мъдро е да стане обратното, защото нищо външно не ни принадлежи и никакви външни победи няма да ускорят растежа на духа, ако победата се постигне за сметка на угасяване силата на Светлината в себе си. (1.218)

Смятам да Направя Лъча да свети без забрана над сърцето, поместило Моя Лик. Тайната на могъществото на Лика може да бъде разбрана от малцина. Ликът служи като звена между триизмерния и Висшия свят. През него преминават вибрациите на Светлината. Ликът наподобява Слънцето, когато озарява чистото поле на съзнанието. Натрупаните мислени образи като облаци могат да закрият Лика и да затъмнят неговия цвят. От тук и грижата за това поне в миговете на Общуване полето на съзнанието да бъде свободно. Понякога може да се наблюдава как изпълзяващите бродещи мисли със своята лепкава, подобна на клей, маса задръстват екрана на съзнанието, пречейки на възприятието отгоре. Мисълта се подчинява на волята, ако последната знае за неотменимостта на заповедта за цялото съзнание. Можем само да се учудваме какви нищожни мисли се

предпочитат понякога пред мислите на Светлината. Сивите, лепкави мисли отнемат Светлината и потопяват в мрак. Трябва най-напред да се утвърди необратимо властта на духа над мисълта, преди да се мисли за власт над себе си, или над света, или над сферата на стихиите. Ключът е в послушната на волята мисъл. Или мисълта властва над човека, или волята му над мисълта. Човекът, който не управлява мислите си, е роб. Да отдадеш себе си във властта на мислите, браздящи случайно сферата на съзнанието, ще бъде условие, препятстващо силно възхода. Опитите от волеви порядък може да се провеждат систематично с определен вид мисли и да се отбелязва тяхното въздействие на съзнанието. Бодрите, силни, светли, радостни, уверени, спокойни мисли ще предизвикат в цялото същество на човека и съответстващи реакции. Мисълта властва и над клетките на тялото и жлезите, заставяйки ги да функционират в съответствие с нейната тоналност. Нека бъде тъмно и унило наоколо и мрачни хората, ако мисълта блести от светлина и наоколо ще стане по-светло. Да се носи Светлина с мисълта в плътните сфери ще бъде достижение на Архата. Носейки Светлина, той не се съобразява с околната тъмнина, защото Светлината е вътре в него. Колкото и мрачно да е наоколо и сиво, светилникът на съзнанието може да свети със сияйната си мисъл. И мрачините на духа се прогонват от светлата мисъл. И ако в тъмнината има плач и скърцане със зъби, единствено светлината на сияйната мисъл може само да разгони тази тъмнина. Светлата мисъл е над и по-силна от порожданията на всичката тъмнина. Светлината побеждава. Светлината е победителят. Но трябва да се разбере, че за да се освети тъмната стая трябва да се включи светлината. Така и вътрешният свят може да бъде осветен мигновено с една единствена мисъл, ако е намерен верният ключ и е превъртян правилно. Океанът от мисли на Светлината е в разпореждане на човека и достъпът до него е свободен. Ако съзнанието на хората е толкова свободно достъпно за мислите на мрака, то не по-малко отворено е то и за мислите на светлината, като контрольорът на входа е самият човек. Ако е влязла мисъл на мрака, която да не бъде прогонена, тя няма да излезе, докато не изчерпи върху човека, който я е допуснал, цялата си енергия. Ако влезе мисъл от светлината, ще озари всичко отвътре и ще влее

живот, нови сили и здраве. Изглежда много просто да се допуска само светлина,но хората мислят по друг начин. Светлите мисли са огнища на зараждане на витамини. Те са залог за здраве и в света е по-светло от тях. Архатът със своята светлина носи спасение на света. Новото деление на човечеството по светлосянка ще постави всеки човек на определеното му стъпало от стълбата на еволюцията на живота. (1.219)

Сине Мой, Владиката иска контактът да се задълбочи и връзката да се задържа в подсъзнанието и тогава, когато външното отвлича съзнанието към себе си. Трябва да се приложи и тук самовнушение. Външното обкръжение виси над съзнанието, затъмнявайки видимостта на духа, независимо от това дали му е обърнато внимание в дадения момент или не. Така реално трябва да се направи и усещането за Присъствието, за да навлезе Владиката като неотделима основа в целия живот. Всяко действие трябва да се предшества от мисъл за Владиката, за да се слееш неразривно с Водещия, усещайки го всеки миг. Това ще бъде правилното решение. Защо да се подържа Близостта само в моментите на Общуване, а не постоянно? Авраам е вървял пред Господа, а ученикът върви пред Владиката. С това състояние на постоянно осъзната Близост ще започне и преобразяването на живота. И ще стане възможно това преодоляване на себе си, което не е се отдавало до сега. Когато сме заедно, всичко е възможно и достижимо. Опитват се да отнесат тези думи към земното и да постигат успех в него, но тук се имат в предвид достиженията на духа, защото достигането на невъзможното се намира в областта на духа. Ударението се прави на мисълта и прилагането на силите се пренася вътре. Оплакват се и обвиняват външното, казвайки, че то пречи, но пътят преминава вътре в човека и нищо външно не може а го прекъсне, ако човек разбира, че по него се придвижва съзнанието, а не нещо намиращо се вън. Затова никакви външни условия не могат да спрат придвижването, ако човек не пожелае това. Владиката посочва най-добрите условия и при всички обстоятелства избира най-добрия подход. В сутрешните лъчи на всеки ден изпраща Лъча на живота. Трябва да се утвърди вътрешното придвижване по пътя така, че нищо външно повече да не пречи. Когато това бъде постигнато, ще се открие следващото стъпало и ще дойде умението да се заставят всички

външни обстоятелства, каквито и да бъдат, да служат на напредъка. Това ще бъде победа над външното. Тя съвсем не се заключава в това да се преправя всичко по своему, а в това от всичко ставащо вън да се вземе онова, на което то учи и да се извлича от него импулс за по-нататъшното придвижване. Слабият дух ще посърне пред трудното препятствие и ще допусне заразата, но силният ще каже: "Ще се преборим"- и ще го преодолее. Става дума за вътрешното преодоляване, тъй като външното е без значение, даже и целият свят да е придобит. Вътрешното царство принадлежи на духа и той е господар в него. При осъзнаването на това условие всичко започва да служи на човека: всички сили, всички хора и всички обстоятелства. Няма противни обстоятелства. Изкусният мореплавател използва всички ветрове, за да плува към целта, както и плуващият в лодката на духа си. И когато нищо вече не може да те спре, това е победата. По този път върви роденият за победител, използвайки всичко, дори и тъмнината, гниеща за цветята на светлината. Непреодолима е мощта на духа и силата му е над всичко. Макар и все още външно тя да не се утвърждава явно, ще дойде време, когато вътрешната победа над себе си ще се отрази и навън, застилайки пътя с множество дела. Няма нищо на света, което би могло да послужи като препятствие пред духа по пътя му към крайната победа, ако той е разбрал, че достигането й минава през преодоляването на самия себе си. Тогава и само тогава външното загубва страшната си власт над съзнанието и духът става свободен. И стихиите започват да му се подчиняват. (1.315)

Трябва да се пазите от всичко, което пречи на Общуването. Не без причина са се оттегляли отшелниците в места за уединение, отдалечени от хорските сборища. Сега трудността на пътя се състои в това, че служенето се извършва в самия водовъртеж на живота, в самата му среда, без отдалечаване от хората. С това се налага положението, че и сам воинът е воин. На колко противоположни въздействия и влияния трябва да устои духът, за да се задържи на пътя и не само да устои, но и да продължи по-нататък. Всичко заобикалящо го тегли надолу, защото неговото духовно равнище е по-високо и само Лъчът на Учителя представлява единствената му опора и водещо начало. Колко грижливо трябва да се опазва най-висшето от поглъщане от

суетата. А тя,суетата, ръмжи яростно към всичко, което не е в съзвучие с нея. Колкото по-високо и широко е съзнанието, толкова по-дълбок е разривът и толкова по-яростно се изправя посредствеността срещу този, който иска да се издигне над нея. Налага се ежедневно да се утвърждава принадлежността към светлината , опирайки се на ритъма. Дори и силният магнит при непосредствено съседство се размагнитва. Така и магнитът на духа се размагнитва при съприкосновение с нисшите съзнания. И колкото и голямо да е нагнетяването на сърцето с огньове, неизбежното изтичане на енергия е много болезнено. Въпросът, обаче, не е в това да се прекрати отдаването, а да не се окъсваш от подхранващият Източник -Йерархията на Светлината. Обменът на енергия е неизбежен, но ако е налице здрава връзка с Йерархията, опустошенията се попълват ежедневно. Ето защо Общуването е толкова важно, защото това е проводникът, подхранващ духа със светлина. Блажен е този, който е намерил в сърцето си тази възможност за Общуване с Източника. Гласът на Учителя на Светлината не ще замлъкне до тогава, докато в сърцето, обръщащо се към него, гори огънят на устремеността към Светлината. Общуването с мисли също минава през сърцето,понеже всички мислят и притежават ум, но не са способни да Общуват с Владиката чрез мислите. Ще опазим съкровеното в духа. Ще устоим като скала сред бурното море. Скалата на Духа! Само тя може да устои срещу вихрите и бурите на плътния свят. Да проследим колко здраво и непоколебимо са вървели през живота Нашите Посланици, не познавайки нито съмнение, нито колебание, нито страх. Те са намирали сили да вървят в Общуването със Силите на Светлината. Само със своите сили не може да се устои - те просто няма да стигнат. Но вървящият с Мен ще достигне до края, без да загуби силите си, а увеличавайки огньовете и уголемявайки съкровището на Камъка в себе си. Но това е възможно само ако си с Мен навсякъде, винаги и във всичко. (1.347)

При обединеното взаимодействие на съзнанията тяхната сила се удесеторява, както и тяхната светимост, а мисълта става по-задълбочена. Дългият опит с всекидневните записи потвърждава това на практика. Сливането духом с Владиката поражда непримигваща светлина. От къде е неизчерпаемостта на мислите? От къде е неугасващият огън на сърцето? О къде е

силата да се противостои на тъмнината? Владиката, пребиваващ в сърцето. Той твори. Нека въздадем дължимото на Светлината, която ни е докоснала и ярко да разпалим огньовете на признателността. Осъзнаването на мощта на Източника ще увеличи вашите сили и ще укрепи връзката. Трябва по-често да се мисли за нея, защото тъмната глутница не дреме, опитвайки се да прекъсне всяка нишка на връзката. Неуморно е всекидневно в лъчите на утрото се утвърждава отново свещеният съюз в Общуването и Близостта на Учителя на Светлината. Тъй като ярката дисхармония на земната суета затъмнява сиянието на Светлината и замъглява светлото осъзнаване на Близостта. Трябва да се прекара деня в непрекъснат стремеж да се удържи яркостта на Общуването сутринта и да се пренесе то не намалено през вълните на дневните впечатления. Не е толкова трудно да се усети реалността на Общуването,колкото да се задържи това усещане през деня, в условията на обичайния живот. Но ако не се научим да осъзнаваме постоянното Присъствие тук, на Земята, то как ще го задържим там, в Надземния свят, сред изострените условия на Тънкия свят и астралните вихри. Утвърденото тук ще се запази и там. Нито едно достижение няма да бъде загубено, тъй като ще остане в Чашата. Там ще се разшири сферата на това, което подлежи да бъде извършено и което трябва да бъде достигнато, за да се умножи натрупаното. Застоят е осъдим, но желанието за действие в устременото сърце Ние приветстваме. Външната бедност на обкръжаващото дава възможност да се прояви неизчерпаемото богатство и възможностите на вътрешния живот но духа. За какво ни е всичко, което ни заобикаля, когато е отворена съкровищницата на Космическата мисъл и когато е утвърдена Близостта на Владиката. И най-главната задача е тя да бъде запазена. Нека отново усилим постоянното помнене на най-нужното, постоянното предстояние и яркостта на Облика на Учителя в третото око. На яростното вилнеене на тъмата ще противопоставим спокойното осъзнаване на постоянното безсменно присъствие в духа на Учителя на Светлината и нерушимата мощ на равновесието. На вилнеенето на необузданния астрал у другите ще противопоставим непоколебимото спокойствие на духа, утвърдено върху осъзнаването на невидимото Присъствие на Този, на Когото сме

предали своя дух и своята съдба завинаги. Колко дребни и незначителни ще ни се сторят тогава гримасите и разбесняванията на астрала и жалки всички опити на тъмните му вдъхновители и подстрекатели. На нищожеството на тъмните злонамерености ще противопоставим величието на Светлината и нейната непобедимост. Светлината е вечна, а тъмнината е временна. Духът е вечен, а тялото и земните тегоби са временни. В тази яростна борба с тъмнината Светлината ще победи. (2.1)

Приятелю Мой, понякога трябва добре да се помисли за това какво пречи да се върви по пътя, ако е налице желание да се напредва, а бързината на движение не съответства на това желание. Двама са вътре: единият решава, а другият пречи на решението. Единият иска да се съсредоточи върху Учителя, а другият, пречещият, се занимава в това време с мисли за земното. И често пречещият взема надмощие. А е възможно да се постигне такова състояние, при което решението и изпълнението да не се разминават нито на йота. Това вмешателство на противодействащото начало в самия себе си особено ярко се изразява в областта на мислите и чувствата. Тогава човек става разделен в себе си и напредъкът му се забавя. Трябва да се намерят някакви средства за преодоляване на това вътрешно противодействие. Иначе излиза,че в едно съзнание има двама стопани и единият пречи на другия. А домът, разделен в себе си, няма да устои срещу вихрите. Лесно може да се забележи по какъв начин земните вихри влияят върху съзнанието и го изпълват със своите еманации. Трябва да се създаде имунитет срещу яростта на земната суета. Защо да се допуска тя да завладява изцяло съзнанието, изключвайки през това време всичко останало?Съветвам в самия разгар на суетата, когато земните условия заангажират цялото съзнание, част от него да се отдели въпреки всичко на Мен и на Моето и повтаряйки моето име и извиквайки Моят лик, по този начин да се отслабят земните условия. Не трябва да се допуска най-нужното да се изключва от полето на съзнанието. Светлината не може да бъде заменена с тъмнина, дори и временно, тъй като тя оставя своята следа и пречи на скоростта на движението. Най-добре е всичко, каквото се върши, да се върши с Мен, предварително изпращайки на всяко действие мисъл за Мен. Нищо, освен полза, няма да има ако се изпълни тази препоръка.

Трябва най-после, след толкова години устременост, борба и усилия, да се намери основание за непрекъсната връзка с Мен. След като тази връзка може да се подържа през време на Общуване и възприемане на мисли, то защо това да не става и през останалото време на ежедневието, тъй като не е твърде много времето, което е останало, за да догори маслото в лампата на живота. Не е ли по-добре оставащите дни да се проведат в съзвучие с Висшите устремености на духа? Трудно ли е това? Трудно е. Може ли да се изпълни? Може. Целеустремеността може да бъде постигната, също и съизмеримостта. Древният завет гласи да се облечеш в постоянна молитва. Постоянното предстояние се постига с различни способи. Но най-близкият е Любовта. Където е това, което обичаме, там са и сърцето, и мислите, и съзнанието. Любовта може да се подсили чрез цялото желание на сърцето. Може да се отдели време да се помисли за нея и за това как да се задълбочи и украси. Всичко може да се постигне, ако се поиска достатъчно силно. Трябва да се насочат мислите и сърцето към това как да се засили това желание. Трябва да се направи така, че мисълта за Мен и сливането в мислите с Мен да бъдат постоянни. (2.11)

Владиката изпраща Своя Лъч, но Лъчът изисква осъзнаване. Дървото не може да осъзнае лъча, както и този, който не е готов. Колкото по-пълно, по-дълбоко и по-непрекъснато е това осъзнаване, толкова по-силно действа Лъчът. Той трябва да се посреща с отворено напълно сърце, както птиците посрещат слънчевите лъчи сутрин. Да имат лъча е щастие на малцина. Трябва с цялата сила на духа и сърцето си да се отвориш да посрещнеш Лъча. Трябва да не остане неосветена нито една частица от душата, където би могла да се загнезди тъмнината,за да бъде по-лесно да се отхвърли всичко излишно. Ще сътворя Своята обител в сърцето, отворено с цялата си устременост за мен. Това ще бъде пълно отдаване сърцето на Владиката,

пълно предаване на Мен. Трябва да се усети сърцето свободно, когато се изпраща нагоре, без да се отслабва порива нито с недоверие, нито със съмнение. Аз съм с вас винаги, но вие на сте винаги с Мен, или пък не с цялото си сърце и не с целия си дух. Резултатите зависят от вас. От пълнотата на осъзнаването зависи и силата на устремеността към Моята

Близост. Когато настъпи времето, се изпраща насъщния лъч. Моят дом е тук. Домът-това е сърцето ти, отдадено на Мен завинаги, неразделно, безвъзвратно, необратимо, изцяло и безусловно. Ще отговоря със същата сила на силния сърдечен призив. Ти, който си се отдал на Мен пълнострунно, радвай се на постигнатата победа над тъмнината, която те е заобиколила и яростно се стреми да те изтръгне от Мен. Тебе-сина ,от Мене ,Отеца. Когато лъчът се посреща с цялото съзнание, тогава възприемането на неговата светлина е пълнозвучно. Може също така да се пребивава с Мен и в мълчание, тъй като и то е плодоносно. Колкото повече излишен багаж изхвърлиш, толкова повече ще можеш да вземеш в замяна. Чисто и просто едното се заменя с другото, но много по-добро, леко и светло. Природата не търпи празнота. Затова тежкият товар и натрупаните отпадъци се заместват със Светлина. Светлината е почти безтегловна със земните мерки. Чистото сърце е престол в храма на духа. Огънят в него гори постоянно, като знак за постоянно служене и непрекъснато предстояние. Войни Мои, ако можехте да разберете какво означава образът на Учителя на Светлината в третото око, когато е постоянен!!! Сине Мой, може, може да се постигне това стъпало, ако се пожелае безмерно това. Няма да скрия, че победата не е дадена даром и немалко сили хвърли тъмата. (2.14)

И тъй, ако нито мъка, нито радост, нито успех, нито неуспех, нито здраве, нито болест, нито щастие, нито нещастие, нито глад, нито ситост, нито живот, нито смърт могат да отнемат осъзнаването Близостта на Владиката, то пътят е намерен. Владиката е неизменен и близостта му е неотнимаема, но само при условие, че се осъзнава над всички преходни явления, извън всичко, каквото и да било , ставащо с човека във всичките му обвивки и дори в самото му съзнание. Защото и съзнанието е този същия поток от преходни явления. Затова яркото утвърждаване на невидимото присъствие пред лицето на всички и всякакви жизнени условия ще бъде утвърждаване на Истината. За това се дават и изпитанията, за да може духът на човека, въпреки очевидността, да живее с действителността, а не с Майя. Майя е трилика: плътна Майя, тънка Майя и ментална Майя. Всички те са лъжливи, тъй като изразяват в себе си лъжливата очевидност и закриват света на действително

съществуващото. Ако човек намери сили в себе си да каже пред лицето на ярката Майя: ”Отстъпи”- значи неговият дух не е победен, значи е възможно освобождението, значи Светлината, а не тъмнината е по-силна в него. Отхвърлят се всички съображения, всички мисли,всички чувства, цялата логика на обикновеното мислене и, въпреки всички доводи на интелекта, ученикът си казва: ”Утвърждавам Твоята Близост, Владико, Твоята Светлина, независимо от всичко, което в мен и извън мен затъмнява, отрича и пречи на достъпа на Светлината. Утвърди своята Близост в сърцето ми, Владико, разтворено пред Теб. ”Ти мислиш,че трябва да се прави това или онова, да си загрижен за нещо или за всичко, да влагаш мислите и сърцето си в явленията от живота, заемайки цялото си съзнание с тях. Но всичко това не ти трябва. Това е саможивостта и земният човек, който мисли така в тебе. Трябва да се мисли за Мен и на Мен да се отдаде сърцето ,а останалото ще дойде само. ”Търсете Царството Божие и неговата истина, а останалото ще ви се даде”- това е било казано отдавна, нима не сте го разбрали още! (2.4)

Къде да се намери това, върху което духът може да застане твърдо? В Мен. Как? Със силна устременост, с постоянна устременост, с непоколебима устременост. Прекъсващите се вълни на устременост внасят разнобой, който трябва да бъде заменен с ритъма на непреклонното постоянство. В мъка ли, в радост ли, но с Мен. С Мен винаги, без колебанията на външните условия да влияят на отношението към Мен. Иначе няма да се отиде по-далеч от дивака, който ту благодари, ту наказва своя идол. Къде да се намери недостигащата вяра? В мислите за висшите основи, които са винаги неизменни. Царства ще преминат, народи ще преминат , ще се промени и целият облик на планетата, но основата на вечния камък на живота няма да премине никога. Този,който гради своя свят върху Него, изгражда своята крепост върху вечния фундамент на космическата основа на живота. (2.58)

Мълчанието е преди всичко. Едва когато замлъкнат всичките три, започва да говори беззвучният глас. Той е толкова тънък, беззвучен и тих,че и най-малкото движение, дори в едната от трите обвивки, веднага го заглушава. Затова и трите трябва да бъдат приведени в мълчание. Физическото тяло изисква пълна

неподвижност и покой, астралът също замлъква и мисълта спира. И когато мълчанието замени шума на суетата и яркото звучене на материалния свят, се ражда мълчаливата мисъл, идваща от Фокуса на Светлината. Това става възможно когато всичко се съсредоточва върху Мен и Моето измества личния свят. Който е зает със себе си и със своето, той няма да чуе Моя глас. Така изгубилият душата си, тоест отреклият се от живота в трите и издигнал се над нея възприема Моя свят. Защото е невъзможно да се служи на двама господари, или да се гонят два заека, или да се седи на два стола, или да се стремиш към Светлината и към тъмнината. Избира се едното от двете и към него се устремява цялото същество на човека. Само тогава се достига целта. Предпочелият нещо или някого вместо Мен остава с този, когото е предпочел. И само този, който поставя в съзнанието и сърцето си Мен над всичко, той единствено само достига. Погледнете на не достигналите. Можете да ги запитате дори кого и какво са предпочели пред Мен. Всичко е добре, докато си в тялото и на земята. Но ето че е отхвърлено тялото и всичко е остава назад, в земния свят. Как и с какво ще живее отдалия духа си на земното, когато то изчезне и той остане гол и бос и лишен от всичко, с което е живял и в което е вложил сърцето си? Така, очертавайки по-дълга линия, може да се види действителната ценност на това, с което живее човек и на което отдава своите мисли, чувства и сили. Влагайки ги в непреходното, строим твърдина за духа, негова обител на Светлината. Влагайки ги в преходното, строим за разрушение от вихрите. Земните дела са неизбежни и изискват време и сили, но, изпълнявайки ги, трябва да ги вършим и изпълняваме така, както артистът изпълнява на сцената дадената му роля, не забравяйки нито за миг, че това е само игра и че той трябва да я изиграе колкото се може по-добре. А животът на земята е само сцена, докато истинското е навън.(2.66)

“Какво да направя, Владико?” Всичко, което е по силите ти. Приложи своите усилия, за да има към какво Ние да приложим Своята ръка и, прилагайки своите сили, действай съвместно с Мен така, като че действаш не ти, а Аз, пребивавайки в тебе. Приеми Моя Лик и действай в него сякаш олицетворяваш Мен. Доверен е този, на когото доверявам да действа чрез Мен, все едно че е в Мен, все едно че е отстранил себе си и е заменил

себе си с Мен. Не аз, а Отец, пребиваващ в мен, Той твори-тази формула на Великото Дело,дадена преди векове, остава в сила. (2.67)

Има периоди в живота на ученика, когато той трябва да върви сам. Тогава на него му се струва, че е изоставен, че Владиката е далеч, че няма кой да го подкрепи в трудните моменти от живота. Това изпитание е неизбежно, тъй като ученикът трябва да се научи да стои сам на собствените си крака, да стои твърдо и непоколебимо. Разбира се, връзката с Йерархията не се прекъсва никога, макар и видимо да не усеща. Нека това да помогне за осъзнаването, че връзката с Владиката е неразрушима. Но трябва да се научиш да бъдеш сам. На Владиката са нужни войни, способни да изпълнят всяко поръчение. Съзнанието за собствената сила, обединена с Моята,трябва да се утвърждава при всички условия на живота, колкото и далечен да ни се струва Владиката. (2.93)

Всичко: добро и лошо, приятно или неприятно, вярно или невярно, правилно или неправилно, спорно или безспорно, истинно или лъжливо, явно или не явно, очевидно или убягващо ,идващо отгоре или отдолу, внушаващо съмнение или несъмнено - всичко се отхвърля без всякакви колебания, ако служи като преграда на Общуването с Мен или му пречи, или отделя от Мен и по един или друг начин нарушава единението духом с Мен. Не са необходими разсъждения, не са необходими доказателства, не е необходимо нищо, което може да отдалечи от Мен. Много капани за мисълта са заложени от тъмната ръка, поразяващи със своята ярка убедителност на земната очевидност. Но и през това ще минем, стараейки се дори да не спираме мисълта си върху тях. Ако си припомним миналия опит, особено първите крачки след Повика, то колко опити са били направени да се пресече устрема с всевъзможни хитроумни приумици от тъмните, само и само да се угасят огньовете и да се пресече блестящата нишка на връзката. Ритмичното, постоянно, непрекъснато напредване, неотклонно като движението на светилата, непременно ще доведе при Мен вървящия упорито. Особено опасни са периодите на пралайя на съзнанието, когато изглежда, че всичко е свършено и Владиката те е изоставил, когато гаснат огньовете и земната очевидност напрегнато налага себе си. Но и през това ще минем. (2.95)

Сине Мой, готовността за изпитания и страхът от изпитанията са явления от противоположен порядък. Сребърна сълза - така наричаме тази готовност. Когато е ясна целта и знаеш накъде вървиш, изпитанията могат само да ускорят, само да придвижат към желаната цел. Земното благополучие и упоеност, както и привидната обезпеченост, са илюзия. Живеем върху вулкан, опасността е наоколо и особено от страна на Тънкия свят. Само в здраво единение с Мен, не прекъсвано нито нощем,нито денем, е решението на живота и всичките му сложности. С мисълта, обединена с Мен, ще разсечем заплетеното кълбо на плътните явления. Единението трябва да се усили,предстоенето също и да се държи постоянно Моят Образ в третото око. По опасните планински пътеки и проходи е най-добре да се хванеш за ръката на Водача и да се държиш здраво за нея, разчитайки във всичко на него. Насочвайки към нас цялото съзнание,строите нерушим мост и събирате съкровището на мощта. Грешките, допуснати в миналото и неверните възприятия могат да отслабят съзнанието, но и за това има добро лекарство: ако от десет възприятия едно е било правилно-това е добре. Само дългият опит ще покаже и научи на безпогрешност на тънките послания. Но там, където се налага саможивостта и преобладава сферата на личните интереси, там е трудно да се очаква безпогрешност, тъй като личните мисли оцветяват възприятието и внасят в него свои елементи. Колкото по отдалечен от себе си е записът, толкова по-голяма е вероятността той да е правилен. Личната заинтересованост често лишава и мисълта от силата да се осъществи. Първото условие за успех е отделянето от себе си и от своя личен свят. Не е лесно да се постигне свръхличното мислене. Да се съчетае умело свръхличното с личното така, че личното да не изпълва съзнанието, е една от най-трудните задачи. Като най-близко решение посочвам: да се усили осъзнаването на постоянното Присъствие. Ликът трябва да бъде в съзнанието постоянно. Ако пречат угнетяващи мисли, те могат да се прогонват с повтаряне на свещения призив или посочената молитва. Щом като тревожните мисли започнат да нахлуват в съзнанието, те веднага се заменят с молитва, която се повтаря постоянно. Много подвижници са се освобождавали от рояка лични мисли,заменяйки ги с молитва. По-добре молитва, отколкото такива мисли, често подхвърляни от тъмата.

Ритмичните свещени призиви ще дадат същия резултат. И тогава хитроумните комбинации на тъмните и техните опити да се помрачи съзнанието ще дадат противоположни резултати: те искат да отдалечат от Мен, но ще приближат към Мен, тъй като всеки пореден опит ще предизвиква мисли за Мен и Моя образ. Много пъти вече е казвано за необходимостта от постоянния Образ на Учителя на Светлината в третото око. Той е необходим за борба с тъмнината и противопоставяне на тъмните. Колко съзнания, стремящи се към Светлината,вече е угасила тя! За примери не трябва да се търси далеч, наблизо гледайте. Нека тези примери да научат как по-здраво да се държи сребърната нишка на връзката. Или роят терзаещи мисли, или Моят Лик в третото око. Така едно се заменя с друго: лошото - с добро, чуждото - с Моето, тъмата - със Светлина. (2.124)

Запомни това: всяко успешно преминато изпитание е стъпало, приближаващо към Мен. (2.130)

Обединението в духа с Владиката ще бъде основа на преуспяването. Трудността е в осъзнаването на постоянната Близост и постоянното Присъствие. Да се облечеш в постоянна молитва означава да се задържи тази връзка. Молитва или непрекъсната устременост, или усещане на незримото Присъствие - всичко това са само различни аспекти на осъзнаване Близостта на Владиката. Ако цялото поле на съзнанието е заето с дневните дела, нека поне в подсъзнанието да остава представата и усещането за незримата връзка. Главата си винаги носите на раменете, макар и да не осъзнавате това усещане всеки миг, но дори подсъзнателното усещане за нейното наличие е постоянно и във всяка една минута можете да я осъзнаете и усетите. По същия начин се внедрява и в цялото същество на човека фактът на невидимото Присъствие на Владиката, внедрява се устойчиво и здраво, така, че никакви вихри от външния свят да не могат да го затъмнят или намалят, или унищожат. Човекът е така устроен, че с времето се забравя всичко от текущия живот, заменяйки се с нови впечатления. Задачата е в това нищо да не може да застави да се забрави, дори временно, най-нужното, най-важното и най-главното условие за възхода на духа. И ако по някаква причина това постоянство все още не е изпълнено, трябва да се положат всички усилия за постигането на това условие. Не думите -

казани, прочетени или записани ще дадат сила, а тяхното приложение. Цялото време, което съществува е във ваше разположение, следователно възможностите са дадени ,за да се достигне. Всекидневно ядете, пиете и задоволявате вашите нужди, но нуждата за обслужване на духа, нуждата от служенето на Светлината не винаги се осъзнава и осъществява. Значи трябва да се задълбочи насъщността на утвърждаването на това постоянство,да се задълбочи осъзнаването на нуждата от него дотолкова, че да се преодолее съпротивата на вехтия противодействащ в себе си и да се застави напрегнатото звучене на суетата да замлъкне. Звученето на суетата е твърде дисхармонично и раздира съзнанието. Живеем във вечното, затова изкуството да се вижда вечното във временното навсякъде и винаги е умение на йога. За тази цел трябва здраво да се усвои положението, че временното е аспект или разрез на Безпределността, взет в отрязък от време с една или друга продължителност. От безпределността, в която имаме своето битие, не може да се изключи нищо, но да се осъзнае нейното проявяване в голямото и малкото е възможно. Дори самият човек е само звено от безкрайната верига, идваща от миналото и нямаща начало, към бъдещето, нямащо край. Всяко звено, взето във времето, се докосва до друго, другото до трето и така нататък, и нататък. Нищо не може да има нито начало, нито край, но всичко съществува и продължава вечно. Изхождайки от това, че ние сме безпределни, както, впрочем, и цялата материя, утвърждаваме несъмненото. Да се възприеме и зафиксира мисълта е само половината от работата, втората е да се утвърди тя с прилагане в живота. С това е труден и пътят, защото се изисква прилагане на практика на това, което е възприето в духа. (2.150)

Сине Мой, ще усилваме нишката на връзката с Мен. Ако съзнанието е изпълнено с твоето и с тебе, за Мене няма място в него. Ако е с Моето, в Моята Светлина пребиваваш. В химните се пее: ”В Твоята Светлина ще видим Светлината”. Мисълта за Светлината я усилва. Мисълта за Мен ще е и мисъл за Светлината. Ако тя е постоянна и Моят Лик е постоянно в третото око, тогава съзнанието се намира в Лъча на постоянната Светлина. Мислите за Нас очистват съзнанието от боклука. Мислите за Нас възвишават. Мислите за Нас, устремявайки към

Нас, увличат. Ако се въздигаш, мисли за Нас. Сребърният мост се изгражда от мисълта, циментира се от сърцето и се подържа от енергията на мисълта и сърцето. Извиквайки в съзнанието Моя Лик и повтаряйки Моето Име, усилвайки така неговото въздействие с ритъма на свещените повиквания, може да се увеличи енергията на напрежение на сребърната нишка на връзката. В моменти на радост и подем, в моменти на трудности и обременяващи обстоятелства, може да се усилва нишката. Ритъмът на усилването може да стане част от ритъма на всеки ден. Природата живее с ритъма, а още повече преуспява чрез ритъма нейният венец – човекът, който по този начин и без специални изрази и мъчителни усилия умножава своята светлина. Затова ритъмът на сутрешните и вечерни Обръщения не трябва да се нарушава от нищо, никога. Няма такива обстоятелства, които биха попречили на мисленото Обръщение към Владиката.И в труда, и по време на работа, и при почивка, тук или там и където и да било ,при всички обстоятелства и при всякакви условия този ритъм не трябва да се нарушава никога. Веригата на нерушимия ритъм ще продължи и отвъд, когато бъдат преминати големите граници. Защото значението на ритъма си остава такова, каквото е на Земята и в Надземния свят. Ритъмът е основата на проявения свят. Върху него се изгражда всичко - от вибрациите на най-дребните частици материя, до системите от светове и галактики. Вселената се проявява във времето чрез ритъма. Ритъмът е космичната основа на Безпределността. Мятайки котвата за далечно плаване и знаейки, че вълните на пространствените мисли ще се върнат отново при изпратилия ги, може да се изгради върху ритъма и чрез ритъма стълбата на духа. Колкото по-далеч се захвърля котвата на бъдещото достижение, тоест магнитната котва на мисълта, толкова достижението ще бъде по-сигурно, тъй като мисълта при тези случаи е лишена от частиците и елементите на личното мислене и саможивостта, пречещи особено много на мисълта да се осъществи. Свръхличното мислене е силно с това, че тежките частици на саможивостта не го обременяват, задържайки мисълта около нейния родител. Мисълта е силна не с астралното си начало, а със сърдечния си огън. В противен случай светът отдавна би се разрушил от злобните мисли на двуногите или изпълнението на астралните

желания би пораждало неизброими бедствия. Колко разрушителни думи се изказват под влияние на тъмните страсти и емоции и, въпреки това, светът се държи, защото мислите от Светлината са по-силни заради отсъствието на елементи на астралното начало, представляващо основа и крепост на саможивостта. Мисълта, устремена към далечното бъдеще, не може да бъде лична, защото личността е крайна и кръгът на проявите на нейните енергии не излиза извън пределите на един живот. Това, което е устремено към далечното бъдеще расте като добър посев. Затова всички Велики духове са приканвали и насочвали съзнанието на земните хора именно към бъдещето, и то към най-отдалеченото бъдеще, вливащо се в океана на Безпределността. Вечният живот е животът в бъдещето, заложен в настоящето. Бъдещето е мостът към Безпределността: без него не може да се влезе във Вечността, която царства над миналото, настоящето и бъдещето на човека. (2.166)

Сине Мой, яснотата на Лика на Владиката и процесът на постоянното предстояние трябва да бъдат доведени до такава степен на напрегнатост и отчетливост, че Невидимото Присъствие да стане реален фактор на живота. Тогава пред всевиждащото око на Учителя като на филм се разгръща животът на ученика и всяка постъпка, всяко чувство и мисъл са видими за Учителя на Светлината. Така, в осъзнаване на постоянното Присъствие, живее ученикът. Всичко виждаме и чуваме и Сам проверявам филма на твоя живот всеки ден. Нека това да ти даде сили да наложиш постоянен контрол над себе си. Вървим заедно и съзвучието на нашите съзнания е основното условие за напредъка. Ти съзвучиш с Мен и Моята воля се проявява в твоите воля и мисли и в целия ти живот. Затова гледай и преценявай къде е твоята воля и къде е Моята Воля, и коя от тях предпочиташ. (2.214)

Служенето на Йерархията на Светлината, служенето на Владиката се проявява в малките подробности на живота. В големите дела на духа е по-лесно да се издигне над блатото на всекидневието, отколкото над суетния живот на текущия ден. Но ако съзнателното служене на Владиката е станало потребност на устремения към Него дух, то може да се превърне в ежедневие, т.е.в постоянно всекидневно Общуване и непрекъснато Предстоене. Последното е особено трудно, дори и ако е

установен ритъмът на всекидневно общуване духом с Владиката. Но Общуването е стъпало към Предстоенето. Ако е достигнато първото, то и второто ще бъде достигнато. Ритъмът на свещените повиквания често може да спре и погаси триумфа на тържествуващата суета. Хората живеят с нея и с нея запълват мозъка си. Но вървящият към Владиката не е суетлив и изпълва сърцето си с Владиката. Съзнанието може винаги да бъде освободено от суетните мисли с повтарянето на "Аум" и извиквайки Образа на Учителя в третото око. Неговото име усилва въздействието на "Аум". Настъпва ли тъмата, устремяват ли се към съзнанието вълните на преходните земни прояви, можеш да утвърдиш себе си в Светлината по три начина, предизвиквайки в третото око Образа на Владиката, повтаряйки Неговото име и ритмичните свещени призиви, освобождавайки мозъка си от всички ненужни мисли, не свързани с утвърждаването на Светлината. (2.253)

Всеки опит на тъмните приемайте като знак за вашето служене на Светлината и служенето на Владиката. (2.264)

Учителят ще приеме всички знаци на загриженост, внимание и признателност от страна на ученика. Тези знаци не са необходими на Него, а на този,който ги проявява. Защото всичко това са нишки на връзката, протегнати от сърцето на предания ученик към Сърцето на Учителя на Светлината. Сърцето се подхранва от тези чувства, както мозъкът се подхранва от мислите. Сърцето също има нужда от подхранване. Огънят на сърцето, както и всеки огън, изисква гориво. Такова гориво ще бъдат добрите чувства, които са като приношение на невидими дарове пред Олтара на Голямото Сърце. Тази връзка, прокарвана от добрите чувства в пространството, остава в него и тогава,когато е отхвърлен о тялото и служи като магнитна нишка, съединяваща Учителя и ученика извън плътните условия. Много важно е да се разбере извън какво се разполага Сребърната нишка на свръзката. Съзнанието трябва да се издигне над всички огради на всекидневието и привичността, над всички условия на преходното, за да види и усети, издигайки се, как тази блестяща нишка, извън която няма нищо друго, съединява Владиката с вървящите след Него. Трябва да се мисли за укрепване и усилване на Сребърната нишка. Тя може да бъде усилена и направена по-здрава от стоманено въже, по-здрава от стоманена

верига, а освен това тя не гори и в огън, не потъва и във вода, а също и не ръждясва. Тя може да бъде прекъсната и да увисне в пространството, но причината за това никога не е Учителят. Затова тя трябва грижливо да се опазва. Веднъж прекъснати, двата й края не могат повече да се сраснат, както не може да срасне и скъсаната струна. Затова да опазим грижливо най - ценното, което имаме. Цветята трябва да се поливат всекидневно,за да не изсъхнат.Така и Сребърната нишка се нуждае от всекидневна грижа за нея. Тя не може да се скъса, когато сърцето пламти в любов и преданост към Владиката. Не може да угасне любовта, подхранвана от съзнанието всекидневно. Чувствата, изпращани към Учителя на Светлината, растат, а всички чувства по природа са безпределни. Така и усилването на Сребърната нишка е без предел. Това усилване на Нишката довежда до пълно сливане на съзнанието на ученика със съзнанието на Учителя на Светлината. Палория - така се нарича това състояние, показващо достигането на много високо стъпало. (2.270)

Човек може при всякакви условия на живот да се устремява към Нас. Нека този устрем не бъде временен и прекъснат, а постоянен. Няма нищо толкова важно и значително в живота, което би могло да ни засенчи и да постави временните, случайни и преходни условия на живот по-високо от това, което е най-нужно за човека. Нито работа, нито обстоятелства, нито характерът, нито всякакви други причини могат да бъдат препятствие на устремеността към Нас. Ние сме готови да подкрепим всяка искрица на духа,всеки устрем, насочен към Нас и да отговорим на всеки сърдечен зов. Ако Ние бъдем забравени, то сърдечният огън ще угасне и най-доброто, което е в човека, ще заглъхне в бъркотията на материалния свят. Но всекидневният ритъм ще даде сила на духа да върви по пътя и крачката му ще бъде твърда и неотклонна. Всеки може да достигне до Нас, ако поиска. Ще помогнем, но духът трябва сам да положи усилия. Ще поведем, но протегнете към Нас ръка. И ще посрещнем, когато удари вашият час. (2.271)

Да се утвърди постоянното помнене на Владиката все пак е възможно, макар и да се изискват немалко труд и усилия за това. Най-лесно може да се постигне това чрез любовта. Предаността, устремеността и всички останали качества на духа също

сближават, но любовта е най-краткият път. Когато тя е налице, тогава не е необходимо да си налагаш да мислиш за любимия. Където е любовта, там е и сърцето,защото сърцето е което обича. Ясно е казано,че където е съкровището ви, там е и сърцето, и тогава не са необходими мъчителни усилия, защото любовта не познава прегради нито във времето, нито в пространството. Разстоянието за нея е нищо. Когато тя е налице, няма значение за духа в какво тяло и къде се намира, живее ли той на Земята или в Надземния свят. Любовта може да се усили, ако се мисли постоянно за нея. Тя е плодоносно чувство. В името на любовта към Родината героят гледа без да трепне смъртта в лицето, готов да умре за нея. Жертва, отказ и отричане - така е за тези, не познаващи любовта. Но за Любовта това е приношение и радостно отдаване. Любовта отдава и принася на Любимия най-доброто, което има, при това без специални думи и мъчителни усилия. Това, за което са необходими години дълги и упорити усилия на съсредоточване и упражнения, любовта достига естествено, просто и почти неусетно за себе си, тъй като огънят на любовта, огънят на сърцето надвишава всички останали чувства, надвишава пламъка на другите приношения. И преданост, и равновесие, и устременост, и тържественост без любов са като форма без съдържание: изглежда, че всичко има, но главното липсва. Размишлението за чувството на Любов при непосредствената връзка с Владиката ще бъде като един вид нагнетяване на това чувство, защото чувствата могат да бъдат нагнетявани съзнателно. Тогава мисълта просто и естествено ще се намира постоянно до Този, Когото обича сърцето. Мисъл и грижа за тези, които обичаме - при това без всякакви насилствени размисли. Само любовта може да каже: какво още мога да ти принеса днес, Владико? И принася без да държи сметка. Така най-трудното се постига просто чрез Любовта. Може да се помисли и за това как се изпълнява любимият и нелюбим труд. Колко лек, радостен и носещ светлина е първият труд и колко тъмен и помрачен вторият. Радостен подвиг може да бъде сътворен само в любов и чрез любов. Иначе това не е подвиг, а отегчително, тежко и унило задължение. Подвигът трябва да бъде радостен, но това е невъзможно ако в сърцето няма любов към Този, който е приканил към подвига. Нека да преуспеем с

любовта, да победим с нея и с нея да преминем безпрепятствено там, където са струпани грамади от препятствия. (2.272)

Общуването с мисли е най-трудното. Трудно е с това, че да се отличи своята мисъл от мисълта, изпратена от Нас, често е напълно невъзможно. При изразено сливане на съзнанията това не е и необходимо, тъй като нашите мисли се сливат в едно русло. Но при разминаване на съзнанията лесно могат да се приемат своите мисли за Наши. Затова толкова много се говори за единение в духа и отричане от себе си. Вместо това да се носи при Нас своето, по-добре е, оставяйки го в подножието, да се върви след Нашето без багаж. Тогава ще може да се взема свободно и лесно само от Нашето. У обикновените хора цялото съзнание е изпълнено само със своето, а при нашите - с Нашето, но в пряка зависимост от степента на самоотричане и способността за него. Да се служи на двама господари е невъзможно без ущърб за единия от тях. Да служиш на себе си и на Владиката също е невъзможно:или на себе си, или на Владиката - като реши духът. Всяко преодоляване на себе си или на външните препятствия в себе си ще бъде признак за служене на Владиката. Това и трябва да се запомни: победа в името на Владиката и заради Него. Заради себе си можеш да победиш един или два пъти, след което импулсът отслабва, но заради Този, Който незримо присъства винаги с нас,заради Него, принасяйки Му тези знаци за любов, можете да се трудите без разчет и без да се отпускат ръцете. В тази любов, принасяща плодовете на всекидневния си труд, ще се състои и служенето на Светлината. Тя дава сили да се върви докрай, до победа.Затова и се нарича Любов-Победителка. (2.309)

Сине Мой, близко е Майката на Агни Йога и грижите й са постоянни. Нека заедно да се порадваме на срещата на отдавнашните спътници. Неотдавнашното приближаване към Учението не трябва да смущава. Донеслият придобивките си със себе си ще премине през периода на повика, осветен от огньовете, които няма да угаснат и по-нататък. Нека горчивият опит от предишните срещи да не послужи като причина за отсъствието на способност да се разпознаят минувачите от близките. По-добре две или три съгласувани аури, отколкото сто дисхармонични. И раздялата нека не смущава, защото няма разстояние за тънките енергии. Колкото по-тънка и висша е

енергията, толкова по-малко значение имат за нея пространството и времето. Те нямат значение и за отвореното ухо и очи. Няма такива и за мисълта. Мисълта пронизва пространството като светлината на мълния, но тя е по-бърза и от светлината. Мисълта е извън времето по отношение на нейната бързина. Мисълта и обектът на нейната устременост, тоест това, към което или към когото е насочена, се обединяват мигновено и далечният приемник възприема пространствената вест. (2.346)

Сине Мой, бъди с Мен винаги. Нека Моето Присъствие стане за теб осъзнато постоянно и непрекъснато. Откъснат от Мен не прави нищо. Всичко прави заедно с Мен. И оставайки насаме мисли за това, че нито самотата, нито отделеността не съществуват. Представяй си себе си като в стъклена къща. И помни, че разстояния няма, че духът е вездесъщ, че Орловите очи са над вас. (2.361)

Вие се радвате да видите и усетите сърцето, горящо в любов и устременост към Владиката, радваме се и Ние. Вие се радвате да срещнете вървящите усилено към Владиката, радваме се и ние. Радваме се да виждаме и вас, горящ с всички огньове. С какво можете да не донесете радост? С горенето на сърцето и силния устрем да подобрите себе си. По сиянието на вашата аура определяме всяка ваша крачка и победите по пътя. Толкова просто и естествено е желанието да зарадваме тези, които обичаме. Тази радост можете да давате на мен и Владиката ежедневно, трудейки се над себе си и подобрявайки себе си. Ако за вас е радост да бъдете с тези, които са ви близки по дух и чието сърце гори от любов към Голямото сърце, то и на Нас е радостно да се бъдем с тях и със вас, когато се обединявате в единен стремеж към целта. Тогава вашата радост става Наша и тогава сме близо до вас. Трябва да помислите за това с какво можете да донесете радост на Владиката и на нас. Да носите съзнателно радост на Този, Който е поел отговорност за вас, ще бъде най-доброто приношение на духа. (2.364)

Приближаването към Владиката става по пътя на издигане светимостта на аурните излъчвания. Колкото повече е Светлината в тебе, колкото по-бързо нараства нейната сила, толкова по-бързо става сближаването. Всяко качество на духа, бидейки вместилище на Светлината-Огън, утвърждавайки се, приближава към Владиката. Елате при Мене всички. Да се

приближат има много желаещи, но колко малко са тези, които искат и намират сили да повишат своята светимост и полагат усилия за това. Осветявайки се, се приближаваме и отново се отдалечаваме, затъмнявайки се. Може и трябва да се разбере, че осветяването е най-бързият метод и няма обходна пътека. Да се осветиш и да задържиш Светлината, способстваща за сближаването, означава да не забавяш скоростта на приближаването. Всеки иска да достигне. Затова указвам как може да се достигне до Мен, как, след като е запален огъня, да се задържи. Можете ясно да си представите как върви към сближаването с Единния Фокус на Светлината светилникът вътре и нека това ви даде сили да вървите към определената среща. Съзнанието е в непрекъснато движение и всяка крачка,която прави, е или напред, или на място, или назад. Духът безпогрешно знае каква е неговата крачка във всеки миг от живота. И как е възможно да тъпчете на място или да се връщате назад след като знаете, че и Владиката върви след своя Владика и всяка задръжка отнася пагубно назад. Къде? Не е ли в тъмнината? Затова непрекъснатото бодърстване се посочва като сигурен метод за постоянно подържане пламъка на духа. Но само подържане вече е недостатъчно: предишната степен на светимост ще остави и на същото отдалечение. А Ние говорим за сближаване, за постоянно приближаване към фокуса на Светлината. Осъзнаването на това ще ви даде сила не само за утвърждаване на необходимите качества, но и на всичко, което сближава с Владиката.Огънят на несломимата решителност израства от осъзнаването на този огнен път. Пътят, водещ към Владиката, е наистина огнен. Неизчерпаема е силата на духа, когато е призована от духа съзнателно. Да! Да! Да! Могат да се намерят сили да се върви докрай и да се достигне, докато собствената светлина не се слее в пълно съзвучие със Светлината на Този, Който ви е Призовал след Себе Си. (2.365)

За единението на съзнанията е казано много и все пак, независимо от това, тази мощ, която се ражда при обединяването със съзнанието на Великото Сърце, не е разбрана до край. Формулата е дадена ясно и изчерпателно: ”Аз съм в Отца, Отец е в мен, аз съм във вас и ние сме едно.” И още: ”Сам по себе си аз съм нищо; Отец, който е в мен,Той твори.”- така е говорил Самият Владика. Следователно, силата не е в

самия себе си, а в Йерархията на Светлината, в обединението на съзнанието с нея, в сливането с нейното съзнание. За да твориш със силата на Йерархията на Светлината трябва да се слееш с нея, трябва да се обединиш в съзнанието с нея. Не с мозъка, а със сърцето се осъществява това обединение. Когато в сърцето е Владиката, непреодолима няма. Едно условие само остава винаги неизменно - със силата на Йерархията, със силата на Владиката може да се твори не в свое име, не заради себе си и за себе си, а за Общото благо.Помощта идва и силите се дават, но за да се твори благо за хората. (2.368)

Указвам да се приеме върху себе си психическото разреждане на пространственото напрежение, изпращайки във възлите на нагнетяване лъчи енергия, разбиващи тези възли. Можете да се представите ярко как синият или розов лъч, прорязвайки пространството, достига своята цел и разсейва набъбналите гнойници от разрушителни енергии. При тази работа се изисква пълно обединение с Нас и осъзнаване на това,че действието се извършва с Нашата сила по формулата “аз сам по себе си съм нищо”.С Висшата сила се сътворява Великото дело. Нужно е пълно отричане от личните опити и пълно сливане на съзнанието с Мен при изпълнението на това пространствено Поръчение. С мисъл, слята с Нас, трябва да се помогне на делото на мира, удържайки бесът на злото от безумие. Не трябва да се мисли за това, че собствените сили са нищожни. Собствените сили са малки, но Нашите са огромни и когато бъде създаден мостът на свръзката, силите ще нараснат и ще се умножат с Нашата сила. Светлината на малката лампа е слаба, но тя се захранва от централната станция и стига да се замени малката лампа с голяма, силата на светлината нараства. Трябва да се разшири рефлекторът на съзнанието и да се направи голям, за да може да предава още повече светлина. Всичко лично трябва да се отхвърли - то пречи, намалявайки полезната отразяваща площ на рефлектора. Собствените мисли трябва да се изпращат твърдо, спокойно и отчетливо, имайки при това в предвид, че набъбването на гнойниците се предизвиква от напрежението на астралните излъчвания на човешкия организъм, чиято сила се подчинява на силата на мислите от по-висок порядък. Би било по-лесно да се обуздаят силите на разрушението и тъмата, ако

разредителите бяха повече. Но те са твърде малко и от това се възползва тъмата. (2.466)

Можете да се запитате, от къде съвсем прости хора са намирали огромната и постоянна сила на духа да противостоят на тъмата, често бидейки съвсем сами? От къде са почерпили тази непреодолима огнена мощ? От осъзнатата или неосъзната близост с Източника на тази мощ, с Йерархията на Светлината. Зърното на духа им, бидейки свързано с Нея, по огнената нишка на връзката е получавало прилив на огнена сила и тогава човекът е усещал своята несъкрушимост, своята сила и отсъствие на страх. Много свидетелства от историята Знаем за това как са умирали тези твърди хора, как са гледали смъртта в лицето, презирайки я, как са отивали на кладата или към мъченията.Огромна е силата на духа, осъзнал своята връзка с неизчерпаемия Източник на Космическата Мощ на Йерархията на Светлината. Тя е безпределна. (2.476)

Съзвучието не винаги е еднакво пълно, причините за което са много. Затова няма да се чудим,че усещането за Нашата Близост при всеки контакт е различно. Важно е да се съхрани ритъмът, който може да бъде нарастващ или намаляващ. От ритъма също зависи много. Днес ще кажа следното: всяко съприкосновение с Нас, всеки контакт, всяка среща в тяло, в плътния свят или в Надземния свят, всички сънища и видения-всичко това е само продължение на установени и утвърдени в миналото взаимоотношения. И веригата на бъдещите следствия продължава без прекъсване в бъдещето, като гаранция за нерушимостта на връзките между нас. Те са доброволни, свободни и одухотворени от служенето на Този, Който е зад нас. Връзката в духа е по-силна и здрава от всички земни връзки. (2.579)

Възможностите за Общуване не винаги са еднакви, затова не изпускайте момента.Да се задържи дълго напрежението на контакта не е лесно, от тук и умората,като след тежка работа. Тогава казваме: предпазливост и отдих. Асимилацията на Нашите Лъчи изисква много продължителна подготовка. Ако това, което организмът издържа сега, беше дадено в началото, възприемащият апарат би бил претоварен. Ето защо е нужна тази постепенност на приучване на съзнанието и приемника към все по-голямо и по-голямо огнено напрежение. То трябва да

нараства постепенно, неотклонно и постоянно, тъй като напрежението на огнените сфери е извън човешките представи. Висшата Светлина ще ослепи неподготвеното око, затова и към Светлината също се налага да се приучваш. Доктрината на напрежението е предизвикана от необходимостта да се подготви човечеството за пребиваване в условията на по-високите планове на съзнанието. Настъпващата Огнена епоха изисква и подготовка на човешкия организъм. (2.625)

Съзнанието живее, подчинявайки се на своя ритъм. Той може да бъде нарушен, но да го заставиш да върви по своему е невъзможно. Затова всяко насилие над него не дава желаните резултати. От тук и повторните неудачи да се заставиш да приемаш, когато то замлъкне. Говорено е за това, че Моите мисли ще могат да се записват и през деня, но никога не е казвано, че Моят беззвучен глас ще може да бъде чуван винаги. Степените на Общуване са различни и тяхната сила и напрежение зависят от Моята воля. Насилствено да се даде желаната степен на контакт не може. Много условия влияят върху това и от тях ритъмът на съзнанието е един от решаващите.Не винаги светлината е еднакво достъпна за съзнанието. Поради това когато неговите вълни са напрегнати, тогава трябва да се взема всичко, което е възможно. (3.17)

(МАЙ).Не съветвам да се форсират възприятията, но съветвам да се бъде винаги в пълна готовност, когато съзнанието започне да звучи напрегнато. Тази готовност трябва да бъде постоянна и независима от настроението или обкръжението. Помнете думите: не знаете нито деня, нито часа...Когато е споменавано за Вестителя, когото са чакали, се е имала в предвид именно тази постоянна готовност да не се изпуснат изпратените възможности за нови постъпления. (3.18)

(Гуру). Редуването на пространствените вълни става закономерно, подчинявайки се на известен ритъм. Това трябва да се има в предвид при контакт с пространството. Ценно е естественото постъпване на пространствени мисли. Всяко насилие над себе си в тази област е съвършено недопустимо. Възприемащ или мълчащ, във възход или в упадък, но устремен и винаги готов-такъв трябва да бъде духът , бодърстващ на стража. (3.19)

Без да се излиза от себе си, а обхващайки в себе си явлението, обгръщайки го със своето съзнание,то бива постигнато. Постиганото явление се включва в обхвата на съзнанието. Където е съзнанието, там е и духът. Когато съзнанието с всички сили се стреми да обхване Моята същност, Аз му се разкривам. Моята същност се нуждае от осъзнаване. Мярката на разбиране се определя от широтата и вместимостта на съзнанието. Ограничеността се заменя от безпределността, малкото-от голямото. Това ограничение се отхвърля постепенно, утвърждавайки пътя на духа. Сред видимото се утвърждава невидимото, сред тъмнината - светлина. Това е път на утвърждаване на несъмненото, въпреки плътната очевидност. Няма друг път, освен пътят на утвърждаването на духа. Духът е над всичко и всичко е в духа. Духът не се страхува, защото нищо не може да му навреди. Обвивките са негови слуги. Той не се отъждествява с нито една от тях, защото познава тяхната временност. Духът е огън, а огненото тяло е неговото несменяемо облекло. За да се пребивава в него съзнателно, то трябва да се оформи. Утвърждаването на качествата на духа е процес на съзнателно оформяне на огненото тяло. Свещената Етика се превръща в огнено действие, когато се прилага на практика в живота. Отвлечените добродетели стават огнена действителност на живота, а качествата на духа - стъпала на подема. Трябва да се разбере, че са напразни всички усилия и труд, ако , учението на Живата Етика не е въплътено в живота. Прилагането е най-краткият път към достиженията. Не познаваме друг път. Това е и пътят към живота, единствено възможен на вашата Земя. Но хората търсят обходни пътища, само за да се отклонят от необходимостта за прилагане на Учението на нашето Братство в живота. Изисквайте прилагане на Учението на Огнената Йога на практика. Не се крийте зад думите.Колко прекрасни начинания са потънали в думите. Как да ви убедим, че само разбраното и приложеното остава с вас завинаги. Разбраното, но не приложено, си отива от вас заедно с обвивките, често без да оставя следа и върху тях. И най-прекрасните, но празни думи ,правят обвивката празна. Не вярвайте на думите, пазете се от думите - нека действията заменят думите. А колко обичат двукраките да заменят действията с думи. Ценим думите, обозначаващи действие.

Думата и нейното осъществяване са неразделни, иначе думата се превръща в дим. Няма да слушат и вас, ако вашите думи не са подкрепени от практика в живота. Нямате право да учите, ако това, на което учите, не сте приложили лично. Празни са не приложените думи, а всички мислени построения са на пясък, и животът е на пясък, и това не са достижения, а пясъчни купчини, разнасяни от вятъра. Тъмен е пътят на заменилият действията с думи. По-добре е да се говори колкото може по-малко, защото тогава ще бъде по-малка и вредата. Папагалите също говорят, но нямайки зла умисъл, по-малко вредят. Проявете съизмеримост между думите и делата. (3.21)

Правилно: нищо, никакви причини, никакви обяснения, никакви обстоятелства не могат да служат за оправдание на това Общуването да не се състои. Причините се подхвърлят от тъмните, за да отделят. Няма да се подадем на никакви уловки, каквато и мисъл или обстоятелства да подхвърлят те. Нека Общуването да бъде ритмично като изгрева на слънцето. Никакви обстоятелства не могат да попречат на устремяването на мисълта към Мен в уговореното време. Всеки опит на тъмните да нарушат ритъма на Общуването нека да послужи като стимул за неговото усилване двойно, тройно, няколко пъти. Задържането не е от Мен.Със записите е по-трудно,но и тук трябва да се направи всичко възможно и невъзможно, за да не се прекъсват те. Сине Мой, докосването до Безпределността открива на съзнанието безпределността на мисълта. На нейните крила са възможни полети към Далечни светове. Както мислено оставяш своето тяло и достигаш до Мен, така, благодарение на делимостта на духа, можеш с мислите си да бъдеш там, където може да долети мисълта. В далечните полети отлитат в пространството израстъците на земните илюзии. Затова трябва да се стремите извън пределите на планетата. Каналите, прокарани от мисълта в пространството, ще послужат като пътища за полети. Ето, ние сме на Венера. Да погледнем от тук към Земята. Далече, далече е Земята, загубена в океана от Светове. Колко са малки и колко са нищожни са малките светове на всеки земен жител, затворен само в себе си. Колко са далеч от безграничните възможности на Космичния живот. Общуването с Далечните светове освобождава, преди всичко, съзнанието от теснотата и ограничеността на личния свят на земните

преживелици, от тези клетчици, в които се приютяват съзнанията на много хора.Ти търсеше свободата на духа на Земята, на върха на планината на Майката на света: на звездата на Майката на света, в нейното пространство я търси. В пространството на тази звезда днес ти ще придобиеш освобождаване на духа От властта на земните притегляния, от властта на Земята и призрачния свят на земните условия, които те обкръжават. Стария свят, предишния свят, миналия свят, светът на ярките и привични земни преживявания в съзнанието разрушихме с вибрацията на Далечния свят, с аурата на звездата на Майката на света. Ето, докосна се само мислено до Нея, устремявайки се в пространството, но усещаш и виждаш как вибрациите на Нейната аура преодоляват силата на земните притегляния. Великата майка ще приеме твоя дух под крилото на Своите светлоносни излъчвания. Това не е фантазия. Нейната епоха започна и съзнателността на устремения към Нея дух ще бъде подкрепена открито и явно. Нека и Моят Лик те съпровожда неразделно в далечните полети в пространството. Да мислиш космично е по-лесно да започнеш да се учиш на далечната планета на Владетелката на света. Сине Мой, усещаш как духът разрушава преградите и стените на своята тъмница, в която живее на земята. Земята е също и магнит. Магнитното притегляне на земната сфера се преодолява и може да бъде преодоляно от притеглянето на сферите на Далечните светове. Техните лъчи са насочени към земята, засягайки цялото растително и животинско царство, включително и човека и минералите. Средоточие на звездните лъчи в продължение на хилядолетия представлява звездната същност на човека. По тези лъчи, осъзнати в духа, е възможно да се устремиш извън пределите на Земята. Където е мисълта, там е и духът. А мисълта е там, където е изпратена от волята. А волята е огън, не познаващ разстояния и ограничения, когато действа мисълта. (3.71)

Непрекъснатата верига, звената на която са здрави, има сила и цена. Да се действа може само при здрава верига. Вибрациите се предават по веригата от Мен надолу, като Аз съм предаващият, а всяко звено приема и предава. Не е необходимо да се спускам по други начин. Пътят с предаване на мисълта е най-бърз. Той зависи само от умението и способността да се

отречеш от себе си. Приятелю, в стремежа към Нас не можеш да се откъснеш от своя апарат на духа, но той трябва да действа без примес на саможивост. Пълнотата на сливането и контакта изключва саможивостта. Отварят се нови врати към Нашето Царство. (3.104)

Питам ви, възможно ли е да се научи течението на мислите на Учителя на Светлината? Възможно е. Как? Отричайки се от себе си и съсредоточвайки се върху Мен, отричайки се от личното в себе си, от своята земна личност и пренасяйки съзнанието в областта на свръхличното, тоест в шестия принцип. Аз съм във вас, вие сте в Мен със своя шести или в шестия си принцип, обединяващ Адептите в Братство, а хората в единно стадо или единно семейство на човечеството. Пазачът на прага, препятстващ сливането с Мен, представлява саможивостта, т.е.личното начало и всичко, с което е изпълнено съзнанието на личността. Личността е като каменна скала, затваряща входа и достъпа до Мен. Ти искаш да мислиш само за Мен и Моя свят, но саможивостта упорито, настойчиво и непреодолимо натрапва на съзнанието мисленето само за себе си пречейки на съсредоточването върху Мен. Докато това чудовище не е обуздано, не е подчинено и волята не е го овладяла изцяло, то ще продължава да пречи и да застава между тебе и Мене. Ти искаш да пребъдеш с мен, откъсвайки се от него, а то иска ти да бъдеш с него и да мислиш за него , тоест за себе си, за външния човек в тебе и за обичайността, която го заобикаля. Ето прагът, пазачът на прага и ти, устремен към Мен...Кой ще победи? Стражът пред прага, чудовището на саможивостта, е много силен. Трябва да се види той в цялата му противодействаща на сливането с Мен сила, стояща между твоята устременост към Светлината, желанието ти за Светлина и Мен. Защо са нужни толкова усилия, толкова борба, толкова неимоверно упорство и настойчивост? Защо? Само заради това, че саможивостта пречи, заставайки като скала на пътя. Това чудовище трябва да се убие, иначе то ще погуби цветовете на духа. Ти искаш да мислиш за Мен, а то - за себе си. Ти искаш да бъдеш с Мен, а то със себе си, със своите желания и мисли, отнасящи се само до него, само до себе си. Разбирането същността на този враг на Светлината в себе си и неговата сила е много необходима крачка по пътя на преодоляване на себе си

и победата над себе си, тоест над това чудовище. Дори и сега, за да се приближиш до Мен, колко енергия трябваше да се употреби и време, за да се сломи неговото противодействие. Убито, то няма да пречи и Общуването с Мен ще бъде леко и свободно достъпно, а постоянството на Предстоенето - осъществимо, а Моят Образ в третото око - постоянен. Само с извършването на подвиг може да бъде победено то. В огнен подвиг се побеждава това чудовище на мрака. Подвижничеството е процес на преодоляване на себе си и победа над чудовището на саможивостта или на личното начало в себе си. Сила за противопоставяне на своеволието на обвивките ще Дам. Ще ги обуздаваме заедно. Всичките са непокорни, всичките са своенравни и всичките изискват контрол. Домът, разделен в себе си, няма да устои: така и духът, разделен в себе си от силите на притегляне на необузданите обвивки и притеглянето към фокуса на Светлината. Или едното, или другото трябва да победи. Но когато на авансцената излезе волята и утвърди своята суверенна власт и първенството на духа в микрокосмоса на човека,победата става възможна. Не може да не победиш. Поражението е немислимо, тъй като аз съм зад тебе. Но да се бориш трябва ти сам и сам да победиш. А Аз ще помогна. Искаш ли да достигнеш? Ако искаш - ще достигнеш, защото вървим заедно. (3.105)

Когато изисквам единение, имам в предвид това обстоятелство, че мостът, обединяващ съзнанията, има устои на двата бряга. Всеки укрепва устоите му на своя бряг. И само двустранното укрепване на тези устои дава здравина на моста. Какво е направено за това единението да се състои? Какво е направено от всеки от вас? Схармонизирането на съзнанията изисква време, но то няма да бъде достигнато, ако не бъдат приложени усилия от двете страни. Никакви външни действия, думи и обръщения няма да помогнат, ако в тях не взема активно участие сърцето. Бездушните, тоест безсърдечните действия, няма да дадат желаните плодове. Не мога да допусна Моята помощ да се разтвори в бездушни действия. Вече съм казвам, че споявaщият действията на сърцето цимент ще бъде любовта. Насила да се обича не можеш да заставиш. Но единението на съзнанията в Моята Светлина може да утвърди това чувство. Някой, все пак, трябва да отстъпи от своето, да отстъпи от

своята саможивост, от своето малко самоутвърждаващо се “аз”. На Мен ми е нужно единение в духа. (3.185)

(Гуру). Почитание, тържественост и устременост са форми на Общуването в духа. Но има и други форми. Обсебените общуват също със своите обсебватели. Но Висшите огньове не допускат обсебватели. Почитанието се увенчава с Поръчителство, тържествеността - с допускане и устремеността - със сливане с това, към което се устремява сърцето. Така почитането, тържествеността и устремеността представляват възможности за възхода на духа. (3.234)

Дълго се влачи опашката на непослушанието, последвана от прах и мръсотия. Ако бихте могли само да се държите неотделимо. Колко пъти е говорено за това, че постоянството на непрекъснатото Предстоене трябва да се утвърди каквото и да става, както и избраният Образ в третото око, че съблюдаването на тези условия дава възможност да се избегне злото. И все пак не достига устременост, за да се изпълни този Указ. Време има за всичко, за най-ненужни мисли, но за най-нужното не можем да намерим. Но световното неблагополучие и нахлуването на хаоса в аурата на планетата настоятелно са изисквали и изискват следването на това Указание. Не можем да помогнем, ако съзнанието е закрито от нас зад дима на земната кухня. Но Указът трябва да се изпълни въпреки всичко. Ще посветим на това за начало поне един ден, после времето може да се разшири. Без въздух не може да се преживее повече от една минута, а без Светлина как ще се преживее! Изисквам да се съберат всички сили на духа, за да бъде изпълнен Указът. Изисквам да се предшества всяко действие,всяка мисъл и всяка дума с утвърждаване на Лика и мисъл за това, че Присъствието на Учителя в духа може да бъде осъзнавано непрекъснато. Как може по други начин да се установи постоянството на Предстоенето. Тъмнината е огромна, но непоколебимото следване зад Призовалия ще разсее тъмата и няма да позволи крилата на мрака да се докоснат до съзнанието. Нима призраците на Майя и фантомите на случайните мисли могат да заменят Светлината на Йерарха и Неговата Близост? Откъслеците на мисленето предлагам да се заменят със сиянието на Светлината. За това е необходимо едно - да не се откъсва мисълта от Мен. Защото Аз съм с вас само тогава,

когато вие сте с Мен. Но колко често вие сте с нещо друго и с цялото си съзнание се потопявате в Майя. Всичко наоколо е Майя, колкото и крещяща да бъде тя. Но Моят Свят и Моята Близост са извън Майя. Стига само да се разкъсат покривалата ѝ и Моята близост отново става явна. Елате при Мен, но свободни от смътните призраци, от слузта на съмнението, от мътното опиянение, от съблазните на времето, пространството и вещите. Ще Ви посрещна свободни. Но как искате да видите Светлината, плътно закрити зад мрежата на измислените тъмни обвързаности. Разбийте веригите на робството, разкъсайте оковите. Веригите на Майя са по-здрави и силни от железни вериги. Свободни ще ви посрещна. И ви казвам как по-бързо и по-близко да се дойдете до Мен. (3.257)

Устремеността към висшето е необходима, защото когато тя се прекъсне и притокът на висшите енергии се прекратява. Тогава висшето се заменя от низшето и съзнанието може да бъде залято от вълните на злото. Природата не търпи празнота. (3.280)

Божието милосърдие може да се разглежда като неотменимо право на човека при всякакви условия да се устремява с мисълта си нагоре. (3.282)

Приближаваме се, когато се установи съзвучие. Съзвучието е възможно само тогава, когато, когато своето отстъпи на заден план и Моето стане първо в съзнанието. Как би могло да се намери за Моето място, ако своето заема цялото поле на мисленето. Произволът на мисълта не допуска контрол. Ущърбът от своеволното течение на мислите е толкова голям, че действително си струва да се помисли за това те да бъдат обуздани и насочени по руслото, определено от волята. В крайна сметка мисълта се подчинява, стига само желанието да се установи съзвучие е достатъчно силно. Процесът се облегчава много, ако устремеността да се овладее мисълта е циментирана с любов към Владиката. Любовта, както и всяко друго чувство, може да бъде усилвана съзнателно. Тя може да се усили с признателност и разбиране на това колко грижи, любов и внимание са получени от страна на Великото сърце. Колко пъти съзнанието е потъвало в суетата и бъркотията на външния свят, колко пъти са затихвали огньовете на устремеността, колко пъти събуждането на уж изживени наслоения от миналото е пречело

на движението по-нататък и все пак, независимо от всичко, не сте били изоставени. И щом като е отминавала вълната на плътните въздействия, отново се е усещала далечната Близост. Но трябва да се помогне на Явлението с неукротимостта на огнения устрем и с разбирането, че Близостта е над всичко. Всичко е допустимо и всичко е позволено, но при условие че Образът на Учителя в третото око е постоянен. Как да се достигне това постоянство? Само с утвърждаване на мисълта. Но как да се утвърди мисълта? С ритъма на всекидневното повторение. Сутрин и вечер може да й се посвети нужното време. Нека то да бъде съвсем малко, но пълнозвучно и утвърждаващо с всички сили на духа и желание на сърцето явлението на непрекъснатото предстоене и Лика на учителя пред вътрешното око на съзнанието. Може, може да се достигне дори и най-трудното, ако огненото желание е подържано с ритъм. Ритъмът увеличава силата, пред която отстъпва съпротивлението и противодействието на обвивките. Какво от това, че до сега достижението не е се удавало. Давам ключа-всекидневния и неотклонен ритъм. С ритъм може да се достигне, потвърждавам. От сега на тази мисъл, полезна и нужна, се отделя време за ритмичното й внедряване в съзнанието, докато не нарасне и придобие такава сила, че тъпото противодействие на обвивките да бъде победено. Много важно е да се отбележи как нещо вътре яростно се съпротивлява на най-полезните начинания. Висшето “Аз” на човека иска и се стреми към Светлината, но низшето “аз” упорства. С ритъма се преодолява тъмното упорство на всички обвивки и с ритъма се постига победата. Много пъти е говорено за това, че този побеждава всичко, който самия себе си успее да победи. Сега на отредения победител се дава огнен ключ в ръцете, който ще разтвори пред него сребърните врати на преодоляването. В ритъма се заключава тайната на неоспоримата победа на духа над обвивките, които го обличат и които трябва да му служат покорно в безкрайния път към Безпределността. (3.320)

“Утвърждавам: от сега нататък Образът на Владиката ще бъде винаги пред мен и ще ме съпътства постоянно във всички мои дела през деня и по време на сън през нощта.” - така си казва ученикът и умножава своите сили. (3.321)

Помощта е готова и бързо долита, ако обръщението е искрено и достатъчно силно. (3.322)

(М.А.Й.). Призовавайки Ни към себе си с любов, с любовта ще удържите връзката. Повикът на любовта донася отговора на възлюбения. Как можем да не отговорим на огнения призив на сърцето. Мнозина не успяват в своите стремежи, защото заменят огнеността на непосредственото Общуване, предизвикано от силата на това чувство, с разсъдъчни постройки на интелекта. Не разсъждения са нужни, а топлината на непосредственото чувство. (3.323)

(Гуру). За общуване с тези, които обичате, нищо не е нужно, освен любов и устременост. Любовта преодолява всички прегради на видимия и невидимия свят и със силата на своя магнетизъм привлича желаното. Самият Той е казал: любовта е силна като смъртта и стрелите й са огнени. Може да се подсили, като се добави: любовта е по-силна от смъртта. За любовта няма никакво значение в какво тяло е любимият, защото тя побеждава и преодолява всичко, което са изправи на нейния път. (3.324)

Недисциплинираното мислене е бич за човечеството. Както в старинната легенда - извикани са сили, а да се управляват не достига умението. Но мисълта трябва да се управлява. Самотек на мислите е недопустим. Но когато Ликът е постоянно в третото око, тогава и потокът на мислите се оцветява в съответния цвят и губи своята обичайна земна тежест. С други думи - Светлината прониква в мисления свят на човека, а с нея и радостта, увереността, устойчивостта и устремеността. Образът на Учителя в третото око е явление абсолютно полезно. Той трябва все по-често и по-често да бъде предизвикван, докато не стане постоянен. Всичко е достижимо, ако са положени достатъчно усилия и желание. (3.332)

Мисълта за Най-висшето прониква през високите сфери и донася техния отзвук. И тогава докосването на Висшия свят става осезаемо. Съзнанието е изпълнено постоянно с рояк различни мисли и образите,свързани с тях. Цялото това сборище от непроизволни мислени образувания може да се замени с един единствен, изместващ всичко Лик на Владиката и да се изпълни с него цялото съзнание. Но мисълта е магнетична и всяка свързва съзнанието с онази сфера, към която тя принадлежи, създавайки канал за проникването на съзвучни мисли. Когато образът на

Владиката заема цялото поле на съзнанието, магнетичната връзка създава и съответстващото притегляне и отваря възможност за постъпването на високи мисли, свързани със света на Владиката. Не е лесно да се задържи съзнанието при Височайшето, но такова съсредоточване е плодоносно. Роякът от земни мисли - това е личният свят на човека. Той може да бъде преодолян само с отричане от самия себе си и приемане за изпълнение на древния завет: ”Отвърни се от себе си и Ме следвай”. С това се дава и ключът към Висшите светове. Стига само да го завъртиш и входът към охраняваното царство се отваря. Но откъслеците от личното мислене са по-скъпи от свръх личните мисли и тогава те отлитат, опърлени от грапавото докосване на саможивостта. Но ако духът намери сили в себе си да се отрече от нея, достъпът до пространствените мисли става лесно достижим. Ако човек отъждествява себе си със своята преходна личност и смята, че в нея се съдържа всичко, той няма да намери сили в себе си да се отрече от нея. Но ако разчлени в съзнанието си обвивките и отдели своята Безсмъртна триада от тези обличащи я обвивки, той ще може да застане сякаш встрани от тях и да погледне на себе си, на земното себе, както актьорът на сцената гледа на себе си като изпълнител на дадената му роля. Изпълнителят, Сутратма, актьорът е този, който стои зад гърба на представяния персонаж и го кара да играе приетата роля. Стоящият зад гърба и Знаещият, че всичко това е само игра,временна и ограничена в предела на изпълняваната роля, е именно Този, Който гледа, Гледащият безмълвно, Свидетелят, Регистраторът на всичко, което сътворява човек и през което преминава. Тази идея не е нова, но колко пъти трябва да се повтаря,за да стане реалност в живота и да изтръгне духа на човека от менгемето на малката му личност, личният свят на която заслонява космическия хоризонт на духа и го лишава от възможността да черпи безпределно от океана на пространствената мисъл. Повече или по-малко ясното осъзнаване на същността на Безмълвния свидетел ще дойде едва на последната степен от завършека на земната еволюция на духа. (3.358)

Когато настоявам да се бъде с Нас винаги, независимо от всичко, имам в предвид не външните препятствия, а нещо пречещо отвътре,под каквато и форма да се крие това “нещо”.

Много предлози изобретява вървящото назад съзнание,за да оправдае своите задръжки и прекъсването на връзката с Нас. Но най-опасното и вредно от всички самооправдания е позоваването на своята недостойност, вследствие на едни или други погрешки, да се бъде духом с Мен. Знайте и запомнете неизличимо, че никой и нищо, никакви причини и самооправдания не могат да оправдаят откъсването от Владиката. Всичко това са призраци на Майя, често усилвани от тъмни внушения и злобни послания на тъмата. Никой и нищо не може да застане между нас, ако духът не допусне това натрапено убеждение, защото Аз съм с вас винаги. (3.384)

Под улегнал камък вода не тече. Задаването на въпрос винаги показва известна активност на съзнанието. Всеки въпрос съдържа елементи на устременост и дори дерзаене. Въпросът винаги е насочен напред,в бъдещето. Въпросът по същество е родствен с позива. В училищата трябва да се оставят точки за въпроси; колкото повече въпроси,толкова по-добре. Това положение е приложимо и по отношение на учениците , изучаващи Учението на Живота. Въпросът съдържа в себе си елементи на магнетизъм, защото привлича отговора. Въпросът е мисъл, оформена и устремена за получаване на отговор. А мисълта е магнетична. Магнетичната мисъл, ясно оформена във въпрос, предизвикан от насъщна необходимост и насочен към Учителя, не може да не получи и такъв ясен и определен отговор. Това може да се нарече въпросно - отговорна форма на Общуване. Във въпроса може съзнателно да се вложи и зов, и устременост, и молба, и обръщение, и дързновение, усилвайки нишката на връзката и с огъня на сърцето. Празните въпроси се изключват напълно. Въпросите трябва са оправдани от необходимостта. Формулата “дерзай, чадо” не изключва въпросите. (3.598)

Признавам за правилно да се започва деня с Мен и да се завършва с Мен, така че между началото и края му да бъде опъната нишката на непрекъснатото помнене. Нощта тогава ще бъде следствие на деня, причина-следствие по линия на родствените противоположности. Свят на причините и свят на следствията. Животът в тяло е в света на причините, след смъртта животът е в света на следствията. Но следствието е рожба на причината. В процеса на изживяването на следствията

те на свой ред могат да станат условие за зараждането на нови причини. Затова пребиваването в Надземния свят обуславя характера на новото въплъщение. Нещо там може да бъде изживяно, а нещо-усилено. Там духът оформя своите желания и своите стремежи, както и това как иска да прояви своите енергии в следващото въплъщение, тоест да определи своята мисия на Земята. Всяка мисъл за бъдещето го оформя според силата на тази мисъл. Своята карма може да се определя съзнателно с мисълта:и земната и надземната. Ако това не става съзнателно и с разбиране,оформянето на кармата чрез мисълта става на самотек автоматично. И това става постоянно. По-добре е да се вземе кормилото или повода, или юздата в свои ръце. Мисълта се управлява от волята, а кармата се направлява от мисълта. Кармата може да се твори чрез волята съзнателно и планомерно. Защото кармата е верига от причини и верига от следствия, пораждащи нови причини. Следствията не могат да се избягнат, но да се трансмутира всяко едно в неговата противоположност е възможно. Разбойникът и блудницата са пример. (4.143).

Носим постоянно със себе си представата си за самия себе си. Тя трябва да се замени с Мен, с представата за Мен в себе си, така че мисълта за себе си да си замине и да се замени с мисли за Мен. Можеш да видиш себе си в моментите на деление на духа. Възможно е да видиш и Мене, отначало в тези моменти, а после - постоянно. Да се види Изображението веднага не може, но, натрупвайки впечатленията, може да се уплътнява представяния във въображението Образ до тогава, докато Той не се появи в ясно видима форма. Да се разбере най-нужното отвлечено е едно, а практически в приложение - съвсем друго. Укрепител на трайността на Образа ще бъде любовта. Тя също може да се усилва и развива. Усилва се с отварянето на сърцето срещу Лъча. Но лъчът изисква постоянство на неговото осъзнаване, без осъзнатото приемане ще премине мимоходом, както преминава покрай съзнанието всичко, на което не е обърнато внимание. В това се състои главното. Към каквото е насочено вниманието, това превалира в съзнанието в дадения момент. А вниманието се насочва от волята. Четейки книга насочваме вниманието си към нейното съдържание, иначе смисълът на прочетеното няма да достигне до съзнанието. Така

е и с представянето на Лика. Фокусът на вниманието се съсредоточва върху Него до тогава, докато не стане Той неотделима част от съзнанието, неотделима и постоянна. Това,което не се удава след десет хилядния опит, се удава след десет хилядния плюс N, където N е величина, изразяваща разстоянието от дадената точка до целта, тоест явната видимост на Лика на Учителя. (4.144).

Може ли някой да твърди, че познава Владиката и цялата Книга на Неговите Животи? Не, да се твърди това е невъзможно. Но всеки, вървящ по Пътя, чрез Облика на Водещия, достъпен и близък на неговото съзнание, се приближава в една или друга степен до далечната цел. По такъв начин подходът към всеки дух, стоящ на Стълбата на Светлината и свързан с тези, които вървят след него, става чрез облика или формата на изразяване, достъпна за съзнанието на вървящия в дадения момент. И повиканият, представяйки си облика на повикалия според степента на своето разбиране, си създава възможност да се придвижва и издига на нови стъпала на възхода. В каквито и разнообразни образи или форми да се въплъщава или изявява Водещият, воденият приема най-близката му по изразяване форма и, свързвайки себе си с нея и чрез нея със Същността на Духа на Водача, спокойно, уверено и твърдо върви по Пътя. Няма значение към коя от временните форми е привлечено съзнанието на вървящия, стига да е намерен Най-близкият Облик и да е установена връзка с Него. Посредством външната, смъртна обвивка на Водещия воденият влиза в допир с Неговата Безсмъртна Индивидуалност, връзката с Която не се прекъсва никога. Външната форма на Водещия е само посредник, междинно звено на връзката, която не се прекратява и не се прекъсва със смъртта на физическата форма. Това условие се прилага много широко в сферата на Йерархичните връзки от горе до долу, от Владиците и до учениците на Неговите ученици, и учениците на тези последните, и по-надолу. (4.170).

Необходимо е Образът на Владиката да измести всичко не съзвучно със Светлината. Затова колкото и усилено и по какъвто и начин да се упражняваш в това най-нужно дело, освен полза и утвърждаване в Светлината, това упражнение няма да даде нищо друго. Довеждането яркостта на Изображението до степен на видимост е постижение, значението на което трябва да се

разбере в цялата му дълбочина. Когато мисълта е насочена постоянно към даден предмет, той става близък. Чрез мисълта приближаваме възможността за това, върху което се съсредоточва нейната сила. Но често нито настойчивостта, нито упорството са достатъчни и тогава постижението е неосъществимо. Бавността на процеса е показател за това колко огромно е това достижение. А едновременно с него и успоредно на него расте и способността, и силата да се коагулира материята от Тънкия план във видими форми. А това вече е способност на Архата. Това могъщество, могъществото на духа над веществото на стихийната материя, външно може с нищо да не се прояви, защото външно неговият носител е такъв, като всички, но вътрешно и главно в Надземния свят, в това направление се заражда бъдещият Учител. От малкото и незабележимото се ражда голямото и великото. (4.187).

(М.А.Й.).Общуването с Нас става на висшето ниво на духа. Значи до Нас трябва да се издигнеш и да се издигаш всеки път, когато то се установява. Обсебването е също общуване от особен род, но на низше ниво и с духове от низш порядък. Общуването в най-широкия смисъл на тази дума става доста често, но тъй като двете страни са твърде неориентирани както в процеса, така и в това с кого се свързват психически, то и резултатите не са твърде добри. Твърде малко се отделя внимание на психическите връзки и твърде безгрижно и повърхностно се отнасяме към възможността за влияние от страна на астралния свят. И като резултат - с обсебени е пълно, а под влияние е болшинството от човечеството. Тези влияния са опасни с това, че обикновено са от много нисък порядък и парализират волята. Общуването като връзка с Висшето предполага моменти на подем на съзнанието до възможната за него височина. Не да снизиш до себе си, а да се издигнеш до желания Облик ще бъде, именно, тази задача, която се изпълнява всеки път, когато се утвърждава необходимия контакт. Самото действие произлиза от устремения дух и много рядко обратно,за да не се наруши законът на свободната воля. У тъмните всичко е наопъки - става именно нарушаване и подтискане на волята. Затова и не е Общуване,а поробване или обсебване. В това е разликата между Висшето Общуване и тъмното поробване от обсебватели. (4.331).

(М.А.Й.). Мили мои,в сърцето и мислите си аз съм с вас, както и преди. Нищо не е променено, освен външната видимост. Всекидневният контакт с мен е важен с това, че ще доведе при мен и в Надземния. Заедно тук, заедно и там. Гаранция за това е ежедневното спомняне за бъдещата среща. Това дори и не е спомняне, а живо общуване в духа. По физическите проводници общуването е невъзможно, но сърцето осигурява проводниците - реални, но невидими за окото. Усещам всяка вибрация на мислите, насочени към мен и им отговарям според възможностите. Не винаги възприемате всичко, изпратено до вас, защото плътните условия пречат, но въпреки това много достига. Достижимостта не е толкова в мислите, колкото в усещанията на сърцето. Усещането на сърцето е по-силно. Те също са почти мисли,но лишени от образ,или по-точно форма. Безформена е радостта; мисъл - формите са вече вторични образувания. Наблюдавайте усещанията на сърцето по време на контакта - те са по-точни и по-верни от всичко. Да се улови мисълта е много по-трудно, докато сърцето е най-бързият гадател. Разбирайте чрез сърцето всичко онова,което с голям труд се осъзнава с мислене чрез функцията на мозъка. Сърцето улавя мисълта,но огнената мисъл. Висшият вид мисли са без форма. Те се възприемат чрез сърцето. Да живееш с живота на сърцето, с психо-живота на цялото сърце - значи да живееш с живота на Огнената Йога и да се приобщиш към Огнения Свят. (4.471).

(Гуру). Разбира се, степента на устрема и отвореността на сърцето към Нас дават право за получаване на Знания, но това не освобождава от необходимостта от строг контрол над своето поведение. Слабостта не може да бъде извинена под никакви форми, защото зад слабостта стои сянката на нищожеството. Учителят зове само силни, слаби не приближава. Тънка е границата между постъпките, извършвани поради слабост и тези с позволение на волята. Но все пак трябва да могат да се отличават. Не заради нищожество и слабост на духа е бил допуснат разбойникът. (5.3).

(М.А.Й.). Чрез ритъма на Обръщение и чрез ритъма на Общуване много може да се постигне. Това, което е немислимо да се постигне по обичайния път, се постига чрез ритъма. Само ритмичната връзка с Ръководителя може да бъде плодоносна.

Ритъмът и контактът са основата на преуспяването. Дори и Общуването да не се изрази в явни и видими веднага следствия, все пак следствия има, принасящи голяма полза. Това са тези зърна от причини, залагани в настоящето заради бъдещето, което неотменно трябва да настъпи. Да се порадваме на знанието на Закона. Той дава мощен лост в нашите ръце. Човекът е творец на своето бъдеще и на своята карма. (5.25).

Вече знаете, че яркото представяне в третото око на предмет, живо същество или човек установява непосредствено съприкосновение или връзка с него - силното представяне - силна връзка, слабото - слаба. Хиляди образи с различна отчетливост, продължителност и устойчивост преминават през съзнанието в течение на деня и с всеки се установява съприкосновение. Поражда се ток, преминаващ отначало от породилото го съзнание към породения образ, а после от дадения образ към съзнанието. При това чрез този образ, възникнал в съзнанието,се установява връзка с действителния предмет, предизвикал образа. По такъв начин възникналият ток може да достигне до твърде отдалечени предмети, тъй като за мисълта не съществуват разстояния. По този път съзнанието е свързано с множество токове, излизащи от него към явленията, върху които се съсредоточва. Сякаш то е обвито с хиляди нишки, всяка от които му носи впечатленията, произлизащи от предмета или лицето, върху което то се спира. Тези впечатления са храната на съзнанието, която го подържа. Лесно може да си представи всеки с какво се храни съзнанието, представящо си образа на ненавиждания враг и какви токове пораждат подлите, низки или безобразни образи, картини или представи. Мислите и техните мисъл-образи по този път въздействат на съзнанието със зло или с благост. Всеки човек може да си даде ясен и пълен отчет под какви въздействия поставя себе си и какви ще бъдат следствията на тези въздействия. Тези токове, създавани от поражданите от въображението образи, представляват действителността на Невидимия свят. Добрите или враждебни отношения към човека създават такива същите токове или нишки на свръзка, по които постъпват в съзнанието вибрациите, произлизащи от тях. Заспивайки или събуждайки се с мисли за Далечните светове, установяваме с тях невидима връзка. Така се прокарват канали в пространството, по които преминават тънките

съобщения от тези фокуси, върху които се съсредоточва съзнанието. От тук става ясно доколко е нужен и неизбежен контролът над всичко това, което става в съзнанието.Съзнанието, подобно на радиоприемник, може да бъде настроено на всяка вълна и възприятията ще тръгнат съответно. Древното положение, че човек дава отчет за всяка мисъл, има под себе си действително основание. Ще дойде време и този процес ще може да бъде проследен с помощта на апарати, фиксиращи излъчванията на живите организми. Няма нищо тайно, което да не може да стане явно, научно обосновано и доказуемо експериментално. (5.57).

(М.А.Й.). Ако мисълта за Владиката е докосване до Светлината, то Неговият постоянен Образ в третото око е постоянно докосване до Светлината. Постоянството на предстоенето е пълно с най - дълбоко значение. Как иначе може да се намали тържеството на суетата, тоест на тъмата. Защото суетата не е от Светлината. В нея се изразява ярко упоритата жизненост на Майя. Много усилия са нужни и много настойчивост, за да се противопоставиш вътрешно на сивото чудовище на всекидневието. Но с мисъл за Светлината може да се предизвика на бой това чудовище. Не е малка неговата сила, щом като се състезава успешно със Светлината. А колцина е победило и колко огньове е потушило в своите лепкави обятия. Подвигът да се внесе Светлина в мрачината на всекидневието смятам за не малък. Това означава да пренесеш през живота светилника си и Светлината си неугасени. (5.92).

(М.А.Й.). Радостта от Общуването, радостта от сливането в духа с най-близко стоящия на стълбата на Светлината е неизразима с думи. Това е достижимо само ако се постави сливането по-високо от всичко останало, издигайки се със съзнанието над суетата и бъркотията на живота. Това е лесно, когато всичко наоколо е спокойно и тихо. В това няма заслуга. Заслугата е тогава, когато сред безпокойствата, тревогите, суетата и вълненията духът намира сила в себе си все пак да се издигне над смутния земен живот и сливането тогава е особено ценно, особено здраво и пълно с нови възможности. (5.103).

(Гуру). Сливането в духа е по-силно от срещата във физически тела, тъй като ако няма съзвучие в духа, то никакви срещи нищо не могат да дадат. Но ако съзвучието в духа е осъществено, то

заменя срещите във плътни тела и създава големи възможности за срещи не само на физически план, но и в Надземния свят. Сливането в духа плодоносно обогатява съзнанието. Сливането в духа е предварителната степен на всички останали срещи по-нататък. Ние се радваме на възможностите за контакт. Ние чакаме да срещнем тези,които не са ни забравили. (5.104).

(М.А.Й.). Сливането на съзнанията предполага условието на пълно отричане на обръщащия се от себеизпълване. Саможивостта, егоизмът, мисленето за себе си са прегради, непреодолими за сливането. Едното изключва другото, дори и при най-добри намерения. При разговор по телефона на далечни разстояния хората умеят много внимателно и напрегнато да слушат. Същото се изисква и при Общуването. Напрегнатостта на съсредоточването се постига с опита. (5.133)

Близостта. Аз съм с вас винаги, над всичко: и добро, и лошо, над всички и каквито и да било обстоятелства. Няма време и няма разстояния, които да ни разделят. На Близостта в духа не може да попречи нищо, ако тя е осъществена. Няма неща, няма нищо отделящо, което може да послужи за преграда на тази Близост, щом като тя не зависи от нищо, което е навън. Защо да поставяме между нас каквото и да било, дори и това да са само мислени образи. Те трябва също да се отстранят, ако разделят. Дори тялото пречи, тъй като то е от Земята, от земния прах. Обвивките пречат, защото всичките са временни. Само духът е извън временен и връзката е извън временна и над обвивките. Да се осъзнае тя ще бъде победа над плътта. И когато е отстранено всичко, което пречи и което отделя от Мен съзнанието, тогава благостта става явна. И тогава може да се твори с Моята сила и да се действа с нея. Съзнанието тогава пребивава в Лъчите, изпращани от Мен, защото нищо не му пречи да се изпълва с тяхната Светлина. Колко изпитания и колко трудности само заради това,да се осъзнае Моята Близост. Над всички трудности и всички изпитания се дават те, за да приближат към Мен. Но чрез тях се отстраняват негодните. Нека пречещото само да сближава и да служи за постоянно напомняне за Моето постоянно Присъствие и да служи като стимул да се дойде още по-близо. Нека енергиите на противодействията бъдат насочени чрез волята обратно, към сближаване с Мен и да бъде използвана силата на техния

противоположен полюс. И тогава колкото е по-лошо, толкова ще е по-добре, тоест толкова по-близо към Мен. И тъй, щом като нещо обременяващо, неприятно, причиняващо болка, страдания или безпокойства се появи отново, трябва да си представите ярко Лика пред себе си и да го държите така през цялото времетраене на вълните на мрака. Тогава всичко стараещо се да отдели от Мен и всички противодействащи енергии ще се разбият в Лъча Светлина. И тогава духът ще пожелае сам изпитанията, и то най-тежките, защото те само ще сближат, макар че по-рано само са отдалечавали. И тогава ще бъде близка победата над всичко, което е вън и над всичко, което е вътре, което пречи на сливането в едно с Мен. (5.246)

И тъй, Ликът, внедрен в сърцето, става по-близък от най-близкото, тъй като застава между духа и тялото, между духа и астрала,между духа и чувствата и мислите. Сърцето е вечно достояние на духа, то тупти винаги. В него пребивава Ликът, отделящ духа от всичко, което го обвива временно и му служи като облекло. Тялото ще умре, ще бъдат отхвърлени тънкото тяло и всички обвивки, но Ликът остава с духа, внедрил Го в сърцето си. Сърцето тупти винаги. Това биене може да се усети много ясно и при излизането в астралното тяло. Същото е и във всички обвивки, включително до огненото тяло. Когато Ликът е внедрен така, че стане по-близък от най-близкото, той ще пребъде вечно в сърцето, което го е внедрило, ще пребъде във всички светове, във всички обвивки, във всички състояния на духа, като светилник, водещ го към най-висшите сфери и охраняващ го по пътя. Но трябва да се постави Светлия Лик по-близо от всичко, преди всичко, над всичко. Трябва да твърдиш постоянно на себе си, че с тялото в крайна сметка ще се наложи да се разделиш, но Ликът ще остане с духа, защото пребивава с него винаги и във всички светове. Тази неотделимост на внедрения в сърцето Лик от всичко, което облича временно духа, като обвивки и от всичко, което става около него, на каквито и планове на съществуване да се проявява той, духът трябва да утвърди в себе си завинаги. Да я утвърди огнено, неизличимо и да пренесе така утвърдения Лик през целия земен живот с всичките му изпитания и през всички междинни светове - астрален, тънък, ментален и до Огнения включително, когато сливането ще стане съвършено и нищо външно вече няма да

може да го наруши. Така че, нека Ликът се внедри в сърцето, ”като камък, вбит от планинска река в скална цепнатина”, за да стане вечното Присъствие храна и живот. (5.248)

(М.А.Й.). Ако Образът на Владиката може да бъде пренесен през живота и да бъде взет по-нататък със себе си, може да се каже, че животът на Земята не е преживян напразно и че най-главното, заради което се е въплътил духът на Земята, е било изпълнено успешно. Но трябва да се знае, че при утвърждаването на Светлината на Владиката в себе си ще се изправят насреща, противодействайки упорито, всички не изживени чувства вътре и всичко, което е от тъмнината в Тънкия Свят и можещо да причини вреда, стремящо се да угаси всяка искрица Светлина. Процесът на утвърждаване Лика на Владиката в сърцето не е лесен именно благодарение на яростната съпротива на тези, които вървят срещу Светлината и които волно и съзнателно или неволно и несъзнателно се намират на служба при тъмните и така или иначе им помагат. Злото се сътворява от човешка ръка, но се вдъхновява от тъмнината. И победата над тъмнината ще се заключава в това да се задържи Ликът, внедрен в сърцето, в него, независимо от всичко, пред лицето на всички жизнени изпитания. Ако нещо се стреми да те накара да забравиш Владиката, то е от тъмнината и зад него или зад тях стоят все същите тези тъмни сили. Затова нека никога нищо не бъде допуснато да застане между духа и Ликът на Владиката, внедрен в сърцето. (5.249)

(Гуру). Когато нещо пречи да се дойде по-близо до Нас, търсете причината в себе си. И Ние се радваме, когато това, което пречи, бъде преодоляно и стане възможно ново приближаване. Трябва много да се замислите върху това, че нищо не свършва, макар и на земното око да му се струва иначе. Отношенията, създадени между Нас, не се прекъсват нито от времето, нито от смъртта, а продължават в сфера невидима за плътното зрение и се подържат от енергиите на сърцето, което е отворено за всички светове. Общуването става чрез сърцето и се пренася в сърцето. Висшият свят съществува чрез сърцето, безсмъртието също е в сърцето. (5.250)

Трябва ли да напомняме за това, че силата на сливането се циментира от устрема. Но устремът не винаги гори. Сърцето тупти постоянно и винаги го има, независимо осъзнава ли се

неговото присъствие в дадения момент или не се осъзнава. Наличието на сърцето не зависи от неговото осъзнаване и човек знае, че то е там. Точно така трябва да се осъзнава и Невидимото Присъствие, извън зависимостта от това осъзнава ли се то или съзнанието е отклонено към нещо друго. Това Присъствие трябва да се чувства подсъзнателно също толкова неоспоримо, както и биенето на сърцето. И тази неоспоримост трябва да се подържа от подсъзнателна мисъл, предварително изпратена и утвърдена съзнателно. Слънцето винаги е в пространството, независимо от наличието на облаци, денем или нощем. Така и Невидимото Присъствие на Учителя винаги е налице, стига само да се вдигне глава нагоре. Да укрепим тази пулсираща мисъл за Постоянното Присъствие на Учителя в духа около нас в моментите на засилена устременост и подем, защото ви Казвам Сам: Аз съм с вас винаги. И ако в някой момент тази Близост не се осъзнава, това не е заради това, че нея я няма, а заради това, че облаци са закрили небето. Но Слънцето на Великото Сърце свети над всички винаги. (5.273)

Способността да се възприемат мислите на Учителя и да се записват стройно не може да се придобие за един час. Необходимо е време и продължителен контакт. И, разбира се, един или няколко живота са недостатъчни. Установената връзка продължава и на този свят и на оня.Тя е по-важна от лицезрението на Учителя във физическо тяло, защото мнозина, видели Учителя в тяло, не са имали духовна Близост. Близостта в духа е по-важна. Тя трудно се задържа в плътните условия. Но ако бъде пренесена през живота на Земята, в Надземния свят, когато изчезнат земните прегради, тази Близост ще стане видима реалност. Много от стремежите, неосъществими на Земята, се осъществяват в Надземния Свят. Трябва да се знае и помни това, че устременостите - както добрите, така и лошите, не умират с тялото.Напротив, изострят се и то в значителна степен, защото мисълта там придобива особена сила. Ако тук се научите да обуздавате мислите,подхранващи недостойните устремености, то те ще бъдат свързани и там и няма да вземат власт над духа. Тези обстоятелства задълбочават значението на земното съществуване, поради което, пребивавайки в него, може да се извърши много за утвърждаването на това направление, по което ще се устреми духът, освободен от тялото. Свободната

воля може да го насочи към всички сфери и голяма ще бъде трагедията за духа, ако тези сфери се окажат от низшите. Още тук, на Земята, съзнанието на човека се привлича към сферите, съзвучни на неговата настройка. Но настройката на съзнанието зависи от неговите чувства и мисли, а те могат да бъдат контролирани от волята. Всяко и най-малко усилие в това направление не е без последствия. Всяко доказва, че при наличието на сърдечно желание контролът над мислите е възможен. В своя вътрешен свят човек сам си е господар и е много печално, когато тази власт се осъществява в съзвучие с тъмнината. Светлината и тъмнината се борят в съзнанието на човека и често тъмнината побеждава. Този,който се е докоснал до основите, знае колко пагубна е всяка отстъпка на тъмнината, всяка слабост, всеки компромис, тъй като ако те не се преодолеят тук, как ще се преодолеят там, в Тънкия Свят, където се изостря всичко и борбата може да стане непосилна. По-просто и лесно е да се утвърди тук направлението на мислите към Светлината и никога повече да не се отклонявате от него. Учителят ще помогне то да се задържи, ако собственото решение е твърдо. (5.295)

Указвам да се намирате в постоянна и тясна връзка със своята Йерархия. Това условие дава много преимущества. А при прехода в Тънкия Свят позволява непосредствена Близост и Общуване. Да си представим човек, намерил се в чужда страна,в непознат град, където няма нито една позната душа, където всичко е неизвестно и чуждо, и непривично, и може би враждебно. Такова е положението и на новопреминалия. И когато всред всичко това се окажат близки духове, готови да приемат новодошлия при себе си, да се погрижат за него ида му помогнат да се установи, то трудното положение се облегчава веднага. Вървящият към отците си с тях и ще пребъде. Но нали отците са знаели толкова малко. Какво могат да дадат те на израсналото съзнание. Няма да се учудим, ако те първи се обърнат за помощ и съвет, защото пребивават на почти на същия уровен на съзнанието, на който са били и някога. Вашият Бащин Дом е Домът на Йерархията на Светлината. В него вие ще намерите възможността удовлетворите всички стремежи на духа, с които ще дойдете в този свят и които са утвърдени във вас от Светлината. Постоянната връзка със своята Йерархия е

необходима и поради това, че Тя създава възможност за защита и тук, и на Земята. Тя подхранва огньовете на духа. В Тънкия Свят човекът, нямащ направление, може да бъде въвлечен в астралните течения, от водовъртежите на които да се излезе е трудно. И къде ще отиде там той, ако не знае към кого и към какво да се устреми? Но знаещият своята Йерархия и устремен към Нея разполага с определен и прав път. Казвам ”знаещият своята Йерархия” не защото съществуват няколко такива. Йерархията на Светлината е една, но връзката с Нея и със своя Йерарх се установява по Лъча и най-лесно се осъществява чрез най-близкото звено. Разбира се, за съзнателна и здрава връзка се изисква време, понякога много животи. Тогава тази връзка е особено здрава. Духът отива във външния живот от Бащиния си Дом за да придобие там нов опит и знания, след което се връща отново, за да ги асимилира и претвори в качества на духа. Огнените стремежи, утвърдени на Земята, в Надземния период на нарастване се трансмутират в качества на духа и стават неотделимо достояние на човека. Неосъществимото и недостижимото тук поради трудни условия там става достижимо и се превръща при новото завръщане в света на плътта във вродени качества на духа. Затова Казвам: устремете се, защото сега всичко е достижимо. Сами виждате как на Земята и най-горещите, и най-искрените, и най-силните устремености понякога помръкват под разлагащото дихание на плътните слоеве. Но, бидейки задържани тук, там разцъфтяват всички възможности. Тъй като сме сеячи тук, а жътвари там. Но се въздържайте от стремежи, не съответстващи на достигнатата степен на съзнание, тъй като там те ще бъдат като тежък товар, с който е много трудно да се изкачиш по Стълбата на Светлината. Давайте храна на своите устремености от Светлината и ги подхранвайте усилено. А на онези устремености, влачещи надолу, не давайте възможност да живеят, лишавайки ги от подхранващите ги мисли. Мисълта се подчинява на волята. Всяко течение на мисълта може да бъде пресечено от волята. Пресичайте всяка мисъл още в началото й, ако не е от Светлинната. Тогава с вас ще останат единствено мислите от Светлината, които ще ви помогнат да се върнете в Бащиния си Дом, без да блуждаете из пространството на Тънкия Свят и неговите невисоки слоеве. (5.299)

(М.А.Й.). Защо е толкова трудно постоянното спомняне за Нас? Не е ли затова, че някъде са се загнездили все още неизживени слабости на духа? Освободете се от тях и полето на съзнанието ще стане свободно за прилагането на Нашите енергии. Трябва да се направи така и да се постигне това, щото съзнанието да бъде винаги свободно. За това то трябва просто да стане чисто, свободно от примеси, от малките и ненужни мисли, от всичко, което без всякакъв ущърб за себе си или за когото и да било може да бъде спокойно изхвърлено от съзнанието. В този смисъл контролът над мислите е особено необходим. Просто сметта се заменя от истински ценности. Само си помислете доколко е замърсено и нищожно еснафското мислене! Ако се бяха потрудили да отстранят мисления боклук, колко биха преуспели! Но още повече е необходим този контрол и постоянно почистване за тези, които са се докоснали до Светлината. Привичните мислени бълхи много пречат. И тогава постоянното спомняне за Нас ще стане възможно и достижимо. (5.370)

(Гуру).Не се смущавайте прекалено когато физическото тяло, достигайки предела на силите си, не издържа на натоварването. На гмуркащия се е нужна поне една глътка въздух, за да проникне в дълбочина. Христос се е оттеглял в пустинята, за да възстанови силите си, изразходвани за хората. А как да ги възстановите вие, които сте обвързани здраво за трудните условия? Няма чист въздух, няма прана, няма пустиня. Няма къде да се избяга....Остава само един изход - само към Владиката. Само в постоянното Общуване с Него може да се намери изход от задънената улица. А може би привидната безизходица се е стекла именно заради това, да ни приближи към Него завинаги.(6.118)

(М.А.Й.).Мисълта за Владиката приближава към Него. Тогава защо да не Му отдадем или посветим всички свои мисли, дела и постъпки. Дори ако водим обикновен разговор с мисъл за Него, беседата се озарява от Светлина. Дори и мълчанието ще бъде тогава светозарно. Всеки миг,отдаден на Владиката, ще бъде наситен със Светлина. Мисълта за Владиката ще бъде мисъл за Светлината, тъй като Образът на Владиката е Светлина, събрана във фокуса на мисълта. Може да се каже, променяйки

известното изречение: ”В Светлината на Владиката ще видим Светлината.” (6.133)

(М.А.Й.).Сливане в огъня, сливане в Светлината - колко много е заключено в тези думи! Коя е силата, която дава това сливане? Тази сила е любовта, която не забравя, която винаги пулсира със златистите нишки на живата връзка. Любовта, която е от тялото, умира много бързо, умира понякога много преди тялото да умре. Но любовта, която е от духа, не познава смъртта, защото не е свързана с тялото. Ще гледаме на любовта като на сияен мост, свързващ дух със дух. Не е ли все едно в какво тяло и къде живее духът, ако е свързан с такава любов с този или тези, които обича, с любов, не умираща с тялото. Такава любов говори, че любимите са живи и се обичат, където и да се намират. Ще утвърждаваме любовта над всички плътни условия. Над всичко, което я отрича и й поставя предел. Казалият “Аз Съм с вас винаги” ни Свърза със Себе Си чрез Любовта. И ние също ще свържем себе си с Него чрез любовта. Любовта е силна с взаимовръзката на сърцата и съзнанията, устремени едно към друго. За любовта е нужен Зов. Отговорилият на този Зов се приближава чрез нея. Когато тя пламти, много от нещата стават вече ненужни, защото тя дава най-близък подход. Цветята трябва ежедневно да се поливат и отглеждат. Любовта също се нуждае от постоянна сърдечна грижа, иначе ще изсъхне в студа на забвението. Нашата близост и Близостта на Владиката се утвърждава чрез любовта. (6.134)

(М.А.Й.).Да! Да! Именно Общуването е това сливане със Светлината. Но за неговата проява е необходимо собствената вътрешна Светлина да се слее със Светлината на този или на тези, към които се е устремил духът. Условието за собствена светимост е необходимо, защото не е възможно, при нейното отсъствие, собствената тъмнина да се слее със Светлината. Поради това, за да влезе в Общуване, съзнанието трябва да повиши своите вибрации до състоянието на светимост. Затъмненото съзнание нищо друго освен тъмнина не може да привлече. Може да се каже: ”В Твоята Светлина ще видим Светлината,Владико”, но при това трябва да се знае, че за да се види Светлината на Владиката е необходимо да се донесе собствена Светлина, тоест да се установи такова състояние на съзнанието, когато от него е изгонена тъмнината или

затъмнението, или всички онези чувства, емоции и преживявания, които го помрачават. Значи преди Общуването съзнанието трябва да се подготви за това, като се установи в него равновесие, устременост и тези качества на духа, които дават на аурата светимост. Устременост означава и светимост, както любов, или преданост, или другите качества на духа. Най-добре от всичко способства за Общуването симфонията от качества. Нито едно от тях няма да бъде излишно. Всички принасят своята Светлина за Общуването със Светлината на Тези, Които стоят на Стълбата на Йерархията на Светлината. (6.154)

(Гуру). Колко често се случва, че в течение на деня дори хора, добре познаващи Учението, по-голямата част от времето си отдават на дребнавостите, суетата и обикновените неща. А времето върви, времето си отива и скъпоценнните часове се прахосват напразно.Защото даже и ако най-незначителните неща се правят с мисъл за Учителя, държейки мислено Неговия Образ пред себе си, то дори и дреболиите ще загубят своята непотребност. Даже най-незначителният разговор, изпълнен с невидимото Присъствие на Учителя в духа, вече не е празен. Ще бъде принесено благо на пространството дори и ако нито Името на Учителя, нито Учението бъдат споменати изобщо. Да се разпространява Учението не значи да се говори за него навсякъде и винаги. По-добре е съвсем да не се говори за Учението, но да се мисли за него постоянно и да се държи постоянно Образът на Учителя в сърцето, отколкото да се говори забравяйки, че не в приказки за Учението, а в неговото приложение в живота е целият му смисъл и значение. Мълчаливото пространствено разпространение на Учението е по-действено, отколкото думите, лишени от огньовете на сърцето. Не винаги е възможно разпространението със слова и тогава остава мълчаливото пространствено служене, което е много по-трудно, защото изисква условието на запаленото сърце. (6.160)

Как да се уравновеси в съзнанието временното и вечното, своето, личното, малкото, житейското и Моето, планетно - космичното, свръхличното? Само с постоянно Спомняне за Мен. Нека бушува прибоят на вълните на житейското море и да крещи обикновеността, нека ни залива настъпващият вал,може би

деветият. Постоянното спомняне означава пребиваване с Мен и това Ми дава възможност да приема върху себе си цялата сила и ярост на носещия се вал. Но да приема няма да мога, ако не съм заел първото, преди всичко останало, място във вашето съзнание. Първото място във вашето съзнание трябва да принадлежи на Мен, а след това вече всичко останало. Много трудно ще бъде за Мен да удържа, ако между Мен и вас е допуснато нещо или е поставено нещо по-напред, по-наблизо, отколкото съм Аз. Трябва здраво да се държите за Мен, но трябва да се знае как. Ако бихте могли да знаете колко сили се прилагат от тъмнината, за да бъдете откъснати от Мен. Но ще се държим неразделно и Аз трябва да бъда преди всички и всичко в съзнанието. А след това всичко останало, което ви носи животът. В това сложно време ще бъдем заедно в непрекъснато единение. (6.271)

Чувам и указвам: да се държиш за Мен с всичките си помисли, с цялата си разумност и с цялата си сила. Искат да отделят от Мен, за да сломят без Мен. Задачата е: да се държи Моят Лик в съзнанието постоянно. Трябва да се намерят сили в себе си за това. Противодействието е дотолкова силно и упорито, че изисква фиксиране на вниманието не върху това, което трябва да бъде преодоляно във външните подробности, но на непрекъснатото единение с Мен в духа, отхвърляйки тези същите външни обстоятелства, които постоянно отделят съзнанието от Мен, въвличайки го в своята орбита. Не с тях трябва да се бориш, а с това и за това да се удържи равновесието и връзката и да не мислиш за тях, а за Мен, защото всичко е в Мен: и решението, и успехът, и освобождаването от бремето на яростните тъмни противодействия. Победата е в себе си и над себе си. Да предадеш себе си на Мен, на Моята Воля се състои в това да отстраниш себе си, своите мисли за себе си и за делата си, всички безпокойства и неприятности, изпълвайки съзнанието с Мен. Но Майя изисква цялото внимание да бъде към нея, а Аз казвам, че то трябва да бъде устремено към Мен, за да се пребивава в тези трудни дни в пълно единение с Мен. Победата е възможна само с Мен, иначе няма да се устои и няма да се преодолеят тъмните злонамерености. (6.275)

(Гуру). Защо се указва да се изтърпи докрай? Не е ли заради това, че преди края обстоятелствата дотолкова са нагнетени, че не се вижда никакъв просвет и не се вижда край. Това е особено опасна илюзия на Майя. И често, не виждайки изход, воинът хвърля оръжието за бой, ставайки беззащитен пред врага. Това се случва обикновено тогава, когато трябва особено здраво да се държиш за водещия, не отслабвайки нито за миг връзката с Него. Връзката с Йерархията трябва да бъде постоянна. Прекъсващата се връзка, връзката според настроението е опасна с това, че по време на прекъсванията човек е беззащитен, от което се възползва тъмнината. И в радост, и в тъга, и при всички и всякакви настроения сребърната нишка на връзката трябва да бъде нерушима и постоянна. (6.299)

(М.А.Й.). Суетата затова, именно, се напряга с всички достъпни тъмни способи: да отвлече съзнанието на ученика от Учителя. Те са готови на всичко, на всички мерки и хитрости, само и само да се отклони от най-нужното. Ето защо е добре всяко дело - и голямо , и малко - да се започва съвместно с Водещия. Няма големи и малки дела, защото всички изискват внимание и мисли. И ако всичко се извършва съвместно с Учителя, то отделянето в мислите от Него става невъзможно. Владиката казва: дръжте се за Мен здраво, всяка минута, във всички дела. Следователно, решението е само в неотклонното следване на дадения Указ. В големите и огромни дела не е чак толкова трудно да се бъде заедно, но да се научиш да бъдеш заедно в малките дела е много по-сложно. Често изглежда, че тези дела са дотолкова дребни и нищожни, че даже е неудобно да се въвлича Учителя в тях. Но същността на Указанията не е в делата или тяхната незначителност, а в това съзнанието да държи постоянно пред себе си Учителя и нищо - нито голямо, нито малко да не отвлича от единението с Него. Същността на Указа е насочена не към делата, а към непрекъснатостта на обединението в духа с Учителя. (6.304)

Опасно е да се отстъпва, а и къде? Тежкото време ще отмине.Преходът от Югата на тъмнината към Югата на Светлината е необикновено сложен. Отдих нямаме,дозорът е постоянен. Да бъдем заедно означава да се сподели Нашият труд, и Нашата стража, и тежестта на планетното натоварване. Собственото бреме е непоносимо, но бремето на Владиката,

разделено с Него, неизказано приближава. Носите върху себе си тежестта на отговорността за Земята и не е чудно, че не е лесно. Да бъдеш с Нас означава да делиш с Нас и мъката, и радостта - радостта от победата над тъмнината. (6.330)

(М.А.Й.). Тайнството на любовта между един дух и друг дух, йерархично стоящи на различни стъпала на Стълбата на Светлината, все още е малко обяснено. Духът, изпращащ вибрации от Светлина по канала на любовта и духът, който ги получава, представляват полярно различни напрежения на активно и пасивно начало. Но тъй като пълнота на съзвучието се получава само при взаимен обмен на енергиите, то и съзнанието на стоящите по-ниско на Стълбата на свой ред също става активно, изпращайки от себе си еманации на това високо чувство, което наричаме духовна любов. Казано по същество, то представлява основно условие на йерархичните връзки и не може да бъде заменено с никакво друго чувство, дори такова като предаността, тъй като преданост без любов е все едно слънчев лъч без топлина. Огромна е магнетичната сила на любовта към Йерарха. Ако искате да преуспеете йерархично, преуспявайте чрез любовта. (6.407)

(М.А.Й.). Колко радостно е да се усещат токовете на сърцето, устремени към Нас. Те пораждат неизбежно и Нашия отговор. Става съединение и контакт, и взаимен обмен на най-тънки енергии. Цялата сила на Общуването е именно във взаимообмена. Задължително условие е токовете да се движат нататък и обратно. При едностранчивост не се получава сключване на веригата и взаимообменът е невъзможен. Отдавна вече е казвано, че за да се получи, трябва нещо да се донесе, макар и нещо малко, за което може да се даде. Не донеслият нищо не получава. Но затова пък колко радостно и вдъхновено става на даващия, когато може да даде с пълна мярка в отговор на пламенното обръщение на сърцето. Но колко непълно и несъвършено се разбира обръщението. Да получат искат всички, но не умеят и не знаят как да се обърнат. От тук и толкова напразни обръщения, не донасящи нищо. Цялата работа е в сърцето. Обръщането с цялото сърце не може да остане без отговор. А за това е нужно сърцето да е живо. У мнозина сърцето е мъртво, макар и още да тупти. Мъртвите в сърцето си не могат да се обърнат. Тях е по-добре да ги наречем “мълчащи със

сърцето” - ще бъде по-разбираемо. Замлъкналите със сърцето си или мълчащите със сърцето си смърдят. Зловонието на смъртта е ужасно. Ужасно е зловонието и на живото тяло, ако духът в него е мъртъв и сърцето е замлъкнало. Има различни видове смърт. Живите мъртъвци са най-ужасното явление на века. Много такива бродят по лицето на Земята - умрели в духа и чрез духа. (6.465)

(Гуру). Не с низшето и личното, и малкото в себе си се докосваме при Общуването с Високите Духове, а с висшето и най-доброто, което имаме у себе си. На далечен път е по-добре да се взема само висшето, тъй като всичко останало може дотолкова да обремени и да затрудни пътя, че движението да стане невъзможно. Но не движещият се напред неизбежно и неумолимо започва да се връща назад, защото неподвижност не съществува. Човек или се издига, или се спуска. Застоялата вода загнива и започва разложение. В самото тъпкане на място или в привидната неподвижност или спиране вече се съдържат елементи на инволюция на духа. (6.517)

Всеки, приближил се до Нас, рано или късно преминава чертата, след която връщане назад вече няма. Ще поясня една от подробностите на това условие: да предположим, че мисленето на преминалия чертата се е отделило от мен и в него е надделяло неизживяното. Отдалечилият се от Мен неизбежно попада в обятията на тъмнината, която постоянно наблюдава всеки докоснал се до Светлината. По степента на изкушенията на тъмнината може да се съди дълбочината на откъсването от Мен. Това трябва да се знае от всекиго. Да се отделиш може,да се откъснеш може, може и да Ме отхвърлиш, но тогава е неизбежно потъването в тъмнината и предаване себе си на тъмнината. Но кой докоснал се до Светлината ще поиска да предаде себе си на тъмните. (6.560)

(М.А.Й.).За този, който е установил всекидневен контакт с Владиката, е невъзможно да преживее даже и един ден без Него. Без Него е тъмнината. Не е беда, ако има и недостатъци. Не е беда, ако не е изживяно всичко. Само да не се откъсваш от Него в съзнанието. В постоянния стремеж към Близост ще се смели подлежащото на очистване. Но всичко неизживяно се усилва хилядократно при отдалечаване от Него. С Него всичко може да бъде победено, всичко да бъде преодоляно. Когато си с Него,

гласовете от миналото замлъкват и губят своята прелест и власт над съзнанието. Но когато си без Него, дори малкото става голямо и непреодолимо. (6.561)

Слънцето изгрява и залязва и неговите лъчи озаряват Земята, извън зависимостта от това какво става на нея. По същия начин и Лъчите, изливащи се от Твърдината, могат постоянно да озаряват съзнанието, ако сърцето е отворено за тях, извън зависимостта от това какво става с човека. По такъв начин постоянната отвореност на съзнанието и сърцето за Лъчите светлина на Йерархията, независимо от всичко и въпреки най-тежките условия на живот, ще бъде гаранция за постоянството на връзката с Нея. Мнозина, не издържали изпитанията, затварят сърцето си за достъпа на Светлина. И тогава разривът е неизбежен. Отдалечаващите се не разбират, че връзката на духа със своя Йерарх се установява извън всички негови обвивки и независимо от движенията, извършващи се постоянно в тях. Тялото умира и с него си отива всичко земно, заменяйки се от тънкото обкръжение, но връзката с този, който води, остава.Тя остава и тогава, когато се отхвърли менталното тяло и нищо не нарушава и не може да наруши тази връзка, стига само самият човек, заслепен от момента, да не я наруши. Светлината на Йерархията свети за всички, желаещи да я видят и особено за виждащите Слънцето. (7.43)

(Гуру). Обвивките замъгляват знанието на духа. Те замъгляват също и Близостта на Този, Който е с нас винаги. Ако се приемат за реалност животът в обвивките и призраците на Майя, то за Учителя няма да има място сред тях. Но действителността се утвърждава със силата на духа въпреки очевидността и движението към Светлината се извършва при всички и всякакви комбинации на външните условия или състояния обвивките. Само така може да се достигне. (7.44)

Не е ли все едно къде става Общуването с Учителя на Светлината: на изток или на запад, на север или на юг, на този свят или на другия, Надземния. Нито мястото, нито разстоянието, нито обкръжението имат някакво значение. Общуването е в духа. Също така, макар и временно, може да се отхвърли всичко пречещо и всички разсъждения, колкото и логични и убедителни да изглеждат, щом като пречат на контакта. Обичайното мислене винаги ще противоречи на Висшето, защото отдавна е била

казано, че земната мъдрост е вражда против Господа.Трябва да се разбира това широко, отхвърляйки клерикалния уклон. Логиката на огненото мислене се отличава дотолкова и дори много повече, от общоприетата логика, доколкото логиката на безкрайно малките и големи величини от обикновените правила на аритметиката или законите на плоскостта от законите на триизмерния свят или световете на висшите измерения. По-добре ще е просто да се отстранят всички обичайни мисли и, освобождавайки от тях съзнанието и очиствайки го по такъв начин, да му се даде възможност, подобно на огледалните води на затихнало езеро, отразяващи небето и звездите, да отразява ясно и без изопачаване вече не своите мисли, а мислите на Висшия Свят. Те се носят в пространството и са достъпни за възприемане от съзнанието, не замъглени и непомрачени от вълните на житейските мисли. (7.46)

Изпълването на съзнанието с Мен ще бъде най-краткия път за приближаване към Светлината. Но ще отвлича всичко. Тъмните ще се стремят с всички средства, с всички способи, с всички изкушения да отвлекат. Ще раздухват и възпламеняват интересът към всичко възможно, само за да отвлекат вниманието от най-главното. Няма опасност, ако всичко, което правите, правите заедно с Мен, неотделимо от Мен, за да мога Аз и Моето, а не нещо друго, да е на първо място в съзнанието. Мястото за Учителя в главния ъгъл приемете като символ на предоставеното Му първо място в съзнанието. Столът е просто за напомняне. Дори знаещите често се обременяват със суета. И помненето на най-нужното отстъпва на заден план. Но когато сте с Мен и в сутрешните мисли, и на трапезата, и в работата - все едно голяма или малка, тогава става възможно да се задържи единението. Сега това е особено трудно, защото има много вихри в пространството и много отрова. (7.244)

Ще се връщаме към същността на връзката с Мен, защото тя все още не се разбира напълно. Казвал съм и то не един път, че всички, каквито и да било земни условия на дадено земно въплъщение са временни и затова нишката на връзката е протегната извън тези условия. Това положение трябва да се приеме. Иначе здравината на връзката ще се разклаща от колебанията и измененията на околните обстоятелства. А те се изменят постоянно ту към добрата, ту към лошата страна.

Тяхното колебание може да скъса нишките. Но когато установяването става над обкръжението и не се поставя в зависимост от него, тогава връзката укрепва и Общуването се задълбочава. Гонели и преследвали са всички, които са вървели след Мен. Обкръжението ще противодейства яростно на този, който е определил своя път с Мен завинаги. Противодействията са следствие на необратимото решение да се бъде постоянно и неразделно с Мен. Пречещите мисли на съмнение и недоверие трябва просто да се отхвърлят като ненужни. Не трябва да се влиза в дискусия с тях и да се правят опити да се опровергават техните логични доводи. Логиката на очевидността винаги ще бъде по-силна и убедителна от логиката на невидимото, защото на страната на очевидността са фактите. Значи трябва да се върви срещу това,което виждат очите и доказва мозъкът. Само сърцето може да подаде сигнал за грешката на разсъдъка, която го помрачава и го лишава от достъп на Светлината. От земна гледна точка всичко се получава логично и убедително и би трябвало само да се радваме, че “самоизмамата” е разсеяна, но сърцето е помрачено, надеждите са си отишли и са помръкнали огньовете на устрема. Земната логика на очевидността е лош съветник в делата на Светлината. Не чрез мозъка, а чрез сърцето се възприема гласът на Учителя и чрез сърцето се утвърждава Пътят. Някога Озарението е произнесло думите, че “земната мъдрост е вражда против Господа” . Трябва да се научим да вярваме въпреки всички. (7.422)

Да се върши всичко заедно с Мен означава постоянно да се помни за Моята близост, да се подържа представата за Моето присъствие редом и да се действа заедно с Мен. Първото условие за такива обединени действия е съзвучието, тоест привеждането на себе си в съответното хармонично състояние. Но за какво обединение на съзнанията може да се говори, ако системата е изпълнена с раздразнение или страх, или недоволство, или злоба, или униние, или похот, или други отрицателни чувства, по които така си падат много хора. Но Ние сме заложили на необикновеността, затова и настройката на микрокосмоса трябва да бъде съответна. Наричаме я съгласуваност. В нея трябва да утвърждаваме себе си всекидневно. Пробивите на хаоса изискват това утвърждаване задължително. В съзнанието на мнозина мърда хаосът.

Състоянието на стихиите е толкова далече от хармонията. Не много силни духове помагат да се задържа равновесието. Помогнете и вие, като приведете цялата си система в необходимото състояние. И тогава ще можем да действаме заедно, както в голямото, така и в малкото. При такова коопериране на всички тези, които могат да стоят твърдо на стража, планетната мрежа на Светлината остава нерушима и непоколебима пред вълните на хаоса. Планетната охрана изисква осъзнаване на отговорността за Земята.Не е лесно да бъдеш сътрудник на Светлината. Деца Мои, дерзайте към най-трудното.Непосилното бреме и подвигът са явления, съответстващи на Великото Служене на Светлината. (8.171)

(М.А.Й.).Мислете за Владиката.Мислете за това как живее и работи Той. Мислете за Твърдината, където Той пребивава. Мислете за Неговото Учение, давано сега на хората. Мислете за това, че е идвал нееднократно, че части от Учението и преди са били давани, но в друга форма, че същността на Учението е неизменна и че под своеобразието на предишните форми на изразяване се крие все същото единно съкровено Учение на Живота. Мислете, мислете, мислете, защото мисълта за Владиката е мисъл за Светлината и докосване до Светлината.Образът на Владиката в съзнанието ще расте и съзнанието ще расте заедно с Него, ще расте, ще се задълбочава и ще се изпълва със Светлина. Мислете за Владиката. (8.610)

(М.А.Й.).Разликата в изражението на избраните от вас Изображения, тяхната дълбочина и яркост зависят не от осветлението, а от условията на контакта. Не игра на въображението, а реалност на тънките енергии и проява на Тънкия свят. При още по-внимателно наблюдение могат да се отбележат и нови подробности. Много трудно е да се преодолее общоприетата житейска логика и да се виждат нещата и явленията над нея. Понеже това, което се отрича от човека,не съществува за неговото съзнание. Приемането, признаването и утвърждаването ще бъдат антипод на умъртвяващото отричане, както и вярата,която вдъхновява и води строителя, изобретателя и твореца на новия живот. Хората ни биха полетели, ако не вярваха във възможността за това и не биха започнали да правят нищо, ако най-напред не повярват, че е възможно то да

бъде осъществено. Не говорим за суеверие, а за активна творческа вяра, която помага да се постигне и недостижимото. За любовта е говорено, сега говорим за вярата. Това е мощен двигател към бъдещето. Малко е само да се обича, трябва и да се вярва в достигането на това, което е разкрито за съзнанието чрез любовта. И тъй, две мощни сили се дават в ръцете на човека - вярата и любовта. (8.637)

(М.А.Й.). “С устата си Ме почитат, но сърцето им е далеч от Мен”. Отдавна е било казано това, а колко силно подхождат тези думи и към сегашното време. Колко слова се произнасят при обръщане към Висшите Духове и колко далеч са човешките сърца от Тези, към Които са насочени тези слова. Учителят не се нуждае от думи, дори и най-възвишените, а се нуждае от сърдечно обръщане, ако някой иска да установи с Него контакт. Без такова обръщане връзката е невъзможна, защото устоите на моста са на двата бряга. При мълчащо сърце всички думи са нищо. И въобще хората много говорят, необходими са по-малко думи. И колкото повече говорят, толкова по-малко вършат, защото енергията, необходима за работата, се прахосва за приказки. Бърборкото не може да бъде добър работник, както не може пробитият парен котел да произведе работна пара. Учениците трябва да разбират ценността на мълчаливата сдържаност. (9.256)

(М.А.Й.). Ако искате да се приближите още повече, напълнете съзнанието си с яркото и неукротимо желание да прилагате Учението в живота всеки ден. Това ще бъде утвърждаване енергията на Светлината в себе си. Светлина,която не е получена отвън, а произлиза самостоятелно от вашата същност. Светлината свързва сърцата. Тази ваша само-произлизаща Светлина служи за обединение със Светлината на Великото Сърце. Чрез какво иначе ще се съединиш? Да не би чрез тъмнината ! И вашата Светлина тогава ще свети на хората. Те много се нуждаят от Светлина. Не от думи, не от подчинение, не от наставления,а именно от Светлината на горещото сърце. Без тази Светлината думите ще останат празна черупка. Да се свети може винаги и навсякъде. Понякога е по-добре без думи, тъй като излъчванията на сърцето по-лесно достигат. Там където думите са неприемливи и сърцето не е умряло, там може и да се помълчи и дори да се поговори за друго, но мислено осветявайки

това съзнание с огньовете на своето сърце. Такъв мълчалив процес на даване ще донесе своя благодатен плод. (9.273)

За постигане на желаното е необходима пълна устременост и пълно отдаване на сърцето. Половинчатостта ще пречи. При половинчатост всички усилия ще се окажат безплодни. При любовта към Висшето не остава място за дребните житейски чувства. Малкото се заменя с голямото и великото.Формулата “Обичам Те, Господи, предан съм Ти, Владико” е голям двигател. Но трябва устремът към Висшето да измести всичко низше. Иначе няма да се достигне. Било е казано, че “Само Образът на Владиката може да завърти всички центрове и да служи като щит”. И цялата тази устременост, цялото това желание,въпреки всичко, се оказва недостатъчно, за да се държи този Образ постоянно в сърцето. Защо? Трябва да си дадеш суров отчет защо това постоянство все още не е се утвърдило. Постоянното помнене се прекъсва от земните дела и от малките житейски грижи. Но нали вече е говорено за това, че трябва всичко да се прави съвместно, всичко заедно и заедно винаги. Значи усилията за обединяване на съзнанията трябва да се удвоят, да се утроят и да се доведат до такава степен на напрежение, че вече нищо разединяващо да не се намесва. Учим се от живота. Може би затова той ни дава толкова горчиви и трудни уроци, за да научи на непрекъснато единение и постоянно предстоене. ”А нима не ни приближавате по този начин към светлата Обител?”– това можем да запитаме тези, които ни притесняват. Доверието към Водещата Ръка ще помогне да се разбере, че именно допусканите от Ръководителя обстоятелства придвижват най-добре от всичко. Но е важно доверието. Трябва да се повярва в това, че се дава най-добрия път. Най-добър не значи най-лек и без страдания. Било е казано, че “ Сред усилията и скърбите Моят Щит е над вас”.(9.349)

(М.А.Й.). В единението е силата. Но каква е ползата да се повтаря тази истина, ако не се прилага в живота? Пълното единение е непрекъснато. Не е възможно да се обединяваш сутрин, а денем да забравяш за единението. Скъсаната верига загубва силата си и не може да задържи котвата. Така и прекъснатото единение няма да задържи котвата на Йерархията. За непрекъснатостта на единението с Йерархията ще продължаваме да твърдим до тогава, докато то не се осъществи.

Нека всеки тъмен опит за се уязви,да се притесни и д а се помрачи да напомня непрекъснато за постоянното единение. Каква е ползата и от най-бдителната стража, охраняваща крепостта, ако стражата не е постоянно на пост и ако цели часове крепостта остава отворена за врага при отсъствието на тези, които я охраняват. Така и единението, прекъсвано през деня или през нощта,оставя човека открит за ударите от страна на тъмните. Приложете казаното незабавно.(9.375)

Невидимата нишка на Светлината лесно може да бъде повредена поради неразумност.Тя изисква специални грижи, внимание и охрана. Много скъсани нишки трептят в пространството. Прекъсването на връзката с Учителя е трагедия за духа. Формулата “Аз съм с вас винаги” има двустранна основа - потвърждавайки постоянството на невидимото Присъствие, едновременно изисква и ученикът да бъде постоянно духом със своя Йерарх. Последното условие е много трудно, тъй като в живота винаги има много неща, отвличащи от най-нужното. Има различни способи за задържане на съзнанието върху това, което е най-нужно и най-важно за човека. Светът на Учителя е различен от света на обикновените житейски грижи и тревоги. Задачата на ученика е в това, че бидейки в света, да не бъде от този свят, тоест да се докосва в съзнанието си със Света на Учителя и да се стреми да се задържи в него, без да прекъсва и връзката със Земята, с живота на нея и изискванията на дълга по отношение на своя народ,семейство или близките и околните. Нужно е равновесие между този свят и онзи. При обикновените медиуми лесно може да се види нарушаването на това равновесие и това завършва обикновено много печално. Непроходима е пропастта между медиума и ученика. Пламъкът на неудържимия устрем трябва да се задържи, но в условието на равновесие. Неудържимото пламтене е разрушително за организма. Древните Учения са посочвали Златния Път. Този път е, именно, пътят на равновесието. (9.512)

Постоянното усещане на Лика в сърцето дава много преимущества: предпазва от нахлуване на тъмните, оказва помощ в случай на действителна нужда, подържа непрекъсната устременост, позволява да се държи запален светилникът на духа, осигурява якостта на заградителната мрежа, облагодетелствува със своята Светлина тези, с които носещият

Лика влиза в съприкосновение, позволява да се получават от Фокуса на Йерархията идващите от там вибрации, издига духа над бездната на живота, подържа хармонията на физическото тяло, дава възможност да се води успешно борбата със своята низша природа и да се преодолява в себе си това, което подлежи на изживяване. Може да се каже още много, но и казаното е достатъчно, за да се намерят сили в себе си и да се установиш върху Лика. (9.540)

Дошлият при Мен - с Мен ще пребъде. Но степента на тази близост е различна. Близостта към Мен е също в духа. Можеш да бъдеш близо до Мен, но да си по-далеч духовно от този,който се намира на хиляди километри, но духом е обединен с Мен. Духовната близост е неотделима и никой, освен самият приближил се, не може да я отдели или отнеме. С всяко действие, чувство или мисъл можеш или да си приближаваш още повече към Мен, или да се отдалечаваш. Възможно е да се разглеждат всички движения, допускани в обвивките, под този ъгъл. Осъзнаването на постоянното Присъствие и мисълта за това, че всичко, което става вътре или вън, се нанася на невидим филм, ще помогнат да не се нарушава тази близост. Необходимо е действителността на невидимото да победи плътната видимост и да стане реална за съзнанието. Невидимият свят съществува и никакви отричания, никаква очевидност, никаква слепота не могат да го накарат да не бъде. Но признаването му в духа рано или късно ще повдигне непременно завесата. Така и признаването на Мен в духа непременно ще доведе при мен било в тялото, било в тази обвивка, която ще се окаже по-подходяща за момента. Моята близост е неотменима за устремения към Мен дух. Магнитът на Моя дух събира духовете, съзвучни на зараждащата се шеста раса. И откликващите на зова се устремяват към Фокуса на притеглянето. Небивалото време е белязано и с небивали условия и с изключителни възможности. Нищо няма да спре тези, които са предопределени за Мен и никакви прегради - нито вътрешни, нито външни няма да ги задържат. Наближават Космическите срокове и Моите войни са будни. (9.562)

Трябва да се помисли за това какво значи да се държиш неотделимо и как да се осъществи това. Мисълта е постоянно в движение и преминава от един предмет на друг. Но дори и в този

случай човек подсъзнателно знае, дори ида не мисли за това, къде се намира, как е облечен и че това е именно той, а не някой друг. Такава същата подсъзнателна мисъл трябва да се утвърди и за наличието на Невидимото Присъствие, така че формулата “Аз съм с вас винаги” да стане неотделима от съзнанието.Това не значи че е необходимо постоянно да се съсредоточаваш, а нека това да бъде дотолкова внедрено във вътрешния свят на човека, че за отделеност да няма вече място. Когато човек заминава за някъде, той взема, без да се замисля за това, цял себе си със себе си. Ето такова състояние трябва да се постигне и по отношение на Учителя, където и да е тялото и с каквото и да е заета мисълта. Това, именно, ще означава да се бъде навсякъде заедно и неразделно. Как иначе можеш да се научиш да се държиш за Учителя “здраво, всяка минута, при всяка крачка”. (10.59)

Виждате сами, че притесненията на хората приближават към Мен. И колкото повече са притесненията и затрудненията, толкова по-бързо е сближаването. Но по-голямата част от устремените към Мен духове не разбират колко полезни са обстоятелствата, причиняващи тези притеснения и затруднения. Те силно разпалват огньовете на духа. Дори и на кремъка е нужен удар от страни, за да произведе искра. Аналогията е пълна. Как е нараствал духът на нашите войни от постоянната борба и сражения, от преследванията и гоненията и от несломимото противостоене на тъмата.Всичко слабо, колебаещо се, клатушкащо се, съмняващо се е отпадало, не издържайки на напрежението. Когото обичаме, него и изпитваме особено сурово. Но е радост за Нас да посрещнем победителя и сме радостни да му изпратим Лъч щастие. (10.97)

Да се устои в Светлината е много по-трудно, отколкото да се докоснеш до нея. Самата същност на еснафското съществуване е антагонистична на нея. Хората толкова са се отдалечили от основите на живота, че само много малко се устремяват към тях. Затова са и толкова не задържалите се от тези, които са се приближили. Това, което е пред очите, повече занимава съзнанието от това, което отсъства и което трябва да бъде постигнато с помощта на продължителни усилия. Постоянното представяне на Лика на Учителя пред мисления взор показва много висока степен на достижение. Прозорецът към сферата на

Светлината е отворен. Съзнателно или несъзнателно човек носи представата за своето лице постоянно със себе си. Такова същото състояние трябва да се придобие и в представянето на Лика на Учителя. Съзнателно или несъзнателно трябва да се бъде винаги с Него. Само при това условие очевидността няма да закрие действителността и няма да я измести на заден план. Мястото на Учителя не е в най-добрия ъгъл, а в съзнанието. Челното място е само за постоянно напомняне. Без любов към Учителя на Светлината, която да е над всичко, да се достигне постоянното усещане на Лика в сърцето е невъзможно. Достигайте с любовта. (10.335)

Осъзнаването на Присъствието на Учителя в духа има голямо значение за осъзналия го. Ако в присъствието на обикновен човек, към когото се отнасят с голямо уважение и авторитетът на когото е признат, хората се стараят да се държат пристойно, още повече се налага това от незримото Присъствие. Но всичко зависи от степента на осъзнаване и абсолютната увереност в дълбокото значение на думите: “Аз съм с вас винаги”. Мнозина вярват, но вярват теоретично, отвлечено, без да вникват в огнения смисъл на тези думи. И тогава поведението на такива последователи не свидетелствува за тяхното разбиране на това, в което те, както сами говорят или мислят, вярват. А това значи, че те са все още много далече от осъзнаването на тази огнена формула. Преди две хиляди години е било Казано на хората: “Ето, Аз съм с вас винаги, през всичките дни, до свършването на времето”. Но кой от наричащите се християни е вярвал и вярва в това? Ако вярваха, щяха да постъпват другояче. Тази формула се нуждае от пълно осъзнаване с цялото сърце, с цялото мислене, с цялото разбиране. Тя изисква признаване действителността на всичките три свята и разбиране за участието на двата невидими в плътния. Онези малцина, които са постигнали това, са станали Светилници на човечеството и са способствали много за неговата еволюция. Ученикът може да преуспее огнено и да достигне много, ако направи тази формула, утвърждаваща реалното Присъствие на Учителя в духа, основа на своя живот и, въпреки вътрешната и външната очевидност, държи себе си така, като че Го вижда със земните си очи. Постепенно мисълта ще се облече в плът и той действително ще започне да вижда Облика на Учителя пред себе си.

Осъзнаването на Великото Присъствие ще преобрази целия живот на човека. Отначало признаване Присъствието на Невидимия Учител, а след това и разкриване на способността да Го виждаш. (10.344)

Какво е необходимо още, за да се отворят човешките очи за ставащото в света? Но духът мълчи. Но злодействата се засилват. Но хората не искат Светлина. При последната черта всички устремености към добро и към зло ще се засилят до предела си. Такова напрежение на злото няма да издържи човешкият организъм и прегарянията ще зачестят. И така вече мнозина прегарят и загиват. И то не толкова злите, а слабите не издържат натоварването. Спасението е в плътното единение с Йерархията на Светлината. Но кой я признава нея.Затова Указвам да се държите неотделимо. Само в пълното единение ще устоите. Вълните бушуват, но скалата е неподвижна и непоколебима сред океана. Скалата на духа ще отрази натиска на вълните. Спасението е в духа. Утвърждавайте духа над плътта. През вратата на духа ще влезете в бъдещето. Преди края трябва да се съберат сили за последното противостоене на тъмнината. "Който изтърпи (тоест устои) докрай, ще бъде спасен". Спасението е в това да не се предадеш на тъмнината и да издържиш нейния натиск. Призовавайте Ме пламенно, когато той стане непоносимо тежък. Заедно ще устоим.Но отделилото се от Мен съзнание няма да издържи. Който е с Мен, ще премине невредимо и победно в отсъденото бъдеще. (10.370)

(Гуру). В тишината на уединението, далеч от хората, близо до природата, в планините и горите, не е трудно да се възприемат светлите мисли и послания отгоре. Но в градовете, в шума и бъркотията на живота, в атмосфера, отровена от отровното дишане на хората и хорската злоба, това ще бъде достижение вече от много висок порядък и победа над яростната съпротива над заобикалящата среда. Да се порадваме на победата. Тя е постигната на висока цена. А сега грижата е затова не само да се задържи това достижение, но и да се разшири и задълбочи. (10.449)

(Гуру). Извън времето и пространството на трите измерения, извън всички земни условия, извън живота и смъртта в плътния свят могат да се сливат духовете, обединявайки се чрез огнената мисъл във Високите сфери, където няма земните ограничения.

По този път, именно, близките на Йерархията на Светлината духове пренасят невидимите си връзки с избрания Йерарх през вековете и хилядолетията. И нищо, никакви явления от този или онзи свят не могат да разрушат тази огнена връзка. Тя може да се установява и усилва съзнателно, прибягвайки до помощта на ритъма. За здравината, и нерушимостта, и възможността, и реалността на подобна връзка е било Указано от Самия Владика: “Ето, Аз съм с вас винаги, през всичките дни, до свършека на века”.Това е Казал Той, но за установяването й се изисква и ученикът да протегне съзнателно нишката на връзката към Учителя. (10.459)

(М.А.Й.). Сливането на съзнанията предполага, че устременият към него дух се издига колкото може по-високо, за да достигне степента, на която се намира по-високото съзнание,а не се опитва да го снизи до себе си. Само при това условие Общуването ще бъде успешно. Обикновено постъпват обратно, като се опитват да въвлекат Високата Същност в орбитата на своите преживявания и мисли, а после недоумяват защо не е получен отговор на призива и не е се осъществил контакт. Именно, своето собствено съзнание трябва да се приведе първо в състояние на спокойствие, равновесие и хармония, а след това вече да се установява връзка. До Висшето Общуване може да се достигне само чрез дисциплина на духа. Дисциплината на чувствата и мислите е най-необходимото условие за придвижването. (10.569)

Ритъмът на Общуването освобождава от необходимостта да се очаква идването на вдъхновение и да се чака милост от небето. Крилата на ритъма носят надалеч без измъчени усилия. Трябва само да се подържа необходимата степен на светимост на аурата и да не се позволява на себе си твърде лесно подаване на въздействията на околната среда. Пространствените токове в това отношение не са толкова опасни, тъй като се променят достатъчно бързо, но тъпата инертност на “двукракото” мислене може да потуши и силния пламък, ако не му се противопоставиш съзнателно, опазвайки своите огньове. Колко светли огньове са били потушени от живота ! Да се пренесе пламъка на сърцето през живота е вече подвиг. Протягат се към него косматите ръце. Всяко запалено

сърце извършва подвиг при носенето на Светлина в условията на плътния свят. (10.690)

(Гуру). В изопачените религии се взема заплата за молебени, панихиди и други молитви. Така се извращава същността на явлението. Да! За Общуване на човека със Светлината и Висшите Сили се налага да се заплаща,но това заплащане е съвсем друго. Колкото по-силен е устремът към Светлината, толкова по-яростно се стоварва тъмнината върху устремения дух. Това е и заплащането за Общуването със Светлината. А доколко е то огромно и тежко, знае само духът, засилил своят устрем. Но плащането е неизбежно. Сам Спасителят е казал: “В света ще имате скръб”. Именно скръб, вследствие приемането на Светлината. (11.181)

Пред нас стои задачата – да се научим да правим всичко, което се налага да се прави в ежедневния живот, без да се отделяме от Учителя! Това е възможно, ако се прави всичко заедно с Мен. Иначе всяка работа или заемане с нещо ще отвлича и пречи на съвместното действие. Колко ще се измени в този случай речта, жестовете, постъпките и цялото поведение! В присъствието на Учителя много, допускано по-рано без Него, ще стане напълно невъзможно. Опитайте да водите с някого разговор, представяйки си, че Учителят е тук, до Вас, че слуша всяка дума и следи всяко движение. Колко лесно ще бъде тогава да се запази достойнството на духа, колко свободно и просто ще стане цялото поведение съзвучно на Великото Присъствие. Да се задържи постоянно това състояние е много трудно, но, напрягайки цялата си воля и цялото желание и усещайки в сърцето любов, все пак може да се достигне това състояние. А ако в сърцето гори пламенна любов към Учителя, тогава напрягането на волята и желанието дори не са нужни, тъй като това, което обичаме или този, когото обичаме чрез любовта се намира постоянно в съзнанието. Значи трябва да се засили любовта. Това е най-простият подход към най-трудното. И тогава ще изчезне много от това, което препятства Общуването. И тогава постоянното Предстоене ще стане осъществено. Разстоянията и времето не съществуват. Преградите на плътното пространство са илюзии на плътния свят. Общуването в дух става независимо от разстоянието и не изисква време, но изисква огнената енергия на сърцето. Трябва да се разрушат

земните прегради в съзнанието. Формулата "Аз съм с вас винаги" е огнена формула на живота. Нейното осъзнаване донася победата над ограниченията на плътния свят и тялото.Огнената действителност се утвърждава въпреки обичайната видимост. Само възприемайки това положение с цялото си същество могат да се разберат Великите Слова: "Ето, Аз съм с вас винаги, през всичките дни, до свършека на века". (11.371)

(Гуру). В подножието на Светлината устремената към нея мисъл разцъфтява с всички цветове на дъгата и може да расте безпределно. Затова е толкова важно на къде и към какво да се устреми мисълта и за какво. Йерархията представлява най-добрият и най-сигурен обект за устремяване на мисълта. Мисълта, устремена към Нея, се завръща обратно към своя изпращач, но натоварена обилно с елементи на Светлината. Така се извършва постоянно захранване на духа, ако обръщането към Йерархията е постоянно. Мислите, насочени към Водача-Йерарх, няма да обеднеят и винаги ще донасят плодоносна реколта. (11.525)

(М.А.Й.).Бих искала да ти пиша всекидневно, за да бъдат запечатани моите мисли за другите,следващите. Обичам да говоря за Владиката, защото в Него е всичко. Ако Той е Алфата и Омегата на нашето съществуване, то възможно ли е да се пренебрегне Той или да се заобиколи. Не трябва ли да се започва деня и да се завършва с произнасянето на Неговото Име, насищайки сърцето си с Неговия Лик. Завършвайки така текущия ден с Неговото Име на уста, влизаме в Тънкия свят и в съзвучните на Великото Сърце Сфери и почерпваме сили за новия ден. А повтаряйки неговото Име в зори, озаряваме с Неговата Светлина идващия насреща ден. Нерадостно и тъмно е без Владиката. Да се приближат искат много, но не знаят как,а и дори знаещите могат да се забавят.Но всичко е много просто.Любимите си вещи пазим.За любимите хора мислим много и често и сърцето ни е постоянно с тях. Нужна е любов, за да бъдем в сърцето си винаги заедно с Владиката. Когато тя пламти в сърцето към Владиката, Той е много близко, както и всичко, което обичаме. Обичайте Го и Той ще отговори на призива на любовта на устременото сърце. Просто, всичко велико е просто, защото простотата е една от Основите. (11.582)

Ако на Мен бъде отделено толкова време, внимание и сърце, колкото се отделя за обикновените неща, резултатите биха били необичайни. Но съзнанието не вмества постоянното Предстоене и затова не бърза. И във водовъртежа на земните впечатления избледнява и отстъпва Образът на Владиката, а сърцето се изпълва с обичайното. От една страна явното желание да се преуспее, от друга – няма нито пълна устременост, нито пълно отдаване сърцето на Владиката. И се получава половинчато служене. Денят преминава в забвение на Владиката и при затънало в грижите и интересите на текущия час съзнание. Няма съгласуваност между желанието и следването на пътя към това желание. Близостта се установява с постоянно, непрекъснато спомняне за най-нужното. Пълноценният устрем, подобно на верига, не трябва да има прекъсване във времето, а също и Предстоенето. (11.587)

Няма по- голяма несъизмеримост от това, обръщайки се към Владиката, да се мисли за своето лично. В тези моменти трябва да се намерят сили да се отвърнеш от своето дотолкова, че екранът на съзнанието да бъде чист. И това не е трудно, стига само да се изпълни целия свой микрокосмос с лика на Владиката. И тогава вибрациите на Лика ще докоснат сърцето и ще поляризират аурата на своята вълна.Това е лесно, ако сърцето е предано само на Владиката. Могат да се намерят сили да се съсредоточи в тези минути собствената същност върху Владиката. Да се постигне успех в това е извънредно важно. Всичко е вътре в човека, ако е здрава връзката, но ако я няма, Светлината се замества от тъмнина, колкото и да е добър човекът. Без Светлина добротата е безполезна, защото става тъмна. Заради подобна доброта са загивали цели царства. Йерархичните нишки на Светлината са опънати нашироко и засягат много сърца, макар и да не се осъзнават обикновено. (11.603)

Мярката на Общото Благо, прилагана към явленията на живота, ще позволи да се определи истинското значение на всяко едно от тях. Иначе ще си останете сред призраците на личния свят. Често интересите на личността и общочовешките интереси са диаметрално противоположни. Личността на разпъвания Христос е страдала и понасяла мъки, но Духът се е молел за тези, които са разпъвали тялото и е приел позорната

за личността смърт, знаейки предварително за предстоящото.Така разпъвайки себе си, своята личност, в името на Общото Благо, човек се освобождава от нейната власт над съзнанието. И съзнанието, освободено от обвързаността с личното, става космично. И не е беда, ако на личността някъде и по някакъв начин се налага да понася несгоди в живота, защото духът е над личността и увеличава своите сили и своята Светлина под ударите - двигатели на живота. И когато положението стане особено тежко или смущаващо съзнанието, Ликът на Владиката, поставен между външните явления и духа, ще ги отблъсне и ще ги застави да заемат полагащото им се място, не подтискайки съзнанието,а освобождавайки го от властта на външните въздействия. Силата на Лика е огромна. Постоянното Му усещане в сърцето помага да се преодоляват вибрациите на непосредственото обкръжение, идващи и от трите свята и да издигаш над тях.Когато логиката на очевидността побеждава и положението става безизходно, Ликът, въведен в сърцето, със Своята Светлина разсейва сгъстената тъмнина на плътните сплетения. По време на кошмарен сън човек с волята си се заставя да се събуди и фантомите на тъмнината изчезват.Така и Ликът, въведен в сърцето, позволява на съзнанието да излезе от кръга на безизходността, като от мрачна тъмница, на дневна светлина. Тъмнината очаква, че човек ще се съпротивлява срещу нея с логични доводи, за да ги потуши с логиката на очевидността, но опитният пътник отхвърля тримерната логика, свързвайки се непосредствено с Учителя на Светлината чрез Неговия Лик. И с това преобръща цялата тъмна постройка.Трябва да се разбере мощта на Лика.(11.626)

Тържественото състояние на духа най-много съответства на атмосферата на Твърдината.Мнозина се опитват да се приближат,но поради несъответствията не могат. Нужна е съзвучна настройка на аурата. Същото е нужно и при Общуването. Нищо нечисто няма да влезе в Нашия Дом. Аз съм с вас винаги, но несъответствието на аурните излъчвания не позволява да се влезе в контакт и да се усети Моята Близост. Своето лично трябва да се потуши, за да зазвучи Моето. Всичко свое е преграда за Общуването. Може ли да се налее в чашата огнената напитка на живота, ако тя е препълнена до ръба си ? И за какво е своето, ако сте дошли за Моето? Невъзможно е да се

усети и разбере дори и другия човек, ако съзнанието е препълнено със своето и себе си. Отричането от себе си е условие за всяко постижение. Облеклото на Светлината изключва парцаливите дрехи на саможивостта. Готовност означава също и сурова грижа за облеклото на духа. Всички ли емоции са допустими? Не, само тези, които са от Светлината, а също и мислите. Как може да се надявате на послания, ако домът на духа не е приведен в пълен порядък. Хаотичното и тъмно обкръжение не е оправдание за вътрешната неподреденост. Страданията, трудностите и изпитанията могат или да очистват и възвишават, или да захвърлят в тъмнината. Символът на чука, трошащ стъклото и изковаващ острието нека бъде като постоянно напомняне. (11.631)

Освобождението се осъществява чрез връзката с Учителя на Светлината. Светлината, която е в Мен, стана част от вашата. Светлината и тъмнината се борят в човека за надмощие. И когато Светлината, която е в него, побеждава, тя се съединява със Светлината на Учителя и тогава в своята Светлина виждате Моята Светлина. Победата се постига чрез сливане на съзнанията. Формулата "Аз Съм във вас и вие сте в Мен" става явна, защото ние сме едно. И тогава вече не ни разделя нищо. Първо Аз, а след това всичко останало. Аз съм на първо място в съзнанието. Първата мисъл е за Мен. И тогава кой ще е по силен от Нас, обединени в едно? Така се преодолява тъмнината – отначало вътре, а после и вън. Трябва да се разбере и осъзнае каква мощ се ражда от сливането на съзнанията." Като меч непобедим съкрушава всички прегради съзнанието, отъждествено с Владиката". Залог за това е победата. Напрягайте още и още всички сили на духа за постигане на това сливане, защото тъмнината е голяма. Срещу беснеенето на тъмнината - Светлина. Биполярното зрение вижда Светлината, идваща отгоре и тъмнината, която е наоколо. Победилият дух няма да позволи на тъмнината да тържествува. (11.828)

(Гуру). Трудността на Обединяването е в това, че трябва да се преодолеят обичайните представи и ограничения на земния ум.Трябва да се преодолеят разстоянията, условията на времето и чувството на отдалеченост от тези, към които се устремява сърцето. Устремяването, притеглянето и контактът се осъществяват чрез сърцето. Когато сърцето е изпълнено и

пламти с любов към тези, с които иска да общува, всички прегради се рушат пред това огнено чувство. Затова е и заповядал Владиката: ”Горете с любовта”. (12.252)

(М.А.Й.). За пълнота на Обединяването се отстранява илюзията на пространствената отделеност. Но това все още не е всичко. Необходима е съвместна настройка или съзвучие, което позволява да се влезе в контакт. Но това все още не е всичко. Нужни са самоотрицание и все едно забравяне за самия себе си. Много условия трябва да се спазят, за да се състои Общуването. Но най-главното от всички тях – това е любовта, която без всякакви специални замисли създава това, което с никакви други способи и усилия е невъзможно да се постигне. Достигайте чрез любовта. (12.306)

(М.А.Й.). Колко голямо е значението дори на малкия кръг! Когато той е силен и хармоничен, лесно е да се защитаваш от тъмните нападения и е лесно да се устремяваш. Където двама или трима са се събрали в името на Владиката,Той е там посред тях и с това е силен кръгът. Неговата магнитна сила, притегляща висшите енергии, надвишава многократно силата на неговите участници, взети поотделно. В единението е скрита голяма сила. В единение могат да се творят чудеса. Трудно е да се противостои на тъмнината самостоятелно.Трябва да се разбере значението на кръга. Спасението на човечеството е в единението с доброто. (12.327)

(Гуру). Понятието единение обхваща в себе си единението между приелите Учението и единението между тях и Йерархията на Светлината, както и с Този, Който Води. Единението е насочено нагоре и надолу по линия на Йерархията и към близко стоящите. Много добри опити са били провалени от отсъствието на единение и много вече състояли се обединения - от съзнателните, злобни и упорити усилия на тъмните. Противостоящият на тъмнината винаги е представлявал и представлява цел на техните злоумишлени нападки.(12.328)

(Гуру). Когато устремът към Учителя на Светлината е достигнал такава степен на напрежение, че Неговият Лик може да бъде държан постоянно пред своя мислен взор, тогава действително е постигнато най-нужното. Дали е трудно или лесно, това зависи от предишните натрупвания. За някого е лесно, а за някого - почти недостижимо. Все пак по това може да

се съди доколко е здрав устремът. Непрекъснатото постоянно предстояние представлява вече високо стъпало от стълбата на достиженията. (12.359)

Връзката на Отца и сина не може да бъде нарушена от нищо, тъй като тя е над всичко. Но осъзнаването на тази връзка зависи от много външни и вътрешни причини. Тя може да се колебае от ярко и близко усещане до затъмняването и почти пълната и привидна загуба. Но тази загуба е заблуда на Майя. В действителност връзката продължава да съществува. В тези моменти на привидна загуба на връзката тя трябва да се удържа въпреки очевидността и противно на затъмняващите я мисли. Владиката е неизменен, измененията стават в ученика, в състоянията на неговата астрална обвивка и мислите на текущия ден. Затова за Висшата Близост трябва да мисли извън всички обикновени дела и явления. Самото явление на Близостта е необикновено и не се вмества в обхвата на дребните дела или на тържествуващата суета на ежедневието. Явлението на Светлината е извън техните предели. Източникът на Светлина не зависи от това, което осветява, но за да бъде възприета трябва да има възприемчивост. Възприемчивост означава съответствие, съзвучие, съвместна настройка на съзнанието с това, към което е устремено. А съзнанието може да се настройва на всяка вълна: например на вълната на любовта и предаността, на вълната на устрема, на вълната на самоотверженото желание да се окаже помощ на Носещия непосилното земно бреме. Много вълни има за волево и съзнателно настройване арфата на духа. В какъвто ключ е настроена, в него става и възприемането на постъпващите в съзнанието мисли.Погрешно е да се мисли, че този процес става без съзнателното и волево участие в него на човека. Казано е, че не трябва да се чака вдъхновението, а трябва то да се взема.” Божието Царство се превзема със сила и прилагащият усилие ще му се възхищава”. (13.345)

(М.А.Й.). Възлюбилият някого или нещо повече от Владиката, не е достоен за Него. По този начин любовта към Повикалия, която е много по-горе от всичко, най-бързо и най-близко доближава до Него и поставя съзнанието в непосредствено съприкосновение с Него. “Непосредствено” тук означава без всякакви посредници. Когато това бъде постигнато, постъпващите мисли, идващи от непресъхващия Извор на

Живота, се изливат като широк поток в съзнанието на човека, научил се да обича. Но хорските чувства са кратки. Да обикнеш за цял живот, за цялото време, завинаги и да пренесеш тази любов през живота на Земята и в Световете, и да съхраниш тази любов ненакърнена, означава да намериш тясната пътека, водеща към Безпределността и да тръгнеш нагоре по звездния път, който е без край.(13.480)

Тема 12. ДАВАНЕ И ПОЛУЧАВАНЕ

По-добре е да даваш, отколкото да получаваш, защото всяко даване или погасява кармичен дълг, или утвърждава заслуга. Все едно че се внасят пари в спестовна каса, от където в бъдеще могат да се теглят, без да се създава кармична задълженост. Това важи особено за духовното даване, чрез което духът се освобождава от зависимостта от хората. За това твърдя, че е по-добре да се дава, отколкото да се взема. Вземат и биха искали да вземат мнозина, но даващите са съвсем малко. А можещите да дават дарове на духа са още по-малко, защото за духовното даване аурата трябва да притежава определена степен на огненост. Отдава се Психическа енергия. Носителят на Светлина раздава невидимо и нечувано и само прекалената умора може да покаже понякога колко голямо е било отдаването на огнена сила. Обаче носещият светилник не може да не свети. Степента на светимост на аурата означава встъпване във Великото Служене, тъй като се внася Светлина в обкръжаващия мрак на плътния свят. Но не е лесно на носещия – твърде много енергия изтича за погасяване на заобикалящото несъвършенство. И често носещият не знае колко благо сътворява, защото собствената му светлина е невидима за него. Предполагат, че Великото Служене

се осъществява в явни подвизи, във видими за света дела и пред очите на множеството. Може да бъде и така, но се случва и служенето на Светлината да се осъществява в тишина и мълчание и невидимо за света. Светлоносецът носи енергиите на Светлината в аурата си и ги излива върху всичко наоколо мълчаливо, без думи, облагодетелствайки света. И тогава всеки, който влезе в съприкосновение с него, получава от него заряд Светлина. Тъмни са аурите на хората и всеки контакт със светлоносец ги осветява. Много енергия губи горящото сърце и за това неговото Служене на Светлината Ние наричаме Велико.(1.245)

Личните спомени и личният свят на саможивостта са толкова нужни на пространството, колкото са нужни на вас личните спомени на някой непознат за вас човек. Не само че не са интересни, но преди всичко са ненужни. Нужно в нас е само това, което е полезно и нужно на хората въобще, но не и това, което засяга лично само нас самите. Затова дори и да се говори за себе си е не етично. Дайте на хората, дайте на Света, отделете нещо за другите от себе си, все едно какво, но дайте. Само даването, в каквато и да било форма, може да послужи като оправдание за живота и да придаде на живота смисъл. Хората се задушават в безсмислието на съществуването си, ако не могат да дават, макар и често да не разбират причината. Но духът усеща пространствената нелепост и безсмислието на егоистичното пилеене на времето и се задушава в него. Целта на живота е в даването и то не затова, че имащият трябва да дава, а за това, че даващият разрушава оградата на саможивостта, излиза извън нея и включва в кръга на своето съзнание сферата на съзнанието на другите, като по този начин разширява своята. Загрижеността на мъдрия не е за себе си, а за света. Водещият Планетата се грижи за нея и носи отговорността за нея. По ширината на отговорността може да се съди за широтата на съзнанието. Кръгът на съзнанието на саможивостта може да се сравни с главичката на топлийка, докато разширеното съзнание обгръща света. Добро е всичко, което се прави с мисълта за благото на всички, за Общото Благо. Чашата на Общото Благо е съдба на най - мъдрите. Ако няма възможност да се вложи своят труд по обичайния ред в името на Общото благо, то винаги е налице висшата възможност да се внесе своят принос чрез

мисълта. На колко хора това е по силите? Но ако е заострена мисълта и са известни Основите, то може немалко да се помогне. Съзнателният принос чрез мисълта в делото на Общото Благо няма никога да остане не приет, тъй като не са много тези, които умеят да мислят, съблюдавайки Основите и дори несъзнателно влагайки ги в своите мисли. Основите на Учението са онези рамки, в които се постига светът и животът в него. Утвърждавайки Основите в мислите, циментираме с тях пространството. Когато е празно наоколо и огнената тъга започне да изпълва сърцето, принесете на пространството своя дар. По – рано хората са принасяли своите дарове в храмовете. Днес даровете на духа се принасят в Космичния Храм.(1.334)

(М.А.Й.). На кого Владиката може да каже: помогнете да задържим равновесието? Само на най-близките, само на тези, в които е уверен. И това не е суета и не е самопревъзнасяне, а искрено желание да се помогне на Този, Който носи върху себе си неизмеримо тежкото Бреме на този Свят. Всяко искрено желание и стремеж за помощ ще бъдат приети, тъй като не на Него помагат, а само на себе си. И когато към Светлината на Неговата аура се прибави светлината на устременото към Него за помощ сърце, това ще бъде радост за Владиката, защото са много малко тези, които искат да дадат, а са толкова много желаещите единствено да вземат. Благословени са хората, които дават и които носят Светлина, ала къде са те? Защо сте толкова малко вие, стремящите се да помогнат на Света? Но този, който е преминал тази знаменателна черта, отделяща тези, които само вземат, от даващите,той вече е навлязъл в кръга на близките по дух на Владиката. Защо всички се стремят само да вземат, когато даването е всъщност получаване? Получаване без даване няма, тъй като това няма да бъде получаване, а поглъщане на чужда сила. Затова се и препоръчва да се принесе поне мъничко, за да може след това да се получи. Без принасяне няма получаване. Дори и съдовете, в който да се получи, трябва да бъдат донесени собственоръчно и трябва, разбира се, да се дойде навреме, защото не дошлият навреме няма да получи.Законът за получаването и даването представлява двата противоположни полюса на едно и също явление. Не може да се носи Светлина и да не се свети, тоест да не се отдава, както и да се дава Светлина, без да се допълва, тъй като взаимообменът

протича естествено и законно. Природата не търпи празнота и бързо възстановява равновесието, ако не са нарушени нормите на законното отдаване. Прекомерното светлоотдаване или раздаване на психическа енергия е също толкова вредно, както и нежеланието да се подели светлината. Aurea media(златната среда-лат.) и равновесието са нужни във всичко. (2.500)

Отдаването винаги означава и получаване. Получаването и даването са противоположни полюси на едно и също нещо, полюси на едно и също явление. Освен това природата не търпи празнота и изразходваната енергия се попълва по силата на закона. Отдаването е най-изгодното влагане на капитал, тъй като е рентабилно винаги. Но дори и даването може да бъде различно. Даването може да бъде егоистично, предизвикано от желание за самоутвърждаване, тоест от самолюбието. Тогава дори и съветите, взети от Учението, изреченията от него, текат за себе си и заради себе си, макар и да се дават на другиго. Тогава особено рязко се проявява стремежът да се говори не според съзнанието и особено ярко се нарушава съизмеримостта между способността за вместване на съзнанието на слушателя и това, което му се дава. И даващият заради себе си и в свое име става звънар, става настоятел на своя двор, претоварвайки съзнанието на събеседника. А това понякога може да предизвика и предателство. Затова от даване до даване има голяма разлика. Много са самоутвърдените учители, особено яростно стремящи се да поучават осъждат с готов цитат на езика. Не такива дарители и не такива дарения имам в предвид, когато говоря за отдаването. Истинското даване, имащо в предвид не себе си, а получаващия, е преди всичко съизмеримо. То винаги се извършва според съзнанието на получаващия. Много по-добре е да се даде малко, отколкото да се претовари. Понякога дори е трудно да се каже кое е по-вредно: премълчаването или пренатоварването на съзнанието свръх това, което е по силите му да вмести. Тъй като последното може да предизвика срив на съзнанието и да го отврати от това, което толкова упорито са се стремили да му вътлпят, да го отврати завинаги. Насилието над съзнанието е недопустимо. Да се говори не според съзнанието е най-лошият вид насилие над човека. Много предателства са произлезли от казаната не навреме дума. Човешкото съзнание е крехък съд, изискващ много внимателно отношение. Сферата на

приложение на принципа на съизмеримостта е много широка.(2.529)

Време е да се убедите, че без усилено приложение на практика в живота на Моите указания придвижването е невъзможно. Йога е жизнено прилагане на заветите на Учението на Светлината. На някои много им се иска да заобиколят това условие и да се задоволят с теоретично философстване. Но Нашето Учение е жизнено и затова се нарича Учение на Живота, Учение на Живата Етика. Изисква се прилагане на Учението в живота, тъй като в противен случай то е безплодно. В него е спасението на хората. В него е изходът от създалата се безизходица. И в него е Светлината на бъдещето. Дори малкото приложение ще даде своите плодове. Дори мислите за това, мислените зърна, ще поникнат. Сега има много сърца, които несъзнателно се стремят към Светлината. Как да им се помогне, как да се удовлетворят, как да се засити гладът на духа? Само със своята Светлина, ако е запалена. Може и с думи, но само ако думите са наситени със Светлина. Празните думи няма да дадат нищо. Ако бихте могли да знаете колко се нуждаят човешките сърца днес от Светлина. Но колко малко са даващите. И за това е голяма Нашата помощ за тези, които дават, за да не се уморят те в делото си и да пресъхнат силите им. Когато се обръщате нагоре с молба да ви се дадат сили за раздаването в мое Име, тези сили ще ви бъдат дадени. Не е задължително това раздаване да бъде лично, на конкретни хора. Пространственото насищане със Светлина на околните сфери е много необходимо, тъй като в тях има малко Светлина и всеки светилник, прогонвайки тъмнината, с това служи на мнозина. Това принасяне на Светлина в пространството е помощ за Мен. А към носителя е Моята Помощ.(2.578)

(М.А.Й.).Всички казват само “дай”. “Дай, но без да се нарушава съществуването на нашата саможивост”. “Дай само ти, а ние няма да дадем нищо “. Но даже и Спасителят, преди да даде, е питал: ”Вярваш ли?” Тоест, поставял е известни условия, за да могат да получат от Него. Безусловното даване е равносилно на опит да се напълни с вода пробит съд. За да бъде успешно даването се изисква вяра или доверие, или някаква степен на разбиране. В случаите на ръководство това условие се подсилва, тъй като без съвместно хармонизиране на съзнанията то е

невъзможно. Даващият и получаващият се подчиняват на закона за съзвучието, без спазването на който процесът става разрушителен и за двете страни. Мнозина биха искали да вземат, без да се обременяват с нищо. Това ще бъде поглъщане на чужда енергия. Други искат да внесат своя безпорядък в стройността, получена в резултат на многогодишни усилия и труд, без да се съобразяват с това , че за всяко Слово е заплатена висока цена. Без известна степен на съзвучие и взаимно разбиране ръководството е недопустимо. Приемниците на съзнанието трябва да са настроени на необходимата вълна. (3.152)

Да, да, да! Работата е в това, че получаващи са всички, които са по-ниско върху Стълбата на Йерархията. А някои светулки, усещайки несъзнателно Моята Близост до вас, също не биха имали нищо против да се облажат съобразно своя апетит. Трябва да се опазиш, иначе ще те разкъсат, както са разкъсали дори такъв гигант като Рамакришна. Целесъобразност във всичко, включително и в даването. Трябва да се раздава мъдро и като се знае на кого и за какво. Само желание да се получи все още не е достатъчно. Трябва да се има право за получаване. Не е умно да позволиш да те разкъсат, когато имаш дадено Поръчение. Убити и измъчвани са почти всички, останалите са изтезавани психически. Тежък е подвигът да се носи Светлина. Може да се помисли защо Ние сме скрити от всички в далечни планини. Трудността е в това, че психическата енергия у хората е напълно неорганизирана, необуздана и не се контролира. Тя се прахосва нецелесъобразно и се изразходва и изтича, като вода през разкъсан бент, но ако се поправи бентът и се задържа водата, тя може да се натрупва и да се изразходва мъдро, както мелничарят събира водата, ако бентът е цял. Да носиш върху себе си тежестта на неорганизираното мислене дори на тези, които са се докоснали до Учението, е тежко. Труден е подвигът да се носи Светлина. Той е труден и пространствено, защото е много тъмно и гасителите са много. Ако не Охранявахме, щеше да бъде невъзможно да се устои. И все пак опасността не е от далечните, а от близките, от стоящите наблизо, в което сте се убеждавали не един път. (3.153)

Докосванията до проводника на Моя Дух не винаги са еднакви по следствия. Донеслият повече - повече и ще получи.

Принасянето или жертвата са необходими. Цената за получаването си остава. В жертва се принася: нисшето за получаване на Висшето, малкото – за голямото, личното – за свръхличното, земното – за Космичното. Донеслият получава. В храм се влиза без багаж и в чисти дрехи, още повече в Храма на Духа. Трябва да се разбере самоотречението като условие за непосредственото познание, тоест на чувствознанието и ясновъзприемането. Ние поставяме вехите по пътя, но да се премине по него трябва самостоятелно. Да се премине - означава да се приложи. Практическото приложение на Нашите Указания представлява условието за следване след Йерарха. Непосилното не се изисква никога. Всичко давано е приложимо и жизнено. Всичко приложено е стъпало за изкачване и доближаване до Нас. Всяка крачка, дори и най-мъничката, всяко придвижване по направление на Фокуса на Светлината е Благо. Да се придвижваш към нас е възможно при всякакви условия на живот. Няма такива обстоятелства, няма нищо, което би могло да бъде преграда на сближаването с Нас или на движението по пътя към Нас. Всичко, което пречи, е вътре и нищо няма отвън, тоест извън самите себе си. Когато изглежда, че пречи външното, това е самоизмама, това е изкушение на Майя, което означава, че нещо се е случило вътре, че неблагополучието е в духа. Ако погледнем Книгата на Животите на Великите Духове ще видим, че колкото и да са били тежки и непоносими външните условия, нищо не е могло да ги отклони от пътищата за изпълнение на Водещата Воля. Имате много примери на огнена самоотверженост, когато всичко свое се е отхвърляло, до собственото тяло включително. Нищо не е попречило на Великото служене, защото заповедта "Отвърни се от себе си" се е прилагала преди всичко върху себе си. Огненият път е бил изминат на Земята със собствените крака и е бил потвърден жизнено, тоест чрез прилагане върху самия себе си. Не са се съжалявали, не са се щадили , а са се разпъвали на кръста на живота. Този път на преодоляване на себе си Наричаме Огнен Път. Огненото тяло, преодолявайки нисшите три, утвърждава себе си в действие. Няма друг път за оформяне на огненото тяло. Астралът също оформя себе си в действия, само че неговата активност е насочена към нисшите сфери, съответстващи на материята на тази обвивка. Но астралът е

оформен отдавна и засилването на това начало вече е препятствие за проявяване дейността на огненото тяло. Възможността за проява на активност във всяка от обвивките зависи от избора на волята. Но даже и “земната мъдрост е вражда против Бога”, тоест и дейността на интелекта се противопоставя на огненото действие, на висшето в човека, тоест на чувствознанието, ясновъзприемането и останалите прояви на висшето “Аз”. Съзнанието може да прояви себе си във всяка от обвивките, но висшето – само в огнената. Трябва да се наблюдава и различава във всеки един момент коя от обвивките е активна и в коя от тях и как се проявява активността на духа. Това може да помогне за разчленяване на проводниците в съзнанието и да улесни възможността да се действа във всеки един от тях по отделно.Животът е училище и най-важният предмет за изучаване в него е самият човек.(3.258)

Да! Да! Да! Голяма е жестокостта на хората по отношение на Тези, от Които те получават Светлина и Знания. Алчно вземат, поглъщайки чуждата енергия; струпват се настървено, стремейки се да оберат до край и да опустошат, но никога не признават нито пред себе си, нито пред другите за своето поведение, тъй като, вземайки всичко, което могат, веднага се обръщат срещу далите, стъпквайки с крака Съкровищата на Духа и Този, Който дава. Затова раздавайте предпазливо и грижливо прикривайте огъня на духа от злословията и съпротивата на поглъщачите на психическа енергия. Хората още не са се научили да пазят Тези, Които могат да им дадат. Мнозина са изтезавали, мнозина са убили, а психически са тормозили всички, всички. Запомнете добре: Рамакришна е бил разкъсан не от враговете, а от последователите, поклонниците и почитателите, разграбили го психически Затова Казвам: пазете се, вие, можещите и умеещите да давате, пазете се от поглъщачите и вампирите от всички степени, за да можете да помогнете на тези, които са достойни и които са донесли здрав съд, а не пробито решето за получаване на вашите дарения. (3.477)

Всички ние говорим за най-възвишени неща, а най-дребните в себе си още не сме преодолели. Получава се разрив, който болезнено се отразява на съзнанието. И да се сърдите можете само на себе си. Имайте в предвид, че Ние винаги сме готови да дадем, но не сме в състояние да дадем, даже и при наличие на

желание, повече от това, което човек е способен да вмести. Често пречка за вместването е саможивостта. Също и съдовете, които са донесени, не винаги могат да бъдат напълнени с това, което ни се иска да дадем, тъй като вече са изпълнени, макар и частично, със своето. А своето, личното, наситено с емоциите на астрала, на Нас не е ни нужно. Казано беше: или Моето, или своето. А Моето и своето не се съчетават. Самоизлизащите лъчи не са породени от малкото "аз", а от голямото. Техният произход не е от саможивостта. Следователно, приближаването и получаването са възможни само при условието на самоотречение, тоест съблюдаване на формулата "Отвърни се от себе си". Пълнотата на съвместната настройка дава съзвучието. С думи то не може да се замени. Асимилацията на Нашите Лъчи не може да се предизвика с никакви изкуствени или измъчени усилия. Притеглянето протича естествено при принасянето на целия себе си, тоест на цялото сърце, чувства и мисли. Мислите и съзнанието са там, където е сърцето. Отдаване сърцето си на Този, Който води, е изискване безусловно. Често бедното сърце се разкъсва между отдаването на едната си половина на себе си, а другата половина на Учителя. Получава се половинчатост и като резултат – неудовлетвореност. Действителното ученичество се съпътства от пълнота на отдаването и пълнота на служенето. Те могат да бъдат постигнати само при упорит и съпроводен със самоотречение устрем с цялото същество. Всички атоми на летящата стрела са устремени към целта. Всички енергии на микрокосмоса се отдават на служенето на Светлината. Получаването е според пълнотата на самоотдаването, тоест отдаването и предаването себе си на Владиката. Формулата: "В Твоите ръце предавам своя дух" е най-съкровената мистерия на живота.(4.386)

(М. А. Й.). Не може да бъде отблъснат никой. На всекиго трябва да се даде според съзнанието. Защо да се създават врагове? Но как да се постъпва с тези, които искат над позволеното? И на тях трябва да се даде, но не повече от заслуженото. Мярката ще бъде подсказана от сърцето. Ако в началото това не стане веднага, то след няколко опита предупреждението на сърцето няма да се забави. Естествено е желанието да се даде повече от това, което се полага, но

последиците от такова даване са горчиви. Най добре е да се отговаря на въпроси, които показват тавана на съзнанието, ако тези въпроси не са повърхностни и не са случайни, а са изкристализирали в процеса на растежа на духа. А как да се постъпва с тези, които са далечни и чужди по аура? И тук трябва да се прояви търпимост, вместване и разбиране и да се намери дори и малкото, което може да обедини. Нали нашата цел е да обхванем целия свят и цялото човечество. Учителят ни е заповядал да бъдем мъдри. Само с тъмните и техните подгласници няма да търсим съзвучие. Най-близкият подход е през сърцето.(4.439)

(М. А. Й.). Всяко духовно даване се съпровожда в една или друга степен с опустошаване на съкровищницата, ако на става под строг контрол и при условие на постоянна сдържаност. Отворете бента и водата ще изтече. Но мелничарят отваря според нуждата и не повече, отколкото трябва. И аз страдах от прекомерно даване и след това обикновено заболявах. Иска ти се да дадеш колкото е възможно повече и това е напълно разбираемо, защото даването е в природата на сърцето. Но за сега са необходими и предпазливост и грижливост.Ако даваш не според своето желание, а според съзнанието на получаващия, преразход не би трябвало да има. Вампиризмът е недопустим под каквато и да било форма. Но известна сдържаност и контрол са необходими при всяко даване. Този контрол е труден от това, че енергията изтича понякога несъзнателно, ако нивата на огненост на даващия и получаващия са прекалено различни. Само реакцията на сърцето ще подскаже дали преразходът е бил свръх мерен.(4.445)

(Гуру). Обикновено се устремяват към Йерархията, за да вземат. Но високото съзнание се стреми към това да даде на Йерархията и своите сили. Това не е гордост или самомнение, а просто задълбочено разбиране на закона за сътрудничеството и взаимообмена на енергията. Владиката иска да ви види като сътрудници, а не като само вземащи. В това е тайната на преуспяването. Леко и радостно ни е с тези, които се стремят да принесат своите сили в служба на Делото на Владиците и тягостно и тъжно ни е с тези, които искат само да вземат и при това колкото може повече. Съвместната работа с Нас предполага съвместно изразходване на енергията в труд,

посветен на Владиката. При това условие получаването следва автоматично, като логическа неизбежност на правилния подход и разбиране на сътрудничеството. (4.453)

(М. А. Й.). Предел на сливането в духа може да бъде само пълнотата на това сливане. Какво става тогава? Загубва ли се индивидуалното начало? Не, не се загубва, а се разширява. Двете стават едно, но голямо; не слети в едно, но обогатени от взаимния обмен и съединяване на енергията. Две хармонично съчетани аури могат да творят чудеса. Всичко зависи от степента на напрежение на обединяването или сливането. Именно, не поробване, не подтискане, не обсебване, а взаимен обмен на най-тънките енергии, силно обогатяващи обединилите се съзнания. Разбира се, можещият да даде ще дава. И притежаващият повече дава повече на получаващия. Но и даващият се нуждае от този, на когото дава, както и получаващият, тъй като даването е в природата на даващия. Всеки духовен водач може да си представи чувствата си и състоянието си, ако няма на кога да даде. Затова нуждата един от друг е взаимна. Искам да подчертая значимостта на духовния взаимообмен, именно на взаимообмена. Без него останалото е поглъщане на чужда енергия и вампиризъм. Именно, трябва да се донесе нещо свое, за да се получи. За носенето на съдове не напразно се споменава. Не донеслият не може да получи. На имащия ще се даде, а на нямащия и това, което има, ще му се отнеме. В това се състои законът на взаимообмена, който се нарича колело на сътрудничеството. При поглъщане на чужда енергия поглъщащият не получава полза. Защото полученото даром се прахосва тутакси, неразумно. Пробитото решето или бъчвата без дъно са добри символи за поглъщачите на психическа енергия. Но колко радостен и колко вдъхновяващ е плодоносният взаимен обмен. Истинският ученик е радост за Учителя, защото винаги донася. Къде сте вие, дошли и донесли? Ще заситим всичките ви стремежи. От името на Владиката ви казвам, че ще заситим всички и ще дадем с пълна мяра. (5.41)

(М. А. Й.). Получаването е според заплащането. Съдбата е справедлива. Който заплати повече от другите, възможно пребиваващи в доволство и удобства,той ще получи и повече. От обикновена гледна точка трудностите и лишенията не са добри. Но сравнете двама, единият със закален от трудностите на

живота дух, а другият – изнежен от оранжерийната обстановка. При еднакви условия на живот първият ще премине през живота уверено, спокойно и победно, а вторият – страдайки и измъчвайки се, защото оранжерийната обстановка прави човека непригоден дори за обикновения живот. Затова да се радваме на трудностите, препятствията и обременените обстоятелства. Без тяхното наличие духът не може да израсте и животът не може да бъде преодолян.(5.99)

297. Любовта се доказва с дела. Заради тези, които обичаме, много може да се направи и от много неща можем да се откажем заради тях. Нима не е радост да дадеш нещо за любимия? Всекидневното приношение е указател за постоянството на любовта и предаността. Формулата: “Какво още мога да ти принеса, Владико?” нека да стане постановка за всеки ден. Приношения без край ще означават и получаване без край. Нека с всички мерки, с всички сили, с цялото си желание, с цялото си сърце и мисъл да постигаме пълнотата на съзвучието. Съзвучим с висшето и най-доброто, което е в нас. Усилвайки това най-добро и действително ставайки по-добри, задълбочаваме светлоносната връзка. С кои откъслеци от миналия ден, с кои негодни мисли можем да заменим Общуването със Светлината? Който повече донесе, повече ще получи. Така непонятното жертвоприношение се превръща в приношение за всеки ден, приношение на своите най-добри чувства и светли стремежи на Тези, Които обичаме и до Които искаме да сме наблизо в Надземния свят.(5.297)

Ако съдовете са приготвени, то в тях може да се налива и ако са донесени кошниците, те могат да бъдат напълнени. На искащия ще се даде. Получаваме според съзвучието, но, въпреки че знаем това, не винаги съблюдаваме закона, надявайки се, че Учителят е длъжен да ни изпълва със Светлина дори тогава, когато съзнанието е затъмнено със звучене от друг порядък, нямащо нищо общо със Светлината. Звучете светлоносно и пълнострунно и постъпленията няма да се забавят. Ако, обаче, недостойните мисли нахлуват или вече са проникнали в съзнанието, то трябва незабавно да бъде пренастроено на светлоносна вълна, за да стане възможно установяването на съзвучие със Светлината. Светлината звучи. Звучат разцветките ѝ в хармонично съчетание с тези съзвучия.

Казано е, че "В Твоята Светлина ще видим Светлината" – добавям: своята светлина. Следователно, чистото светлоносно състояние на съзнанието е необходимо за възприемане на Светлината от Нас. Лъчът трябва да се посрещне от отвореното към Мен съзнание, но със сърце очистено от всичко, което го затъмнява.(5.383)

Да! Да! Да! След всяко духовно даване даващият усеща, че сякаш е взел върху себе си част от несъвършенствата на получаващия. Често тази реакция е напълно определена. Дори в обикновена беседа може да се усети подем или загуба на сила, а още повече това е забележимо при отдаване на огън. Когато Агни се натрупва в организма, неговото предаване става със слово, мисъл и чувство, а често и непроизволно по закона на скачените съдове.(5.388)

Всяко насилствено натрапване на своя авторитет е недопустимо. Всяка надменност и надутост със знание, не претворено в опит с приложение, е като блясъка на фалшиви камъни. Мнозина се спъват в това. Незнаещият и неопитният се стреми да привлича към себе си, без да знае какво тежко бреме е всеки поканен. Но знаещият очаква само дошлите сами и почукалите. У него няма желание да блесне с това, че той знае или да се опитва да натрапва нещо на някого. Затова се препоръчва да се отговаря на въпроси, избягвайки да се насища съзнанието с факти, не засягащи задавания въпрос. Даването не според съзнанието или над неговата вместимост неизбежно предизвиква реакция на противодействие и се налага да се плаща много и то толкова повече, колкото повече е било дадено не според съзнанието. Дай, дай, дай – всички искат това, но да раздаде мъдро може само пътникът с много опит. Получилите извън мярката особено яростно критикуват. Критиката е резултат от не вместването. Особено предпазливи трябва да бъдем с тези, които са подложени на тъмни въздействия. Затруднен е пътят за човека без знание и разпространението на Учението става непосилна задача.(5.464)

(Гуру). Хорската неблагодарност, очевидно, е обичайната цена за даренията на духа. Нека това съображение подскаже кога трябва да се удържат поривите на даващото сърце. Състоянието на временно вместване не трябва да бъде мерило за даването. Това е твърде непостоянна величина и да се съди по нея е

невъзможно. Продънено решето не може да се напълни и съмняващ се не може да бъде удовлетворен, защото ехидната на съмнението живее в сърцето. (5.513)

542. (Гуру). Само не чакайте признателност за вашите деяния, защото чувството на признателност е рядко качество сред хората. Само в редки изключения то се наблюдава у приближаващите. Давайки, не мислете за признателност от страна на получаващите. Просто давайте, без да очаквате нищо в замяна. (5.542)

Нас ни огорчаваха, ще огорчават и вас. Към нас проявяваха неблагодарност, това няма да отмине и вас. Към нас не показваха разбиране, няма да разберат и вас. С една дума - и вие трябва да изпиете чашата със земна отрова. И не е сигурно кой ще донесе повече огорчения – приятелите или враговете. Приятелите все нещо знаят и колкото повече получават от теб, толкова по-силно е причиняваното огорчение, достигащо до пряко противодействие и недоброжелателство. Отдалечилите се са много, но не са по-малко и тези, които, вече получили, си въобразяват, че този, който им е дал, не струва повече от тях. Това също трябва да се отмине, без спиране и без да забавяне на крачката. Цялата работа е в това, че трябва да се върви, без оглед на това, което се случва наоколо.(543)

Вече имате доказателство за това, че в отговор на всичко, което сте дали, получавате и подозрение, и тревога, и осъждане под във вид на най-доброжелателно отношение. Обикновено така става винаги. Обикновено същото получаваме и Ние в замяна на това, което даваме. Това трябва да се знае и, знаейки, все пак в отговор да се изпраща енергията на Светлината. С това се отличават Нашите реакции от реакциите на обикновените хора, които отговарят на злото със злоба и недоброжелателство. Но когато реакцията на съзнанието е да отвръща с енергиите на Светлината, тогава отговарящият може да каже: “Идва злото на този свят, на няма нищо негово в мен.” Много е лесно да се отговори на злото със злоба, раздразнение, недоволство или недоброжелателство, тоест да се звучи в унисон с въздействията, идващи отвън. Но ако, възприемайки със сърцето вълната на тъмните енергии и трансформирайки ги с огъня на сърцето в светъл Агни, го изпратиш чрез сърцето обратно, това ще бъде истинско благодеяние. (5.586)

(М. А. Й.). Трябва внимателно да се отбелязва как след заплащането веднага идва и получаването. Мнозина биха искали да получат безплатно, тоест да придобият даром опита и знанията, без да заплатят за това с трудности, страдания, горчивина и собствената пот и кръв. Но лек път за познание на живота няма. Ние не познаваме такъв, не са го познавали и тези, които са преминали преди нас по този трънлив път. Утехата е в това, че всички тези тръни обогатяват духа с нова находки и го подготвят за следващото стъпало от стълбата на живота. Трябва грижливо да се обмисля и анализира всеки опит, за да се извлече от него всичко, което той може да даде. Както в училището по време на урок, занимавайки се с глупости, може да се пропусне без полза покрай ушите целият урок, така и в живота може безсмислено да се премине покрай това, на което иска да ни научи чрез живота Учителят. Трябва да бъдем много внимателни към всичко, на което ни учи животът.(6.114)

195. (Гуру). Законите на даването са напълно определени и точни. Отдалият повече от определената мярка подлага себе си на сериозна опасност. Към опустошилото себе си с прекомерно даване съзнание може да се приближи тъмата, тъй като то остава незащитено. В резултат: или болест, или нарушаване на равновесието. С това изчерпването е опасно и поради това е недопустимо. За да се раздава мъдро огънят е необходим опит и много развито чувствознание. Само при това условие може да се дава. Готови да вземат са всички, дори несъзнателно, но желанието да се взема още не дава правото на това. Чувствознанието трябва да подскаже на кого може да се даде и колко и на кого – нищо. То не трябва да се подтиска, когато казва “не”. Излишъкът от даването тежко ляга върху плещите на даващия. Давайте мъдро, защото съкровището е събрано на много висока цена.(6.195)

Никога не трябва да се поставяте в такова положение, когато трябва да давате знание или нещо друго против волята,или разбирането, или желанието си. Не са полезни и принудителните срещи със случайни хора, когато по чуждо желание и молба, а не по искане на сърцето, се налага да се говори за съкровеното против гласа на сърцето. В тези случаи е по-добре да се отговаря на въпроси. Ако въпросите излизат извън границите на допустимия отговор, да се отговаря не казвайки нищо.

Нахалството на чуждите съзнания трябва да се спира с твърда ръка, тъй като нищо добро от това няма да излезе. Недозрелите приятели често искат това, което психически нямат право да изискват. На първите стъпала особено страдат от бъбривост и желание да поучават и да водят някого след себе си. Всичко това е показател за незрялост. Не напразно е говорено за мълчанието и за полезността на това качество. Дори опитните пътници се случват да грешат с това. Много ти се иска да споделиш натрупаното богатство. Това е напълно законно желание, ако се спазва правилото да се раздава мъдро. Даване над разумното се обръща срещу даващия. В началото слушат охотно и привидно приемат дори и тези, които бързо преминават на противната страна. Затова е Заповядано да се проявява мъдрост при раздаването.(6.254)

465. (М. А. Й.). Колко радостно е да усещаме токовете, насочени към нас. Те пораждат неизбежност на отговора. Става съединение и контакт и взаимен обмен на тънките енергии. Цялата сила на Обединението е именно във взаимообмена. Задължително условие е токовете да текат нататък и обратно. При едностранност не се получава съединение и взаимообменът е невъзможен. Много пъти е говорено, че за да получиш трябва нещо да донесеш, макар и нещо малко, срещу което може да се даде. Не донеслият нищо - не получава. Но затова пък колко радостно и вдъхновено е за даващия, когато може да даде с пълна мярка в отговор на пламенното обръщение на сърцето. Малко и много несъвършено се разбира ролята на обръщението. Да получат искат всички, но не могат и не знаят как да се обърнат. От тук и толкова празни обръщения, не донасящи нищо. Цялата работа е в сърцето. Обръщение с цялото сърце не може да остане без отговор. А за това е нужно сърцето да бъде живо. У мнозина сърцето е умряло, макар и още да бие. Мъртвите по сърце не могат да се обърнат. Тях можем да наречем “мълчащи със сърцето си”, за да бъде по-разбираемо. Замлъкналите по сърце или мълчащите по сърце смърдят. Зловонието на смъртта е ужасно. Ужасно е зловонието и на живото тяло, ако духът в него е умрял и сърцето е замлъкнало. Има различни видове смърт. Живите мъртъвци са най-ужасното явление на века. Много такива, умрели духом и в духа, бродят по лицето на Земята. (6.465)

535. (М. А. Й.). Огънят е двигателят на духа, без огън няма напредък. Главната задача е да се удържи огънят в сърцето. Много са гасителите наоколо - волни и неволни, съзнателни и несъзнателни, тъмни, сиви и дори светлеещи. Обременяването пълзи отвсякъде. Поради това за защита на сърдечните огньове е нужна кръгова отбрана. Само Владиката единствен няма никога да обремени огньовете на сърцето. Обръщането към Него винаги стимулира растежа на огньовете. Трябва да разберем практически и жизнено, че мисълта за Владиката е съприкосновение с Огъня – животворец, тоест със Светлината. Кръговата отбрана на сърцето трябва да се разбира като негова готовност за защита от всички потенциални гасители или обременяващи го, включително и от много привидно добри, но можещи да разхитят Съкровището, хора. Защото по закона за скачените съдове всеки взема от горящото сърце. Много Високи Духове са били разкъсани не от враговете, а от своите почитатели, защото са давали без мярка, свръх законната мярка и са допуснали пълно опустошаване на Съкровищницата.(6.535).

(М. А. Й.).Колкото и да е обременен духът от обстоятелствата, все пак справедливостта изисква да признаем, че именно тези трудности и обремenености са особено плодоносни с опита и знанията, които донасят. И колкото те са по-напрегнати и непоносими, толкова по-богати и ценни следствия дават. Получаването и придобиването са пропорционални на заплащането. Но мнозина не искат да платят и искат да получат просто така, награбвайки се с повърхностни сведения за възможните постижения и за скритите способности на човека. Даром, обаче, нищо не се дава. Всичко трябва да се заработи и за всичко да се заплати. Пътят на достиженията не е лек. Затова ти, който се боиш от трудностите на живота или който мечтаеш за леки постижения, не приближавай! (7.40)

(М. А. Й.). Съчетаването на Светлината, изпращана от Нас, с огньовете на микрокосмоса има за резултат създаването на нови комбинации в психическата дейност на съзнанието на ученика. Приношението отдолу и Пратката отгоре полагат трасето за светлоносното придвижване на духа. Без това условие е невъзможно изкачването по Стълбата на Светлината. Взаимообменът на привнесените енергии е безусловно изискване. Затова въпросът: “Какво още бих могъл да Ти

принеса, Владико?" е особено важен като поръчителство за все нови и нови постъпления. От едната страна са донесените съдини, а от другата – напълването им с това, което идва от Йерархията. Не донеслият не получава. Но донеслият дори малко – получава.(7.277)

278. (Гуру). Ако ни донесете любов, преданост и устременост, ще приемем с радост вашия дар. Ако донесете други светли качества на духа, също ще бъдете приети. Приношението е нужно не на Нас, а на вас, защото донесеният дар Ни дава възможност съзвучно да въздадем за него. Всички донесли получават, но по съответствие. Законът безпогрешно съизмерва получаването с приношението. Донеслият повече от всички, повече от всички и ще получи. Всекидневното приношение се цени много високо. (7.278)

(М. А. Й.). Само отдалият всичко свое и целият себе си на Владиката може да получи всичко. Мярката на отдаването ще бъде мерило и на получаването. Мнозина отдават и принасят, но аз говоря за пълнострунно отдаване, когато няма вече нищо свое, а всичко е Наше и няма повече "аз", а има голямото творческа "Ние". Колко сила се крие зад това "Ние", когато то се произнася съзнателно, с усещането за Този, който е призовал. Наистина, не е толкова трудно да отдадеш, още повече, че така или иначе ще се наложи да се остави всичко, тъй като в действителност няма и не може да има нищо свое. И личността, и обвивките също ще трябва да се изоставят. Служенето на себе си е нецелесъобразно. И какъв мощен импулс към очистване получава човекът, осъзнал в какво се заключават непреходните ценности на духа. Всекидневното приношение на най-доброто, което може да се даде на Владиката, ще бъде гаранция за постоянното преуспяване и възход на духа.(7.414)

(М. А. Й.). При близко съприкосновение с друга аура изтичането на психическа енергия е неизбежно, ако огненият потенциал не е еднакъв. Загубата на психическа енергия винаги съпровожда духовното даване. Трябва само да се следи отдаването да не бъде прекомерно. Треперенето и умората са особено характерни признаци на прекомерното отдаване. Не трябва да се стига до такова състояние, защото вредата ще е по-голяма ползата.(7.432)

(Гуру). Опустошаването на Съкровищницата е опасно с това, че в този момент тъмните твари, които следят всяко ваши движение, могат да подхвърлят своите мъхнати топчета. Лишената от своята огнена защита аура може лесно да възприеме болестта или помрачаването. Духовното богатство се натрупва за раздаване, но и да се раздава трябва предпазливо и разумно, за да не се стига до опустошаване на себе си над законната мярка. (7.433)

(М. А. Й.). Не мятайте бисера пред свинете и не хвърляйте светинята на псетата, за да не ги стъпчат с краката си и, потъпквайки ги, да се обърнат към вас и да ви разкъсат. Това е отдавнашният съвет на Владиката за това колко предпазливо трябва да се споделят натрупаните съкровища от знание. Невежите могат да си мислят, че той е остарял и че трябва да им се дава всичко, независимо от състоянието и вместимостта на съзнанието им. Но Заветите на Владиката са дадени за цялото време, което съществува и за това са нерушими.Разбира се, те могат и да бъдат пренебрегнати, но тогава и разрушителните следствия от небрежността ще бъдат неизбежни. Трябва да се учите да раздавате мъдро.(7.508)

(Гуру). Само дългият опит и познаването на човешката природа позволяват мъдро да се съвместят щедростта на даването със сдържаността и предпазливостта. Разбира се, чувствознанието трябва да покаже законната мярка. И все пак при всички условия е по-добре да се премълчи, отколкото да се даде повече от това, което може да вмести съзнанието. Само неопитността или желанието да се учителствува не позволяват да се съвместят щедростта на даването със сдържаността. (7.509)

(М. А. Й.). Радостно е да се мисли за донасящите. Те са толкова малко в сравнение с вземащите. Вземащите никога не мислят за това, че и те могат нещо да донесат и с това да облекчат Непосилния товар на Тези, към Които те се обръщат за получаване. Вместо духовното приношение са се утвърдили паричните или на вещи и принципът на взаимообмен на тънките енергии е бил грубо нарушен. Много по-просто е да принесеш пари и да се считаш след това като имащ право да получаваш даровете на духа. Но жертвите, принасяни в храмовете, едва след своето израждане са станали материални и дори кървави,

докато техният първоначален смисъл и значение са се заключавали в духовното приношение. Така, именно, трябва да се разбират и думите “Какво още мога да Ти донеса, Владико?” (7.512)

(М. А. Й.). Когато има възможност да се помогне на човека, който моли за помощ, ученикът не може да я откаже. Но, отдавайки своята енергия той е длъжен все пак да не помни, че прекомерното отдаване е опасно и обикновено завършва със заболяване на организма, допуснал опустошаване на съкровищницата. Съизмеримостта е във всичко, включително и в отдаването на психическата енергия. Да се помага трябва винаги, но не оставяйки себе си беззащитен. Рамакришна е бил разкъсан от своите почитатели, които са го разкъсали психически.(7.718)

Бисерите на Съкровеното Знание се събират и натрупват постепенно, според растежа и разширяването на съзнанието. Да се даде отведнъж всичко, означава да се разруши. Освен това всяко стъпало изисква закрепване. Неукрепеното знание не предизвиква отлагане на кристали в Чашата. Неотнимаемо е това, което е утвърдено по формулата “ръка и крак човешки.” Трябва да се премине през всичко за утвърждаване на получаваното Знание. Живот, проведен в благополучие и покой, не води до никакви натрупвания. Обикновено хората искат да получат без да платят или да притежават без да са заработили с труд. Но участта на длъжника е незавидна. Даващият получава законно. На раздаването на духовни дарове никой не може да попречи. Невидимото и мислено раздаване е висока степен на даване. Служителят на Светлината със своите излъчвания се представя като носещ благо на Света. Въздаването идва винаги, но не в обичайните мерки. Но кой от служителите на Светлината мисли за награда? Лъчът на Учителя и пребиваването в Него не е ли най-високата награда? (8.19)

(Гуру).Нека вървящите след вас твърдо усвоят, че половинчатост по Пътя няма, че отдалият всичко и отказалият се от всичко получава според степента на пълнотата на това отдаване и способността да вмести това, което получава в замяна. Но обикновено хората искат и да получат, и да си оставят нещо от миналото, с което не искат да се разделят. За

получаването ще съдим според степента на пълно отдаване.(8.81)

(Гуру). Имащият какво да даде трябва да дава. Да дава – това е негово задължение и дълг пред хората, и особено пред близките по дух. Въпросът е само в това какво да се даде и колко. Да се постигне мъдрост на даването не е толкова просто и лесно. Още повече, че желаещите да вземат са твърде много. Изисква се много голяма предпазливост при тези, които искат да получат колкото се може повече, и то често нямайки право на това. В тези случаи съдия може да бъде само сърцето. Само то ще се възпротиви на не мъдрото раздаване и ще покаже мълчаливия си протест. В такива случаи сърцето трябва да се послуша и да не пресилваме себе си с ненужно раздаване. Искането съвсем не означава право за получаване на исканото. Бъдете зорки и имайте по сто очи , защото поглъщащите чужда енергия са много. (8.292)

Съчетаването на сърдечните огньове с Огньовете на Сърцето на Учителя представлява пътят на истинското ученичество. Без наличието на тези огньове в сърцето на ученика се получава не взаимна връзка и животворен взаимен обмен на енергиите, а поглъщане енергията на Учителя. Само по усещането на собственото сърце може да се съди за недопустимостта на такова поглъщане, когато това беззаконие се извършва вече по низходящата верига на Йерархията. Затова трябва навсякъде да се принася, ако искате получаването да бъде законно. Единствено желанието да се взема и да се получава съвсем не е достатъчно. За съжаление това често не се разбира и изискванията произлизат от страна на нищо не донеслите. Условието на задължителност за приношение от страна на ученика е много древно, но впоследствие, не желаейки да поднасят даровете на сърцето, са започнали да ги заместват с веществени дарове и дори пари. Всеки може да си представи какво се е получило от такова извращение на законите за обмен на тънките енергии. Най-ценните дарове, които могат да бъдат поднесени на Учителя, това са любовта и устремеността. От тях любовта е по-горна. Любовта може да разпали устремеността,а устремеността – любовта. А колко животворен е този огнен взаимообмен! Учителят изпитва радост когато ученикът му поднася даровете на своето сърце. Но когато вместо радост се

усеща опустошаване на съкровищницата и прахосване на енергията, значи правилността на взаимообмена е нарушена. Рядко такъв гълтач на чужда енергия признава ставащото беззаконие. Той ще чувства прекрасно когато някой друг смуче от неговата собствена енергия, но няма да се съгласи да признае собственото си деяние на обременяване и възлагане тежестта върху другиго. Това се дължи на това, че нейно величество саможивостта признава само себе си и поставя своите интереси над всичко. Трябва да се разяснява, че подобно отношение може да приключи твърде печално. Тогава прекъсната нишка на връзката вече ще бъде невъзможно да се възстанови.(8.449)

469. (М. А. Й.). Даващият винаги усеща изтичането на психическа енергия. Иначе не може и да бъде. Цялата работа е в това да не се отдава свръхмерно и даването да не бъде в пробит съд. И в единия, и в другия случай загубата на сили ще бъде незаконна и болезнена. Стремежът да се разкъса даващият е обикновено явление от страна на вземащите, макар и често не осъзнавано. Не забравяйте примера с Рамакришна. (8.469)

(М. А. Й.). Радостта при Общуването произтича от взаимообмена на енергиите, когато ученикът донася своите натрупвания, които служат като съдове за получаването на това, което Учителят има да му даде. За получаването трябва задължително да се донесе нещо свое, като не донеслият нищо сне може нищо да получи, защото няма в какво да се даде. Когато желаещият да получи не донесе нищо, тогава, вместо животворен обмен, се получава празнота. Това усещане е много неприятно, защото често такъв не донесъл нищо иска да му се даде, без да има право за това. Законите за взаимообмена на тънките енергии са много взискателни и точни и от нямащия се отнема и това, което има. Нарушаването на закона предизвиква безполезно опустошаване на съкровищницата на даващия, ако даването се извършва противно на закона.(8.485)

(Гуру).Всяка крачка в правилната посока е радост за Тези, Които ви водят. Може да се помисли за това тази радост да се предизвиква съзнателно по линия на Йерархията. Когото обичаме, него искаме и да зарадваме. Тези радостни дарове, тези приношения се приемат охотно от Учителя. По-късно, поради липса на дарове на духа и поради нежелание да се принасят такива, са започнали да принасят пари, скъпоценности

и различни предмети от бита. Но в началото са се предполагали именно дарове на духа, именно благи приношения на най-добрите мисли и най-добрите качества на човека. И само обедняването на духа ги е заменило със земни дарове, които са съвършено ненужни на Висшите Сили.(8.529)

Получаването се обуславя от пълнотата на отдаване на Владиката. За да получиш, трябва да отдадеш себе си напълно. Отдаването е в духа, в духа е и получаването. Мислят за отдаването на обикновени вещи. Но на кого са нужни те? В сферата на Светлината за земни вещи няма място. Затова отдаването е само в духа. Отдалият всичко, целия себе си, ще получи в пълен размер. В действителност ще се наложи да се отдаде всичко, дори и обвивките и да се остане в одеждата на Светлината. Но трябва отдаването да бъде съзнателно и доброволно. Може да възникне въпросът: ако се отдаде всичко какво ще остане? Ще остане вечното неотнимаемо достояние на човека – неговата Безсмъртна Триада, неговата истинска Индивидуалност, неговото висше огнено "Аз". Това е и самият човек, не преминаващ във вековете. Всичко останало са само временни одежди, тесни и преходни. Да отъждествиш себе си с Безсмъртната Триада означава да достигнеш степента на непрекъснатост на съзнанието. Това е висшето, което може да достигне човек на Земята и тогава нищо земно не е му нужно, не са му нужни вещи, не са му нужни имения, не е му нужно нищо от това, до което така яростно се домогват хората. Защото Моето Царство не е от този свят и този, който влиза в него, се отрича от себе си и от земната собственост. Съкровищата на духа надвишават земните богатства. Участта на последните винаги е една и съща: те винаги се оставят на Земята от напускащия тялото дух. Но съкровищата на духа винаги остават при него и се отнасят от духа по-нататък. Затова, именно, е и било казано отдавна: "Не си събирайте съкровища на Земята." Но Земните са глухи и слепи и упорито продължават да ги събират, за да оставят всичко. Но прозрелият в духа се стреми да се изтръгне от колелото на обречеността и да постигне свобода в духа си, разкъсвайки земните вериги. За него, устремения, Нашата помощ е готова.(8.598)

(М.А.Й.). Да поделиш своето богатство е необходимо с тези, които нямат, но които го искат. Нека никакви съображения не

спрат даващата ръка. Далеч не всички могат да дават, тъй като нямат нищо или имат, но не свое, а взето от другите. Но имащият свое и получаващият щедро от Учителя е задължен да подели съкровищата на духа си с тях.(11.32)

(М.А.Й.)."Светлината не се вижда от този, който я носи." Но другите я виждат и усещат излизащата благодат, и съзнателно или несъзнателно се привличат към нея, обременявайки понякога прекомерно носещия. Не знаете колко давате и само по ответната реакция може да се съди, че е дадено повече от това, което се е предполагало. Понякога може да се съди за размера на дарението по степента на признателността. Казвам това за да знаете, че можете да раздавате с полза получените съкровища. Всеки, в когото има поне искрица Светлина, ще приеме вашия дар. Само враговете на Светлината ще отвърнат с удар, затваряйки си с това пътеката към бъдещето. Мъдрото даване изисква предпазливост и способност да се даде според съзнанието. На всеки, търсещ Светлина, трябва да се даде, но не повече от това, което той може да вмести. Натрапването на Учението е недопустимо.(11.35)

Хората се стремят към горящото сърце, очаквайки да получат от него. И получават. Но на запаленото сърце е по-трудно да живее спокойно, отколкото на спящото. А получаващите не мислят, че, давайки им топлина и Светлина, даващото сърце, може би, само страда и страда повече и по-тежко от тези, които получават от него. И все пак, колкото и тежко да е на този, който дава, той трябва да прави това дори тогава, когато му се струва, че вече не е останало нищо за даване. И тежко, и мрачно е наоколо, и няма нищо, донасящо радост. Но има такива, които чакат, които молят и които се надяват да получат поне малка частичка благодат. И трябва да им се даде, оставяйки настрана собствените огорчения и тежести. Когато даващият дава бидейки сам в нужда и страдайки, това ще бъде истинско раздаване на блага. Докато даващият от излишъка си и от препълнено със Светлина сърце не придобива такава заслуга. Придобива я правещият дарение, който сам се нуждае от помощ и при което самият той страда.(11.237)

(М.А.Й.).Да споделиш своето духовно богатство е едно, а да опустошиш съзнанието си и неговите натрупвания с безконтролно даване – нещо съвсем друго. Учението препоръчва

разумност на раздаването, след което следва винаги възстановяване на изразходваната психическа енергия. Особено трябва да се избягват съзнанията, които наподобяват продънена бъчва – колкото и да наливаш в нея, все не стига, защото да се напълни е невъзможно. Такива съзнания понякога са много взискателни, но още по-опасни са психическите вампири, поглъщащи чуждата енергия, от които трябва да се пазим като от чума. Аурите на болшинството от хората са мъждиви и допирът до тях винаги обременява носителя на Агни. Цитаделата на духа трябва да се охранява мъдро. Ученик, който е прахосал безогледно своя запас от психическа енергия, не може да бъде оправдан. (11.265)

Нашето напрежение надхвърля земните мерки в определени моменти, но на Нас може да Ни се помогне с разбиране и желание за подкрепа, без да се очаква нищо за себе си. Тогава ще можете да усетите колко огромно е бремето на този свят. Къде са онези, които са готови да ни подкрепят със своята непоколебима устременост и доверие! В природата на човека е в тежки моменти от живота на Учителя да Го изоставят дори и неговите ученици и цялата тежест на кръста ляга върху Неговите плещи. Наближава отговорен момент в живота на планетата. И трябва войните на Светлината да се обединят около Фокуса на Йерархията,оставяйки настрани грижите за житейските дела. Разбира се, трябва и да се яде, и да се пие, и да се облича тялото, но основната и определяща мисъл трябва да бъде за главното, от което зависи бъдещето на човечеството. Участници в ставащото ще бъдат всички хора, искат ли това или не искат: едни на страната на Светлината, а други – на тъмнината. Ние очакваме от всички Наши хора съзнателно участие в това и съзнателен, самоотвержен стремеж да разделят тежестта на тези дни заедно с Нас. Помощта, която са Ни оказали, ще се смята за заслуга.(12.23)

(М. А. Й.).Обикновено при Нас идват за да получат, за да вземат. Много рядко са тези, които се доближават за да дадат, да помогнат и да разделят Нашите трудности е напрежение. Ние ценим високо тези, които идват да помогнат. Разбера се, те ще получат стократно за своята беззаветна самоотверженост, но тяхното идване не е за да получат, а за да разделят с Нас тежестта на световното бреме. Само любовта може да изпрати

на такъв подвиг, любовта към Учителя на Светлината. Блажени са тези, които принасят своята Светлина и своите енергии за построяването на Великия Храм на Живота. Техният принос ще бъде от най-ценните.(12.24)

(Гуру). Да даде на пространството, да даде на планетата, да даде на Владиката, да даде на хората – такава е целта на истинския Служител на Светлината. И най-големият дарител се оказва най-голям получател. Но дошлите само за да получат, без да дадат нищо на никого, трябва да знаят, че толкова оскъден ще бъде и делът им.(12.25)

(Гуру). В Учението много се говори за сътрудничество с Йерархията на Светлината, но това сътрудничество обикновено се разбира твърде едностранчиво. Смятат, че то се заключава в това да се взема постоянно и да се поглъща без мярка скъпоценната Огнена Мощ на Йерарха. Болшинството така и подхождат. Така са разкъсали почитателите му и Рамакришна. Вероятно и вие не един път сте усещали крайна изчерпаност от съприкосновението с тези, които се смятат за последователи на Учението. Но Ние ценим дошлите и донесли своя дар в Чашата на Общото Благо. Те могат да получат по право, защото са донесли своя дар. Тогава и съдините, и кошниците ще бъдат напълнени с даровете на духа законно. Всеки донесъл получава законно своя дар, но “в пълна мяра”. Благословени сте вие, опазилите всяка капка от скъпоценната Огнена Мощ. (12.110)

782. Колелото на сътрудничеството представлява животворен обмен на енергията отгоре надолу и обратно. Учителят е Изпращащ и Приемащ, ученикът също. Нямащият нищо, от когото се отнема и това, което има, е не даващият нищо. Този обмен продължава от Учителя нагоре и по-нагоре, а от ученика – надолу, по низходящата линия на Йерархията. Дори животните и растенията получават от човека, по-точно трябва да получават, ако неговите излъчвания са светлоносни. В противен случай от него излизат енергии на разрушението. Ученикът не допуска съзнателно такива излъчвания. Хората със здрави излъчвания могат да бъдат наречени животворни. Лабораторията на човешкия микрокосмос е много силна. Но енергиите, излъчвани от нея, могат да бъдат както разрушителни, така и съзидателни, носещи живот или смърт. Голяма е отговорността на човека за всичко, което излиза от него. И тя не може да бъде избегната.

Дори не равновесията в природата се причиняват от човечеството като цяло. И може да се каже, че не само животните и растенията, а и Земята, и всичко, което е върху нея, получават от него. (12.782)

(М.А.Й.). Благословени са стремящите се да принесат самите те нещо на Учителя, преди да вземат от Него. Благословени са принеслите нещо на Учителя. Донеслият винаги получава, тъй като притежава законно право за това. Това разбиране може да се разшири, като при всекидневното Общуване се стараете все нещо да принесете, макар и малко. Разбирането на Указанието за донесените кошници и съдини също може да се задълбочи и разшири, като се помни неизменно, че донеслият винаги получава. Правилно ще бъде, ако по всяко време в съзнанието да звучат думите: “Какво още мога да Ти принеса, Владико?”(13.459)